

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№41
Δ' 5

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

ΝΕΑΝΙΚΗ

ΑΓΑΠΗ

ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΙΖΑΡ

72
ΣΕΛ.

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 41 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΜΑΡΤΙΟΥ 1939

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΠΡΟΒΛΕΠΤΙΚΟΣ

Έχετε γνωρίσει τὸν προβλεπτικὸν ἄνθρωπον; Μᾶς φαίνεται πολὺ πιθανόν, ὅπως πολὺ πιθανὸν μᾶς φαίνεται ν' ἀνήκετε κι' ὁ ἴδιος στὴν ὄχι καὶ τόσο ὀλιγαριθμὴ τάξιν τῶν προβλεπτικῶν. Αὐτὸς ὁ τύπος, λοιπόν, εἶναι ὁ μεγάλος τύραννος τοῦ ἑαυτοῦ του, πολὺ ἐνοχλητικὸς γιὰ τοὺς δικούς του καὶ ἐλαφρῶς βάσανο γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς φίλους καὶ γνωστούς του.

Ὁ «προβλεπτικὸς» ζῇ καὶ ἀναπνέει διαρκῶς μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα ἀνησυχίας. Ὁ διακαὴς καὶ δικαιολογημένος πόθος νὰ ζῇ ἡσυχῶς, ἀσφαλῶς, ὀγιῶς καὶ ἀμέριμνος, τὸν ἔχει καταδικάσει νὰ βασανίζεται αἰωνίως ἀπὸ τὴν πιθανότητα τῆς ἀπολείας αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν, καὶ νὰ παιδεύεται ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ γιὰ τὴν ἐξασφάλισίν του. Ὁ προβλεπτικὸς ποτὲ δὲν προβλέπει τίποτα τὸ καλὸ καὶ τὸ εὐχάριστο. Ἀντιθέτως ὅλο καταστροφὴς περιμένει. Καὶ γιὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ καταλλήλως καὶ νὰ μὴ θρῆνῃ ἀπροετοίμαστος ὅταν τοῦ χτυπήσουν τὴν πόρτα, ὁ προβλεπτικὸς φροντίζει ν' ἀποφεύγῃ κάθε αἰτία ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ προκαλέσῃ ἕνα ὅποιοδήποτε δυσάρεστο ἐνδεχόμενο, ἢ ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρὸς, προβαίνει στὶς ἀναγκαῖες προετοιμασίες γιὰ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃ.

Ὁ «προβλεπτικὸς» ἔχει στὸ σπίτι του ἐγκαταστήσει πρόχειρο φαρμακεῖο, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο αὐτὸ δὲν λείπει τίποτα : Ἡ ἀσπιρίνη, τὸ κινίνο, τὸ ὀξυζενέ, τὸ ἰώδιο, τὸ Πιλλεγγρίνο, τὸ βορικό, τὸ τοιρότο, τὸ μπαμπάκι ἀντιπροσωπεύονται ἐν μεγάλῃ ἀφθονίᾳ. Ἀκόμα ὑπάρχει καὶ ὁ ἐπίδεσμος. Γιατί ὁ «προβλεπτικὸς» λέει :

—Μπορεῖ νὰ πέσῃ κανένας μας καὶ νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του. Νὰ τρέχωμε στὸ φαρμακεῖο τὴν τελευταία στιγμὴ :

Ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος τῆς γρίπης καὶ τοῦ κρυολογήματος εἶναι διαρκῆς, ὁ προβλεπτικὸς ἀποφεύγει νὰ καθέται στὰ ρεύματα, ἀκόμα δὲ καὶ τὸ καλὸ καίρι, ὅπου ὅλοι οἱ καθουρνιζόμενοι ἄνθρωποι προσπαθοῦν νὰ θροῦν ἕνα μέρος ὅπου νὰ φρεσὶ λιγάκι, ὁ προβλεπτικὸς σπεύδει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ δροσερὴ γωνία, γιατί μπορεῖ νὰ εἶναι λίγο ἰδρωμένος. Ὁ προβλεπτικὸς ἔχει ἀσφαλίσῃ ἀπὸ καιρὸ τὴ ζωὴν του, γιατί, ἄνθρωποι εἴμαστε, δὲν ξέρεις τί σοῦ τυχαίνει ἀπὸ τὴ μιὰ ὥρα στὴν ἄλλη. Καί, βέβαια, ἔχει συντάξῃ καὶ τὴ διαθήκην του ἐγκαίρως, γιὰ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς λόγο.

Ὁ προβλεπτικὸς θγαίνει τὸ πρῶν ἀπὸ τὸ σπίτι του στὶς 8, ἐνῷ στὸ γραφεῖο πρέπει νὰ βρίσκεται στὶς ἑννέα, γιατί προβλέπει πὼς μπορεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ καθυστέρησιν τὸ τράμ. Μπορεῖ νὰ κόψῃ κανένα, νὰ γίνῃ κανένας καυγάς στὸ τράμ, νὰ κοπῇ τὸ ρεῦμα ἢ νὰ τύχῃ κάτι ἄλλο, ποὺ θὰ ἔχῃ γιὰ συνέπεια τὴν καθυστέρησίν του. Ὁ προβλεπτικὸς ἐτοιμάζει τὸ χειμῶνιαικο κόστούμι ἀπὸ τὸ καλοκαίρι, τὸ καλοκαιρινὸ ἀπὸ τὸν χειμῶνα καὶ κουβαλεῖ κάρβουνα γιὰ τὴ σόμπα μεσοῦντος τοῦ Ἰουλίου...

Ἀλλὰ ὁ προβλεπτικὸς κάνει καὶ κάτι ἄλλο: Ἐναποθηκεύει τρόφιμα στὸ σπίτι του γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Οἱ συνηθισμένες ὀξυτήτες τῆς Εὐρωπαϊκῆς καταστάσεως τὸν τρομοκρατοῦν : Κάθε τόσο προβλέπει καὶ πόλεμο. Καὶ ἐπὶ τῇ προόψει τοῦ πολέμου, μεταβάλλει τὸ σπίτι του σὲ ἀποθήκην τροφίμων, γιὰ νὰ μὴν τοῦ λείψουν σὲ περίπτωσιν ἀπεινταίου. Τρόφιμα κουβάλαγε τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνακαταλήψεως τῆς Ρηνανίας, τὴν ἐποχὴ τοῦ ἰταλοαθησυνιακοῦ, τὴν περίοδο τῆς κρίσεως τοῦ Σεπτεμβρίου, τρόφιμα κουβαλεῖ καὶ τώρα, μετὰ τὴν σκέψιν :

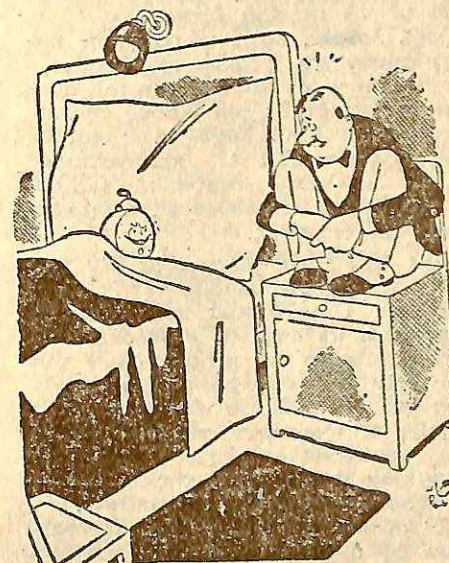
—Δὲν ξέρεις τί γίνεται !

Αὐτὸς εἶναι ὁ προβλεπτικὸς. Ζῇ διαρκῶς μετὰ τὸν ἐφιάλτη σεισμῶν, λοιμῶν καὶ καταποντισμῶν, τοὺς ὁποίους καὶ ἐτοιμάζεται ν' ἀντιμετωπίσῃ πάνοπλος μετὰ κινίνα, ἀσφάλειες καὶ γεθίθια. Ποιὰ, λοιπόν, εἶναι ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς του; Ἴσως ἡ ἱκανοποίησις ὅτι εἶναι πάντοτε ἐτοιμος... γιὰ ὅλα... Καί, χωρὶς ἄλλο, θὰ αἰσθάνεται μεγάλη λύπη ὅταν δὲν γίνεταί ἡ καταστροφὴ ποὺ ἐφοβήθηκε —ἢ μᾶλλον ποῦ... ἤλπιζε— καταστροφὴ ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε τὴν ἐγωϊστικὴν ἱκανοποίησιν ὅτι θρῆθηκε ἐτοιμος ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ φαρμακείου του, τοῦ συμβολαίου ἀσφαλείας καὶ τοῦ τσουβαλιοῦ μετὰ τὰ ὄσπρια.

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΞ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Τὸ ξυπνητήρι : — Ἀρκετὰ σὲ ὑπέφερα τόσον καιρὸ. Ἀρκεῖ πιά. Τὸ πρῶν νὰ με ξυπνήσῃς στὶς ἑφτά.

ΕΥΦΥΕΣ ΜΕΤΡΩΝ

—Σ' αὐτὸ τὸ ἡλιακὸ ὥρολόγιο ἔβαλα ἀριθμοὺς μετὰ φῶσφορο, οὕτως ὥστε νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ βλέπῃ τὴν ὥρα καὶ τὴ νύχτα.

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τό θέατρο

«ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΣΑΝΕ»

Δράμα του "Αγγλου συγγραφέως
Πρήσλεϋ στο θέατρον «Αλίκης».

Με τὸ ἔργο τοῦ "Αγγλου συγγραφέως Πρήσλεϋ, ποὺ παίζεται ἀπὸ ἡμερῶν στὸ θέατρο «Αλίκης», ἡ κ. Ἀνδρεάδου ἀπέδειξε ὅτι ὁ θιασὸς τῆς εἶναι ἱκανὸς νὰ τὰ θγάλη πέρα καὶ μετὰ τὰ μεγάλα δραματικά ἔργα. Ὅσοι, λοιπόν, κατὰ καιροὺς τὴν κατηγόρησαν ὅτι ἡ ἀξία τοῦ δραματολογίου τῆς δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν δυναμικότητα τοῦ θιάσου τῆς, ἄς ἀναγνωρίσουν τὸ λάθος τους καὶ ἄς παραδεχθῶν ὅτι οἱ προηγούμενες κακὲς ἐκτελέσεις, ὀφείλονται μᾶλλον σὲ σφάλματα σκηνοθεσίας, διδασκαλίας καὶ διανομῆς.

Γιὰ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχει τώρα κανεὶς νὰ μεμψή τὴν κ. Ἀνδρεάδου. Τὸ «Ὀνείρα ποὺ σβύσανε» ἐκτελεῖται μὲ σπάνιον ὀξυδερκεια καὶ αἰσθαντικότητά ἐκ μέρους ὅλων τῶν ἡθοποιῶν τοῦ συγκροτήματος — πράγμα ποὺ συντελεῖ στὸ νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἀκριβῆ ἀτμόσφαιραν αὐτοῦ τοῦ ἔργου, ποὺ ἀποτελεῖ ἕναν πικρὸν καὶ πονεμένον ἀπολογισμό τῆς ἀνθρωπίνης τάσεως πρὸς τὴν αὐταπάτην.

Σ' αὐτὴν τὴν ἐπαρχιακὴ κομῶντολι ὅπου ζῇ ἡ οἰκονομία τοῦ γιαντροῦ Μπρέντ, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν πράγματα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶνε φυλακισμένοι. Τοὺς φαίνεται πὼς ἔχουν ἐξοριθῆ ἀπὸ τὸν μεγάλο κόσμον, ποὺ παρέχει τόσες δυνατότητες στὸν καθένα νὰ δράσῃ καὶ νὰ ἀναδειχθῇ καὶ ἄλλον πόθο δὲν ἔχουν παρὰ νὰ ξεφύγουν καὶ νὰ ἐπιδιώξουν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀσφυκτικὴ καὶ καταθλιπτικὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἐπαρχίας τὴν πραγματοποιοῦν τῶν ὀνείρων τους. Ἐποὶ καὶ ἡ Στέλλα, ἡ μεγαλύτερη κόρη τοῦ γιαντροῦ θὰ φύγῃ κρυφὰ μιά μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ πάῃ στὸ Λονδίνο, γιὰ γίνῃ ἡθοποιός. Ἡ μέθη μᾶς ἐρασιτεχνικῆς ἐπιτυχίας σὲ μιά σχολικὴ παράστασιν, τὴν παρέσυρε μέχρι τοῦ σημείου νὰ πιστεῖ ὅτι εἶναι μεγάλη καλλιτέχνης. Μ' αὐτὴ τὴν φιλόδοξον θεατικότητα ὅτι θὰ θριαμβεύσῃ, ἐγκαταλείπει, λοιπόν, τοὺς δικούς της καὶ ἐπιχειρεῖ τὸ μεγάλο πείραμα. Μὰ θρίσκει τὸν κόσμον πολὺ διαφορετικόν, πολὺ πῶς δύσκολον ἀπ' ὅ,τι τὸν φαντάζεται. Καὶ θρίσκει ἀκόμη καὶ τὸν αὐτὸς τῆς διαφορετικόν, ἀφοῦ μέσῃ στὸ ξένο περιβάλλον χάνει ὅλη τὴν αὐτοπεποίθησιν. Γρήγορα ἀντιλαμβάνεται πὼς εἶναι μιά μετριότης, πὼς δὲ θὰ κἀνῃ ποτὲ τίποτα στὴ ζωὴ, ἀφοῦ ὅλα τῆς ἀπέτυχαν, ἀκόμη καὶ ὁ γάμος τῆς. Ἀκόμα κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐρωτεύθηκε καὶ παντρεύθηκε εἶναι ἕνας ἀποτυχημένος, ἕνας μέτριος ἡθοποιός, ἕνας μέτριος ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μιά μέρα θ' ἀναγκασθῇ νὰ χωρίσῃ.

Κατηγορημένη, λοιπόν, καὶ ἀπελπι-
σμένη ἡ Στέλλα ξαναγυρίζει ὑστερ' ἀπὸ χρόνιον στὸ σπίτι τῆς, «γιὰ νὰ τὸ ξαναβρῇ ὅπως ἦταν». Μὰ εἶναι τόχα τὸ ἴδιον; Ἡ πικρὴ πείρα ποὺ ἀπέκτησε ἐν τῷ μεταξῷ, τὴν βοηθεῖ ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ὅλοι ἐκεῖ μέσα διατηροῦν τὴν αὐταπάτην τους. Ὅπως ἐκεῖνη, πιστεύουν πὼς ἦταν ἡ εἶνε ἱκανοὶ νὰ κάνουν κατὰ καλύτερον, νὰ πραγματοποιήσουν ἕνα μεγάλο τὸν ὄνειρον, μιά ὑπέρμετρη φιλοδοξία τους. Ἐποὶ ἡ Στέλλα διαπιστώνει πὼς ὁ πατέρας τῆς ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι ἂν δὲν ζοῦσε στὴν ἐπαρχία, θὰ γινόταν μεγάλος γιαντρός, ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς Λίλιαν θὰ ἤθελε κι' αὐτὴ νὰ φύγῃ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη τῆς, ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς Οὐίλφρεδ ἔχει τὴν ἐλπίδα νὰ γίνῃ μιά μέρα ἕνας μεγάλος ἄνθρωπος... Ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἔχουν καὶ ἀπὸ μίαν τέτοια αὐταπάτην. Κανεὶς τους δὲν ἐτόλμισε, ὅπως αὐτὴ, κανεὶς τους δὲν ἀγωνίσθηκε, γιὰ νὰ μάθῃ πόσο ἀλλοιώτικη, πόσο ἀπογοητευτικὴ εἶναι ἡ πραγματικότητα. Ἡ Στέλλα θάθελε νὰ τοὺς τὴν ἐξηγήσῃ. Μὰ τόχα μπορεῖ νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ τὴν πεποίθησιν πὼς τὸ περιβάλλον ὅπου ζοῦν δὲν φταίει τίποτε; Πὼς μπορεῖ ν' ἀποδείξῃ, σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν ξέρουν τίποτε ἀπ' τὴ ζωὴ, ὅτι οὐσιαστικῶς δὲν εἶνε φυλακισμένοι στὴν κομῶντολι ὅπου ζοῦν, ἀλλὰ στὸν αὐτὸς τοὺς;

Γι' αὐτὸ ἡ Στέλλα, μιά μέρα, θὰ φύγῃ. Ὁ ἀγῶνας τῆς γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἔχει πολὺ συντριβῇ, τὴν ἔχει πολὺ ἀλλάξει, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ συνειδητοῖ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ τῆς ποὺ τόσο ἀγαπᾷ. Θὰ τὸ καταλάβῃ αὐτὸ ὅταν θὰ δῇ τὴν ἀδελφὴ τῆς Λίλιαν, ποὺ αὐταπατάται νομίζοντας ὅτι θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ κατὰ φύσιν, φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι ἂν δὲν ἐφευγε ἐκεῖνη, νὰ τῆς δείχνῃ μιά καταφανὴ ἐχθρότητα. Ἡ Λίλιαν ἔχει τώρα γαντζωθῇ ἀπὸ μίαν ἄλλη αὐταπάτην ὅτι θὰ εἶναι εὐτυχισμένη ἂν παντρευθῇ τὸν Τζέφρεϋ, ἕναν παλῆθ θαυμαστή τῆς Στέλλας, ποὺ ἀγαπᾷ. Κι' ὅταν θάλῃ πὼς ἡ μεγάλη ἀδελφὴ τῆς ποὺ ξαναγύρισε, θὰ τῆς πᾶρῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἐλπίδα τῆς, ἀμύνεται μὲ τὰ σκληρότερα μέσα γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὸ σπίτι. Τὴν προσβάλλει, τῆς λέει ὅτι εἶναι ἕνα θῆρος, ὅτι ἔγινε αἰτία μὲ τὴ φυγὴ τῆς νὰ πεθάνῃ ἡ μητέρα τους. Καλεῖ τὸν ἀντὶ τῆς Στέλλας νάρθη στὸ σπίτι, γιὰ νὰ χωρίσῃ τὴν ἀδελφὴ τῆς ἀπ' τὸν Τζέφρεϋ.

Μάταιος ἀγῶνας γιὰ τὴν εὐτυχία, ἀφοῦ κι' ἡ ἴδια ἡ Λίλιαν στὸ τέλος θὰ ἀπογοητευθῇ. Δὲν πρόκειται ν' ἀπακτήσῃ τὸν Τζέφρεϋ. Φεύγει ἐκεῖνος

Ἑβδομαδιαία ἀνασκό- πησης ὑπὸ ΜΑΝΟΥ ΣΑΦΑΡΙΚΑ

ομένη ἡ Στέλλα ξαναγυρίζει ὑστερ' ἀπὸ χρόνιον στὸ σπίτι τῆς, «γιὰ νὰ τὸ ξαναβρῇ ὅπως ἦταν». Μὰ εἶναι τόχα τὸ ἴδιο; Ἡ πικρὴ πείρα ποὺ ἀπέκτησε ἐν τῷ μεταξῷ, τὴν βοηθεῖ ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ὅλοι ἐκεῖ μέσα διατηροῦν τὴν αὐταπάτην τους. Ὅπως ἐκεῖνη, πιστεύουν πὼς ἦταν ἡ εἶνε ἱκανοὶ νὰ κάνουν κατὰ καλύτερον, νὰ πραγματοποιήσουν ἕνα μεγάλο τὸν ὄνειρον, μιά ὑπέρμετρη φιλοδοξία τους. Ἐποὶ ἡ Στέλλα διαπιστώνει πὼς ὁ πατέρας τῆς ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι ἂν δὲν ζοῦσε στὴν ἐπαρχία, θὰ γινόταν μεγάλος γιαντρός, ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς Λίλιαν θὰ ἤθελε κι' αὐτὴ νὰ φύγῃ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη τῆς, ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς Οὐίλφρεδ ἔχει τὴν ἐλπίδα νὰ γίνῃ μιά μέρα ἕνας μεγάλος ἄνθρωπος... Ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἔχουν καὶ ἀπὸ μίαν τέτοια αὐταπάτην. Κανεὶς τους δὲν ἐτόλμισε, ὅπως αὐτὴ, κανεὶς τους δὲν ἀγωνίσθηκε, γιὰ νὰ μάθῃ πόσο ἀλλοιώτικη, πόσο ἀπογοητευτικὴ εἶναι ἡ πραγματικότητα. Ἡ Στέλλα θάθελε νὰ τοὺς τὴν ἐξηγήσῃ. Μὰ τόχα μπορεῖ νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ τὴν πεποίθησιν πὼς τὸ περιβάλλον ὅπου ζοῦν δὲν φταίει τίποτε; Πὼς μπορεῖ ν' ἀποδείξῃ, σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν ξέρουν τίποτε ἀπ' τὴ ζωὴ, ὅτι οὐσιαστικῶς δὲν εἶνε φυλακισμένοι στὴν κομῶντολι ὅπου ζοῦν, ἀλλὰ στὸν αὐτὸς τοὺς;

Γι' αὐτὸ ἡ Στέλλα, μιά μέρα, θὰ φύγῃ. Ὁ ἀγῶνας τῆς γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἔχει πολὺ συντριβῇ, τὴν ἔχει πολὺ ἀλλάξει, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ συνειδητοῖ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ τῆς ποὺ τόσο ἀγαπᾷ. Θὰ τὸ καταλάβῃ αὐτὸ ὅταν θὰ δῇ τὴν ἀδελφὴ τῆς Λίλιαν, ποὺ αὐταπατάται νομίζοντας ὅτι θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ κατὰ φύσιν, φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι ἂν δὲν ἐφευγε ἐκεῖνη, νὰ τῆς δείχνῃ μιά καταφανὴ ἐχθρότητα. Ἡ Λίλιαν ἔχει τώρα γαντζωθῇ ἀπὸ μίαν ἄλλη αὐταπάτην ὅτι θὰ εἶναι εὐτυχισμένη ἂν παντρευθῇ τὸν Τζέφρεϋ, ἕναν παλῆθ θαυμαστή τῆς Στέλλας, ποὺ ἀγαπᾷ. Κι' ὅταν θάλῃ πὼς ἡ μεγάλη ἀδελφὴ τῆς ποὺ ξαναγύρισε, θὰ τῆς πᾶρῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἐλπίδα τῆς, ἀμύνεται μὲ τὰ σκληρότερα μέσα γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὸ σπίτι. Τὴν προσβάλλει, τῆς λέει ὅτι εἶναι ἕνα θῆρος, ὅτι ἔγινε αἰτία μὲ τὴ φυγὴ τῆς νὰ πεθάνῃ ἡ μητέρα τους. Καλεῖ τὸν ἀντὶ τῆς Στέλλας νάρθη στὸ σπίτι, γιὰ νὰ χωρίσῃ τὴν ἀδελφὴ τῆς ἀπ' τὸν Τζέφρεϋ.

Μάταιος ἀγῶνας γιὰ τὴν εὐτυχία, ἀφοῦ κι' ἡ ἴδια ἡ Λίλιαν στὸ τέλος θὰ ἀπογοητευθῇ. Δὲν πρόκειται ν' ἀπακτήσῃ τὸν Τζέφρεϋ. Φεύγει ἐκεῖνος

ἀπογοητευμένος γιὰ τὴν ἀποικίαν, ὅπως φεύγει καὶ ἡ Στέλλα μὲ τὸν ἀντὶ τῆς, ἀφήνοντας τὸν πατέρα τῆς μὲ τὴν συγκινητικὴν πεποίθησιν ὅτι πηγαίνει νὰ συνεχίσῃ τοὺς θεατρικοὺς τῆς θριάμβους...

Ὅλα, λοιπόν, εἶνε αὐταπάτη, ἀπογοητεύσεις, πλάνη. Ὅσοι ἀγωνίζονται γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὰ δειρά τους — ποὺ εἶνε συνήθως ἀνώτερα ἀπ' τὴν πραγματικότητα — ἀπογοητεύονται, γιὰτὶ δὲν κατάρθωσαν νὰ τὰ πραγματοποιήσουν. Κι' ὅσοι πάλι δὲν ἐτόλμισαν ν' ἀγωνισθῶν, ἀπογοητεύονται ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἐτόλμισαν.

Μὲ αὐτὴν τὴν συγκινητικὴ καὶ ἀνθρώπιν «θέσι», μὲ αὐτὸν τὸν πονεμένο σκεπτικισμό τοῦ συμπεράσματός του, τὸ ἔργο τοῦ Πρήσλεϋ, ἀποκτεῖναι ἕνα θαυτὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ ὑπόθεσίς του ἐξ ἄλλου ἀναπτύσσεται θεατρικώτατα, μὲ ἕναν διάλογο εὐλύγιστον καὶ εὐχάριστον, μὲ μίαν θαυμαστὴ ἀνάλυσιν τῶν χαρακτήρων, μὲ μίαν δραματικὴ καὶ συνθετικὴ ἀνάδειξιν τῆς ψυχολογίας τους.

Ὅπως ἀτονίσαμε στὴν ἀρχή, τὸ δράμα ἐρμηνεύεται ὀψογονα ἀπὸ τὸν θιασὸν Ἀνδρεάδου. Περιφῆμη στὸν ρόλο τῆς Στέλλας, ἡ κ. Ἀνδρεάδου, μᾶς ἔδωσε ὀλοκληρωμένον καὶ παθητικὸν τὸν τύπον τῆς ἡρωίδος. Θὰ πρέπει ἰδιαίτερος νὰ ἐξαρθῇ τὸ παίξιμό τῆς διδοῦς Ἐσθέρη, ποὺ ἀπέδωσε θαυμάσια τὸν ρόλο τῆς Λίλιαν, τοῦ κ. Φαρμάκη, τοῦ κ. Μοριδῆ καὶ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν ἡθοποιῶν τοῦ θιάσου, γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ παράστασις αὐτὴ ἀπετέλεσε ἕναν ἐλαφρὸ σταθμὸ τῆς σταδιοδρομίας τους.

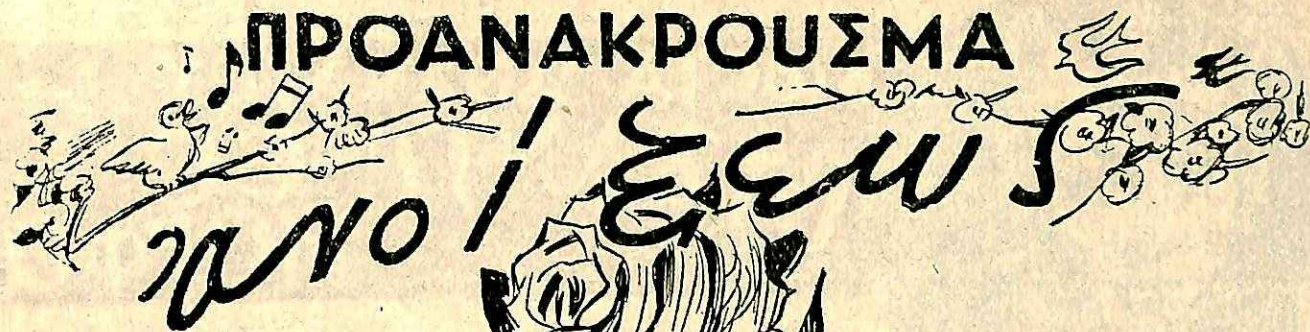
Θεατρικὰ νέα

★ Δύο πρεμιέρες στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο. Ἡ πρώτη στὸ «Μοντιάλ» μὲ τὴν μουσικὴν ἡθογραφίαν τῶν κ.κ. Εὐαγγελίδου — Σακελλαρίου «Οἱ ξενοῦχτες» καὶ ἡ δευτέρα στὸ «Ἰντε-άλ» μὲ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη «Ἡ Ἀθήνα ἔχει κέφι».

—Τὴν μουσικὴν τῶν «Ξενοῦχτων» συνέθεσεν ὁ ἐκλεκτὸς μαέστρος κ. Θ. Σακελλαρίδης.

—Περὶ τοῦ ἔργου θὰ γράψωμε ἐκτενῶς στὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ».

—Ἐνα σημαντικὸ γεγονός ποὺ ἀφορᾷ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ «Ἰντε-άλ» εἶναι ὅτι σ' αὐτὴν συμμετέχει ἡ μοναδικὴ ντιζέξ Δανάη Στρατηγοπούλου, προσληφθεῖσα στὸ συγκροτήμα «Μηλιάδης — Κυριακοῦ — Μαυρέα» εἰς ἀντικατάστασιν τῆς παλαιᾶς ρομαντιστέρας τοῦ Σοφίας Βέμπο. Ἡ ἐμφάνισις τῆς Δανάης προσέκλεσε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ θεατροφίλου κοινού.

Ἑλληνικὴ ἐπικαιρότης

Μπορεῖ ὁ βορῆς νὰ εἶναι ἀκόμη κυρίαρχος τῆς σκηνῆς. Στὴς θυελλώδεις ὁμῶς συμφωνίες τοῦ γλυστρά τῶρα μιά νότα γλυκύτης. Εἶναι τὸ προαίτιον τῆς Ἀνοιξέως.

Ὁ ἀνάκουστος κελαιδιμὸς καὶ λιποθυμισμένος τοῦ ποιητοῦ. Ἐνα πρελούτιο χαρᾶς. Τὸ συνθέτουν οἱ παλμοὶ τῆς προσμονῆς: Ἡ Ἀνοιξὶς ἐρχεται...

Ξεκίνησε νῆρθ. Ξέρωμε ὅτι δὲν θὰ μᾶς γελᾷ. Τὴν πλάσι τὴν ἐλπιμύρισε ἡ αἰσιοδοξία τοῦ ἐρχομοῦ τῆς. Τὰ δέντρα λαχταροῦν τοὺς ζεφύρους. Ἡ πρώτη, δειλὴ γλὴ ὀνειρεύεται τὰ χὰδια τῆς αὔρας.

Δὲν αἰσθάνεσθε, ἀλήθεια, νὰ δονῇ ἀπᾶν τὴν ἀτμόσφαιρα τὸ προανάκρουσμα τῆς συμφωνίας τῶν χρωμάτων, τῶν παλμῶν καὶ τῶν κελαιδιμῶν; Ἦλθαν καὶ οἱ μαέστροι. Μὲ καλοσιδεωμένο τὸ φράκτο τους, μὲ κολλημένο τὸ ἄσπρο πλαστρὸν τοῦ στήθους τῶν: Τὰ χελιδόνια.

★ Ἐκάθησαν στὰ ἡλεκτροφόρα σύρματα. Καὶ διεθίβαν στὴς καρδιές μας ῥεῖμα συγκινησῶν πολλῶν κηλοβάτ. Ἀλλὰ συγχρόνως μᾶς ἔστειλαν καὶ ἕνα τηλεγράφημα παραπόνου:

—Τὰ ὑπόστεγα, ἀγαπητοὶ Ἀθηναῖοι. Γιατὶ τὰ ἀφαιρέσατε τὰ ὑπόστεγα ἀπὸ τοὺς περισσότερους δρόμους;

Κι' ἐν τούτοις. Τὰ χελιδόνια δὲν εἶνε, παρὰ περιηγητὰ καὶ ἐπισκέπται στὸν τόπον μας. Καὶ θάπερε νὰ τὸ βροῦν καλὸ τὸ μέτρον τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ὑποστεγῶν. Διότι ἐμεῖς τὸ ἐλάσαμε ἀκριβῶς γιὰ λόγους τουριστικούς. Ἐκεῖνα ὁμῶς παραπονοῦνται. Περὶ ῥεζον!

Παραπονοῦνται, διότι ἀντιμετωπίζουν πρόβλημα στέγης:

—Κι' ἐμεῖς ποῦ θὰ χτίσωμε τίς φωλιές μας; ῥωτοῦν.

—Σὰς χρειάζονται, λοιπόν, ἀπαραίτητως ὑπόστεγα:

—Βεβαίως.

—Τότε μὴν ἀπελπίζεσθε. Μένουν ἀκόμη πολλὰ, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν ἀφῆρθησαν:

—Ποιά;

—Τὰ... γυναικεῖα καπέλλα τῆς μόδας.

★ Ἡ Ἀνοιξὶς εἶναι τὸ ἐρωτικὸ πανηγύρι τοῦ χρόνου. Ἐρωτικὸ παζάρι θὰ λέγαμε καλύτερα. Οἱ ποιητὰ μακαρίζουν τὸν ἔρωτα γιὰτὶ θρίσκειται, λένε, στὴν γλυκεῖα του ὥρα.

Ὁ Ἀπρίλης μὲ τὸν ἔρωτα χορεύουν καὶ γελοῦνε. Αὐτὴ ὁμῶς ἡ ἀντίληψις εἶναι σφα-

ὑπὸ ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Πλὴν ὁμῶς, ἡ μὲν σὰρξ πρόθυμος, ἡ δὲ τσέπη... ἀσθενής! Τὸ μόνον καταφύγιον διὰ τὸν ἀπένταρον ἔρωτά μας εἶναι τὸ ἀνέξοδον πάγκον.

—Ὁρθά!, ἀπήντησεν ἡ δηγήτρια.

—Ἀλλὰ τὰ πάγκα μας, συνέχισε ὁ ῥήτωρ, ἔχουν τεραστίαν ἐλλείψει.

—Ποῦ ὀρθά!, ἀπεφάνθη τὸ συγκεντρωμένον πλήθος.

—Ἡ ἐρωτικὴ ἀποκατάστασις εἶναι πλημμελής. Τοὺς ὀλιγίστους ὑπάρχοντες πάγκους τοὺς καταλαμβάνουν τὰ ζεύγη, ποὺ πηγαίνουν ἐγκαίρως.

—Ποῦ -ποῦ ὀρθά!..

—Καὶ τὰ ἀναρίθμητα ζεύγη, ποὺ κατακλύζουν ἀργότερα τὸ πάγκον, ἀναγκάζονται νὰ τὴν περνοῦν...

—Ὁ ρ θ ἄ !, διέκοψεν ἐπικαίρως κάποιος ἀκροατής.

Τὸ συγκεντρωμένον πλήθος ἐχειροκρότησε... τὴν ἐπιτυχὴ διακοπὴν. Ἀλλὰ στὸ ἄκουσμα τῶν χειροκροτημάτων ἐνεφανίσθη τὸ γκαρσόνι τοῦ καφενείου, ἕξω τοῦ ὁποίου συνεδρίαζαν οἱ ἀπένταροι Μάριοι, καὶ ὅλοι... ἔστριψαν μὲ τρέπο.

Καὶ ἔτσι ὀριστικὴ ἀπόφασις δὲν ἐλήφθη. Αὐτὰ τὰ ἀνυπόφορα γκαρσόνια ἐμφανίζονται ὅταν δὲν τὰ χρειάζεται κανεὶς...

★ Ὁ φυσιοδίφης παρακολουθεῖ τὸ θαῦμα τῆς Ἀνοιξέως στὴν ἐξοχή. Ἐνας γυναικολόγος τὸ παρακολουθεῖ στὴν πόλιν. Καὶ οἱ δόδοι ἀνθίζουν. Ρῶδα στὰ μάγουλα φοντανώνουν καὶ γαρύφαλλα στὰ χεῖλη. Οἱ γυναικεῖοι κορμοὶ ἐλευθερώνονται ἀπὸ τὴν χειμερινὴν νάρθη καὶ τὴς βαρεῖς γούνες. Καὶ οἱ νέοι χυμοὶ σφύζουν κάτω ἀπὸ τὸ ἀνάλαφρον, ἀνοιξιτικὸν ντύσιμον. Εἶναι ἕνα θαῦμα κι' αὐτό.

Ρωτᾷτε ποῦ ἀκριβῶς θαῦμα; Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐφτά τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Πρὸ χειροπαράδειγμα αὐτὴ ἡ νέα, ποὺ ἐρεχεται ἀπ' ἀντικρὸν σφαιρικῆ καὶ κουνιστῆ. Ἐκεῖ ἀπᾶλλαγὴ ἀπὸ τὸν φόρον τοῦ χειμερινοῦ ντυσίματος. Καὶ ἰδέστε; προσβάλλει πάλι λαχταριστὸ, κάτω ἀπὸ τὸ ἀνάλαφρον ἐμπριμεδάκι, τὸ θαῦμα τῶν... κρημαστῶν κήπων τῆς Βαβυλώνας!

Γιατὶ νὰ θεωρῆται, ὅτι ἔχει ἡ ἐξοχὴ τὸ προνόμιον τῆς ἀνοιξιτικῆς γαρῆς; Ἐπειδὴ ἔχει μήπως τὰ πουλιά; Καὶ ἡ πόλις ἔχει τὰ δικά της. Πουλιὰ εἴθιμα, ζωρὰ καὶ χαριτωμένα, ποὺ τιτιβίζουν σποδὸς δρόμους. Δὲν μὰς λείπουν ἀπὸ τὴν πόλιν οὔτε οἱ... καρακάβες.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

«Ηθοκτόνησεν η Λούλα Ζ. 20 ετών, μοδίστα, λαθούσα ισχυράν δόσιν κινίνης. Είς τὸ διάσημά της προέβη λόγω σφοδρῶν παρατηρήσεων πού της ἔκαμεν ἡ μητέρα της, ἐπειδὴ εὐχναζεν εἰς χοροδιδασκαλεῖον».

(Ἀπὸ τὴς ἐφημερίδας)

Ὅνειρα στὸ χοροδιδασκαλεῖο

Η Λούλα ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιά στὸ καθρεφτάκι της καὶ ἔβλεπε μηχανικά μιάν ἀνυπότακτη πούφα μαλλιών πού πεταγόταν κάτω ἀπὸ τὸ καπελλάκι...

— Ἔτοιμη, λοιπόν, Λούλα;
Ἡ μικρὴ γύρισε καὶ κύτταξε μὲ χαμόγελο τὴν φίληνά της:

— Πάμε...
Ἔχει κοκκινίσει ἐλαφρά. Ἀπὸ τὴ συγκίνησι; Ἀπὸ τὴν ταραχή; Ποιὸς ξέρει... Ἐνοιωθε τὴν ἀνάγκη, ὥστόσο νὰ προσθέσῃ — σάν γιὰ δικαιολογία στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της:

— Δὲν θ' ἀργήσωμε ὅμως πολὺ, ἐ...
Ἡ Φρόσω δὲν τῆς ἀπήντησε. Τὴν ἔβλεπε ἀγκαστῶ, καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὴν σκάλα. Ἡ σκάλα ἦταν στενὴ, καὶ μὲ κόπο προχωροῦσαν κ' οἱ δύο μαζὶ κοντὰ-κοντὰ.

— Θὰ μποῦμε, θὰ ποῦμε καλημέρα καὶ θὰ φύγωμε!, εἶπε κοροϊδευτικὰ ἡ Φρόσω, τὴν ὥρα πού ἔφταναν στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι.

— Ἐ, ὅχι δά, καὶ μὲν!... Δὲν εἶπα καὶ ἔτσι... Μὴν παρατραβήξωμε ὅμως τὸ σκοινὶ καὶ καταλάβουν τίποτα στὸ σπίτι...

— Ἀχ, πὼς φαίνεσαι πὼς εἶσαι πρωτόπαρα, Λούλα μου! Τί τοὺς εἶπες στὸ σπίτι σου; Πὼς ἔχεις νυχτέρι;

— Ναί... Γιὰ ἕνα νυφικό...

— Ἐ, τὸ νυχτέρι θαστάει κ' ὡς τις δέκα ἀκόμα...

Ἡ Λούλα τρόμαξε:

— Ποιὰ! Στὴς δέκα;... Ἀ, ὅχι, Φρόσω...

Ἡ μοδιστράλα ἐγέλασε:

— Ἐννοια σου, στὴς ἑννὰ θὰ φύγωμε. Δὲν ἔχω ὄρεξι ν' ἀκούσω κ' ἐγὼ τὰ σκολιανά μου ἀπ' τοὺς δικούς μου...

Προχωροῦσαν τώρα στὸ δρόμο.
Ἡ Λούλα προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ἐξένοιαστη, γιὰ νὰ μὴν τὴν πάρῃ στὴν κοροϊδία ἡ φίλη της. Ἡ καρδούλα της ὅμως τῶξερε... Κάθε τόσο ἐγύριζε μὲ τρόπο καὶ κύτταζε δλόγυρα... Ποῦ ξέρεις, καμμιὰ φορὰ... Μπορεῖ κανὲν μάτι νὰ τὴν ἔβλεπε! καὶ τότε...

— Ἐπειδὴ εἴμαστε φτωχὰ κορίτσια, δηλαδή, δὲν πρέπει νὰ χαροῦμε κ' ἐμεῖς τὴ ζωὴ; εἶπε ἡ Φρόσω.

Ἡ Λούλα ἀναστενάξε. Βέβαια, ἔτσι ἦταν... Πάντα εἶχε δίκιο ἡ Φρόσω... Κι' ἔπειτα, ἡ πρώτη ἦταν πού θὰ πηγαινε νὰ ξεσκάσῃ λίγο στὸ χοροδιδασκαλεῖο; Ὅλα τὰ κορίτσια περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ. Κι' ἔπειτα, τὴν ἄλλη μέρα, τί χαροῦμενες πού ἦσαν, πὼς κρυφογελοῦσαν κουβεντιάζοντας αἰγὰ, ἀναμεταξύ τους, στὸ μοδιστράδικο. Ἀῦριο, θάχε κ' αὕτὴ νὰ πῇ...

Ὅλο τὸ πᾶν ἦταν νὰ μὴν πάρουν χαμπάρι τίποτα στὸ σπίτι της. Ἡ μάνα της, ἡ κυρὰ Εὐανθία, δὲν τὰ σήκωνε αὐτά. Πὼς θὰ καταλάβαινε ὅμως τίποτα; Μήπως δὲν εἶχε πάρει ὅλα τὰ μέτρα της ἡ Λούλα; Γιατὶ νὰ πᾶν ὁ νοῦς της στὸ κακὸ τῆς κυρὰ Εὐανθίας; Πρώτῃ φορὰ ἡ κόρη της θάμενε λίγες ὁρες παραπάνω, γιὰ μιὰ διαστικὴ δουλειά, στὸ κατάστημα;

Ἐφτασαν στὸ χοροδιδασκαλεῖο. Πὼς ἔνοιωσε νὰ χτυπήῃ ἡ καρδιά της, ἡ Λούλα!... Μπήκε πρώτη ἡ Φρόσω. Ἡ Λούλα τὴν ἀκολούθησε μὲ κάποια συστολή.

Ἀ, τὴν ξέρανε καλὰ, τὴ Φρόσω, ἐκεῖ μέσα... Δυὸ νέοι ἔτρεξαν νὰ τὴν προῦπαντήσουν, κατὶ κορίτσια τὴν χαίρεσαν ἀπὸ μακριά. Σὲ μιὰ γωνιά ἡ Λούλα διέκρινε καὶ τὸ Μαρικάκι, ἕνα κορίτσι πού δούλευε στὸ ἴδιο κατάστη

μα μ' αὐτήν. Φοροῦσε κοντὲς κάλτσες ἀκόμα, κ' ὅμως νά... «χαϊρόταν τὴ ζωὴ της» κ' αὕτῃ. Ἦταν καθισμένη ἀνάμεσα σὲ μιὰ παρέα ἀπὸ νεαροὺς, κ' ἡ μικρὴ χαχάνιζε στὰ πειράγματά τους.

Ἦταν τόσο ὠραία ἐκεῖ μέσα!... Καθρέφτες παντοῦ, στὸ βάθος τὸ ἡλεκτρικὸ γραμμόφωνο.

— Νὰ σὰς συστήσω τὴν φίλη μου, τὴν δεσποινίδα Λούλα... ἀκούσε ξαφνικά πλάι της τὴν Φρόσω.

Ἐγύρισε. Ἐνας νέος — τί ὁμορφος, καὶ τί κομψός, Θεέ μου!... — τῆς χαμογέλουσε.

— Χορεύετε, δεσποινίς;

— Λίγο...

Τὸ γραμμόφωνο ἔπαιζε κάποιο ταγκό. Κι' ἡ Λούλα, ἀφισμένη στὴν ἀγκαλιά τοῦ καβαλλιέρου, προχώρησε πρὸς τὴν πίστα... Αὐτός, ἄρχισε νὰ τῆς μιλά σιγὰ, εὐγενικά... Τοῦ ἔκανε τόσο ξεχωριστὴ ἐντύπωση, τῆς ἔλεγε... Τὴν ρώτησε γιὰ τ' ὄνομά της. Αὐτὸς ἦταν ἕνας φοιτητής, ἀπ' τὸ ἐξωτερικό... Ἀ, ὅχι, δὲν πήγαινε συχνὰ ἐκεῖ... Σήμερα ὅμως κατὶ τὸν τραβοῦσε, λὲς καὶ εἶχε τὴν προαίτησιν πὼς θὰ τὴν ἐγνώριζε...

Κι' ἡ Λούλα εἶχε ἀρχίσει νὰ ζῇ μέσ' ἓνα ὄνειρο...

— Θεέ μου! Ἐννιάμισι ἡ ὥρα!... Πὼς εἶχε περάσει τόσο γρήγορα ὁ καιρός, ἀλήθεια. Ἐννιάμισι κιόλας... Τί θὰ λέγανε στὸ σπίτι!...

— Μὴν ἀνησυχῆτε... Θὰ πάρωμε ἕνα ταξί... τὴν καθυσάχασε ὁ νέος. Τὸν εὐχαρίστησε μὲ μιὰ ματιά. Τὸ ὄνειρο συνεχιζόταν...

Χαϊρέτησε διαστικὰ τὴ Φρόσω. Μπήκαν σ' ἕνα ταξί... Στὴ γωνία τοῦ δρόμου, πρὶν ἀπὸ τὸ σπίτι της σταμάτησαν.

— Θὰ σὰς περιμένω, λοιπόν... Θὰ ξαναρθῇτε μεθαύριο...

— Ναί, ναί...

Ὁ νέος τῆς ἐφίλησε τὰ χέρια. Ἐνα χαμόγελο καὶ... δρόμο. Τὸ τακουνάκι της ἀντήχησε γιὰ λίγο, ρυθμικά, στὸ πεζοδρόμιο.

Στὸ σπίτι της εἶδε φῶς. Ἀνησυχῆσε... Κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια, ἀνοίξε τὴν πόρτα...

Ἡ κυρὰ Εὐανθία, ἡ μητέρα της, σηκώθηκε ἄμα τὴν εἶδε.

— Ποῦ ἦσουν;...

Ἡ Λούλα ἐκέρωσε. Ἀ, τὸ ἐξήγημα τί τρομερὸ πού ἦταν!... Μέσα στὸ φτωχικὸ, ὑγρὸ, ὑπόγειο, ἡ στρίγγι φωνὴ τῆς μητέρας της:

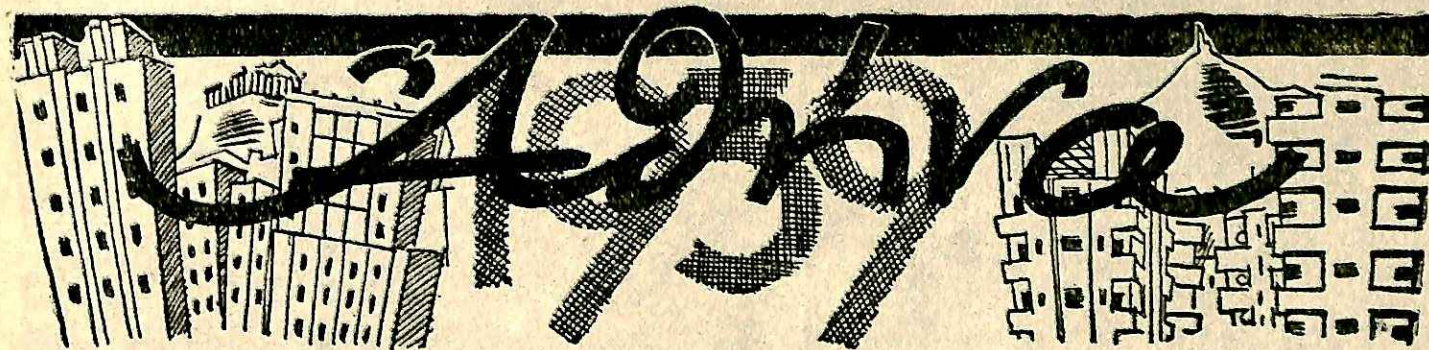
— Ὡστε μοῦ ἄρχισες καὶ χοροδιδασκαλεῖα, ἐ... Τὰ ξέρω ὅλα! Σὲ εἶδε ὁ κύρ Σταμάτης, τὴν ὥρα πού ἔμπαινες! Ποιὸς ξέρει ποιὸς μὸρτηδες πᾶς καὶ θρίσκες ἐκεῖ! Ἀπὸ αἰβριο κιόλας θὰ πηγαίνεις καὶ θὰ φεύγεις συνοδεῖα ἀπ' τὸ κατάστημα... Παληοκόριτσο...

Ἡ Λούλα δὲν ἔλεγε τίποτα... Πόσο μακριὰ ἦταν τώρα τὸ ὄνειρο!... Καὶ δὲν θὰ τὸ ξαναζοῦσε ποτέ... πότε πιά... Εἶχε πάρει ὅμως τὴν ἀπόφασί της...

Ἀργὰ, τὴ νύχτα, ἕνας συντάκτης ἔφερε ἀσθμαίνοντας στὸ τυπογραφεῖο τῆς ἐφημερίδας μιὰ μικρὴ «ἀστυνομικὴ» εἰδησι:

«Ἡ Λούλα Ζ., μοδίστα, ἠθοκτόνησε...»

Ν. ΧΑΓΕΡ. ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἑμμετρὴ σατυρικὴ περιγραφή τοῦ συνεργάτου μας

ΔΗΜ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ΥΙ.— ΚΟΣΜΙΚΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Στῶν Ἀθηνῶν τὰ ἐνδοξα — ὅπως τὰ λένε — χρόνια, τὴν ἐποχὴν πού θαύμαζαν οἱ ξένοι τ' Ἀναφιώτικα, εἶχαν μεγάλη πέρασι τὰ κοσμικὰ σαλόνια, πού ἦταν ἀπ' τὰ σύγχρονα, πολὺ-πολὺ ἀλλοιώτικα. Σ' ἐκεῖνα, ἦταν ἀγνωστα τὸ μπριτζ καὶ τὸ κουνκάν, τῶν γυναικῶν τὸ κάπνισμα καὶ τὰ σορπρέζ-πάρτι. Τὸ εἶχαν τὸ φιλότιμο ἀκόμη κᾶν καὶ κᾶν, καὶ οἱ μοντέρνοι, γενικῶς, ἐθεωροῦντο σκάρτοι! Τί λέγανε; Ἀπήγελλαν ποιήματα συνήθως, ὑμνοῦντα τοὺς προγόνους των, τὸ κάλλος καὶ τὸ

(ἦθος) πῖναν τὸν καφεδάκο τους βαρὺν καὶ ἀ-λά-τούρκα, κ' ἐν τέλει, κέφι σπάγανε χορευοντας μαζοῦρκα! Ἦταν ὠραία ἐποχὴ, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, αὐτὸ δὲ ὁ καθένας σας νὰ τὸ δεχθῇ ὀφείλει, μιὰ καὶ τὸ λὲν οἱ σύγχρονοι τῆς γενεᾶς ἐκείνης, ὡς, φερόειπιν, ὁ Πετμεζᾶς καὶ ὁ Μωραϊτίνης, καθὼς καὶ πλείστοι ἄλλοι σοφοί, παρακαλῶ.

πού ἂν τοὺς ἀπεψίλωνεν ὁ Χρόνος τὸ κεφάλι, καθόλου δὲν τοὺς ἔθιξεν — ὡς λέγουν — τὸ μυαλό...

Θὰ μειδιάσης, νεαρέ, τῶν σαλονιῶν αἰχμάλωτε, μ' αὐτὰ πού σοῦ ἀνέφερα καὶ πού γίνονται ἄλλοτε. Θὰ σοῦ φανοῦν ἀνόητα, περίεργα, χαζά, «ντὲ γιοῦρε» ἐπισοῦρονται γενναῖα καρπαζά... Μπορεῖ νὰ ἔχῃς ἀδικο, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ ὄχι. Μαζεύει πλείστα πράγματα τοῦ χρόνου ἡ ἀπόχη, καὶ οἱ μεταγενέστεροι μποροῦν, ἀναμφιβόλως, νὰ τὰ ἐλέγχουν καὶ λεπτῶς, ἀλλὰ καὶ ἀσυστόλως, κ' ἐν τέλει ν' ἀποφαίνωνται ἂν ὄντως ἐκτιμοῦσι, τὸ τῶν προγόνων ἔθιμον, τὸν μύστακα, τὸ μούσι καθὼς καὶ ὅ,τι ἄλλο, προσὸν εἴτε ἐλάττωμα, μικρὸ εἴτε μεγάλο. Ἐχεις, λοιπόν, δικαίωμα, χωρὶς ἀμφιβολία, νὰ βρῇς κουτὰ, ἡλίθια, εὐήθη καὶ γελοῖα. τὰ κοσμικὰ, τοῦλάχιστον, τὰ ἦθη τῶν προγόνων. Πρόσεξε, ὅμως, φίλτατε... Αὐτὸ σοῦ λέω μόνον.

Πρόσεξε, γιὰτι αἰῶρον, ἐνδέχεται νὰ εὐρεθῇ τὸ γλέντι σου μακάβριον καὶ, γενικῶς, ἀνόητες οἱ κοσμικὲς σου ἑξεις, ὅπως καὶ τῶν προγόνων σου, πού θες νὰ περιπαί- (ἔχῃς).

Ἀς ρίξωμ' ὅμως, μιὰ ματιά στὰ σύγχρονα σαλόνια, πού τόσοι ἐξεπλίχθησαν ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια.

Παρουσιάζουν κίνησιν μεγάλην καὶ ποικίλην. Σώματα πού ὀφείλονται εἰς ἐμπνευσμένην σμίλην, ἀλλὰ καὶ πλείστα γέρικα καὶ λίαν ἀγῆ, πού ὑποφέρει πράγματι κανεὶς σάν τὰ ἰδῇ. Μέσα ἐκεῖ συμφύρονται, εἰς τοῦ χοροῦ τὴ δίνη. Ἐκεῖ πολὺ ἐλεύθερα τὸ ραντεβού της δίνει ἡ καθὼς πρέπει νεαρά, μοντέρνα δεσποινίς καὶ εἶνε ἀπαράδεκτον τὸ ν' ἀρνηθῇ κανεὶς πὼς δὲν συμβάλλουν ἐπαρκῶς τῶν κοσμικῶν τῶ (ἄντρα, εἰς τὸ νὰ βρίσκῃ εὐκόλα τὸν προσεχῇ της ἄντρα, — τοῦτέστι τὸν βουλομένον στὸ πλάι της νὰ μένῃ — ἡ κάθε βουλομένη...

Τὰ πλείστα ἐκ τῶν φλέρτ αὐτῶν, ἔχουνε τέλη αἰσία, καὶ καταλήγουν εἰς λαμπρὰ συνήθως συνοικέσια, πού, παρὰ ταῦτα, γίνονται πολλῶν σχολίων θέμα. κ' αἰτία ν' ἀναπτύσσεται τὸ κάθε εἶδους ψέμα, εἰς τόνον ὀπισθοβουλῶν, κακεντρεχῇ καὶ στείρον, ἀπὸ τοὺς κουτσομπόληδες, εἰς βάρος τῶν μνηστή- (ρων...

Τῶν κυριῶν τὸ ντύσιμο, μὰ καὶ τῶν δεσποινίδων, ὅπως εἰς τὰ σαλόνια των μοῦ ἔτυχε καὶ εἶδον, εἶνε πολὺ περίεργον καὶ λίαν τολμηρὸν. Στὴς φούστες διαγράφεται τὸ σχῆμα τῶν μηρῶν, οἱ πλάτες, ὡς ἐκτίθενται, κολάζουνε καὶ γέρο, τὰ ντεκολτέ, δὲ, φθάνουνε, εἰς... τὸ μὴ περαιτέρω! Τὰ περιγράφει ὅλ' αὐτὰ ἡ στήλη τῆς Μονταίν: «Ἡ Β. Ρ. — πραγματικὸ μοντέλλο τοῦ... Ροντέν — φοροῦσε μιὰ ἐξαιρετικὰ ρενᾶρ σὲ χρῶμα γκρί. Πολὺ καλὴ ἐμφάνισις, σὲ στύλ... ληστάρχου-Γκρή, (μὲ φουστανέλλα, δηλαδή) ἡ δεσποινὶς Π. Κ., πού ἔρριχνε στοὺς ὤμους της, ἄντ'ι μαντῶ, μιὰ (κάπα.

Πολὺ κομψὸς, ὡς πάντοτε, ἦταν κ' ὁ Δ. Υ., παρ' ὅλο πού ἐφόραγε πανάθλιον ἡμίψηλον, ἐπίσης δὲ ἡ ντάμα του πολὺ-πολὺ καλὴ, μ' ἕνα ταγιέρ πρωτότυπον, σφοδρῶς πορτοκαλλί...»

Θὰ ἡμποροῦσα, βέβαια, νὰ προχωρήσω κ' ἄλλο, κ' αὐτό, γιὰτι τὸ θέμα μου εἶνε πολὺ μεγάλο. Ὁ χώρος πλὴν, τῆς στήλης μου μὲ κάνει κ' ὁρ- (ροδῶ.

Ἐφ' ὃ κ' ἀφήνω τὰ λοιπὰ καὶ σταματῶ ἐδῶ.

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΜΥΡΙΣ ΝΤΕ ΦΟΣ Ραλλού ή άπιστη αρχοντοπούλα

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.)

— Άγριο μίσος χωρίζει τις δυο μεγάλες ελληνικές οικογένειες, του Φαναριώτου Βουγά και των Πελοποννησίων Θεοχάρη-δων. Μια μοιραία σύμπτωση φέρει τις δυο οικογένειες αντιμέτωπες: Ο γιος του πρώην αξιωματικού και δουλευτού Θεοχάρη, Κώστας, γνωρίζεται με την κόρη του Βουγά Ραλλού και ένας έρωας φλογερός ανάδει στις ψυχές των νέων. Μά άπειρα έμποδία παρουσιάζονται στα όμοια ό μὲν Κώστας έπιμένει, ή Ραλλού όμως φαίνεται πώς κάμπτεται. Καί ένα θράδυ στο χορό της Τουρκικής πρεσβείας, ό πρεσβευτής Φώτης Μπέης δείχνει καθαρά ότι έσλει να τορπιλλήσει τόν αίσθηματικό αυτόν δεσμό.

Πράγματι, οι προελεύσεις του διπλωμάτου πραγματοποιούνται. Πρώτη τó μαθαίνει ή Σουζάννα από τόν Βουγά και εκπλήσσεται άλλ' ό Φαναριώτης της παριστά νει τις δυσκολίες στο ειδύλλιο του Θεοχάρη και ότι τó συμφέρον της Ραλλούς ήταν να προτιμήση τόν Φώτη Μπέη.

Η δασκάλα της Ραλλούς άρχίζει έκτοτε να παίζει τó ρόλο της παρηγορητριας φίλης του Κώστα αλλά και να προσπαθή να υποδείξη με τρόπο στη Ραλλού τó σφάλμα της άπιστίας της προς τόν Κώστα. Μια μέρα θρέθηκαν μόνες και ή Σουζάννα τήν οωτά άπότομα:)

13ον

— Είδες καθόλου τó Θεοχάρη;

Τά μάγουλα της πρέσβειρας κοκκίνισαν άναστασθήτα.

— Όχι, είπε γρήγορα. Έσύ;

— Έγώ... έγώ τόν βλέπω ακτικκά, έκανε δίχως να τήν κυττάξη ή δεσποινίς Ραμώ.

— Α!...

— Ναί, έρχεται συχνά στο Άρσάκειο και με βλέπει. Εύτυχώς, και γι' αυτόν και γιά μένα. "Αν δέν ήταν ό Κώστας, κι' ό πατέρας σου, νάχουν τήν καλωσύνη νάρχωνται νά μ' έπισκέπτονται τότε-τότε, θά αισθανόμουν φριχτά τή μοναξιά μου.

— Έρχεται κι' ό πατέρας μου; Νά κάτι πού δέν τó ήξερα, είπε ή Ραλλού, μ' άνεπαίσθητη ειρωνεία.

— Δέν έρχεται κρυφά, όλος ό κόσμος τόν βλέπει, όπως και τó Θεοχάρη.

— Όποτε έχεις δύο πιστούς!

— Άγαπητή μου κυρία πρέσβειρα, έκανε ή Γαλλίδα, με γελαστή ειρωνεία, οι δυστυχισμένοι άλληλοπαρηγορούνται γιά τήν άδιαφορία των εύτυχισμένων.

— Καλή μου Σουζάννα, είπε ή Ραλλού με εαφνική τρυφερότητα. Πές μου, αλλά τήν αλήθεια: Τί κάνει ό Κώστας; Του κόστισε πολύ;

— Αν ήθελα να σέ ταπεινώσω, θά σου λέγα πώς δέν τó κόστισε, Άλλά θά ήταν ψέματα. Του κόστισε άφάνταστα. Κ' ή πληγή δέν έκλεισε ακόμα.

— Τί περιμένει πιά από μένα; Γιατί μού στέλνει κάθε τόσο γράμματα; Γιατί βρίσκει τρόπο όλο ν' άπειλή τó

Ένα άνάγνωσμα έρωτος, αὐτοθυσίας και ήρωϊσμών

Κατά διασκευήν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Φώτη; Τό ξέρεις πώς τόν κάλεσε και σέ μονομαχία;

— Όχι. Τί μού λές;

— Ναί. Λίγον καιρό μετά τó γάμο. Άλλ' ό Φώτης, φυσικά, άρνήθηκε.

— Αυτό δέ μού τó είπε, έκανε ή Γαλλίδα συλλογισμένη. Μού τά λείει συνήθως όλα.

— Αν έχης έπιρροή άπάνω του, συμβούλεψέ τον να πάξη πιά αυτά τά γελοία φερόματα. Τί κάνει; Άκόμα κανατάς είναι;

— Άκόμα. Δέν έννοει να συμφιλιωθεί με τόν πατέρα του.

— Καλή μου Σουζάννα! έκανε ή Ραλλού παρακλητικά. "Ας μ' άφήση πιά ήσυχη έμένα, άς με ξεγράψη από τή ζωή του.

— Μακάρι, ψιθύρισε ή Γαλλίδα συλλογισμένη. Μά όλοι οι άνθρωποι δέν ξεχνούν τόσο εύκολα.

— Σουζάννα! λέει ή Ραλλού σοβαρά. Σκέφθηκες ποτέ πόσο δύσκολη είναι ή θέσι μου;

— Έσύ τή δημιούργησες έτσι. "Αν ήθελες, θά ήσουν τώρα κυρία Θεοχάρη, και δέ θά είχες να σκεφθής τίποτα.

— Μά νομίζεις πώς ή ζωή είναι τόσο άπλη; Πώς ή καρδιά δέν έχει κρυφά μονοπάτια;

— Πώς θέλεις να ξέρω; κάνει ή Γαλλίδα πεισιωμένη. Άλλοτε μού άνοιγες τήν καρδιά σου. Τώρα...

— Λοιπόν, λέει ή πρέσβειρα σιγά. Θά με πίστευες αν σου λέγα πώς ώρες-ώρες είμαι πολύ δυστυχισμένη;

— Ίσως, μουρμουρίζει ή δεσποινίς Ραμώ!

Κι' έπειτα, καρφώνοντας τή φίλη της με μιά ζωηρή ματιά:

— Γιατί; ρωτάει γρήγορα. Άγαπάς τόν Κώστα ακόμα;

Τό αίμα άνεβαίνει στα μάγουλα της νέας γυναίκας.

— Ούτε στόν έαυτό μου δέν έχω δικαίωμα να τó όμολογήσω, ψιθυρίζει.

— Μά τόν αγαπάς;

— Άκουσε, Σουζάννα. Τό βράδυ, στήν προσευχή μου, τόνισα του Κώστα μούρχειται πρώτο στα χείλη.

— Ο Φώτης Μπέης, έχει καταλάβει τίποτα;

— Δέν ξέρω. Πότε-πότε, όταν με θλέπη μελαγχολική, με κυττάζει στα μάτια. Άλλά ξέρεις τó χαρακτήρα του. Δέν πολυχάνεται στις σκέψεις.

— Σ' αγαπάει;

— Μ' αγαπάει. Κι' αυτό είναι τó χειρότερο.

— Τότε πρέπει να τού μείνης πιστή, ψιθυρίζει ή Γαλλίδα, χωρίς να τήν κυττάξη.

— Ναί, άναστενάζει ή Ραλλού. Πρέπει.

— Δέν είναι και τόσο δύσκολο, μέσα στη δόξα σου...

— Δέ θάταν δύσκολο, αν δέ μ' έναγχοόσε κάθε τόσο ό Κώστας. Κάθε τόσο, κι' όλο θάζει σ' υποψίες τόν Φώτη.

— Έγώ σου ύπόσχομαι να τόν παρακαλέσω να ήσυχάση, λέει ή Σουζάννα.

— Σ' εύχαριστώ, καλή μου Σουζάννα. Μά όρκίσου μου, γιά τó Θεό, πώς δέ θά τού πής λέξι ότι... ότι... ότι δέν τόν ξέχασα.

Τό αίμα άνεβαίνει στα μάγουλα της πρέσβειρας στα τελευταία λόγια.

Χαμογελάει άνεπαίσθητα, ειρωνικά ή Γαλλίδα, καθώς φωνάζει.

— Σ' όρκίζομαι, έννοια σου, δέ θά τού πώ λέξι.

★

Σά θάλασσα από φώτα άστράφτουν οι λαμπάδες των πιστών έξω από τή Μητρόπολι. Η φωνή του Μητροπολίτη, μελωδική, τραγουδεί τó «Χριστός Άνέστη». Ο κόσμος, με μιά φωνή επαναλαμβάνει: «Χριστός Άνέστη». Κι' όλοι φιλιούνται άδελφικά, άγνά, πλούσιοι και φτωχοί.

Ο Κώστας κι' ή Σουζάννα ζυγώνουν στήν πλατεία. Του νέου ή φυσιογνωμία είναι παράξενη, σκοτεινή. Τής κοπέλλας τó πρόσωπο δείχνει άνησυχία.

— Φοβάμαι, λέει σε μιά στιγμή ή Γαλλίδα, καθώς χώνεται ό Κώστας στο πλήθος.

— Γιατί; γελάει αυτός.

— Ξέρω κι' έγώ;

— Φοβάσαι μήπως κάνω καμιά τρέλλα;

— Μού είπες πώς άπόψε θ' άποχαιρετήσης τή Ραλλού γιά πάντα.

— Ναί, και σκέπτομαι ακριβώς αυτό πού σου είπα.

— Τά λόγια σου μοιάζουν με άπειλή.

— Γιατί; Πώς τά παίρνεις;

— Και τά μάτια σου γυαλίζουν έτσι παράξενα...

— Κακό δέν σκέπτομαι να κάνω, λέει ό Θεοχάρης.

— Άκουσε, Κώστα, ψιθυρίζει ή Σουζάννα Ραμώ. Τίποτα δέν πρέπει να κάνης. Ούτε κακό, ούτε καμιά τρέλλα. Θά ήταν κουτό. Γιατί τώρα νομίζω πώς πρέπει να σου δώσω τήν άπάντησ' εκείνο πού με ρωτούσες έπίμονα.

— Δηλαδή;

— Δέ με ρώτησες πολλές φορές αν σ' αγαπά ή ακόμα ή Ραλλού;

— Ναί, μά έσύ θεώρησες καλό να μού άποκριθής με ύπεκφυγές.

— Τώρα λοιπόν, μάθε χωρίς ύπεκφυγές. Θέλεις τήν αλήθεια;

— Όμνι.

— Λοιπόν, ή Ραλλού λατρεύει τόν άντρα της. Έσένα δέ σ' αγαπάει.

Γιά μιά στιγμή τήν κυττάζει ό Κώστας στα μάτια. Σφίγγει τά χείλη του, σε μιά πεισιωμένη πτυχή.

Μά σε λίγο, ψιθυρίζει άνάμεσα άπό τά δόντια του:

— Έτσι ή άλλοιως, άπόψε θά τήν άποχαιρετήσω.

— Μη ξεχνάς αυτό πού μού ύποσχέθηκες, λέει ή Γαλλίδα, σε μετανοωμένη. Πώς δέ θά τήν ξεαναγχλήσης.

— Ακριβώς, γι' αυτό, σκέπτομαι να τήν άποχαιρετήσω.

Με μάτια άστραφτερά, άνεβαίνει ό Κώστας σε κάποιο σκαλοπάτι και κυττάζει γύρω του. Εκεί, στη μέση της πλατείας, άνάμεσα στους έπισήμους ή Ραλλού στέκει γελαστή, άστραφτερή από όμορφιά. Παρέκει ό Βουγάς κι' ό Φώτης Μπέης, με έπίσημες στολές.

— Τήν είδα! λέει ό Θεοχάρης, και γρήγορα άρχίζει με σπρωξίες να διασχίζει τó πλήθος.

Πίσω του, με κόπο άκολουθεί ή Σουζάννα, χλωμή, ταραγμένη.

Όταν φθάνη κοντά στήν πρέσβειρα ό Κώστας σταματάει. Γύρω οι άνθρωποι έξακολουθούν να ψάλλουν, να

φιλιώνται και να φωνάζουν: «Χριστός Άνέστη» με άγνή, παιδιαστική χαρά.

Σε μιά στιγμή ό Φώτης Μπέης άπομακρύνεται λιγάκι από τή γυναίκα του.

Τότε νοιώθει ή Ραλλού δυό μπράτσα να τή σφίγγουν δυνατά. Δυό χείλη άκουμπουν φλογισμένα στα δικά της, και μιά φωνή πνιγμένη, της ψιθυρίζει:

— Χριστός Άνέστη Ραλλού!

Η πρέσβειρα νομίζει πώς θά λιποθυμήσει. Πάντως, μ' όλη της τήν ταραχή, έχει καιρό να δει τή ματιά του άντρός της σκοτεινή, γεμάτη μίσος, να παρακολουθι τόν Κώστα Θεοχάρη, πού χάνεται γρήγορα μέσα στο πλήθος.

Χλωμή, με μάτια θολά, εξαφανίζεται ή Σουζάννα Ραμώ μέσα στόν κόσμο.

★

Φουρτουνιασμένος κλείνει ό πρεσβευτής τήν πέρτα της συζυγικής κάμαρας. Ο θυμός του είναι κρυφός, σκοτεινός. Η Ραλλού χλωμή, κάθεται στήν άκρη του κορβεταίου και περιμένει τή μπόρα να ξεσπάση.

Μά ό Φώτης δέ σηκώνει τή φωνή. Με δόντια σφιγμένα, ψιθυρίζει, κυττάζοντας τή γυναίκα του στα μάτια:

— Πρέπει: να δοθι ένα τέλος!

— Τί φταίω έγώ; κάνει ή Ραλλού δειλά.

— Αυτό, έγώ είμαι ό τελευταίος πού θά μπορέση να τó κρίνη, λέει γελώντας πικρά ό πρεσβευτής. Όλη ή Άθήνα αυτή τή στιγμή ξέρει πώς σε φίλησε ό πρώην άρραβωνιαστικός σου, και τούλάχιστον χίλιοι άνθρωποι θά μπορούν να πούν αν εύχαριστήθηκες ή όχι μ' αυτό τó φίλημα.

Σά θάλασσα από φώτα άστράφτουν οι λαμπάδες των πιστών έξω από τή Μητρόπολι. Ο Κώστας Θεοχάρης κι' ή Σουζάννα Ραμώ ζυγώνουν στήν πλατεία.

— Με προσβάλλεις! φωνάζει ή Ραλλού πνιχτά.

— Άσε τά μεγάλα λόγια. Έξ άλλου, άγαπητή μου, δέ σου κάνω σκηνές ζηλοτυπίας. Γιά μένα αρκετή ένδειξς άσφαλείας είναι ότι προτιμήσες τή δόξα τή δική μου, παρά τή φτώχεια του Θεοχάρη. Ο χαρακτήρας σου φαίνεται καθαρά σ' αυτή τήν άπόφασι, κι' αυτό άποτελεί γιά μένα έγγύησι χίλιες φορές πιο άσφαλή, παρά τά τρεφερώτερα λόγια σου.

— Τότε, γιατί φαίνεται έτσι θυμωμένος μαζί μου; ρωτάει ή πρέσβειρα, με μιά άστραπή κακίας στα μάτια.

— Όχι γιατί φοβάμαι μή σε χάσω; άγαπητή μου. Είμαι αρκετά καλός ψυχολόγος, και φαντάζομαι ότι δέν πέφτω έξω όταν διαβεβαιώσω τόν έαυτό μου πώς δέν διατρέχω τόν κίνδυνο, ή ώραία χαριτόβρυτη πρέσβειρα ν' άπαχθι από έναν άγροϊκο κανατά...

Σάν καμτακιές χτυπάνε τά λόγια του Φώτη Μπέη. Τό αίμα άνεθοκατεβαίνει στα μάγουλα της νέας γυναίκας. Καί γιά πρώτη φορά, νοιώθει κάτι σε μίτος στήν ψυχή της, γιά τόν άντρα αυτόν. Καθώς στέκει μπροστά της, μ' ένα κυνικό χαμόγελο στα λεπτά του χείλη, της φαίνεται τόσο ξένος, τόσο ξένος — πιο ξένος κι' άπό τήν πρώτη στιγμή πού τόν άντίκρυσε. Κι' όμως αυτός είναι ό άντρας γιά τόν όποιον προτίμησε να θυσιάση τόση άγάπη, τόσα όνειρα, τόσα χάδια, τόσα φιλήματα. Αισθάνεται τόσο δυστυχισμένη, πού ενώ μέσα της ή ύπερηφάνειά της επαναστατεί, δέν έχει τή δύναμη να τού πιά λεί.

Βλέποντάς της συντριμμένη, θλιμμένη, ό πρεσβευτής μαλακώνει. Έρρεχεται κοντά της, περνάει τó χέρι του με μιά κίνηση κυριαρχική γύρω από τó λιγνό της κορμί, και της λέει:

— Δέ θέλω να σε στενοχωρήσω. Κατά βάθος, όταν τόν κρίνω ψυχραιμίας βλέπω ότι έσύ είσαι άνεύθυνη. Μά παραδέχεσαι κι' έσύ, πώς αυτή ή κατάστασι δέν μπορεί να βαστάξη;

— Ναί, ψιθυρίζει ή Ραλλού.

— Πώς δέν είναι δυνατόν να ύφιστάμεθα τις ιδιοτροπίες ενός άκαταλόγιστου έρωτευμένου; Καί πώς αν δέν διατρέχη κίνδυνο ή τιμή μου, πάντως κινδυνεύω να γίλω γελοίος στήν κοινωνία;

— Μά τί θέλεις έγώ να κάνω;

— Έσύ; Τίποτα. Έγώ όμως θά τó σκεφθώ. Στο μεταξύ, δέ θά σου κακοφανή, να σε παρακαλέσω να μη βγαίνης έξω μόνη σου, να μη τού δώσης εύκαιρία να ξαναδείξη τήν κακή του άνατροφή.

— Δηλαδή, θέλεις να με φυλακίσης;

Γελάει δυνατά ό πρεσβευτής.

— Κουτό κορίτσι! κάνει άγκαλιάζοντάς τήν. Τί τραγικά λόγια λές; Κι' αν σε φυλακίσω, είναι άσχημη ή φυλακή της άγάπης;

Τη φιλεί στο στόμα άγρια, κυριαρχικά.

Αφήνεται ή Ραλλού στα χάδια του. Μά πρώτη φορά, από τόν καιρό πού παντρεύτηκε, όχι μονάχα δέ νοιώθει καμιά ήδονη, μά αισθάνεται μέσα της σε μιά δυσφορία, σαν κάτι να επαναστατεί βαθεία στήν ψυχή της στο άγγιγμά του.

★

Σε λίγες μέρες, ψυχρός, έπιφυλακτικός ό Φώτης Μπέης της άναγγέλλει

Λειψ

— Φεύγουμε από την 'Αθήνα!
Οι φλέβες της νέας γυναίκας χτυπάνε τρελλά. Νοιώσει το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια της.
— Γιατί; ρωτάει άχνα.
— Για κάτι πολύ ευχάριστο. Με διώρισαν πασα, δηλαδή Διοικητή της Κρήτης. Θέσις πολύ τιμητική.
— Μά κι' επικίνδυνη ίσως, λέει η Ραλλού, συλλογισμένη.
— 'Επικίνδυνη; Όχι ακριβώς αγαπητή μου. Δύσκολη, ναι.
— Ψιθυρίζονται τόσα γι' επαναστάσεις στην Κρήτη. Οί 'Ελληνες εκεί θέλουν να ένωθούν με την 'Ελλάδα.
— 'Εσύ;...
— 'Εγώ θα είμαι υπάλληλος 'Ο.Θωμανός, αλλά στην καρδιά 'Ελληνας.
— Δε σε τρομάζει αυτό; ρωτάει η Ραλλού.
— "Ω... τίποτα δε με τρομάζει. Τίποτα κι' όλα.
— Πες μου την αλήθεια, κάνει η πρέσβειρα, κυττάζοντας ξαφνικά τον άντρα της στα μάτια. 'Εσύ φρόντισες γι' αυτό το διορισμό;
— Ναι, θέβαια... λέει ο Φώτης Μπέης αδιάφορα. Κάπως φρόντισα κι' εγώ.
— Για να φύγουμε όπωσδήποτε από την 'Αθήνα;
— Για να φύγουμε τιμητικά από την 'Αθήνα, διορθώνει ο πρεσβευτής με άνεπαίσθητη ειρωνεία.
— Και τότε φεύγουμε; ρωτάει η Ραλλού κρύα.
— Αύριο το πρωί.
Τρομαγμένη θγαίνει η έρώτησι από τα χλωμά της χείλη.
Την κυττάζει ο άντρας της στα μάτια. Τα δικά του μάτια είναι άστραφτερά, σκληρά.
— Σε στενοχωρεί αυτό; φωνάζει. Μήπως θάθελες περισσότερες ήμέρες για ν' αποχαιρετήσης τους γνωστούς σου;
Το αίμα άνεβαίνει στα μάγουλα της γυναίκας.
— Δεν είναι ανάγκη ν' αποχαιρετήσω τους γνωστούς μου, ψιθυρίζει. Τόν άντρα μου συλλογίζομαι.
— 'Ο πατέρας σου φεύγει απόψε για τη Σύρο.
— 'Απόψε κιόλας;
— Ναι, τά έχουμε συμφωνημένα.
— 'Εχεις καμιά άλλη αντίρρηση;
— Όχι, κάνει κρύα η Ραλλού.
— Τότε, αγαπητή μου, έν τάξει. Ν' αρχίσης άμέσως τις έτοιμασίες.
Τη φιλεί τυπικά στο μέτωπο, και φεύγει.
— Όταν μένη μόνη η πρέσβειρα, παλεύει κάμποση ώρα για να συγκρατήσει τα δάκρυα που μαζεύονται στα βλέφαρά της. Στο τέλος, γέρνει το κεφάλι της κι' αφήνεται στον πόνο της.
Δέν ξέρει κι' αυτή ακριβώς γιατί κλαίει. Αυτό έπιθυμούσε κι' η ίδια τόσον καιρό, να μίν υφίσταται τις έννοχλήσεις του, πρώην άρραβωνιαστικού της. Μά τώρα, η ιδέα πως θα είναι τόσο μακριά, πως δε θ' ανασταίνη τον ίδιον μ' αυτόν άέρα, της φαινόταν φοβερή. 'Ενας σουβλερός πόνος της τριβέλει την καρδιά. "Όσο και νά προσπαθή νά λογικευτή, νά πείση τον έαυτό της, πως η ίδια θέλησε έτσι τα πράγματα, πως αυτή

ήταν η άπιστη, πως αυτή θέλησε να θγάλη την αγάπη από τη ζωή της, η καρδιά της δέν τόν παραδέχεται και τά δάκρυα κυλάνε άπελπισμένα.
— 'Ετσι έρχεται σέ λίγο και την θρίσκει ο πατέρας της.
— Ραλλού! φωνάζει έκπληκτος, άκουμπώντας το χέρι του στοργικά στο γεμένο της κεφάλι. Τί τρέχει; Γιατί κλαίς;
— Άνασκηκώνει η πρέσβειρα το κεφάλι μά ο λαιμός της είναι σφιγμένος από τ' άναφυλλητά.
— Μαλλώσατε με το Φώτη; ρωτάει ο πατέρας άνησυχος.
— Όχι, ψιθυρίζει η κόρη του.
— Τότε, γιατί τόσα δάκρυα;
— Φεύγουμε, κάνει η Ραλλού άχνα.
— Το ξέρω, λέει ήρεμα ο πατέρας. Το ξέρω μέρες τώρα. Μά ο Φώτης δέν ήθελε νά στό πώ, προτιμούσε νά στό αναγγείλη ο ίδιος.
— Πατέρα! φωνάζει η Ραλλού, πέφτοντας στην άγκαλιά του Βουγά.

Στέκει αυτός συγκινημένος, της χαϊδεύει τά σγουρά μαλλιά:
— Παιδί μου, λέει σοβαρά, έτσι είναι η ζωή. Καμιά φορά παρουσιάζει σκληρές ανάγκες.
Είναι γερασμένος ο Φαναριώτης. Οί άμοι του γέρνουν τώρα άνεπαίσθητα, τά μαλλιά του άσπρίζουν πιδ πολύ στους κροτάφους.
— Μά, δέν σού συμβαίνει κανένα δυστύχημα, έξακολουθεί σοβαρά. Θα σαι βασίλισσα εκεί. Θα γνάρσης τιμές που δέν άνειρεύτηκες.
— Λυπούμαι που θά σ' αφήσω μόνο.
— Μή με συλλογίζεσαι έμένα, κόρη μου. Θα πάω στη Σύρο, έχωμε συγγενείς εκεί. Βλέπεις, η ζωή, δπως σούλεγα, δέν είναι πάντα σύμφωνη με τά όνειρά μας. Κι' εγώ είχα κάνει άλλα σχέδια. Μά, η μοίρα μου δείχνει το ρόλο που μου ταιριάζει καλύτερα. Νά γυρίσω στην πατρίδα μας, νά ήσυχάσω, νά περάσω τά γεράματα μου γαλήνια, άν όχι ευτυχισμένα.

Φαίνεται γέρος πολύ, καθώς μιλεί έτσι θλιμμένα ο Φαναριώτης, με μία πικρή πτυχή γύρω από τά χλωμά του χείλη.
— Η καρδιά της Ραλλούς ραγίζει πιδ πολύ. Μά σκουπίζει τά μάτια της και χαμογελάει, για νά μη τόν στενοχωρήσει πιδ πολύ.
Τό θράδυ, όταν αποχαιρετά τόν πατέρα της, ξαφνιάζεται κι' η ίδια για τη λύπη που νοιώθει. Τόν αγαπά, μά ποτέ δε θά μπορούσε νά φανταστή πως θά της κόστιζε τόσο ο χωρισμός.

Και την άλλη μέρα τó πρϊωί, στόν Πειραιά, ανάμεσα στά πολλά πρόσωπα που τούς τριγυρίζουν και τούς άποχαιρετούν, ξεχωρίζει η πρέσβειρα τη συγκινημένη μορφή της Σουζάννας.
— Θάπρεπε νάσαι ευχαριστημένη, της ψιθυρίζει η Γαλλίδα, κυττώντας την στα μάτια. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για νά σέ ξεχάσει και νά τόν ξεχάσεις.
— 'Εχεις δίκιο, λέει η Ραλλού, ακούβοντας το κεφάλι.
— Κι' έπειτα, μόλις άχνα, ρωτάει:
— Τό ξέρει... ο Θεοχάρης;
Διστάζει μια στιγμή η Σουζάννα, και στό τέλος, σηκώνοντας τούς ώμους, λέει:

— Ξέρω κι' εγώ; Φεύγετε τόσο ξαφνικά από χθές δέν τόν είδα...
Τό αίμα άνεβαίνει στα μάγουλά της, καθώς λέει αυτά τά λόγια, κι' η Ραλλού καταλαβαίνει πως λέει ψέματα.

Μά δέν έπιμένει.
— 'Εμπρός! φωνάζει ο Φώτης Μπέης, ζυγώνοντας χαρούμενος. Δεσποινίς Ραμώ... με συγχωρείτε πού θά σάς χωρίσω...

Είρωνικά τόν κυτάνε τά έξυπνα μάτια της Γαλλίδος.
— Χαίρετε, κύριε Διοικητά της Κρήτης, λέει εύγενικά. Σας εύχομαι δόξα κι' ευτυχία.
— Κι' εγώ, τί νά σάς εύχηθώ; ρωτάει ο διπλωμάτης άβρα.
— 'Εσεις; 'Αρκούμαι στην εύτυχία.

— Σας εύχομαι λοιπόν ευτυχία! κάνει ο Φώτης Μπέης μ' εύγενική υπόκλιση.

Καθώς σφίγγει η Ραλλού τη Σουζάννα στην άγκαλιά της, της ψιθυρίζει με ξαφνική τρυφερότητα:
— Ποιός ξέρει τότε θά ξανασυναντηθούμε...

— Και πως θά ξανασυναντηθούμε! λέει η Γαλλίδα, κυττάζοντας μακριά...

— Όταν φεύγει το θαπόρι, αφήνοντας πίσω του ένα αυλάκι άφριστό, πολλά μάτια δακρύζουν στην προκυμία.

Κρυμμένος πίσω από άλλα καράβια, ένας φουστανελλάς, κυττάει ώρες τόν καπνό που θολώνει τη γαλάζια άτμοσφαίρα.

★

— Η γρηά Κωνσταντινιά, θγάζει άναρθρες κραυγές από τη χαρά της, καθώς βλέπει σέ λίγες μέρες τó νέο της κύριο ν' άνεβαίνει τη σκάλα του τού πατρικού σπιτιού.

— Είναι μέσα ο πατέρας μου; ρωτάει ο Κώστας.

— Μέσα είναι, άποκρίθηκε η πιστή υπηρέτρια με κομμένη φωνή. Δέν πιστεύω νά ήλθατε για νά μαλλώσετε πάλι;

— Όχι, καλή μου Κωνσταντινιά, λέει χαϊδεύοντάς της στοργικά ο νεός. 'Έννοια σου, δε θά ξαναμαλλώσω με τόν πατέρα μου.

— Δόξα σοι ο Θεός, δόξα σοι ο Θεός! μουρμουρίζει η γερόντισσα, καθώς άνοίγει την πόρτα του γραφείου.

— 'Ο γέρο Θεοχάρης πετιέται όλόρθος, καθώς άντικρύζει τó γυιό του.

Τό πρόσωπό του είναι χλωμό, αυλακωμένο από χίλιες ρυτίδες. Δέν χρειάζονται λόγια για νά καταλάβη ο νεός, πως οί μέρες που διάβαινε ο πατέρας του στή μοναξιά του κόστισαν χρόνια της ζωής του.

Με βήμα σταθερό πλησιάζει ο Κώστας τόν πατέρα του. Στέκει μία στιγμή διστακτικά μπροστά του, έπειτα σκύβει και τού φιλεί τó χέρι. Η φωνή του άκούγεται συγκινημένη:

— Με βήμα σταθερό πλησιάζει ο Κώστας τόν πατέρα του. Στέκει μία στιγμή διστακτικά μπροστά του, έπειτα σκύβει και τού φιλεί τó χέρι. Η φωνή του άκούγεται συγκινημένη:

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Ξαναγύρισε στον άντρα της

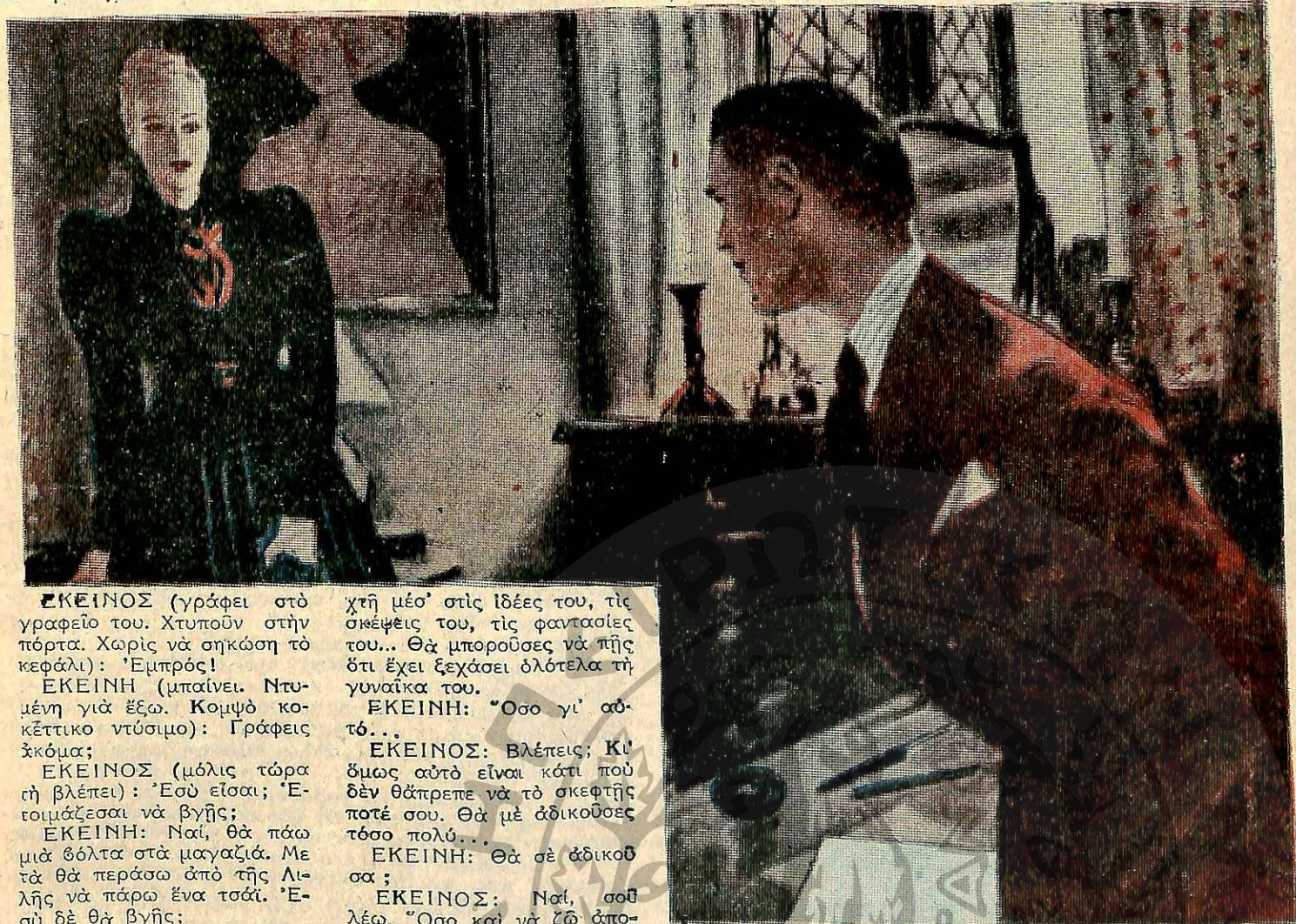
Πρωτότυπος διάλογος υπό
ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγγραφέας αίσθηματικών ρομάντων και διηγημάτων. Άποτραβηγμένος στόν έαυτό του. Άγαπάει τη γυναίκα του, μά έτσι καθώς είναι άφωτισμένος στήν δουλειά του, δείχνεται ώρες - ώρες σάν αδιάφορος άπέναντί της).
ΕΚΕΙΝΗ (Άγαπούσε κάποτε πολύ τόν άντρα της, μά η άφωσίωσις του στή δουλειά του σάν νά τη διώχνη από κοντά του. Έχει άρχίσει ν' άναζητᾶ άλλου τόν έρωτα).

ΕΚΕΙΝΗ (άτονα): Πώς τó φαντάζεσαι αυτό;.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι τόσο σωστό, Φλώρα. Παντρεύτηκες έναν άνθρωπο που σ' έκλεισε μέσ' στό σπίτι και σέ στέρησε από κάθε χαρά του έξω κόσμου. Σε στέρησε άκόμα και από τόν ίδιο τόν έαυτό του. Τραθήχτηκε στά χαρτιά του και τά βιβλία του, καθώς λές. Έχει μπλα

γυναίκα του τρελλά! Δέν έχει τη δύναμη νά τó έκδηλώση κι' αυτή, πάλι, δέν μπορεί η δέν θέλει νά τόν νοιώση. Άποτραβιέται σιγά-σιγά από κοντά του. Κάποτε ίσως τόν είχε αγαπήσει. Μά, δέν θέλει νάρθη κοντά του ούτε μία στιγμή. Είναι ένα πουλί που είχε λαχταρήσει κοντά του ένα αδιάκοπο ξεπέταγμα γύρω από τó φως και τώρα άναγ

• θελες, λοιπόν, νά με βοηθήσες...
ΕΚΕΙΝΗ: Νά σέ βοηθήσω. έγώ (γέλιο νευρικό). Μά με ποιά τρόπο;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι γυναίκα και μπορείς νάρθης πιδ εύκολα κοντά στήν ψυχολογία μιας άλλης. Άπό τη μία μεριά ο σύζυγος που την αγαπάει πάντα, από την άλλη οί πειρασμοί και οί χαρές της ζωής που λαχταράει.
ΕΚΕΙΝΗ: 'Εσύ τί λές δα; τι θά κάνη τί δρόμο θά διαλέξη;

ΕΚΕΙΝΟΣ (γράφει στό γραφείο του. Χτυπούν στην πόρτα. Χωρίς νά σηκώσει τó κεφάλι): 'Εμπρός!

ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνει. Ντυμένη για έξω. Κομψό κοκεττικό ντύσιμο): Γράφεις άκόμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μόλις τώρα η βλέπει): 'Εσύ είσαι; 'Ετοιμάζεσαι νά βγής;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, θά πάω μια βόλτα στά μαγαζιά. Με τά θά περάσω από της Λιλής νά πάρω ένα τσάι. 'Εσύ δέ θά βγής;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φοβάμαι πως δέν θά μπορέσω. Πρέπει νά τελειώσω κάτι πριν από τó θράδυ.

ΕΚΕΙΝΗ: Καϋμένη Πέτρο. Περνάς τη ζωή σου από τó πρωί ως τó βράδυ σκυμμένη επάνω στά χαρτιά σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εχεις δίκιο, Φλώρα. Κι' έσύ είσαι η μόνη που θά είχες κάθε δικαίωμα νά με κατηγορήσεις γι' αυτό. Θά μπορούσες άκόμα νά μου πής πως ένας άνθρωπος σάν και μένα δέν θά έπρεπε, ούτε νά παντρευ

χτη μέσ' στίς ιδέες του, τις σκέψεις του, τις φαντασίες του... Θά μπορούσες νά πής ότι έχει ξεχάσει όλότελα τη γυναίκα του.

ΕΚΕΙΝΗ: "Όσο γι' αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βλέπεις; Κι' όμως αυτό είναι κάτι που δέν θάπρεπε νά τó σκεφτής ποτέ σου. Θά με άδικούσες τόσο πολύ...

ΕΚΕΙΝΗ: Θά σέ άδικούσα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, σοφ λέω. "Όσο και νά ζω άποτραβηγμένος στά χαρτιά μου, δέν έπαψες ποτέ νά είσαι ο σκοπός της ζωής μου. Νά με θερμάνεις και στίς πιδ παγωμένες στιγμές της. Ξέρω πως θάπρεπε νά σοφ φέρνωμαι άλλωστικά. "Εχεις κι' έσύ δικαιώματα στή ζωή που σοφ τά στερώ. "Ακού με, Φλώρα, θά σοφ φανή παράξενο, μά ένα τέτοιο θέμα έχει και τó κομμάτι, που γράφω τούτη την ώρα.

ΕΚΕΙΝΗ (σάν αδιάφορα): Ναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι ένας άνθρωπος που αγαπάει τη

κάθεται νά ζή στά σκοτάδια. 'Εμπρός της άνοίγουν τó δρόμο που οδηγούν εκεί που την τραβούν οί πόθοι της και τά όνειρά της. Πιδ δρόμο θά διαλέξη;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εμένα ρωτάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, είναι μία έρώτησις που την κάνω στόν έαυτό μου.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εσύ, ποιά λύσι θά δώσης;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτή η λύσις ακριβώς είναι που με άπασχολεί και μένα. "Αν η

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εγώ, δέν έβρω τίποτα. Ξέρω μονάχα πως η ζωή δέν μετριέται με την ελαφρότητα που διαλέγουμε πολλές φορές. Κυττάμε με πάντα έξω από τόν έαυτό μας και δέν θέλουμε νά κυττάζουμε ούτε μία φορά παρά μέσα. Μέσα από τó πετσί μας. Νά έξετάσουμε την ψυχή μας. Νά δοϋμε τι έχουμε και τί γυρεύουμε. Είσαι πάντα βιαστική;

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει τó ρολόι της): Ναι, έπρεπε κι'

έλας να είχα φύγει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θ' άργησης; ΕΚΕΙΝΗ: Μά σου είπα.. Θά σέ θρώ έδω, δέν είναι έτσι; (Φεύγει).

(Βγαίνοντας μπαίνει σ' ένα ταξί. Δίνει τή διεύθυνση στον οδηγό και θυζίζεται σέ σκέψεις. Τινάζεται από τό σταμάτημα του άμαξιού. Για μία στιγμή, σά νά διατάξη νά θγί. Κάνει νά πη του οδηγού νά συνεχίση, άμέσως, όμως, τό μετανοώνει και θγαίνει. Βρίσκεται σ' ένα δρομάκι απόμμερο. Σταματάει σ' ένα σπiti με σιδερένια πόρτα. Χτυπάει γρήγορα τό κουδούνι. Χάνεται βιαστική στό άνοιγμα της πόρτας. Όλα αυτά γίνονται νευρικά, άνησυχ, σπασμωδικά. Σέ δέκα λεπτά ξαναφαίνεται ν' άνοιγη την πόρτα. Έξαιρετικά τα-ραγμένη άπομακρύνεται από τό απόμμερο δρομάκι. Σταματάει ένα ταξί και δι-νει στον οδηγό τή διεύθυν-ση του σπιτιού της. Άπό τή ώρα πού έφυγε δέν έχει περάσει περισσότερο από μι-ση ώρα. Άνεβαίνει γρήγο-ρα-γρήγορα τή σκάλες, μπαίνει στό δωμάτιο πού εί-χε αφήσει λίγο πριν τον άν-τρα της).

ΕΚΕΙΝΟΣ (πάντοτε σκυμ-μένος στά χαρτιά του): Γύ-ρισες κι' έλας;

ΕΚΕΙΝΗ (με ύφος κου-ρασμένο): Καθώς βλέπεις. ΕΚΕΙΝΟΣ: Τόσο σύντο-μα;

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως ειρωνι-κά): Με συγχωρείς πού δέν άργησα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήρεμα): Δέν σοο τό είπα για νά θυμώ-σης! Μά είχα άκούσει πως θ' άργοόσες. Θά πήγαινες στά μαγαζιά και κατόπιν

στης Λιλής...

ΕΚΕΙΝΗ: Βαρέθηκα και δέν πήγα (παύση). Δέν εί-ναι, ξέρεις, και πολύ όμορ-φο νά γυρίζης όλη τήν ώρα μόνη. Έσύ τί έκανες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθώς θλέ-πεις, με θρίσκεις όπου με είχες αφήσει.

ΕΚΕΙΝΗ: Ψάχνοντας ά-κόμα νά θρής τή λύση...;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκριδώς. Και μόλις είχα κατασταλά-ξει κάπου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ότι ή γυναί-κα νικάει τούς πειρασμούς και τούς πόθους της;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον τό αντίθετο...

ΕΚΕΙΝΗ: Κρίμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Τήν ήθελες έσύ πιδ δυνατή από τις άδυναμίες της;

ΕΚΕΙΝΗ: Άν θάθελες νά μ' άκούσης... (Έρχεται κοντά του). Ναι, πιδ δυνα-τή. Αυτή ή γυναίκα έχει γε-λαστή στή ζωή της. Έχει παρεξηγήσει τόν άντρα της. Μά οι χαρές πού ζήτησε έ-χω από τό σπιτι της ή-σαν άσχημες, πρόστυχες. Ένοιωσε τήν προστυχιά τους πριν τήν άγγίξουν. Εί-χε θρεθί σέ μία στιγμή ά-δυναμίας και τήν ξεπέρασε. Και ξαναγυρίζει άγνή και άνέγγιχη εκεί πού τήν πε-ριμένει ή άγάπη του άντρα της. Πού δέν έχει τρικυμία. Πού είναι όλο όμορφιά (μι-κρή παύση). Περνάει έλα-φρά τό χέρι της επάνω από τά μαλλιά του. Έκείνος τήν κυττάζει στά μάτια και χα-μογελάει). Έλα, σήκω πιά. Άρκετά για σήμερα. Συνε-χίζεις άργότερα. Πάμε στό σαλόνι. Νά βάλουμε λίγο τό ράδιο. Θές; (Τόν κυττάζει τρυφερά, με άπέραντη στορ-γή στά μάτια).

ΛΑΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

δα πού ήθελε. Διάβασε λίγες γραμμές, ένω στο πρόσωπό του άρχισε νά ζωγραφίζεται ή χαρά:

—Αυτό είναι! είπε μέσα του.

Έβαλε τό χέρι του στην κάτω θήκη του θρανίου, τρά-βηξε προσεκτικά ένα λεπτό, σχεδόν διαφανές φυκόφυλ-λο και, βάζοντάς το στή σελίδα πού είχε άνοιχτή μπρο-στά του, έκλεισε άθόρυβα τόν τόμο. Έπίσης μετά τή μι-κρή προεξοχή πού ήταν στο επάνω μέρος του τόμου και, άνοίγοντάς τον συγχρόνως, έβγαλε από μέσα τό φυκό-φυλλο πού έπαψε πιά νά είναι διαφανές.

Τό δίπλωσε, τό έβαλε μέσα στην τζελατινένια φόρμα του, επάτησε ένα μικρό κουμπάκι δίπλα στή ταμπελίτσα, ό φλοιοδένδρινος τόμος χάθηκε στή θήκη άπ' τήν όποια ξεπρόβλε και ό 307.912.111. Ξαναδιέσχισε με τά ίδια άθόρυβα βήματα τήν άπέραντη σάλα της «Πολιτειακής Βιβλιοθήκης 'Ιστορικών Άναζητήσεων» κατευθυνόμενος τώρα προς τό διαμέρισμα «άνυψωτήρων».

Μπήκε μέσα σ' έναν άπ' αυτούς, πού προσωρίζονταν μό-νο για τήν άπ' εύθείας στην ταράτσα του έξακοσιοπεντη-κοντασρόφου κτιρίου άνάβας, και ύστερ' από λίγες στι-γμές έβγαине άπ' αυτόν για νά μπη σέ μία καμπίνα επά-νω στην όποια φωτιζόταν πάλι μία ταμπελίτσα με τόν αριθμό «307.912.111».

Σέ λίγο βγήκε μέσ' άπ' τήν καμπίνα φορώντας μία άλλη, φλοιοδένδρινη τώρα, φόρμα, με δυο πλαγινά, σέ σχήμα φτερού, έξαρτήματα, και προχώρησε στή μέση της ταράτσας, στην άρχή μιας στενόμακρης γυαλιστερής προεξοχής.

Στάθηκε εκεί λίγες στιγμές, έκαμε μερικές κινήσεις, έ-νας άδύνατος βόμβος άρχισε ν' άκούεται άπ' τό όπισθιο έσωτερικό της φόρμας του και με μιας, άφού διέτρεξε τή στενόμακρη εκείνη γυαλιστερή προεξοχή ό 307.912. 111, άρχισε ν' άπογειώνεται, για νά χαθί σέ λίγο άνά-μεσα στο πλήθος των Ιπταμένων μηχανών και άνθρώ-πων....

★

Μόλις ή 206.804.206 είδε τό φωτεινό βέλος του άναγ-γελτικού ταμπλώ νά τρεμοσβύνη δυο-τρεις φορές, σηκώ-θηκε άπ' τό κάθισμά της, διέκοψε τήν τηλεραδιοφωνική συζήτηση πού είχε με μία φίλη της της Σελήνης και προ-χώρησε για νά ύποδεχθί τόν 307.912.111 πού ξεπρόβλε κίόλας χαρούμενος στο άνοιγμα του τοίχου.

—Στοιχηματίζω ότι ήσουν και πάλι στή «Βιβλιοθή-κη», είπε ή 206.804.206 καθώς χτυπούσε γελαστή τά χέ-ρια της.

—Και δέν θά χάσης, άπάντησε ό 307.912.111. όπως δέν έχασα κι' έγώ, πού πετάχτηκα ως εκεί

—Βρήκες, λοιπόν, αυτό πού ζητούσες;

—Και μ' όλες του τις λεπτομέρειες μάλιστα, πού τις έχω τώρα επάνω μου.

—Ωστε τώρα δέν άπομένει, παρά...

—...Παρά, διέκοψε ό 307.912.111, ν' άρχίσω τις σχετι-κές εργασίες άμέσως.

—Μά καλά, έκαμε ή 206.804.206, και ήταν άνάγκη νά χάσης τόσον καιρό στις Βιβλιοθήκες της Γης, της Σελή-νης, του Άρεώς και των άλλων πλανητών για νά επιτύ-χης αυτό πού θέλεις;

—Μά πως άλλωώς θά παρουσίαζα, μ' όλες του τις λε-πτομέρειες, τόν «Πόλεμο των δυο κόσμων» όπως τόν φαν-τάστηκαν οι πρόγονοί μας πριν χίλια χρόνια, ή, καλύτε-ρα όπως τόν φαντάστηκε ό περίφημος εκείνος Άγγλος πρόγονός μας, πού τόν έλεγαν Ουέλς; Κι' έπειτα, έρό-σθες ό 307.912.111, πρέπει στην ραδιοταινία μου αυτή, πού θά τήν παρακολουθήσουν άπ' τά σπιτάκια τους όλοι οι κάτοικοι του Διαπλανητικού μας Συγκροτήματος συγ-χρόνως, νά παρουσιάσω άκόμα, ζωντανό τόν τρόπο και τόν πανικό πού ένοιωσαν οι πρόγονοί μας της 5ης περιο-χής, οι Άμερικανοί όπως τούς έλεγαν, όταν ένα πρωινό, πριν χίλια χρόνια, κάποια ραδιοφωνική εταιρία της έπο-χής εκείνης, έπηρεασμένη άπ' τόν «Πόλεμο των δυο Κό-σμων» μετέδωσε τήν είδηση ότι δόθεν οι φίλοι μας και φι-λειρηνικοί Άρειανοί έπετέθησαν έναντίον των Γηίνω, άρχισαν νά τούς έξοντώνουν κ.λ.π...

—Ωραία φάρσα μά τήν αλήθεια, έκαμε ή 206.804.206.

—Η όποια όμως σήμερα μπορούσε, από στιγμή σέ στι-γμή, νά γίνει πραγματικότητα... άν, φυσικά, επικρατούσαν και σήμερα οι φιλοπόλεμες αντιλήψεις των προγόνων μας, κατέληξε ό 307.912.111.

ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ

—Τηλέμαχε!

—Τί είναι, Ίωακείμ;

—Κύτταξε αυτήν!

—Ποιά;

—Νά, τήν ωραία κυρία, εκεί πέρα, στη γωνία του δρόμου.

—Ε, λοιπόν;

—Εστάθηκε και μάς κυττάζει.

—Εμάς;

—Ναι.

—Ο Τηλέμαχος Μεχρικειπάνος έ-πρόσθεε καλύτερα. Και διεπίστωσε, ότι ό φίλος του Ίωακείμ Τσοσοδανός είχε δίκιο.

—Μωρέ, καλά λές. Μάς κυττάζει και χαμογελάει.

—Και τί κόμματος! Έ, Τηλέμαχε;

—Ο Τηλέμαχος, πολύ εύπαθής στά αίσθηματικά ζητήματα, κατελήφθη από καλπάζουσας έρωτικήν συγκί-νησιν.

—Ίωακείμ!

—Τί έπαθες, Τηλέμαχε;

—Κάνε στην μπάντα.

—Γιατί;

—Κάνε στην μπάντα, σοο λέω, για-τί τήν έκοψα.

—Σώπα!...

—Δέν βλέπεις, βλάκα, με τί γλύ-κα με κυττάζει;

—Εσένα;

—Άμ' ποιόν; Μήπως φαντάστηκες ότι τήν εγοήτευσε ή γελοία σου έμ-φάνισις;

—Σιωπή κι' έρχεται κατά δώ.

—Όχι! Θεέ μου!

—Ο Μεχρικειπάνος έσπευσε νά δι-ορθώση τή γραβάτα του. Νά κουμ-πάση τό σακκάκι του. Ήταν όλος καρδιοχτύπι και άναμονή.

—Η ωραία κυρία τούς έπλησίασε και τούς είπε:

—Γκούντ μórνινγκ. Ντοϋ γιου σπik έγγλις;

Οι δυο φίλοι άλληλοκυττάχθηκαν. Ο Μεχρικειπάνος ήταν κατακόκκι-νος από τήν συγκίνησή του. Ο Το-σοδανός, πού διατηρούσε περισσό-

Τηλέμαχος Μεχρικειπάνος Ίωακείμ Τσοσοδανός ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΕΠΙΣΤΗΘΙΟΙ

τερη ψυχραιμία, έδωσε στην κυρία νά καταλάβη, ότι δέν έννοούσαν τήν γλώσσα πού τούς μιλούσε.

—Βέρυ γκούντ, έκαμε ή κυρία. Γουίλ γιου κάμ, γουίθ μί;

—Συνάμα, με νοήματα, τούς έδειξε ότι ήθελε νά τήν άκολουθήσουν.

—Κατάλαβες, Τηλέμαχε; Αέει νά πάμε μαζί της.

—Όχι! άναστέναξε ό αίσθηματι-κός Μεχρικειπάνος. Θά τρελλαθώ.

Ξεκίνησαν. Η κυρία έπήγαινε λί-γο πιδ μπροστά. Και οι δυο φίλοι τήν άκολουθούσαν.

—Τί άρα γε νά μάς θέλη; ρώτησε τόν φίλο του ό Τσοσοδανός.

—Δέν καταλαβαίνεις, άνόητε; του είπε ό Μεχρικειπάνος.

—Όχι.

—Αυτή είναι ξένη.

—Ωραία.

—Έχει χρήματα και γυρίζει όλο τόν κόσμο.

—Πολύ ωραία!

—Σέ όποια χώρα λοιπόν πηγαίνει, άρχίζει μιάν έρωτική περιπέτεια.

—Μπά;

—Βεβαίως. Διαλέγει έναν άνδρα, πού ν' αντιπροσωπεύη τήν άνδρική όμορφιά του τόπου.

—Σώπα!

—Άκου πού σοο λέω.

—Κι' έδώ, στην Έλλάδα, εδιάλε-ξε... εσένα;

—Γιατί, δηλαδή; Δέ σοο γεμίζω τό μάτι;

—Ού!, άνεφώνησε ό Τσοσοδανός. Και προσέθεσε χαμηλοφώνως:

—Μωρέ, καλά λένε ότι οι Εύρω-παίτες έχουν πολύ... κακό γούστο.

Τραβούσαν προς τό Κολωνάκι. Η κυρία κάθε τόσο έστρεψε και χαμο-γελούσε με γλυκύτητα στους δυο φίλους. Ο Μεχρικειπάνος ένοιωσε τό αίμα του ν' άνεβαίνει στο κεφάλι.

—Αχ, κυρία μου! άναστέναζε.

Και τήν πυρπολούσε με τά βλέμ-ματά του.

—Τί κρίμα, Ίωακείμ!

—Ποιό, Τηλέμαχε;

—Πού δέν ξέρω ξένες γλώσσες. Θά μπορούσα νά της έκφράσω τόν έρωτά μου.

—Καλύτερα πού δέν μπορείς. Τη λέμαχε.

—Γιατί;

—Διότι θά τήν άπογοήτευες.

—Η κυρία έστράφηκε ξανά και χα-μογέλασε με περισσότερη γλυκύ-τητα.

—Όχι, όχι!. Έκαμε ό Μεχρικειπά-νος. Άντελήφθη τό αίσθημά μου.

κατάλαβε τό πάθος μου γι' αυτήν...

—Συγκρατήσου, Τηλέμαχε!

—Δέν μπορώ. Ίωακείμ. Λυώνω!

Σβύνω! Πεθαίνω! Κύτταξε τήν!

Κύτταξε τί θαυμάσιο προφίλ!

—Και τί σωμα! Τί πόδι!

—Τσοσοδανό, δέν σοο έπιτρέπω.

—Γιατί;

—Αυτή ή περιπέτεια είναι έντελώς δική μου.

—Τότε γιατί μάς πήρε και τούς δυο μαζί της;

—Δέν ξέρω. Αυτός είναι δικός της λογαριασμός.

—Ξέρεις τί σκέπτομαι, Τηλέμαχε;

—Τί;

—Ότι θέλει νά δοκιμάση δύο δεί-γματα ρωμέικης άνδρικής όμορ-φιάς; Έναν κοντό, σάν έμένα, και έναν μακρύ, σάν εσένα.

—Άρχισες, βλέπω πάλι «τό κοντό σου και τό μακρύ σου». Νά σοο λεί-πουν αυτά; άσπαγγέ μου. Δέν θά καταδεχθώ ποτέ νά μοιρασθώ τά χά-δια μιας γυναίκας μαζί σου.

—Α, νά χαθίς! Πλεονέκτη!, του είπε ό Τσοσοδανός.

Και ήταν πολύ θυμωμένος κατά της πλεονεξίας του φίλου του. Άλ-λά τόν παρηγόρησε μία σκέψις πού του πέρασε από τό μυαλό.

—Ξέρεις τί έσκέφθηκα, Τηλέμαχε;

—Τί;

—Ότι μπορεί νά έχη ή κυρία και καμμία φίλη της. Και γι' αυτό έ-πηρε κι' έμένα μαζί. Έ; Τί λές;

—Μπορεί

Είχαν φθάσει έν τώ μεταξύ μπρο-στά σ' ένα μεγαλοπρεπές μέγαρο. Η κυρία κατευθύνθηκε προς τήν είσοδο.

—Τηλέμαχε, έδώ κάθεται. Βλέπεις τί σπιτι;

—Θαύμα!

—Λίρες, παιδί μου, λίρες! Και έξ-ρεις κάτι, Τηλέμαχε; Αυτές οι κυ-ρίες, όταν τούς άρέση κάποιος, πλη-ρώνουν...

—Έγώ δέν θά δεχθώ ποτέ χρήμα-τα, άπάντησε ό Ιπποτικός Τηλέμα-χος. Θά τήν κάμω νά διατηρήση για μένα τήν καλύτερη άνάμνησι.

—Άλλοίμονό της!

—Γιατί;

—Θά σέ βλέπη στον ύπνο της και θά... πετάγεται από τό κρεβάτι.

—Η κυρία τούς έκάλεσε με ένα νεύμα του χεριού και μ' ένα εύγενε-κό μειδίαμα:

—Κάμ γουίθ μί.

Οι δυο φίλοι τήν άκολουθούσαν γοητευμένοι. Καθώς άνέβαιναν τή σκάλα, ό Τσοσοδανός είπε στον Με-χρικειπάνο:

—Φαντάσου, λέει, Τηλέμαχε, νά σοο προτείνη και γάμο...

—Θεέ μου!

—Και νά σέ ιδώ λόρδο.

—Χριστέ μου!

ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

307.912.111. άφού έρριξε ένα μικρό στρογγυλό τζ. λατινάκι στή στενόμακρη σχισμή του ταμπλώ, πού φωτιζόταν με πορτοκαλλί φώς, λοξοδρόμησε προς τήν κυρία είσοδο και με βήματα σιγανά, προσεκτικά, προ-χώρησε προς τό βάθος της άπέραντης σάλας, πού ήταν κατάμεστη από ανθρώπους, άπ' τούς όποιους κανένας δέν έβγαζε μιλιά, και στάθηκε μπρος τό γυάλινο, σάν θρανίο, γραφείο, πού επάνω του φωτιζόταν μία μικρή ταμπελίτσα με τόν αριθμό «307.912.111».

Δέν είχε προλάβει νά καλοκαθήση στο κάθισμα του θρανίου πού έφερε τ' όνομά του, κι' άμέσως, από μία δι-πλανή θήκη ξεπρόβλε ένας χονδρός φλοιοδένδρινος τό-μος, πού ό 307.912.111, πιάνοντάς τον προσεκτικά, τόν άνοιξε βιαστικά μπροστά του.

Έρριξε μία γρήγορη ματιά στον πίνακα των περιεχο-μένων και ξεφυλλίζοντας τόν τόμο σταμάτησε στή σελί-

“Εφθασαν στο διαμέρισμα, που κρατούσε η κυρία. Εκεί έπεριμένε και μία άλλη νέα.

—Δέν σου πάλεγα; ψιθύρισε ένθουσιασμένος ο Τσοσσανάς. “Εχει και φίλη.

—Τό βλέπω.

—Τώρα είμαστε και οι δύο εύτυχείς.

—Τρισευτυχείς!

“Η άλλη κυρία τους υπεδέχθη κι αυτή με πολύ γλυκό και ευγενικό μειδίσμα — ή καρδιά του Τσοσσανά άρχισε να σπασταρά — και τους είπε σε μιάν άρκετά παρεφθαρμένη “Ελληνική:

—Περάστε έντω, κύριος!...

Και τους ώδήγησε προς τόν διάδρομο. “Εστράφηκε ξανά και πάντοτε γελαστή τους είπε δείχνοντας τό παρακείμενο δωμάτιο.

—Μέσα έντω, κρεβάτια περίμενει έσας.

Οι δύο φίλοι άλληλοκυττάχθηκαν με έκπληξη. “Ο Μεχρικειπάνος, ευαίσθητος πάντα, κοκκίνισε:

—Τί ντροπή! ψιθύρισε.

—Τί τολμηρές και άνυπόμονες που είναι αυτές οι Εύρωπαίες! προσέθεσε ο Τσοσσανάς.

—Μη άργείτε έσεις, ξανάπε ή κυρία. “Εκετε έσεις πολλή ντουλειά...

—“Ω, λαχτάρα μου!, έκαμε ο Μεχρικειπάνος και νέον κύμα αΐδους έχύθη στο πρόσωπό του...

—Ξέρετε, κυρία μου; άρχισε να λέη ο Τσοσσανάς. “Εμείς, ξέρετε, πώς να σάς πώ; Χρειάζεται μιά γνωριμία... Δέν ξέρομε τις συνήθειές σας... “Αλλά, πώς να σάς πώ; “Αμέσως; Στά κρεβάτια!... Δέν βρίσκετε πώς...

—Πάρτε τότε, τόν διέκοψε ή κυρία, πρώτα μπαούλα...

—Πώς!

—Μπαούλα πρώτα και άργότερα κρεβάτια.

—Δηλαδή;

—Νά! Κρεβάτια, μπαούλα, βαλίτσες κατεβάσετε έσεις κάτω στην έισοντο. Καταλάβετε;

“Ο Τσοσσανάς έδαγκώθηκε...

—Κατάλαβες, Τηλέμαχε; ρώτησε τόν φίλο του.

—“Οχι. Τί να καταλάβω.

—Μας πήρανε γιά... άχθοφόρους.

—Σώπα!

—Δέν άκούς, βρέ βλάκα, τί λέει;

“Η κυρία ξαναρώτησε:

—Καταλάβετε;

—Δυστυχώς νάι, κυρία μου, άπήντησε ο Τσοσσανάς. Θέλετε να κατεβάσωμε τά κρεβάτια, τά μπαούλα και τίς βαλίτσες. “Ετσι;

—Νάι.

—“Εμείς;

—Νάι, έσεις!

—“Ω ρεζηλίκι! άνέκραξε ο Μεχρικειπάνος. Βρέ, τί πάθαμε!...

Οι γυναίκες τους έκύτταξαν λίγο έκπληκτες. Πρώτη φορά θά έβλεπαν τόσο παράξενους άχθοφόρους. “Ο Τσοσσανάς έστράφηκε προς τόν φίλο του.

—Κύριε γόη!, του έφώναξε.

“Ο Μεχρικειπάνος είχε πέσει σε πλήρη σαστισμάρα.

—Κύριε... σπάνιον δείγμα ρωμείκης όμορφιάς! ξανάπε ο Τσοσσανάς.

“Ο Μεχρικειπάνος τά είχε χάσει.

—Κύριε... παρ’ όλίγον λόρδε!, του είπε έκ τρίτου ο Τσοσσανάς.

Και τόν έσκούντησε, να συνέλθη.

—Γύρισε, κύριε Λόρδε.

—Πού να γυρίσω;

—Κατά την πόρτα.

—Νά φύγωμε;

—“Οχι. Νά σε φορτώσω το μπαούλο...

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΕΡΩΣ

Μολοντί είχαν γνωρισθί μόνον άπό τρείς ημέρες, ώστόσο ήσαν ύπο χρεωμένοι να χωρισθούν.

—Κάνετε γρήγορα!, φώναξε ο σταθμάρχης στους καθυστερημένους. “Εκείνος όμως έθακολουθούσε να κρατά τό χέρι της.

—Θά μου είναι άνυπόφορο να θρίσκωμαι μακριά σου, άναστέναζε.

—Και έγώ δέν μπορώ να ύποφέρω αυτόν τό χωρισμό. Νά σε χάσω!, είπε και ή νέα. Ποτέ δέν ήμουνα τόσο εύτυχής πρίν. Και όλη αυτή ή ψυχική μου μεταβολή γιατί γνωριστήκαμε πρίν τρείς μέρες.

—Τελειώνετε! Τό τραίνο ξεκινά!, φώναξε ο σταθμάρχης.

—Θά μου γράφης; του φώναξε ή νέα άπό τό παράθυρο.

—Κάθε μέρα, τής έφώναξε έκείνος. Τό τραίνο ξεκίνησε... Ξαφνικά κάτι θυμήθηκε και θγάζοντας τό κεφάλι άπό τό παράθυρο, τής έφώναξε:

—“Αγάπη μου! “Αλήθεια... δέν μου είπες πώς σε λένε...;

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙΟΥ

— Συζητούν δυό ναυτικοί γιά τις περιπέτειες και τις άναποδιές τής ζωής.

—Κανείς δέν δοκίμασε στή ζωή του τόσες περιπέτειες, όσες έγώ. Τόν περασμένο χρόνο υπέστην μιάν έγχείρησι.

Εύτυχώς, επέτυχε, αλλά έπειτα άπό λίγες μέρες και όταν τό τραύμα μου άπό τήν έγχείρησι είχε έπουλωθή, ήρθε ο γιατρός και μου είπε ότι κατά τήν διάρκεια τής έγχειρήσεως έέχασε μέσα στήν κοιλιά μου ένα σφουγγαράκι!—“Αφησέ το έκεί που βρίσκεται”, του είπα. “Δέν πειράζει”.

Και πράγματι άπό τότε τό σφουγγαράκι αυτό βρίσκεται στήν κοιλιά μου.

—Και δέν αισθάνεσαι πόνους; τόν ρώτησε ο συνομιλητής του.

—Πόνους; Καθόλου. Μόνο που διαφάω τρομερά.

ΕΚΡΑΤΗΣΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΗΣ

“Η μικρή Τζένη γιώρταζε τά γενέθλια τών έννηά χρόνων της, και ή μητέρα της είχε δεξιώσι στο σπίτι.

Μετά τή δεξίωσι, ή μικρή Τζένη κυτάζοντας με λαίμαργο βλέμμα τά ύπολείμματα του κέικ, είπε στή μητέρα της:

—Μαμά... μπορώ να φάω λίγο κέικ; άκόμα; “Ενα τόσο δά μικρό κομματάκι;

—“Οχι!, τής άπήντησε αυστηρά ή μητέρα της. “Εφαγες άρκετό έως τώρα και θά βαρυστομαχιάσης.

—Καλά, μαμά. Μπορώ να πάρω όμως ένα κομμάτι μαζί μου και να τό φυλάξω κάτω άπό τό μαξιλάρι μου;

—Πάρε, αλλά κύταξε να τό έχης κάτω άπό τό μαξιλάρι σου.

Και πράγματι ή Τζένη έτήρησε τήν ύπόθεσί της, γιατί έπειτα άπό λίγη ώρα που ή μητέρα της μπήκε στήν κρεββατοκάμαρά της, είδε τή μικρή κόρη της να κοιμάται έχοντας επάνω στο στομάχι της τό μαξιλάρι.

ΠΡΕΠΕΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ

Μιά μέρα, όμως, ο φίλος μου μου είπε ότι ο πίνακας αυτός δέν ήταν αυθεντικός και έπροθυμοποιήθηκε να μου επιστρέψη τά λεφτά μου.

“Εγώ απέκρουσα τήν προσφορά του. “Αλλά ή αγάπη που έτρεφα γι’ αυτόν τόν πίνακα διελύθηκε με μιάς και τέλος τόν κατέστρεψα γιά να μην τόν βλέπω.

“Όταν ήμουνα στο Ντούρμπαν, έρωτεύθηκα τρελλά με μιά νέα. Τήν ήμέρα που έπρόκειτο να τήν ζητήσω σε γάμο, μου ώμολόγησε τό παρελθόν της. Τότε θυμήθηκα τόν πίνακα και φοθήθηκα. Βρήκα μιά δικαιολογία και έφυγα άπό τό Ντούρμπαν με τήν άπόφασί να μην τήν ξαναγνωρίσω πιά.

Είμαι πολύ εύτυχισμένη με τόν άντρα μου και δέν έννοώ να ριψοκινδυνεύσω τήν εύτυχία αυτή λέγοντάς του μιά μικρή περιπέτεια που είχα όταν ήμουν δεκαεφτά έτών.

“Όταν όμως ή κόρη μου μεγαλώση θά τής τά είπω όλα, γιά να μπερέση να έπωφεληθί.

Μία νέα που παντρεύεται, είναι είς θέσιν να κρίνι τι πρέπει να ώμολογήσει και τι να κρύβι. “Αν δέν είναι ήκανή να πάρη μίτη άπόφασιν, καλύτερα να μην παντρευτή, γιατί δέν θά είναι ποτέ καλή μητέρα.

Κάποτε άγόρασα άπό έναν φίλο μου έναν ζωγραφικό πίνακα ένός διασήμου ζωγράφου. Καί αυτή τή ζωγραφία τήν άγάπησα πολύ,

Στό Λονδίνο, ένας διάσημος άνδρας, όταν έμαθε τό παρελθόν τής γυναίκας του, που δέν ήταν και τόσο άμειπτο, έσπευσε να τήν χωρίση. Καί μιά άγγλική έφημερίδα έπήρε τό γεγονός αυτό ως άφορμήν γιά να θέση τό έξής έρώτημα στους άναγνώστας της και πρό παντός στις άναγνώστρίδες της: ““Η γυναίκα πρέπει να ώμολογή τό παρελθόν της”!

Είς άπειρες οι άπαντήσεις που έλαθεν ή έφημερίς άπό τους άναγνώστας της και τών δύο φύλων. Καί απ’ όλες αυτές έδημοσίευσε τις έξής καλύτερες και πιό έκφραστικές.

...““Όμολόγησα τό παρελθόν μου σε τρείς άνδρες και ό καθένας απ’ αυτούς με απέκρουσε. Αυτό σημαίνει ότι σ’ αυτή τήν πόλι τρείς άνδρες γνωρίζουν καλά τό παρελθόν μου. Πρέπει λοιπόν να τό άνακωινώσω σε όλους όσους γνωρίζω ως πού να θρω κάποιον που να μου τό συγχωρήσι!

““Η ψυχική γαλήνη είναι ένας άπό τους κυριώτερους

πει να ώμολογή τό παρελθόν της; Καί σάς άπαντώ! “Ο άντρας πρέπει να τήν ρωτά;

““Ο,τι και αν έκαμε μιά νέα στο παρελθόν, δέν είναι ή μόνη ύπεύθυνη. Γιατί, τότε, να ταπεινωθί μπροστά στον άντρα που άγαπά; Τήν άγαπά όπως είναι και δέν πρέπει να τήν ρωτά γιά τό παρελθόν της.

Στήν εποχή μας, οι άντρες είναι πιό άνεκτικοί, έχουν εύρύτεραν αντίληψιν, βλέπουν τά πράγματα κάπως διαφορετικά, παρ’ όλα ταύτα μην τους λέτε τίποτε.

Κάθε ώμολογία είναι άδυστηρή τόσο γι’ αυτόν που τήν κάνει, όσο και γι’ αυτόν

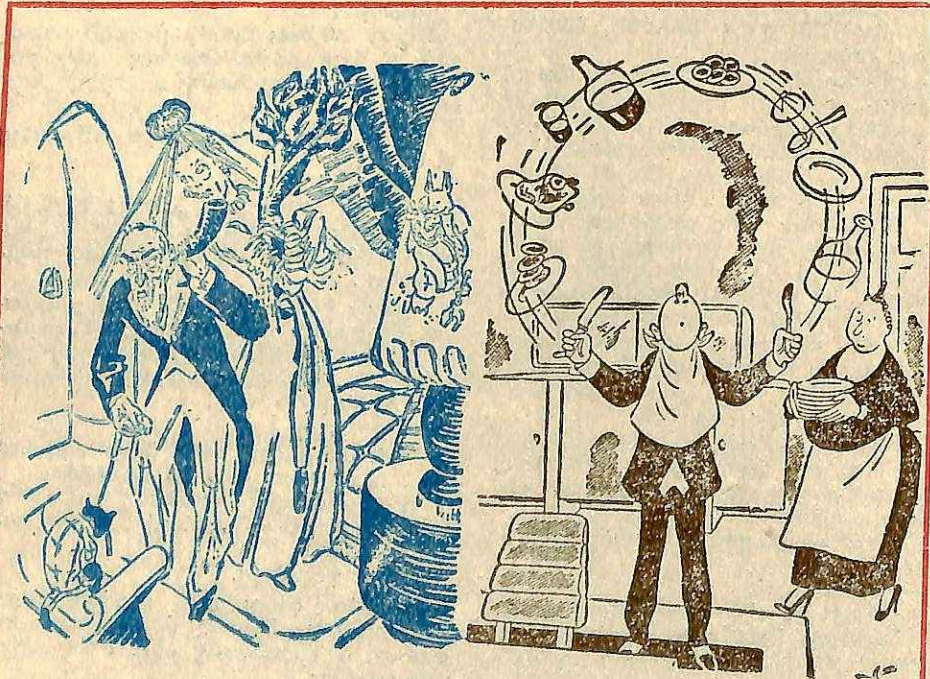
που τήν άκούει. ““Όστόσο, κάτι άλλαξε στήν εποχή μας. Αυτό που άλλοτε ήταν «μεγάλο μαρτύριο» τώρα είναι «μεγάλο σφάλμα». “Ο άντρας άκούει τώρα με χαρά θά ώμολογή, πού θά ώμολογή, άλλοτε να προκαλέση ένα δράμα τιμής

Μιά γυναίκα που είναι παντρεμένη άπό πέντε χρόνια, μου είπε: ““Ο άντρας μου πιστεύει ότι τό παρελθόν μου είναι άσπιλο. Γιατί, λοιπόν, να τόν στενοχωρήσω λέγοντάς του κάποιο μικρό σφάλμα μου που έκαμα στα νεατά μου;”

Κάθε γυναίκα πρέπει να σκεφθί καλά προτού ώμολογήση τό μυστικό της. Καί αν συλλάβη στον κινηματογράφο, θά μπερέση να πάρη μερικά παραδείγματα απ’ εκεί.

Θά επιτρέπατε στο παιδί σας να πάρη γιά γυναίκα του ένα κορίτσι που είχε μιά σοβαρή περιπέτεια; ““Οχι θέβαινα. “Αν δέν του ώμολογήση όμως τό παρελθόν της, έχετε τό καθήκον να επέμβετε!

Γιατί ο άντρας έχει πάντα τό δικαίωμα να μαθαίνι τό παρελθόν τής γυναίκας του; “Ο ίδιος δέν έχει τίποτε να ώμολογήση; ““Η μήπως ο άντρας έδακολουθί να διατηρή τήν ύπεροχή του άπάναντ τής γυναίκας, με (τό τέλος στή σελίδα 66)

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ!

“Ε κ ε ί ν η : — “Επί τέλους μόνον.

“Ε κ ε ί ν ο ς : — Τί τό θέλεις τό λεμόνι;

Ο ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΣ

ΓΕΥΜΑΤΙΖΕΙ!

—Μαρία! “Αλλαξέ μου τό πιάτο τής σουπας!

πείς που εξ αρχής είχαν τα βλέμμά τους διαρκώς προσηλωμένα στους δυο καταδίκους, τούς άρπαξαν από τα χέρια των φυλάκων των και τούς έτράβηξαν μαζί τους :

— Έλατε, ακολουθήστε μας αδελφοί μου, μη χάνουμε καιρό.

Ήταν ο Φερνάντο Ντ' Άλμπάντα κι' άλλοι φίλοι του. Ο λαός όμως έπέπεσε μ' όρμη γιά να πάρη τους καταδίκους, φωνάζοντας :

— Είναι δικοί μας! Θά τους κρεμάσουμε! Ζήτω τα προνόμια μας.

Ο κόσμος όμως αναγκάστηκε να σταματήσει άμα είδε τον Φερνάντο και μερικούς άλλους αξιωματικούς με σπαθιά γυμνωμένα να προστατεύουν τους καταδίκους.

— Πρέπει να μās τους παραδώσετε, κύριοι αξιωματικοί, φώναξαν οι τολμηρότεροι.

— Δεν θα σās παραδώσουμε τους δυστυχισμένους αυτούς, απήντησε ο Φερνάντο. Ένικησατε την 'Ιερά 'Εξέταση, αυτό σās φτάνει, αφήστε μας να περάσουμε, μη μās αναγκάσετε να χτυπηθούμε.

Στό μεταξύ ο Πικουίλλο έφθασε στο παλάτι της 'Ιεράς 'Εξέτασεως, είδε τον δόχλο και άντελήφθη άμέσως πό μέγεθος του κινδύνου. Ο Πιτράλθη και οι σύντροφοί του είχαν παρακολουθήσει ως εκεί. Ο Πικουίλλο τους έδειξε με το χέρι του πό πληθος που περιέκλεινε τον Φερνάντο και τούς είπε: 'Εκεί είναι ή θέσις μας! Έμπρός!

Ο Πιτράλθη, άγνωστώς από μακριά τον φίλο του Ζουάν Μπατίστα, τον Βορβάστρο, που διηύθυνε πώρα τους συντρόφους του ληστού, διέσχισε τό πληθος, πόν έπλησίασε και τού είπε:

— Τι κάθεσε εδώ και χάνετε τον καιρό σας, ένθ μεταφέρουν, τώρα τον Ζουάν Μπατίστα στην πλατεία της Δημαρχίας; Τρέξτε από τη θεωφόρο Τακούερα με τους ανθρώπους σας, ίσως να προφθάσει.

Ο Βορβάστρο έσπευσε ν' απομακρυνθί με τούς συντρόφους του, πιστεύοντας στα λόγια του Πιτράλθη.

Τότε ο Πικουίλλο πλησίασε τον Φερνάντο και τού είπε αιγιά :

— Είναι αδύνατο να τούς σώσει, δεν μπορείς να θγής έξω από τις πύλες της πόλεως μαζί με τον Γεζίντ και την Αϊζά που θά τούς γνωρίσουν από τη στολή του καταδίκου που φορούν. Αφήστε μού τους, εγώ έγγυώμαι γι' αυτούς, και πλησίασε τά δυο αδελφία του, αφήνοντάς τας τά χέρια τους γιά να τους δώση θάρρος.

Διέσχισε μετά την πλατεία της 'Ιεράς 'Εξετασεως, φρουρούμενος από τον Φερνάντο και τούς συντρόφους του, που κρατούσαν διαρκώς σέ απόστασι τό πληθος και μπήκε μαζί με τούς αδελφούς του στό παλάτι του ιεροδικείου, του οποίου διέταξε άμέσως να κλείσουν τις σιδερένιες πύλες.

Όταν ο Πικουίλλο θρέθηκε άσφαλής στό μέγαρο της 'Ιεράς 'Εξετασεως, διέταξε τον αδελφό Άλκαπουκό να μεταφέρει τούς καταδίκους στό κελλάι τους, κι' έπειτα γυρίζοντας προς τά

μέλη του ιεροδικείου που ήσαν παρόντα εκεί, τούς είπε : — Δεν πρέπει ν' αφήσωμε τον Μέγαν 'Ιεροεξεταστήν και την σημαίαν του 'Αγίου Δομνίκου στην έξουσία του όχλου. Πρέπει να με βοηθήσετε να μεταφέρωμε τον πληγωμένο ιεράρχη εδώ και να τού δώσουμε κάθε ιατρική περίθαλψη που τού χρειάζεται. Έμπρός, αδελφοί μου! ακολουθήστε με όπου μās καλεί τό καθήκον.

Και ζαναδύθηκε από τό παλάτι ακολουθούμενος από όσα μέλη του ιεροδικείου ήσαν εκεί.

(*Ακολουθεί)

ΜΑΡΣΕΓΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Λένε γιά τούς Έβραίους πως είνε ταιγκούηδες. Φαίνεται όμως, ότι οι κάτοικοι του Άμπερντον της Σκωτίας τούς έχουν πάρει τά πρωτεία. Άκούστε μερικά από τά πιο χαρακτηριστικά ανέκδοτα και θά πεισθήτε:

Κάποιος έπήγε έκδρομή με τό αυτοκίνητό του κι' έφθασε στό περίχωρα της πόλεως. Ήταν ή πρώτη φορά που έπήγαινε εκεί, κι' έφώνασε ένα μικρόν γιά να τον ρωτήση:

— Ποιά πολιτεία είν' αυτή;

— Δώστε μου μισό σελλάι, να σās πώ άμέσως!, άπαντά ο μικρός.

— Έκατάλαθα, λέει πρότε ο άλλος. Βρισκόμαστε στό Άμπερντον.

Δεν υπάρχει πονηρία στην όποιαν να μη καταφεύγουν γιά να μην πληρώσουν.

Ένας Έβραίος κι' ένας Άμερικανός διφοβύν και θέλουν να πιούν μια μύρα

γιά να δροσιστούν. Άλλά πως να τά καταφέρουν ώστε να μην πληρώσουν;

— Ξέρω ένα μπάρ, λέει ο Έβραίος, πού έχει μια ταμια πολύ άφηρημένη. Άρκεϊ να πιάσης λίγη κουβέντα μαζί της και να της πής δυο κομπλιμέντα, και δεν θυμάται πιά άν έπληρώσεις ή όχι. Τώρα θά πάω και θά ιδής!

Πηγαίνει στό μπάρ, πίνει χωρίς να πληρώση και σέ λιγάκι συναντάει πάλι τον φίλον του.

— Εγώ τά κανόνισα, τού λέει. Πήγαινε σ' τώρα.

Ο Άμερικανός μπαίνει, παραγγέλλει ένα ούισκι, δεύτερο, τρίτο, πιάνει κουβέντα με την ταμια, και όταν ήρθε ή ώρα γιά να φύγη της λέει:

— Άργησα, δεσποινίς, με την κουβέντα. Πρέπει να φύγω. Δεν μου δίνετε τά ρέστα;

★

Κάποτε όμως την παθαίνουν και αυτοί. Ξεχνούν τούς κανόνες της οικονομίας και τό ρίχνουν στό γλέντι.

Ο Σάντυ επιστρέφει στό Άμπερντον από ένα ταξίδι, και άφηγείται ότι μια νύχτα στό Λονδίνο, έσπατάλησε δυόμισι σελλίνια. Γενική κατάπληξις.

— Μά καλά, τού λέει ένας. Πού τά χάλασες τόσα λεφτά;

— Σχεδόν όλα σέ κρασί και σέ γυναίκες, άπαντάει άφελέστατα ο άλλος.

★

Κάποτε είνε και κουβαρντάδες, αλλά με την ξένη τσέπη.

— Θέλεις να φάμε μαζί αύριο; ρωτάει ένας Άμερικανός.

— Πολύ ευχαρίστως, άπαντά ο άλλος.

— Καλά. Τότε περίμενε με αύριο στό σπίτι σου.

★

Ένας πατέρας, στό Άμπερντον πάλι, πηγαίνει με τά δέκα παιδιά του σ' ένα φωτογράφο.

— Θέλω να φωτογραφίσω τά παιδιά μου, τού λέει. Τι στοιχίζουν οι φωτογραφίες, έτσι χονδρικό;

— Δέκα σελλίνια την ντουζίνα, άπαντά ο φωτογράφος.

Ο πατέρας μετράει τά παιδιά του μελαγχολικά και μετά τά σπρώχνει προς την έξοδο.

— Δεν έχω παρά δέκα, λέει στενάζοντας. Θά ξαναπεράσω μετά δυο χρόνια. Έως τότε έλπίζω να τά έχω κάποις κρουζίνα.

KANE με τό νοϋ της τό λογαριασμό, που δεν έβγαίνει ποτέ όπως ήθελε αυτή:

— Διακόσια φράγκα από τά φιγουρίνα, και τριακόσια γιά τά σχέδια που παρέδωσε πρό δεκαπέντε ήμερών στό ύφαντουργείο, μās κάνουν πεντακόσια, και πούδς ξέρει πότε θά τά πάρω. Έστω όμως και να μηντάρι που έχω στην τσάντα, μās κάνουν πεντακόσια πενήντα. Τώρα, έχωμε τετρακόσια φράγκα νοίκι, πενήντα γιά διάφορα έξοδα... Έκατό φράγκα δεν φτάνουν γιά παπούτσια και καπέλλο. Η τό ένα ή τό άλλο. Έπειτα, θέλω και κάλτσες! Γιά να ξανακάνωμε τον λογαριασμό: Τετρακόσια νοίκι, σαράντα γενικά έξοδα...

— Άνοιξες; ή δουλειά ήταν λιγοστή. Δεν ζητούσαν πιά σχέδια γιά χειμερινά μοντέλλα και γιά τά καλοκαιρινά ήταν άκομη πολύ ένωρίς. Η Άννίτα, λοιπόν, ήταν λιγάκι στενωρημένη από λεφτά. Και έπειδή δεν είχε δουλειά, άφησε τά σχέδια και τά πινέλλα της, έντύθηκε βιαστικά κι' έπήγε να πάρη λίγον ήλιο τον δημοτικό κήπο.

Έκεί βρήκε ένα απόμερο παγκάκι κι' εκάθησε. Είχε και πάλι λιγάκι γυριτό προς τά πλάω και τά μάτια μισόκλειστα άνάσαινε ήδονικά τον μυρωμένον άέρα.

Αυτός ο μυελός της έλειπε τώρα! Άν δεν τόθελε ή σπιτονοικοκυρά της; Άν της έλεγε ορθά—κοιτά ότι προτιμούσε να την χάση από νοιάμισσα, παρά να έχη σκύλους μέσ' στό σπίτι; Και πούδς ξέρει πώς ήταν συνηθισμένο τό σκυλί!... Ίσως τού έδιναν τό νόμα μισοκοτάκια και γάλα... Και πού θά τάβρισκε αυτή τέτοια πράγματα; Έπρεπε, λοιπόν, να ξανακάνη τούς λογαριαμούς της με τον νέο μυελό που έβαλε στό κεφάλι της.

— Μπούμπη!... Έλα εδώ, Μπούμπη!... Τό σκυλάκι έτρεξε κοντά της κάνοντας χίλια νάζια. Φαινόταν πολύ ήμερο και διατεθειμένο να την ακολουθήση.

— Έχασες την κυρά σου; Πού είναι ή κυρά σου; Τό χείδευε, κι' αυτό χοροπηδούσε και τριβόταν στό πόδια της, κουνώντας την ουρά: έκανε τέλος πάντων ό,τι άπανται σέ τέτοιες περιπτώσεις ή καλή συμπεριφορά των σκύλων.

Η Άννίτα τό πήρε στην άγκαλιά της και τό έξήτασε καλά. Ήταν κάτασπρο, είχε καινούργιο φάρωτρο και περιλαίμιο, αλλά κανένα σημάδι, ούτε άρχικά τού όνόματος τού σκύλου ή τού άφεντικού του.

Με τό σκυλάκι πάντα στην άγκαλιά, ή Άννίτα έκαμε τον γύρο όλου τού κήπου, προς όλες τις διευθύνσεις, αναζητώντας τον ιδιοκτήτη του, ως πού στό τέλος, κουρασμένη, άπεφασισε να τό πάη στό σπίτι της.

Αυτός ο μυελός της έλειπε τώρα! Άν δεν τόθελε ή σπιτονοικοκυρά της; Άν της έλεγε ορθά—κοιτά ότι προτιμούσε να την χάση από νοιάμισσα, παρά να έχη σκύλους μέσ' στό σπίτι; Και πούδς ξέρει πώς ήταν συνηθισμένο τό σκυλί!... Ίσως τού έδιναν τό νόμα μισοκοτάκια και γάλα... Και πού θά τάβρισκε αυτή τέτοια πράγματα; Έπρεπε, λοιπόν, να ξανακάνη τούς λογαριαμούς της με τον νέο μυελό που έβαλε στό κεφάλι της.

— Ένα ελαφρό γαύγισμα και που εκεί κοντά της, την έκαμε να τιναχθί. Ένα άσπρο σκυλάκι έκανε βόλτες πίσω από τό παγκάκι της, σαν να προσπαθούσε να προσανατολισθί.

Η Άννίτα έδοκίμασε να τό φωνάξη:

— Μπούμπη!... Έλα εδώ, Μπούμπη!...

Τό σκυλάκι έτρεξε κοντά της κάνοντας χίλια νάζια. Φαινόταν πολύ ήμερο και διατεθειμένο να την ακολουθήση.

— Έχασες την κυρά σου; Πού είναι ή κυρά σου; Τό χείδευε, κι' αυτό χοροπηδούσε και τριβόταν στό πόδια της, κουνώντας την ουρά: έκανε τέλος πάντων ό,τι άπανται σέ τέτοιες περιπτώσεις ή καλή συμπεριφορά των σκύλων.

Η Άννίτα τό πήρε στην άγκαλιά της και τό έξήτασε καλά. Ήταν κάτασπρο, είχε καινούργιο φάρωτρο και περιλαίμιο, αλλά κανένα σημάδι, ούτε άρχικά τού όνόματος τού σκύλου ή τού άφεντικού του.

Με τό σκυλάκι πάντα στην άγκαλιά, ή Άννίτα έκαμε τον γύρο όλου τού κήπου, προς όλες τις διευθύνσεις, αναζητώντας τον ιδιοκτήτη του, ως πού στό τέλος, κουρασμένη, άπεφασισε να τό πάη στό σπίτι της.

Αυτός ο μυελός της έλειπε τώρα! Άν δεν τόθελε ή σπιτονοικοκυρά της; Άν της έλεγε ορθά—κοιτά ότι προτιμούσε να την χάση από νοιάμισσα, παρά να έχη σκύλους μέσ' στό σπίτι; Και πούδς ξέρει πώς ήταν συνηθισμένο τό σκυλί!... Ίσως τού έδιναν τό νόμα μισοκοτάκια και γάλα... Και πού θά τάβρισκε αυτή τέτοια πράγματα; Έπρεπε, λοιπόν, να ξανακάνη τούς λογαριαμούς της με τον νέο μυελό που έβαλε στό κεφάλι της.

— Ένα ελαφρό γαύγισμα και που εκεί κοντά της, την έκαμε να τιναχθί. Ένα άσπρο σκυλάκι έκανε βόλτες πίσω από τό παγκάκι της, σαν να προσπαθούσε να προσανατολισθί.

Η Άννίτα έδοκίμασε να τό φωνάξη:

— Μπούμπη!... Έλα εδώ, Μπούμπη!...

Τό σκυλάκι έτρεξε κοντά της κάνοντας χίλια νάζια. Φαινόταν πολύ ήμερο και διατεθειμένο να την ακολουθήση.

Η Άννίτα έδοκίμασε να τό φωνάξη:

— Ένα ελαφρό γαύγισμα και που εκεί κοντά της, την έκαμε να τιναχθί. Ένα άσπρο σκυλάκι έκανε βόλτες πίσω από τό παγκάκι της, σαν να προσπαθούσε να προσανατολισθί.

Η Άννίτα έδοκίμασε να τό φωνάξη:

— Μπούμπη!... Έλα εδώ, Μπούμπη!...

Τό σκυλάκι έτρεξε κοντά της κάνοντας χίλια νάζια. Φαινόταν πολύ ήμερο και διατεθειμένο να την ακολουθήση.

— Έχασες την κυρά σου; Πού είναι ή κυρά σου; Τό χείδευε, κι' αυτό χοροπηδούσε και τριβόταν στό πόδια της, κουνώντας την ουρά: έκανε τέλος πάντων ό,τι άπανται σέ τέτοιες περιπτώσεις ή καλή συμπεριφορά των σκύλων.

Η Άννίτα τό πήρε στην άγκαλιά της και τό έξήτασε καλά. Ήταν κάτασπρο, είχε καινούργιο φάρωτρο και περιλαίμιο, αλλά κανένα σημάδι, ούτε άρχικά τού όνόματος τού σκύλου ή τού άφεντικού του.

Με τό σκυλάκι πάντα στην άγκαλιά, ή Άννίτα έκαμε τον γύρο όλου τού κήπου, προς όλες τις διευθύνσεις, αναζητώντας τον ιδιοκτήτη του, ως πού στό τέλος, κουρασμένη, άπεφασισε να τό πάη στό σπίτι της.

Αυτός ο μυελός της έλειπε τώρα! Άν δεν τόθελε ή σπιτονοικοκυρά της; Άν της έλεγε ορθά—κοιτά ότι προτιμούσε να την χάση από νοιάμισσα, παρά να έχη σκύλους μέσ' στό σπίτι; Και πούδς ξέρει πώς ήταν συνηθισμένο τό σκυλί!... Ίσως τού έδιναν τό νόμα μισοκοτάκια και γάλα... Και πού θά τάβρισκε αυτή τέτοια πράγματα; Έπρεπε, λοιπόν, να ξανακάνη τούς λογαριαμούς της με τον νέο μυελό που έβαλε στό κεφάλι της.

— Ένα ελαφρό γαύγισμα και που εκεί κοντά της, την έκαμε να τιναχθί. Ένα άσπρο σκυλάκι έκανε βόλτες πίσω από τό παγκάκι της, σαν να προσπαθούσε να προσανατολισθί.

Η Άννίτα έδοκίμασε να τό φωνάξη:

— Μπούμπη!... Έλα εδώ, Μπούμπη!...

Τό σκυλάκι έτρεξε κοντά της κάνοντας χίλια νάζια. Φαινόταν πολύ ήμερο και διατεθειμένο να την ακολουθήση.

Η Άννίτα έδοκίμασε να τό φωνάξη:

ή έφημερίδα. Θά σου δώσωμε, λοιπόν, διπλή μερίδα μπισκότα, γιά να γιορτάσωμε τό γεγονός. Έκατό φράγκα. Γιά σκέψου! Ένα εκατόφραγκο δολάριο!

Η Άννίτα έπήρε τον φάκελλο με τό εκατοστάριο και τόβαλε με προσποιητήν άδιαφορία στην τσάντα της. Ο κύριος Μάρκινος Γκόρι (άντιπρόσωπος έργοστασίων και παραγωγέας λιπασμάτων) ήταν ένας συμπαθητικός νέος και μισοστό του έσδυσε κάθε ιδέα γιά λεφτά. Έξ άλλου δεν ήταν άξιοπροεπές να δώση στον άλλον να καταλάβη ότι ύπελόγισε σ' αυτά τά λεφτά.

Έκανε να φύγη με ένα συγκινητικό άποχαιρετισμό στό σκυλάκι και άρχισε να νοιώθη κάποια τρυφερότητα βλέποντας πως ο Φούφι δεν ήθελε να την έγκαταλείψη, όταν άκουσε τον κύριο Γκόρι να φωνάζει:

— Γιά σταθίτε!... Γιά σις' θήτε!...

Και ή φωνή του της έκοψε τό αίμα. Είχε σπρώσει τό σκύλο και τού έξήτασε με προσοχή τό μούτρο, τό τρίχωμα, τό περιλαίμιο, τό φάρωτρο...

Η Άννίτα είχε σταθί στο κατώφλι, ζών γραφείων, με κομμένη την άναπνοή. Τι συνέβαινε, λοιπόν;

— Αυτό τό σκυλί δεν είναι δικό μου, της έλεγε ο νέος. Ο Φούφι είχε κόκκινο περιλαίμιο και φάρωτρο, και αυτά εδώ είναι κίτρινα... Δηλαδή δεν είμαι άπολύτως βέβαιος, ώς λόγ...

Τί καλά που ήταν άν δεν υπήρχε αυτή ή διαφορά. Έπρεπε όμως να τό καταλάβη, αφού δεν ήταν ποτέ τυχερή, ότι δεν μπορούσε να της παρουσαστή μια τέτοια είκαιρία. Τώρα έπρεπε να επιστρέψη τά λεφτά... Τι σντύουμο πού στάθηκε τό όνειρό της!

Ο Γκόρι όμως δεν άνεφτόταν καθόλου τά λεφτά. Η Άννίτα τον άκουσε κάτι να μουρμουρίζη, να λή πως είχε πιά άσχετη, ότι κάθε μέρα είχε και από μια νέα σποτούρα μ' αυτήν την άμυαλη, ότι δεν έβλεπε την ώρα να την ξαναστείλη στην πατρίδα της.

— Με συγχωρείτε... μαζί μου τάχετε!

Έκαμε ένα βήμα προς τά έμπροσθεν, καταπίνοντας τό σάλιο της, με μάτια τρομαγμένα.

— Έγω, ο ίδιος!, απάντησε ο Γκοντράν και χαμηλώνοντας περισσότερο τη φωνή του, πρόσθεσε: — Μπορούμε να μείνωμε έξω; — Γιατί όχι; Θάμαστε τελείως απομονωμένοι απ' τους παλληκαράδες, είπε ο Μπρικο, δείχνοντας τους πελάτες που κάθονταν στα γύρω τραπέζια, που έχουν πολλά άλλα πράγματα να κάνουν παρά ν' ασχοληθούν με μ'ας. — Καλά, τώρα τί έχεις να μου πής; — Πολλά! Και πρώτ' απ' όλα ότι σε λίγο θα μπορέσω να έρ' γ' α σ θ ω. — Πότε; — Την εβδομάδα που μ'ας έρχεται. — Μόνο; — Έγω βιάζομαι περισσότερο από σ'ας. Πρέπει όμως να πετύχουμε τη στιγμή, και ακούγοντας περισσότερο προς το μέρος του Γκοντράν, ψιθύρισε χαμηλόφωνα: — Μπορεί να έρ' γ' α σ θ η κανείς στις όκτω το θρόνυ, όταν παρακολουθούν από παντού για να ιδούν τί κάνει; — Τότε; — Έπέτυχ'α την κατάλληλη ευκαιρία. Και χαμογελώντας άβυσσος: — Θα έρ' γ' α σ θ ω στις έντεκα τ'ς θρόνυ, είπε. Είναι ακριβώς ή ώρα που ή μικρή θα φεύγει από το εργαστήριό της όλη την εβδομάδα που μ'ας έρχεται. — Ο Γκοντράν δεν έβγαζε πώρα μιλιάρ, τ'α μάτια του όμως άστραφταν καθώς άκουε τον συνένοχό του που έξακολουθούσε: — Πήρα τ'α μέτρα μου, ή-κον βλέπεις άπαραίτητο για-... — Γιατί... τί; έκαμε ο Γκοντράν. — Γιατί ή μικρή έχει άληθινους σωματοφύλακες. — Θέλεις να πής ότι την συνοδεύουν; άσφαλώς... — Αί, λοιπόν, ναι, την συνοδεύουν, μπορώ να σ'ας πω θεβαιώς. — Και ποιός είναι αυτός που την φυλάγει έτσι; ρώτησε ο Γκοντράν. — Και πρίν ο παλαιопάλης παρολαθ' ν' άπάντησ' η: — Είμαι θεβαιός ότι ο συνοδός της είναι ένας νέος, καλοντυμένος, μ' ευγενικό παρουσιαστικό, κι' άκόμα είμαι βέβαιος πώς έχει κάτι μικρές φαβορίτες όπως όλοι οι δικηγόροι. Μήπως κάνω λάθος; πρόσθεσε ο έκατομυριούχος. — Ο Μπρικο τον άκουγε κυριολεκτικά κατάπληκτος. — Μπας κι' έχετε ιδιαιτε-ρη άστυνομία; ρώτησε. Για-

τί όλα αυτά που είπατε, είναι σωστά, δόλωσας, μ' ό-λο που αυτούς που λέτε δεν είναι παρά ο ένας μονάχα απ' εκείνους που επαγγυ-πνούν για την άσφάλεια της μικρής. — Άλήθεια; και ποιοι είναι οι άλλοι; — Πρώτα-πρώτα ο πατέρας... — Ο πατέρας ποικανού; φώναξε άναπιδώντας ταραγμένος ο Γκοντράν. — Ά, έχετε δικη, έκαμε με μικρό μυκτηρισμό ο παλαιопάλης, το έχασα... Τέλος πάντων όμως, όταν έλεγα πατέρας ήθελα να πω έ-κείνον τον ανθρώπα που έβριζε τη μικρή και την κράτησε... Καταλάτε; Τί διάολο, αυτά είναι γνωστά πράγματα και δεν έπρεπε να κάθωμαι να σ'ας δίνω έ-ξηγήσεις. — Ένθ' ο συνομιλητής του μιλούσε, ο Γκοντράν Ντ' Ωμόν έβριζε τον καιρό να συνέλθ'η και με ύφος έντε-λώς ήρεμο άρχισε ν' άκούη πάλι με προσοχή την άφή-γησι που συνέχιζε ο Μπρι-κο. — Έχουμε, λοιπόν, δυο για την ώρα... — Τί; Υπάρχει και τρί-τος; — Ναι, είναι κι' ένας άλ-λος σωματοφύλακας, κι' αυ-τόν δεν μπορεί και τόσο εύ-κολα να τον άποφύγ'η κα-νείς. Μπορώ μάλιστα να προσθέσω πώς θα κουρα-σθούμε πολύ για να τον ξε-φορτωθούμε. — Έξηγήσου! έκαμε ο Γκοντράν και κυττάζοντας τον άνθρωπό του με ύφος που είχε ιδιαιτερη σημασία, πρόσθεσε τονίζοντας τ'α λό-για του: — Μου φαίνεται πώς όταν θέλ'η κανείς να επιτύχ'η ή έ-πιχειρήσις του, παίρνει όλα τ'α μέτρα που χρειάζονται. — Αυτό έκαμα κι' έγώ! άπάντησε, άνασηκώνοντας τούς ώμους του ο Μπρικο. — Τότε δεν πρέπει ν' άμ-φιβάλλ'ης για την επιτυχία. — Και δεν άμφιβάλλω πιά, από τότε... — Άπό τότε που; — Άπό τότε που έξησά-λιστα την συνδρομή δυο συν-τρόφων... — Είναι Ικανοί σύντροφοι αυτοί; ρώτησε ο Γκοντράν που άρχισε να καθισχάχ'η. — Ικανοί και πρό πάν-των χειροδύναμοι! άποκρί-θηκε ο παλαιопάλης. Και προσθέτω «χειροδύναμοι», γιατί αυτό είναι το πρώτο που έπρεπε να εξετάσω στην έκλογή των ανθρώπων μου. — Ο Γκοντράν άκουε με σο-βαρότητα και ο Μπρικο συνέχισε: — Και πρώτ' απ' όλα ο νέος που χρησιμεύει ως κα-θαλλίερος στη μικρή, μπο-ρώ μ'α χαρά να πω ότι...

απόστολος που έχεις να πο-λεμήσης; ρώτησε ο Γκον-τράν, όχι χωρίς άνησυχία πάλι. — Βεβαιότατα!... Είναι έ-πικίνδυνος, γιατί συγκεν-τρώνει τρία προτερήματα. — Ποιά; — Πρώτα-πρώτα, τρέχει σαν έλάφι. — Άλήθεια; — Δεύτερο, φωνάζει δυ-νατά και πολλήν ώρα. — Άναγνωρίζω κι' έγώ ότι αυτός είναι σοβαρός κίν-δυνος. — Και τέλος, αυτός ο πα-τριώτης... δαγκώνει! — Είναι, λοιπόν, κανένα σκυλί; — Ακριβώς! Και δεν πι-στεύω να γελιέμαι θεβαιώ-νοντας ότι είναι από κείνα τ'α δυνατά, νευρώδη και πεισματάρικα ζώα που, ό-ταν άγαπούν τον κύριό τους, μπορούν να τον υπερα-σπίσουν μέχρι θανάτου. — Ω! διάβόλε! διάβόλε! μουρμούρισε ο Γκοντράν, αυτή ή λεπτομέρεια μ' άνη-συχεί λιγάκι... — Εύτυχώς έβριζε έκείνον που θα τον συγυρίσ'η. — Έχετε πεποίθησι σ' αυ-τόν; — Άπόλυτη πεποίθησι!... — Τί είδους άνθρωπος εί-ναι; — Μεξικανός. — Ποιό διάβολο τον ζε-τρώπες αυτόν πάλι; — Δεν είχα ανάγκη θέ-θαια, να πάω στο Μεξικό γι' αυτό, ο σύντροφός μου μέ-νει από πολλά χρόνια τώρα στο Παρίσι... Άλλωστε έχε-τε έμπιστοσύνη σε μένα. Ο Μεξικανός μου είναι άρ-χαίος κυνηγός άγρίων άλό-γων και χειρίζεται ή θηλειά θαυμάσια, καθώς φαίνεται. — Τότε είναι πολύτιμος για την περίστασι! έκαμε ο Γκοντράν. — Μπορείτε να είσθε θέ-θαιος ότι θα τυλίξ'η τον σκύλο και ότι ή θηλειά θα σφίξ'η τόσο καλά το λακμό του ζώου, ώστε, άν πάρ'η τον καιρό να γαυγίσ'η δέχομαι να με κρεμάσουν... Κι' ά-μα γίν'η αυτό, ο Μεξικανός μου θα σκοτώσ'η το μανδρό-σκυλο σ' ένα δευτερόλεπτο! — Ούφ! έκαμε ο Γκον-τράν που άνακουφίστηκε κάπως απ' το θάρος που έ-νοιωσε στον στήθος του. — Δεν είναι, λοιπόν, καλό το σχέδιό μου; ρώτησε ο παλαιопάλης... Πρέπει όμως να έχετε ότι οι τρεις αυτοί σύντροφοι δεν θα δουλέ-ψουν παρά μόνο όταν θά-λουν στο χέρι ένα καλό με-ρίδιο απ' τ'α χρήματα που τους υποσχέθηκα, χωρίς να λογαριάζουμε ότι, έπειδή ξέρουν πώς έχω την άναγκη τους δε δυσκολεύονται να ζήτουν πολλά χρήματα. (Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ που φέρνει την εύτυχία

Άριστουργηματικό διήγημα της ΦΡΑΝΤΙΖΚΑΣ ΡΟΥΤΖΙΕΡΙ

Ο δικηγόρος Σπεράνι είχε άργήσει και ήταν πολύ θιαστικός. Το αυτοκίνητό του έπερίμενε στον κή-πο της επαύλειος, και ο σωφέρ, με τη λιθρέα του και το κασκέτο στο χέρι, στεκόταν δίπλα στην άνοιχτή πόρτα του οχήματος. Ο Σπεράνι έβγήκε απ' τη βεράντα, έπήδησε στο αυτοκίνητο κι' έπρόσταξε: — Στο δικαστήριό, γρήγορα!... Έβγήκαν απ' τον κήπο στον άσφαλ-τοστρωμένο προαστιακό δρόμο κι' έ-τράβηξαν κατ' ευθείαν για την πόλι. Ο δικηγόρος, άναπαιτικά ξαπλώ-μένος, είχε κλείσει τ'α μάτια και σκε-φτόταν, έπωφελούμενος πής διαδρο-μής αυτής για να εξετάσ'η νοερώς ό-λες τις λεπτομέρειες της δικογραφί-ας. Κάι αυτό τώκανε κάθε φορά που έπήγαινε από το σπίτι του στο δικα-στήριο. Ο Σπεράνι ήταν σαρανταπέντε χρο-νών, αλλά όταν τον άπασχολούσε κά-ποια σκέψις, φαινόταν πολύ μεγαλύτε-ρος. Μόνο το γέλιο, σπάνιο και ά-θόρμητο, τον ξανάγεινε κατά τρόπον άπίστευτο. Ήταν πλούσιος και διάσημος, ή-

ριε πρόεδρε!... Κύριοι δικασταί!... Ήδη είχαν φθάσει στα πρώτα σπι-τια, κάποια κινήσις τροχοφόρων και έσβατών ήταν στο δρόμο, το αυτο-κίνητό του άρχισε να διασταυρώνεται με άλλα. Ο Σπεράνι είχε άκόμη τ'α μάτια κλειστά, όταν από ένα σπιτάκι έβγήκε τρέχοντας ένα κοριτσάκι και διέσχισε το δρόμο κατά πλάτος... Η φωνή του κλάζον έξέσχιζε τον πρωϊνό άέρα, το τρίξιμο των φρένων άκούστηκε και μιά θλαστήμια του σωφέρ, την όποιαν άκολουθούσε μιά κραυγή φρίκης. Το αυτοκίνητο έστα-μάτησε άπότομα, άναπιδώντας. — Τί συμβαίνει; έρώτησε ο Σπεράνι άνοιγοντας τ'α μάτια, τρομαγμένος. Τί είναι;... Έπήδησε κάτω από τ' αυτοκίνητο, έτρεξε κι' έσκυψε. Ένα παιδικό κορ-μάκι ήταν άνάμεσα στους πισινούς τροχούς. Ένα αίματωμένο προσωπά-κι, με τ'α μαλλιά γεμάτα χρώματα. Και ήταν άκίνητο. — Στέφανε!... Είναι ζωντανή;... Δεν τολμούσε ν' άγγίξ'η το αίμόφυρ-το έκείνο κορμάκι. Ο Στέφανος άνοιξε το φορεματάκι, που ήταν σχεδόν κουρελιασμένο, και είδε πώς ή καρδιά χτυπούσε άκόμα, σαν την καρδιά έτοιμοθάνατου που-λιού. Έκείνη τη στιγμή, άκούστηκε έ-να ούρλιασμα και μιά γυναίκα έτρε-ξε σαν τρελή κι' έπεσε επάνω στη μικρή: — Μαρίζα!... Μαρίζα μου!... Έπειτα μαζεύτηκε κόσμος. Ο Στέφανος έσηκωσε την πληγωμένη μι-κρή και την έβαλε μέσα στο αυτοκί-νητο. Η άπεγνωσμένη μητέρα έκάθη-σε δίπλα της, και ο δικηγόρος δίπλα στον σωφέρ. — Στο νοσοκομείο, γρήγορα! το εί-πε. Ήταν όμως πολύ στενοχωρημένος, γιατί άρχισε από το δικαστήριό, ο-που έπρεπε να παρ'αστή σε μιά σπου-δαία δίκη.

Στο νοσοκομείο. Κινήσις νοσοκό-μων, φορείο... Κάποιος άρχισε να άποτειν'η έρωτήσεις κι' ο δικηγόρος άφ'ου έδωσε τ'α στοιχεία του, έπρόσ-θεσε: — Άναλαμβάνω όλες τις ευθύνες, έκτός από την ποινική. Ο οδηγός μου ήταν δεξιός κι' έστομάτησε άμέσως. Παράκαλώ να με κρατήσετε ένήμερον. Το αυτοκίνητο θα μείν'η έδω. Στέφα-νε, θα περιμέν'ης διαταγές μου. Και το βογγητό της ιητέρας άντη-χούσε σπαρακτικό μέσα στους μεγάλ-λους διαδρόμους του νοσοκομείου κι' έσβυνε θαθεία, στους θαλάμους... Όταν έχάθηκε το φορείο με τ'α ξανθό κεφάλια της μικρής, ο Σπε-ράνι έβγήκε βιαστικός κι' έφώναξε ένα ταξί. Μόλις και μετά θίας έπρόφθασε τη δίκη, όπου έσημείωσε πάλι έναν θρίαμ-βο καταπληκτικό με την εμπνευσμένη άγόρευσί του. Η μικρή πέθανε χωρίς ν' άναλάθ'η τις αισθήσεις της. Πέθανε ήσυχ'α, άγ-γελικά. Και ή μητέρα ξαναγύρισε στο έρημο σπιτάκι. Ένα σπιτάκι άπλό και νοικοκυρε-μένο. Λίγα έπιπλα στα τρία δωμάτια, τ'αλλήνη και πειστική του φωνή: «Κύ-

ΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ που φέρνει την εύτυχία

Άριστουργηματικό διήγημα της ΦΡΑΝΤΙΖΚΑΣ ΡΟΥΤΖΙΕΡΙ

Ο δικηγόρος Σπεράνι είχε άργήσει και ήταν πολύ θιαστικός. Το αυτοκίνητό του έπερίμενε στον κή-πο της επαύλειος, και ο σωφέρ, με τη λιθρέα του και το κασκέτο στο χέρι, στεκόταν δίπλα στην άνοιχτή πόρτα του οχήματος. Ο Σπεράνι έβγήκε απ' τη βεράντα, έπήδησε στο αυτοκίνητο κι' έπρόσταξε: — Στο δικαστήριό, γρήγορα!... Έβγήκαν απ' τον κήπο στον άσφαλ-τοστρωμένο προαστιακό δρόμο κι' έ-τράβηξαν κατ' ευθείαν για την πόλι. Ο δικηγόρος, άναπαιτικά ξαπλώ-μένος, είχε κλείσει τ'α μάτια και σκε-φτόταν, έπωφελούμενος πής διαδρο-μής αυτής για να εξετάσ'η νοερώς ό-λες τις λεπτομέρειες της δικογραφί-ας. Κάι αυτό τώκανε κάθε φορά που έπήγαινε από το σπίτι του στο δικα-στήριο. Ο Σπεράνι ήταν σαρανταπέντε χρο-νών, αλλά όταν τον άπασχολούσε κά-ποια σκέψις, φαινόταν πολύ μεγαλύτε-ρος. Μόνο το γέλιο, σπάνιο και ά-θόρμητο, τον ξανάγεινε κατά τρόπον άπίστευτο. Ήταν πλούσιος και διάσημος, ή-

ζούσε μόνος στην επαυλή του, κλει-σμένος σ' έναν πικρόν έγωισμό που είχε ίσως την έλευσί του από μιά με-γάλη πείρα και πολλές άπογοητεύ-σεις. Όταν μιλούσε στην αίσουσα του δικαστηρίου, όλοι έρώπαιναν γύρω του κι' έδημιουργείτο μιά άτμόσφαιρα άγωνιάδους άναμονής. Και τις περι-σσότερες φορές, κατάρθωνε να πείσ'η το δικαστήριό ότι ο πελάτης του είχε δικη. Έπειτα όμως, όταν τελείωνε ή ά-ποστολή του, έπαινε να ενδιαφέρεται για την υπόθεσι και για τον πελάτη του, τον όποιον μεταχειριζόταν άναλό-ως της έντυπώσεως που του είχε κά-ν'η. Πάντα, κατά την διάρκεια της δια-δρομής αυτής, από το σπίτι του στο δικαστήριό, είχε κλειστά τ'α μάτια, άπορροφημένος στις σκέψεις του. Έ-τσι και τώρα. Άπό το άνοιχτό παραθυράκι του αυτοκινήτου έμπαινε όρμητικά ο δρο-σερός και μυρωμένος άέρας της έξο-χής. Αυτός όμως τίποτε δεν έβλεπε, τίποτε δεν ένοιωσε. Σκεφτόταν πώς θ' άρχιζε την άγόρευσί του με την κρυ-βάλληνη και πειστική του φωνή: «Κύ-

ριε πρόεδρε!... Κύριοι δικασταί!... Ήδη είχαν φθάσει στα πρώτα σπι-τια, κάποια κινήσις τροχοφόρων και έσβατών ήταν στο δρόμο, το αυτο-κίνητό του άρχισε να διασταυρώνεται με άλλα. Ο Σπεράνι είχε άκόμη τ'α μάτια κλειστά, όταν από ένα σπιτάκι έβγήκε τρέχοντας ένα κοριτσάκι και διέσχισε το δρόμο κατά πλάτος... Η φωνή του κλάζον έξέσχιζε τον πρωϊνό άέρα, το τρίξιμο των φρένων άκούστηκε και μιά θλαστήμια του σωφέρ, την όποιαν άκολουθούσε μιά κραυγή φρίκης. Το αυτοκίνητο έστα-μάτησε άπότομα, άναπιδώντας. — Τί συμβαίνει; έρώτησε ο Σπεράνι άνοιγοντας τ'α μάτια, τρομαγμένος. Τί είναι;... Έπήδησε κάτω από τ' αυτοκίνητο, έτρεξε κι' έσκυψε. Ένα παιδικό κορ-μάκι ήταν άνάμεσα στους πισινούς τροχούς. Ένα αίματωμένο προσωπά-κι, με τ'α μαλλιά γεμάτα χρώματα. Και ήταν άκίνητο. — Στέφανε!... Είναι ζωντανή;... Δεν τολμούσε ν' άγγίξ'η το αίμόφυρ-το έκείνο κορμάκι. Ο Στέφανος άνοιξε το φορεματάκι, που ήταν σχεδόν κουρελιασμένο, και είδε πώς ή καρδιά χτυπούσε άκόμα, σαν την καρδιά έτοιμοθάνατου που-λιού. Έκείνη τη στιγμή, άκούστηκε έ-να ούρλιασμα και μιά γυναίκα έτρε-ξε σαν τρελή κι' έπεσε επάνω στη μικρή: — Μαρίζα!... Μαρίζα μου!... Έπειτα μαζεύτηκε κόσμος. Ο Στέφανος έσηκωσε την πληγωμένη μι-κρή και την έβαλε μέσα στο αυτοκί-νητο. Η άπεγνωσμένη μητέρα έκάθη-σε δίπλα της, και ο δικηγόρος δίπλα στον σωφέρ. — Στο νοσοκομείο, γρήγορα! το εί-πε. Ήταν όμως πολύ στενοχωρημένος, γιατί άρχισε από το δικαστήριό, ο-που έπρεπε να παρ'αστή σε μιά σπου-δαία δίκη.

Στο νοσοκομείο. Κινήσις νοσοκό-μων, φορείο... Κάποιος άρχισε να άποτειν'η έρωτήσεις κι' ο δικηγόρος άφ'ου έδωσε τ'α στοιχεία του, έπρόσ-θεσε: — Άναλαμβάνω όλες τις ευθύνες, έκτός από την ποινική. Ο οδηγός μου ήταν δεξιός κι' έστομάτησε άμέσως. Παράκαλώ να με κρατήσετε ένήμερον. Το αυτοκίνητο θα μείν'η έδω. Στέφα-νε, θα περιμέν'ης διαταγές μου. Και το βογγητό της ιητέρας άντη-χούσε σπαρακτικό μέσα στους μεγάλ-λους διαδρόμους του νοσοκομείου κι' έσβυνε θαθεία, στους θαλάμους... Όταν έχάθηκε το φορείο με τ'α ξανθό κεφάλια της μικρής, ο Σπε-ράνι έβγήκε βιαστικός κι' έφώναξε ένα ταξί. Μόλις και μετά θίας έπρόφθασε τη δίκη, όπου έσημείωσε πάλι έναν θρίαμ-βο καταπληκτικό με την εμπνευσμένη άγόρευσί του. Η μικρή πέθανε χωρίς ν' άναλάθ'η τις αισθήσεις της. Πέθανε ήσυχ'α, άγ-γελικά. Και ή μητέρα ξαναγύρισε στο έρημο σπιτάκι. Ένα σπιτάκι άπλό και νοικοκυρε-μένο. Λίγα έπιπλα στα τρία δωμάτια, τ'αλλήνη και πειστική του φωνή: «Κύ-

τὸ κρεββάτι τῆς μητέρας καὶ τὸ κρεββάτι τῆς Μαρίτσας. Μιά μεγάλη φωτογραφία, πού παρίστανε ἕναν ἄντρα νέον ἀκόμα, μπροστὰ στὴν ὁποῖαν ἦταν πάντα ἕνα κατ'ἑλὶ ἀναμμένο καὶ μερικὰ λουλούδια. Ἡ γυναῖκα ἦταν νέα καὶ ὠραία, ἀλλ' ἀπὸ καιρὸ δὲν ἔδινε πιά καμμιά σημασία γιὰ τὴν ἐμφάνισί της. Ὅλη ἡ ζωὴ της ἦταν ἀφιερωμένη σ' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι. Δὲν εἶχε ἄλλο τίποτε στὸν κόσμον καὶ δὲν ζήτοῦσε ἄλλο...

Καὶ τώρα... μόνη, μὲ τὰ μάτια πού τῆς ἔκαιγαν φρικτὰ ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ θέαμα τοῦ πληγωμένου κοριτοῦ, πού λίγο πρὶν ἦταν τόσο χαρῶδες καὶ γελαστό, καὶ τὴν ἐχάιδευε μὲ τὰ χεράκια της καθὼς τῆς ἔλεγε: «Μητέρα... Μητερούλα μου!... Καὶ τώρα πᾶνε πιά ὅλα...»

Τώρα δὲν μπορούσε πιά οὔτε νὰ κλάψῃ. Τὸ στήθος της ἦταν σὰν ἀδεια νὰ καὶ στεγνὸ, τὰ μάτια εἶχαν στερέψει καὶ ὅλα γύρω της ἐφώναζαν μὲ πόνο: «Ποῦ εἶναι ἡ Μαρίτσα;... Ποῦ εἶναι τὸ κοριτσάκι μας;...»

Ἡ μεγάλη καὶ πλουσία ἑπαυλὶς, τριγυρισμένη ἀπὸ ὠραϊότατον κήπο, γεμάτον πρασιναδά καὶ λουλούδια, τοῦ φαίνονταν γιὰ πρώτη φορὰ πολὺ ἀφιλόξενη καὶ θλιβερή. Ἐγύριζε σὰν φάντασμα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μονολογώντας διαρκῶς: «Ἐγέρασα! Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ!...»

Ἐκλείστηκε στὸ γραφεῖο του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ μιὰ πολὺπλοκη δι-κογραφία. «Ὅταν ἐδούλευε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἦταν πάντα σὰν ἀπομονωμένος ἀπὸ ἕναν κύκλο σιγῆς, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἐκτὸς ἀπ' ἐκεῖνο πού ἐδιάβαζε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ κλείσῃ τὸν φάκελλο. Δὲν καταλάβαινε τίποτε καὶ ἡ σκέψις του πετοῦσε πολὺ μακριὰ.

Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι κι' ἔμεινε λίγο σκεπτικός. Τί συνέβαινε, λοιπόν, μέσα του; Ἡ εἰκόνα τῆς μικρῆς παρουσιάστηκε ἀμέσως μπροστὰ του. Ὅχι πιά αἰμόφυρτη καὶ παραμορφωμένη, ἀλλὰ ζωντανὴ καὶ γελαστή, γεμάτη, χαρούμενη εὐτυχία.

Ἡ παρουσία της ἐγείμει τὸ μεγάλο καὶ αὐστηρὸ δωμάτιο, τὴν ἔβλεπε νὰ τοῦ κάνει μορφασμοὺς ἀπ' τὴς γωνίες, καθόταν στὴν πολυθρόνα, χοροπηδοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὰ κατάξανθα μᾶλλια της ἀντανάκλουσαν μὴν ἀχτί-δα ἡλίου πού ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἡ παρουσία της ἐγείμει τὸ μεγάλο καὶ αὐστηρὸ δωμάτιο, τὴν ἔβλεπε νὰ τοῦ κάνει μορφασμοὺς ἀπ' τὴς γωνίες, καθόταν στὴν πολυθρόνα, χοροπηδοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὰ κατάξανθα μᾶλλια της ἀντανάκλουσαν μὴν ἀχτί-δα ἡλίου πού ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Τότε ἡ γυναῖκα ἐκατάλαβε. —Ἀ, εἰσάστε θεοί; εἶπε σιγὰ, σκύβοντας ἀκόμη περισσότερο στὸ ἀδειανὸ κρεββάτι. Ἡ Μαρίτσα πάει, δὲν ὑπάρχει πιά... Καὶ ἔβαλε τὰ κλάματα.

Ἡ Μαρίτσα φερόθηκε γιὰ τὴν πρώτη φορὰ πού ἔβλεπε τὸν πόνο ἑ-

αὐτὴν γυναικὴ, χωρίς προσποίηση. Καὶ στάθηκε ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, τσα-λακώνοντας στὰ χέρια του τὸ τσέκι. Καὶ σιγὰ-σιγὰ, ὅλα τὰ πράγματα ἐζωντά-νεψαν γύρω του καὶ τὰ ἐκτόπαζε μὲ ἀπορία καὶ τρόμο. Καὶ τὸ πνεῦμα τῆς μικρῆς ἦταν ἐκεῖ, ὁλοζώντανο, καὶ σὰ νάκουγε τὴ φωνούλα της, τὸν κρότο τῶν θημάτων.

—Ἄν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα... ἐ-μοῦρμούρισε ὁ Σπεράνι μὲ θραυγὴ φωνή. Ἄν μπορούσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος...

Τὰ λόγια ἔθουναν στὸ στόμα του καὶ δὲν ἔβρισκαν ἀπάντησι. Τὸ τσέκι ἐγλύσθη ἀπὸ τὰ χέρια του πού ἔ-τρεψαν ἐλαφρὰ, καὶ ἔπεσε στὸ πάτω-μα. Κανείς δὲν τὸ σήκωσε.

Ἡ μεγάλη καὶ πλουσία ἑπαυλὶς, τριγυρισμένη ἀπὸ ὠραϊότατον κήπο, γεμάτον πρασιναδά καὶ λουλούδια, τοῦ φαίνονταν γιὰ πρώτη φορὰ πολὺ ἀφιλόξενη καὶ θλιβερή. Ἐγύριζε σὰν φάντασμα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μονολογώντας διαρκῶς: «Ἐγέρασα! Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ!...»

Ἐκλείστηκε στὸ γραφεῖο του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ μιὰ πολὺπλοκη δι-κογραφία. «Ὅταν ἐδούλευε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἦταν πάντα σὰν ἀπομονω-μένος ἀπὸ ἕναν κύκλο σιγῆς, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἐκτὸς ἀπ' ἐκεῖνο πού ἐδιάβαζε. Αὐτὴ τὴ φο-ρὰ ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ κλείσῃ τὸν φάκελλο. Δὲν καταλάβαινε τίποτε καὶ ἡ σκέψις του πετοῦσε πολὺ μακριὰ.

Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι κι' ἔμεινε λίγο σκεπτικός. Τί συνέβαινε, λοιπόν, μέ-σα του; Ἡ εἰκόνα τῆς μικρῆς παρου-σιάστηκε ἀμέσως μπροστὰ του. Ὅχι πιά αἰμόφυρτη καὶ παραμορφωμένη, ἀλλὰ ζωντανὴ καὶ γελαστή, γεμάτη, χαρούμενη εὐτυχία.

Ἡ παρουσία της ἐγείμει τὸ μεγάλο καὶ αὐστηρὸ δωμάτιο, τὴν ἔβλεπε νὰ τοῦ κάνει μορφασμοὺς ἀπ' τὴς γωνίες, καθόταν στὴν πολυθρόνα, χοροπηδοῦ-σε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὰ κατάξανθα μᾶλλια της ἀντανάκλουσαν μὴν ἀχτί-δα ἡλίου πού ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παρά-θυρο.

Ἡ παρουσία της ἐγείμει τὸ μεγάλο καὶ αὐστηρὸ δωμάτιο, τὴν ἔβλεπε νὰ τοῦ κάνει μορφασμοὺς ἀπ' τὴς γωνίες, καθόταν στὴν πολυθρόνα, χοροπηδοῦ-σε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὰ κατάξανθα μᾶλλια της ἀντανάκλουσαν μὴν ἀχτί-δα ἡλίου πού ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παρά-θυρο.

Ἡ παρουσία της ἐγείμει τὸ μεγάλο καὶ αὐστηρὸ δωμάτιο, τὴν ἔβλεπε νὰ τοῦ κάνει μορφασμοὺς ἀπ' τὴς γωνίες, καθόταν στὴν πολυθρόνα, χοροπηδοῦ-σε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὰ κατάξανθα μᾶλλια της ἀντανάκλουσαν μὴν ἀχτί-δα ἡλίου πού ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παρά-θυρο.

Ἡ παρουσία της ἐγείμει τὸ μεγάλο καὶ αὐστηρὸ δωμάτιο, τὴν ἔβλεπε νὰ τοῦ κάνει μορφασμοὺς ἀπ' τὴς γωνίες, καθόταν στὴν πολυθρόνα, χοροπηδοῦ-σε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὰ κατάξανθα μᾶλλια της ἀντανάκλουσαν μὴν ἀχτί-δα ἡλίου πού ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παρά-θυρο.

Ἡ παρουσία της ἐγείμει τὸ μεγάλο καὶ αὐστηρὸ δωμάτιο, τὴν ἔβλεπε νὰ τοῦ κάνει μορφασμοὺς ἀπ' τὴς γωνίες, καθόταν στὴν πολυθρόνα, χοροπηδοῦ-σε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὰ κατάξανθα μᾶλλια της ἀντανάκλουσαν μὴν ἀχτί-δα ἡλίου πού ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παρά-θυρο.

φτῇ πολὺ, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἀ-νάγκη ν' ἀναζητήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ν' ἀνακουφίσῃ τὸν πονεμένον.

Ἐπειτα, ἄρχισε νὰ πηγαίνει, πὺ-συχνὰ στὸ σπῆτι τῆς Μαρίτσας. Ἐθρί-σκε τὴ μητέρα της τῆς θυσιάζοντος ἀν-δριότρετο πόνο της, ἔχοντας γύρω της ὅλα ὅσα ἀνῆκαν στὴ μικρή.

Μεταξύ τους ἄρχισε τότε νὰ δημι-οουργηθῇ μιὰ παράξενη φιλία πού θα-οιζόταν σὲ μιὰ κοινὴ ἀνάγκη: νὰ μι-λᾶνε γιὰ τὴν μικρή. Ὁ ἄντρας καθό-ταν καὶ ἄκουγε, καὶ ἡ Μαρίτσα ἐζων-τάνευε στὶς ἀφηγήσεις τῆς μητέρας, παρουσιαζόταν ρόδινη καὶ παχουλὴ, ζήτοῦσε τὸ γάλα της, ἔκανε τὰ πρῶτα βήματα, ἐφέλλιζε τὰ πρῶτα λόγια, ἀ-κουγόταν τὸ γέλιο της, ἔκανε τὶς πρῶτες παιδικὲς ἀταξίες. Τὸ βράδυ κατέφευγε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της, καὶ τὸ πρῶτ' ἐμπνοῦσε μὲ τὰ μά-γουλα κατακόκκινα καὶ τὰ μάτια ζω-ηρά... Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ἡ ἄλλη δὲν μιλοῦσαν ποτὲ γιὰ τὸ θάνατο τῆς μι-κρῆς.

Ἡ μοναξιά τῆς βίλλας ἔγινε ἀνυπό-φορη. Μὲσ' στὴ στεγνὴ καρδιά τοῦ δι-κηγόρου ἐγγιγάντανε μιὰ ἐπιτακτικὴ ἐπιθυμία ν' ἀκούσῃ φωνὲς παιδικὲς καὶ γέλια ξέγνοιαστα, ἔκλειγε μέσα του ἡ ἀπελπισία τῆς ἀνώφελης ζωῆς του, πού δὲν ἐγνώριζε παρὰ τὰ πλου-τή καὶ τοὺς ρητορικοὺς θριάμβους.

Τὸ ὅτι τὸ δνομὰ του ἦταν διάσημο καὶ ἡ ἰδιοφυΐα του ἀναμφισβήτητη, ὅ-τι ὅλη ἡ ἀνθρώπινη ἀθλιότης καὶ ὁ πό-νος χτυποῦσαν στὴν πόρτα του ζητών-τας λήγῃ παρηγοριὰ καὶ σωτηρία, τὴν ἐνδιέφεραν ὅλ' αὐτὰ, ἀφοῦ δὲν μπορούσαν νὰ τοῦ προσφέρουν λίγο φῶς στὸ ἀπελπισμένο καὶ σκοτεινὸ δει-λινὸ τῆς ζωῆς του;

Ἐμείνε ὄρες πολλὲς κλεισμένος στὸ σιωπηλὸ του γραφεῖο, παρακολου-θώντας ἀπὸ πᾶν ἀνείρα καὶ γλυκὰ ὀ-νειροπολῆματα.

Παρουσιάστηκαν μπροστὰ του οἱ μορφὲς γυναικῶν πού τὸν εἶχαν κά-ποτε ἀγαπήσει καὶ τὸν ἐπρόδωσαν με-τὰ στὰ πρῶτα του νεῖδα. Εἶδε τὸ πα-τρικὸ του σπῆτι, τὸν καιρὸ πού ἦταν ἀκόμα μικρός, γεμάτος ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον, καὶ τὴν κατοπινὴν ζωὴ του, ὅταν ἔκανε τοὺς ἀπεγνωσμένους ἐκεῖ-νους ἀγῶνες γιὰ νὰ καταλάβῃ μιὰ κα-λὴ θέσι στὴν κοινωνία. Ἐπ' αὐτὸν ὅμως ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ἐδέσποζε ἡ μορφὴ τῆς μικρῆς Μαρίτσας, πού τοῦ χαμογέλοῦσε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἐνα κοριτσάκι, μονάχα ἕνα κορι-τσάκι θὰ μπορούσε νὰ γεμίσει τὸ ἀπέ-ραντο κενὸ τῆς ψυχῆς του. Ἐνα κο-ριτσάκι. Λίγη στοργὴ καὶ λίγη ἀγά-πη γιὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν πού ζοῦσε τώρα σὲ μιὰν ἀπέραντη θλίψη. Καὶ ἀ-νοίγονταν μέσα του στερεωμένες πη-γὲς τρυφερότητας καὶ νοσταλγίας γιὰ λίγα ἀθάνα χάρια, γιὰ λίγη παιδι-νὴ ἀφέλεια καὶ καλωσύνη...

Ὅλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοὶ τοῦ Σπεράνι ἔμειναν κατάπληκτοι γι' αὐ-τὸν τὸν γάμο.

Ἡ νύφη δὲν ἦταν πλουσία, ἀλλὰ νέα, ὠραία, δροσερή, γεμάτη ὑγεία καὶ μὲ μιὰ θετικὴ ὑπόσχεσι πὼς θὰ μπο-ροῦσε νὰ ἀντικαταστήσῃ γρήγορα, γιὰ τὸν ἄνδρα της, τὸ κοριτσάκι πού εἶχε χάσει.

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΡΟΥΤΖΙΕΡ!

ΣΤΟ ΚΑΛΟ, ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ

Ἡσαν παιδικοὶ φίλοι ὁ Ἀντώνης καὶ ἡ Δήμητρα. Τὰ σπῆτια τους ἦσαν δίπλα-δίπλα. Εἶχαν κοινὰ τὰ παιγνίδια τους. Μαζὶ μεγάλωναν. Μιά τρυφερὴ συμπάθεια τοὺς συνέ-δεε ἀπὸ τότε.

Ἦλθε ἀργότερα ἡ ὥρα, πού ἡ συμπάθεια ἔγινε ἔρω. Οἱ δύο νεανι-κὲς καρδιὲς ἐνοιώσαν τὸ γλυκὸ θά-σανο τῆς ἀγάπης. Αὐτὸ συνέβη σὲ μιὰ θλιβερὴ περίστασι γιὰ τὸν Ἀντώνη. Εἶχε χάσει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες τὴ μι-τέρα του. Καὶ ἔτσι ἔμεινε πεντάρφα-νος στὸν κόσμο. Ὁ πατέρας του εἶχε πέθανε πρὸ πολλοῦ. Ἄλλον κανέναν συγγενὴ δὲν εἶχε. Ἦταν τότε δεκαο-κτὼ χρονῶν.

Ἡ Δήμητρα, ἡ παιδικὴ του φίλη, συμμεριζόταν τὴν θλίψι του.

—Νὰ ἔρχεσαι στὸ σπῆτι μας, Ἀν-τόνη, τοῦ εἶχε πῆ.

Καὶ ὁ νέος μὴ ἔχοντας πού ἄλλου νὰ ζητήσῃ μιὰ κάποια παρηγοριὰ, ἐ-πήγαινε πότε-πότε. Καὶ οἱ γονεῖς τῆς Δήμητρας τὸν συμπαθοῦσαν.

Ἡ νέα τὸν ἔβλεπε τόσο ὀλιμμένον, τόσο ἔρημον! Καὶ ἡ καρδιά της, ἡ γυναικεῖα τῆς καρδιάς, ἐνοιώθη ἕνα βαθὺ καὶ γλυκὸ ἀίσθημα γιὰ τὸν ὀρ-φανὸ νέον. Ἦθελε ἡ Δήμητρα νὰ μπορούσε ν' ἀντικαταστήσῃ γιὰ τὸν Ἀντώνη τὴ μάνα του, πού πέθανε, τὸν οἰκογενεῖα του, πού τοῦ ἔλειπε, τὸν κόσμο ὅλο, μέσα στὸν ὁποῖον δὲν εἶ-χε κανένα στήριγμα ὁ φτωχὸς παιδι-κὸς τῆς φίλος. Θὰ γινόταν αὐτὴ τὸ στήριγμά του. Νὰ ποῖα τρυφερὴ ἐπι-θυμία τῆς ἐγείμει τὴν ψυχὴ. Καὶ αὐ-τὸ ἦταν ἡ ἀγάπη...

Μιὰ ἀγάπη, πού ἀνῆκε μέσα ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ Ἀντώνη. Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀγάπη γλυκειὰ καὶ ἀγνή. Ἦταν ἕνας ἔρω βαθὺς καὶ πονεμέ-νος...

Ἐνοιώθη ὁ Ἀντώνης μιὰν ἀπέραν-τὴ λατρεία γιὰ τὴν Δήμητρα καὶ μιὰ ζωερὴ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ ὅτι τοῦ ἔγινε παρηγορὴ ἐλπίδα φωτὸς μέσα στὸ σούρουπο τῆς ἐρημίας του.

Εἶσαι τὸ πᾶν γιὰ μένα, Δήμητρα, τῆς ἔλεγε. Καὶ ἡ νέα τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ τὴν θερμὴν τῆς γεμάτης στοργῆς καὶ ἔρωτα ματιάς της. Δύο ἥλιοι τῆς ἀγάπης ἦ-σαν τὰ μάτια της...

-ΝΑ Μ' ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ ΣΤΗ ΖΩΗ!

Τὸ ὄνειρο καὶ τῶν δύο ἦταν νὰ ἐ-νώσουν τὴ ζωὴ τους. Νὰ ἔχουν κοινές, τοῦ λοιποῦ, τὶς λύπες καὶ τὶς χαρὲς τους. Ἀλλ' ἔβλεπαν πολλὰ ἐμπόδια στὴν ἐνωσί τους. Ὁ Ἀντώνης ἦταν φτωχός. Καὶ ἡ Δήμητρα δὲν ἦταν πλουσία. Ἐνας λόγος πᾶρα-πάνω, πού ἐπέβαλλε, νὰ ἔχῃ ὁ Ἀντώνης μιὰ θέσι. Νὰ εἶναι κάπως ἀποκαταστημέ-νος. Ἀλλοιῶς πὼς θὰ ζοῦσαν; Τὸ ἀν-τελήφθη αὐτὸ ὁ νέος καὶ πῆρε μιὰν ἀπόφασιν.

—Θὰ φύγω, ἀνῆγγειλε μιὰ μέρα στὴν Δήμητρα.

Ἡ νέα τρόμαξε: —Ποῦ θὰ πᾶς; τὸν ρώτησε μ' ἀγ-ω-νία.

—Θὰ μῶ νάυτης σ' ἕνα καράβι, τῆς εἶπε. Θὰ ἐργασθῶ ἕνα διάστημα. Θὰ μαζέψω μερικὰ χρήματα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ παντρευτοῦμαι.

Στὰ δάκρυα ἐπνίγησαν οἱ σκληρὲς στιγμὲς τοῦ χωρισμοῦ τους. Μόλις μόρρεσε ἡ Δήμητρα μέσα στὸ κλάμα τῆς νὰ τοῦ πῇ ἕνα σθεναρὸν: «Στὸ καλὸ!»

Τὸ καράβι ἐσήκωσε ἀγκυρὰ ἀπὸ τὸν Πειραιά. Ὁ Ἀντώνης ἀνέβηκε στὸ κατὰστρωμα καὶ ἔρριψε μιὰ στερ-νὴ ματιὰ πρὸς τὴν Ἀθήνα, ἐκεῖ, πρὸς τὸν βράχο τῆς Ἀκροπόλεως. Στὴ ρι-ζα του, σὲ ἕνα μικρὸ σπιτάκι τῆς πα-ληᾶς γειτονίας, μιὰ ἀγαπημένη ὑπαρ-ξὶς θὰ τὸν σκεφτότανε, αὐτὴ τὴν ὥρα. Καὶ θὰ περίμενε τὸ γυρισμὸ του...

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Περνοῦσαν οἱ μέρες. Ὁ νοῦς τῆς Δήμητρας ταξίδευε μὲ τὸν ἀγαπημένο της σὲ θάλασσες μακρινές. Περίμενε μὴνῶνα του. Ἐνὰ γράμμα του. Ἀλ-λὰ δὲν ἐρχόταν τίποτε. Καὶ τὸν συλ-λογιζότανε κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγ-μή.

Γιὰτὶ δὲν τῆς ἔγραψε; Μήπως ἔπα-θε τίποτε; Πέρασε ἕνας μῆνας ἀπὸ τότε πού ἔφυγε. Πέρασαν δύο μῆνες. Κανένα γράμμα. Καμμιά εἰδοποίησις. Ἡ Δήμητρα ἀνησυχῶσε. Τὴν ἐσοφί-γε ἡ ἀγωνία. Δὲν ἀντεξε πιά καὶ κα-τέβηκε στὸν Πειραιά, νὰ ρωτήσῃ, νὰ μάθῃ. Ἦλπιζε ὅτι κατὰ τὴν ὥραν.

Φθάνοντας στὸ λιμάνι καὶ ρωτών-τας, θόηκε τὸ καράβι, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε φύγει ὁ Ἀντώνης, ἀραγμένο ἐ-κεῖ... Ρώτησε τὸν πλοίαρχο:

—Ὁ ναύτης Ἀντώνιος Κ. πού εἶ-ναι;

—Ἐμείνε στὴν Λισσαβὼνα, δεσπο-νίς, τῆς ἀπήντησε ὁ πλοίαρχος.

—Ποῦ εἶπατε; Στὴν Λισσαβὼνα;

—Ναί, στὴν Λισσαβὼνα. Προσπάθη-σα νὰ τὸν πᾶρω μαζί μας, ἀλλ' ἐστά-θηκε ἀδύνατον. Ἐμείνε ἐκεῖ γιὰτὶ εἶ-χε, ὅπως μᾶς εἶπε, μιὰ σπουδαία δουλειά.

Ἡ Δήμητρα ἦταν ἐτοιμὴ νὰ λιπο-

θυμήσῃ. Μὲ χίλιες προσπάθειες συγ-κρατήθηκε καὶ ἀνέβηκε τσακισμένη στὴν Ἀθήνα. Ἐκλείστηκε στὸ σπιτά-κι της καὶ ὅλα γύρω της ἔγιναν μαῦ-ρα.

—Μὰ γιατί; μονολογοῦσε στὴ δι-στυχία της. Γιατὶ τόκαμε αὐτό; Γιατὶ δὲν μοῦγραψε;

Δὲν ἔξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Μονάχα ἤλπιζε.

—Δὲν μπορεῖ! Θὰ μοῦ γράψῃ, σκε-φτότανε. Θὰ ἐξανάρθῃ.

Ἀλλ' ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ τίπο-τε, οὔτε γράμμα, οὔτε εἰδοποίησις ἐρ-χότανε. Καὶ ἡ δυστυχισμένη κόρη ἔ-βλεπε τὶς ἐλπίδες της νὰ σβύνουν σι-γὰ-σιγὰ. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε ἡ ἀγωνία καὶ ἡ λύπη της, οἱ γονεῖς της πῆραν τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν παντρέ-ψουν μὲ ἕναν τριανταπεντάρη, πού ἦ-ταν καλὰ ἀποκαταστημένος.

Ἡ Δήμητρα ἀρνῆθηκε. Ἦλπιζε ἀ-κόμη. Δὲν τὸ χωροῦσε τὸ μυαλὸ της ὅτι τὴν εἶχε ξεχάσει ὁ Ἀντώνης. Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε...

Οἱ γονεῖς τῆς ἐξανέφεραν ὕστερα ἀ-πὸ λίγους μῆνες τὸ ζήτημα τῆς παν-τρείας της μὲ τὸν τριανταπεντάρη. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπέμεναν πῶς πολὺ.

—Ἡ θὰ τὸν πάρῃς, τῆς εἶπαν, ἢ πῆ-γαν νὰ δουλέψῃς νὰ ζήσης μόνη σου.

Τὴ νὰ ἔκανε; Ἡ δυστυχία τὴν ἐπνί-γε. Ἐκλαίγε ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὁ Ἀν-τόνης ἔλειπε ὀκτὼ μῆνες. Πάει, πιά, τελείωσε! Τὴν ἔχασε ἴσως γιὰ καμ-μιὰν ἄλλην. Δὲν μπορούσε πιά νὰ πε-ριμένῃ. Οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἐπέιζαν. Ἐκλείσε τὰ μάτια καὶ ἐδέχθηκε νὰ παντρευτῇ.

Καὶ τὴν ὥρα ἀκόμη, πού τὴν στεφά-νωναν, ἐκείνον ἐσκεφτόταν. Ἦλπιζε, μέχρι τὴν στιγμὴ πού ἐτοιμαζόταν ὁ παπὰς νὰ ἀλλάξῃ τὸ στέφανο, ὅτι ὁ Ἀντώνης θὰ ἐρχόταν. Ἡ θὰ ἔφθανε ἕνα μῆνυμά του, πού θὰ τὴν ἔσωζε ἀ-πὸ αὐτὸ τὸ μαρτυρικὸ γάμο.

Ἀλλὰ δὲν ἦρθε τίποτε. Καὶ ὁ γά-μος ἔγινε...

ΟΠΟΥ «ΕΚΕΙΝΟΣ» ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ...

Ὁ Ἀντώνης εἶχε μείνει στὴ Λισσα-βὼνα, διότι τοῦ εἶχε τύχει μιὰ ἀπρόσ-πτη δουλειά. Φθάνοντας μὲ τὸ καράβι τοῦ στὴν πόλιν αὐτὴ, γνωρίσθηκε μ' ἕναν Ρωμῆ, πού ἔμεινε ἐκεῖ χρόνια. Αὐτὸς τοῦ ἐπρότεινε νὰ κάμουν μαζί μιὰ πολὺ ἐπικερδὴ ἐπιχείρησι. Ὁ Ἀν-τόνης ἐδέχθηκε. Καὶ ἔμεινε στὴ Λυσ-σαβὼνα.

Προηγουμένως ὅμως ἔγραψε μιὰν ἐκτενὴ ἐπιστολὴν στὴν Δήμητρα καὶ τῆς ἐξηγοῦσε γιὰ ποιὸν λόγο θὰ ἔμει-νε ἐπὶ ἕνα διάστημα μακριὰ της. Καὶ τὴν διεβεβαίωνε ὅτι σ' ἕνα χρόνον τὸ

πολύ θα γύριζε στην 'Αθήνα με άρκε-
τά χρήματα και θα την παντρευόταν.
Το γράμμα το έδωσε σ' έναν συνά-
δεφό του ναύτη, να το φέρη στην ά-
γαπημένη του. 'Αλλ' ο ναύτης έκείνος
ήταν μεθύσιος. Καί κάποια βραδυά,
πού θα ήταν φαίνεται μεθύσιος, το
έλασε. Καί από ντροπή ούτε πήγε κα-
θόλου να θρῆ τη Δήμητρα.
Ο 'Αντώνης ήταν ήσυχος, ότι η Δή-
μητρα είχε πάρει το γράμμα του και
ότι θα τον περιμένε. 'Εργάστηκε με
δύο τρεις δυνάμεις στη Λισσαβώνα.
'Εκέρδισε αρκετά χρήματα. Καί πριν
κλείση χρόνος — έντεκα μήνες σωστοί
είχαν περάσει — ξεκίνησε για την 'Α-
θήνα.

Με λαχτάρα έφθασε στην παλιά ά-
θηναϊκή γειτονιά, όπου γεννήθηκε
καί όπου αγάπησε. 'Η καρδιά του έ-
πήγαινε να σπάση από τη συγκίνησι,
στη σκέψη ότι θα έβλεπε σε λίγο την
αγαπημένη του. 'Αλλά την θρῆκε παν-
τρεμένη πρό τριών μηνών!...

'Ενοιώθη να σαλεύη το λογικό του,
δταν το έμαθε. Παντρεύτηκε η Δήμη-
τρα με άλλον; Πώς ήταν δυνατόν;
Δέν μπορούσε να το πιστέψη, ότι την
είχε χάσει για πάντα. «'Οχι, δέν μπο-
ρεί!», σκεφτόταν. 'Η Δήμητρα έμένα
αγαπά. Δέν μπορεί να αγαπά άλλον».

'Επεζήτησε να την συναντήση μό-
νην. Καί το κατώρθωσε. Την θρῆκε,
ένα βράδυ, πού γύριζε από την θεία
της. 'Εστάθηκε, μέσα στο σούρουπο,
μπροστά της. 'Η Δήμητρα μόλις τον
άντικρυσε, ένοιωσε να σταματά η ανά-
πνοή της. Δέν έπίστευε στην αρχή τά-
μάτια της. Αυτός ήταν;... Ναι, αυ-
τός! 'Ο 'Αντώνης! 'Ο αγαπημένος
της!...

'Επεσε στην αγκαλιά του, χωρίς να

του πῆ τίποτε. Δέν είχε τίποτε να τον
ρωτήση. Τῆς άρκοῦσε πού τον είχε,
ἐπὶ τέλους, κοντά της.

Τί σπαρτακτική ήταν εκείνη η συνάν-
τησίς τους! 'Εξήγησαν μεταξύ τους
τί είχε συμβῆ. Καί θρηνοῦσαν τῇ μοί-
ρα τους, πού τους είχε χαρίσει.

—Πώς θα ζῶω χωρίς έσένα, αγα-
πημένε μου; έλεγε η νέα.

—'Ο 'Αντώνης ήταν πάντα πολύ απο-
φασιστικός.

—'Ακουσε, Δήμητρα, τῆς εἶπε. Πρέ-
πει νά έλθης μαζί μου.

—Μά πῶς; Εἶμαι πιά παντρεμένη.

—Νά μή λογαριάσης τίποτε, άν μ'
αγαπᾷς.

—Τό ξέρεις πόσο σ' αγαπῶ, 'Αντώ-
νη. 'Αλλά εἶναι πιά άργά...
—Δέν εἶναι καθόλου άργά. 'Ο γά-
μος σου δέν εἶναι τόσο ισχυρός, πού
νά μπορέση νά έμποδίσῃ τήν αγάπη
μας. Θά φύγωμε τώρα άμέσως, άν
τό θέλεις, Δήμητρα.

—'Ερχομαι, αγαπημένε μου. Μαζί
σου δέν φοβάμαι τίποτε. Ούτε σέ ρω-
τῶ καθόλου πού θά πάμε, πού θά κα-
ταφύγωμε. Θά σ' άκολουθοῦσα καί
στό θάνατο άκόμη.

—'Οχι στό θάνατο, Δήμητρα. Στή
ζωή θά μ' άκολουθήσης. Σέ μιὰ νέα
ζωή... Θά φύγωμε μαζί γιά τήν Λισ-
σαβώνα. 'Εκεῖ έχω δημιουργήσει μιὰ
δική μου έπιχείρησι. 'Εκεῖ μάς περι-
μένει η εὐτυχία μας.

'Υστερα από δύο μέρες η Δήμητρα
χωρίς νά πάρουν είδησι ο σύζυγος
καί οί γονεῖς της, στηριζόταν στήν
αγκαλιά τοῦ αγαπημένου της, στήν
πρόθυμν τοῦ θαποριού, καί έταξίδευε
μακριά από τόν εφιάλτη τοῦ γάμου
της, πρὸς τήν εὐτυχία, πού είχε δνει-
ρευτή!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τούρκικες

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

“Οποιος αγαπά πολύ τόν εαυτό
του, λίγο αγαπιέται από τούς άλ-
λους.

Στόν ζηλιάρη μήτε τ' όνειρο πού-
χεις δη. μήν πῆς.

Τό νά μείνωμε πολύ σ' αὐτόν τόν
κόσμο, δέν εἶναι στό χέρι μας. 'Αλ-
λά τό νά μείνῃ τόνόμα μας εἶναι
στό χέρι μας.

“Αν δέ σκεφθῆς ἐσύ γιά τό αύριο,
ποιός θά σέ σκεφθῇ έσένα αύριο;

“Οποιος με θυμὸ θέ νά σηκωθῇ,
πάντα ζημιωμένος θέ νά κάτῃ.

Μή θές νά κάνῃς τόν σοφὸ στόν
κουτό, πού δέ σέ ιωύθει.

Αἷμα πού θά τρέξῃ, δέν μένει μέσ'
στή φλέβα.

“Εκείνον πού λέγει τήν ἀλήθεια,
ἀπό έννῆά μεριές τόν κυνηγοῦνε

“Ο,τι δέν άρέσει τοῦ αἰτοῦ, τ' άρ-
πάζουν τά κοράκια.

Πεινασμένος λύκος χυμᾷ καί σέ
λιοντάρι.

“Ενας πεισματάρης γεννᾷ δέκα
πεισματάρηδες.

«ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΝΕΑ»

‘Από τό περιοδικόν «Φύσις»
τῆς 12 Αὐγούστου 1880

Βροχή έξ Ιπταμένων μυρμήκων
κατέπεσεν επί τινων οδῶν τοῦ
Τουρίνου. 'Η οδὸς Νοσοκομείων
ή πλατεία Καρόλου 'Αλβέρτου, καί
τά περίεξ αὐτῶν ἐπλημμύρισαν ἐκ τῶν
ἐντόμων. Τό φαινόμενον τοῦτο ἐπα-
ναλαμβάνεται κατ' έτος ἐπὶ τῶν πλη-
σίον λόφων, ἀλλά κατὰ πρώτην φο-
ράν παρετηρήθη ἐν τῇ πόλει.

★

Τηλεγραφικῶς ἐπεβεβαιώθη ὅτι ἡ
νόσος χολέρα λαμβάνει ἐν Μέκκᾳ
χαρακτῆρα ἐκτάκτως ἐπίφοβον.
Τήν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ ἀριθ-
μὸς τῶν θανόντων ἀνῆλθεν εἰς 500.
Συνεπεία δὲ τοῦτου ἀπεστάλη ἡμῖς
τάγμα έξ Αἰγυπτίων στρατιωτῶν εἰς
'Ελ-Τόρ, ἵνα περιζώσῃ τὸν λιμένα
διὰ στρατιωτικῆς ζώνης καί παρεμ-
ποδίσῃ τοὺς κατὰ στίφη μεταβαί-
νοντας ἐκεῖσε προσκυνητάς ν' ἀποβι-
βάζωνται εἰς τὰ μέρη αὐτά.

★

Αγγέλλεται ὅτι νέα τις 'Εταιρία
ιδρύθη ἐν Νέᾳ 'Υόρκῃ σκοπούσα
τήν ἐγκατάστασιν διοχετεύσεων
διὰ σωλῆνων, ὅπως μεταβιβάζεται
αὐτῷ τὸ γάλα εἰς τὰς οἰκίας τῶν
συνδρομητῶν, ἀπαρλλάκτως ὡς
γίνεται διὰ τὸ ὕδωρ καί τὸ φωταέ-
ριον.

“Ὡστε μὴν ἐκπληττώμεθα ἐάν βρα-
δύτερον ἀκούσωμεν τήν διὰ τοιούτου
τρόπου ὁμοίως μεταβίβασιν οἴνου καί
ἐλαίου ἐκ τῶν ἀποθηκῶν εἰς τὰς οἰ-
κίας μας.

★

Διὰ τοὺς ἀνθοφίλους. 'Ανεκαλύ-
φθη ἐσχάτως ἐν πληθιοχώροις
χώραις τοῦ ἰσμοῦ τοῦ Τελιαν-
τεπέκ, ἀξιωματικῶν καί περιεργον
άνθος, τὸ ὅποιον μεταβάλλει χρώ-
μα τρίς τῆς ἡμέρας, ἥτοι τήν πρωῒ-
αν εἶναι λευκόν, τήν μεσημβρίαν γί-
νεται ἐρυθρόν καί τὸ ἑσπέρας κυ-
νοῦν.

Τὸ άνθος τοῦτο θεωρηθὲν ἐκ τῶν
παραδοξοτέρων, κατετάγη εἰς τῇ
οἰκογένειαν τῶν κληματιδοειδῶν.

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ: (Στόν πίνακα «Περίπατος σέ χιονισμένο τοπίο»)

—'Ηθελα νάξερᾷ τί στό διάβολο τοῦ ρθε τοῦ ζωνόρφου καί μάς έβαλε νά κά-
νωμε περίπατο μ' αὐτόν τόν παλῶκαι σο!

“Ενα ανάγνωσμα μυστηρίου καί περιπε-
τειῶν, τοῦ “Αγγλου συγγραφέως
Γ. ΣΟΥΡΡΕ-Υ.

1ον

Ακίνητος σάν άγαλμα με τό
χέρι άκουμπισμένο στά κάγ-
κελλα τῆς δεξιᾶς πλευράς
τοῦ καταστρώματος τοῦ «Ποσειδῶ-
νος», ὁ νέγρος ναύτης Μάου, πού ἡ
ἐπίδερμίδα του εἶχε τό χρώμα τῆς
σοκολάτας, κυττοῦσε τήν ἀπέραντη
θάλασσα. 'Εξαφνα, έφθασε στήν ά-
κοή του ὁ κρότος μιᾶς καραμπίνας
καί ἡ προσοχή του ἐστράφηκε ὁλό-
κληρη πρὸς ἐκεῖνο τό μέρος.

Στή θάλασσα, ὅπως καί στήν ξη-
ρά, πού δέν ἦταν πολὺ μακριά ἀπ'
ἐκεῖ, τίποτα τό καινούργιο δέν ἐφά-
νηκε. 'Η λιμνοθάλασσα, ἥρεμη καί
γαλανή, ἔμεινε πάντα ἀκίνητη καί
ἡ λεία τῆς ἐπιφάνειά λαμποκοποῦσε
στόν ἥλιο.

Στήν ἀκτὴ ἐπικρατοῦσε ἡ ἴδια ἡ-
ρεμία, στήν ἀμμουδιά, στήν πράσινη
ζώνη πού προχωροῦσε στά ἐνδότερα
καί στά δασώδη ὑψώματα πού ἐσκέ-
παζαν με τὰ πελώρια δέντρα τῆς
τόν μακρυνὸν ὀρίζοντα.

Οὔτε καμμιὰ κίνησις εἶχε παρα-
τηρηθῇ στή μικρὴ γλῶσσα τῆς ξη-
ρᾶς πού ἐσχημάτιζε τὸν ἑνα βραχί-
ονα τοῦ ὅρμου, με μιὰ μικρὴ ξύλινη
καλύβα στήν ἀκρῇ, κάτι σάν φυλά-
κιο ἡ σάν φάρος.

“Ὡστόσο, ἡ ντουφεκιά ἐκεῖνη ἐσή-
μαινε ὅτι συνέβηκε κάτι τό ἐξαιρε-
τικό. Καί ἐπειδὴ ὁ πλοίαρχος τοῦ
«Ποσειδῶνος» εἶχε κάτι παράξενες ἱ-
δέες τίς ὁποῖες εἶχε μεταδώσει καί
στό πλήρωμα, ὁ νέγρος πού ἦταν
τῆς βάρδιας, έδωσε κάποια σημασία
σ' αὐτὴ τὴν ντουφεκιά, ἂν καί μπο-
ροῦσε θαυμάσια νά τὴν ἔρριξε ἑνας
ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πληρώμα-
τος πού εἶχαν βγῆ στήν ξηρά.

“Άλλες δύο ντουφεκιές, ἡ μιὰ κα-
τόπιν τῆς ἀλλῆς, ἀπλώσαν τὴν ἠχώ
τους ἐπάνω στό νερό, καί ἔπεισαν
τόν νέγρο ὅτι δέν ἔπρεπε νά διστά-
σῃ πιά.

—Πυροβολοῦνε στό νησί! εἶπε τοῦ
καπετάνιου, ἀφοῦ τὸν ἐξύπνησε με
τρόπο, στήν καμπίνα του.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ πλοίαρ-
χος με νυσταγμένη φωνή.

Μόλις εἶχε πέσει στήν κοκέτα του,
μετὰ σαρανταοχτῶ ὥρες πού ἔμεινε
στήν κουβέρτα χωρίς νά κλείσῃ μά-
τι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ περίοδο νευρικής
ὑπερδιεγέρσεως καί ἐντάσεως, πού
εἶχε δαμάσει καί τὸν χαλύβδινο ὀρ-
γανισμό του. Δικαίως, λοιπόν, ἐνύ-
σταζε.

Εἶχε πιά ἐξημερώσει καλὰ καί ἀ-
πάναν φαίνονταν ἡ γωνία ἐνὸς ἐπι-
γείου παραδείσου, παρ' ὅλη τὴν
πνιγερὴ ζέστη πού ἔκανε. 'Ηταν μό-
λις δύο ὥρες πού ὁ «Ποσειδῶν» βρι-
σκόταν σ' αὐτό τό ἥρεμο καταφύγιο,
ἔπειτα ἀπὸ σαράντα ὥρες πού ἐπά-
λαιψε με μιὰ φοβερὴ τρικυμία. Καί
ἦταν θαῦμα πῶς γλῶτῶσαν, τό σκά-
φος καί τό πλήρωμα.

‘Η τρικυμία εἶχε ἀρχίσει, ἐστα-
μάτησε καί ξανάρχισε πολλές φορές,
φέροντας τὴ θάλασσα ἀνω—κάτω.
Εἶχε σπάσει σάν καλαμάκι ἑνα ἀπὸ
τὰ ἄρμπουρα τοῦ καραβιοῦ, ἐσάρω-
σε μιὰ βάρκα κα δύο τρεῖς νέγρους
τοῦ πληρώματος, ἐπάγωσε τὴ βλα-
στήμια στὰ χεῖλῃ τοῦ πρώτου ἀξίω
ματικοῦ καί τοῦ λοστρόμου. Κατὰ
τὴν ἔκφρασι τοῦ πλοίαρχου Σβάλλου
—εἶχε ἐσκαπαστῇ ἡ κόλασι καί ὁ
λοι οἱ διάβολοι εἶχαν τηδῆσει στή
θάλασσα.

“Ο «Ποσειδῶν» άνθεξε καλὰ, ἴσως
ἐπειδὴ ὁ καπετάνιος τοῦ κράτησε

καλὰ τὰ χαλινάρια. 'Εστάθηκε ὁ-
μως ἀδύνατο νά σταματήσῃ τό καρά-
βι ἡ νά τό ἀναγκάσῃ νά κάμῃ στρο-
φή. Γιά μιῇ μέρα καί μιὰν ἀτέλει-
ωτη νύχτα, ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ
πληρώματος ἐπάλαψαν σάν κολα-
σμένοι, μουσκεμένοι ὡς τὰ κόκκαλα,
δίχως νά βάλουν τίποτα στό στόμα,
περιμένοντας ἀπὸτῇ μιᾷ στιγμῇ στήν
ἄλλη νά τσακιστοῦν σέ τίποτα βρά-
χους, δηλαδή νά πνιγοῦν.

‘Ήσαν μονάχα τὴν κατεύθυνσι
πού εἶχε ἡ γολέττα ὅταν τὴν ἀρπάξε
ἡ τρικυμία. Τίποτε ἄλλο. Καί κανεῖς,
οὔτε ὁ πλοίαρχος Σβάλλου, ὅταν στα-
μάτησε ἡ πάλῃ, δέν εἶχε τὴν περιέρ-
γεια νά μάθῃ πού βρίσκονταν.

Τοὺς ἦταν ἀρκετὸ πῶς ἡ γολέττα
δέν εἶχε βουλιάξει. 'Αφοῦ ἐφουντά-
ρησαν στόν μικρὸ ἐκείνον ὄρμο πού
ἦταν πρώτης τάξεως καταφύγιο, ὁ
καπετάνιος ἔστειλε στήν ξηρὰ γιά νά
φέρουν νερό καί τίποτα καρπούς.

“Επειτα ἔπεσε νά κοιμηθῇ.
—Πυροβολοῦν!, ἐπανέλαβε ὁ νέ-
γρος ναύτης, δείχνοντας πρὸς τὴν
ἀκτὴ.

“Ο καπετάνιος ἀνέβηκε στήν κου-
βέρτα καί τὴν πρώτη ματιά του τὴν
ἔρριξε στόν ἥλιο. ‘Ο πρώτος ἀξιω-
ματικὸς τοῦ καραβιοῦ εἶχε φύγει
ἀπὸ μιὰν ὥρα καί πλέον. Καί αὐτὴ
ἡ ἀργεσιπρία, μαζί με τοὺς πυροβο-
λισμούς, δέν ἦταν βέβαια καλὸ ση-
μάδι.

“Ο πλοίαρχος ἐπερίμενε μιὰν ὥρα
ἀκόμη, ἀλλά οἱ ἄνδρες πού εἶχαν
πάει στήν ξηρὰ δέν ἐπέστρεψαν. Οὔ-
τε ἡ βάρκα τους φαίνονταν πουθενά,
σέ κανένα σημεῖο τῆς ἀκτῆς. Καί ὁ
ταν τό κατάλαβε αὐτό ὁ καπετάνιος
δέν μπόρεσε νά συγκρατήσῃ τὴν βία
στήμια.

Τώρα, με τὴν ἐξαφάνισι τῆς βάρ-
κας, οἱ πυροβολισμοὶ ἀποκοτοῦσαν
κάποια σοβαρότητα. ‘Ο Σβάλλου δέν
μποροῦσε οὔτε καν νά φαντασθῇ πού
τοὺς εἶχε πετάξει ἡ τρικυμία. 'Ηταν
ἀδύνατον ν' ἀναγνωρίσῃ τό νησί, γι-
ατὶ γύρω του ἦταν ἑκατοντάδες ἄλ-
λα ὅμοια. Φαίνονταν ἀρκετὰ μεγάλᾳ
καί δέν ἦταν καθόλου ἀπίθανο νά
κατοικῆται ἀπὸ αἰμοχαρεῖς κανιβά-
λους.

“Εξύπνησαν καί τὸν Τσάρλο”Ακτον
τόν λοστρόμο, πού ἀνέβηκε στήν κου-
βέρτα μισοκοιμισμένος.

—'Εγὼ δέν άκούσα τίποτα, εἶπε
κουτώντας τό κεφάλι με τὰ μάτια
καρφωμένα στήν ἀκτὴ. Με εἶχε πάρει
ὁ ὕπνος. Δέν μοῦ φαίνεται ὅμως
καλὸ πρᾶγμα αὐτό, νά λείπουν τόσες
ὥρες καί νά πυροβολοῦν. Με τὴν κού-
ρασι πού εἶχε ὁ Μπράντ δέν θ' ἀπο-
μακρύνθηκε πολὺ καί ἂν ἔβρισκε
νερό, θά εἶχε γυρίσει ἐδῶ καί τόση
ὥρα.

—Πρέπει, λοιπόν, νάχωμε τό νοῦ
μας, εἶπε ὁ καπετάνιος. 'Εσὺ ἐτοι-
μάσε τὴν ἀμυνα, μήπως μάς ἐπι-
θῶν αὐτὰ τὰ σκυλιά, κι' ἐγὼ θά
κατέβω στήν ξηρὰ καί ἰδῶ τί συμ-
βαίνει.

Καί ἐπιβίβασθηκε σέ μιὰ μικρὴ
βαρκούλα πού εἶχε μείνει ἀκόμη στό
καράβι, ἑνα πραγματικὸ καρυδό-
τσουφλο. 'Ηταν καλὰ ὀπλισμένος,
ἐτοιμος γιά μάχη. ‘Ενας νέγρος τὸν
ἀκολουθῆσε στήν ξηρὰ καί ἄλλοι δύο
ἔμειναν στή βάρκα.

Μετά δέκα λεπτά, ὁ πλοίαρχος
Σβάλλου ἐδοκίμασε μιὰ μεγάλην ἐκ-

πληξι. "Ενα καλοστρωμένο μονοπάτι τὸν ἔφερε σὲ κατὶ φοινικόδενδρα, κί ἔπειτα σὲ μίαν ἑκτασι φυτεμένη με ὀπωροφόρα δένδρα, πού δὲν τὰ περιμένε βέβαια σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά. Καί στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου βῆκε κατὶ οἰκοδομὲς, πού μαρτυροῦσαν τὴν παρουσίαν ἐνὸς λευκοῦ.

"Ενα ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ κτίρια, πού ἦταν ἀκριβῶς στὴ μέση, ἐτράβηξε ἰδιαίτερως τὴν προσοχὴ τοῦ. Ἦταν μιὰ κομψὴ ἑπαυλὶς, ἀπ' αὐτὲς πού χτίζουν οἱ πλούσιοι λευκοὶ στίς θερμὲς χώρες καὶ ἔχουν μέσα ὅλες τὶς ἀνάσεις.

Τότε, οἱ φόβοι τοῦ ἐλαττώθηκαν. Καί ἐσβυσαν τελείως, ὅταν εἶδε νῆρεται πρὸς αὐτὸν ἕνας ὄμιλος ἀπὸ μιὰ λευκὴ γυναῖκα καὶ πέντε ἑξή μαῦρους.

Οἱ δὺς ὁμάδες συναντήθηκαν καὶ ἦταν φανερός ὁ ἀμοιβαίος θαυμασμός στὰ μάτια τῶν ἀρχηγῶν τους. Ὁ πλοίαρχος ἐβγαλε τὸ καπέλλο του κί ἔκαμε μίαν ὑπόκλιση, καὶ ἡ νέα τὸν ἐκύτταξε μ' ἕνα ὕφος συγκαταβατικόν.

—Εἰσαστε ὁ πλοίαρχος τῶν ναυτῶν πού κατέβηκαν στὴν ξηρὰ ἐδῶ καὶ τρεῖς ὥρες! τοῦ εἶπε σταθερὰ χωρίς νὰ ρωτήσῃ.

—Μάλιστα, δεσποινίς. Λέπουν τὴν ὥρα, ὡστε ἀνησυχῆσα καί ἤρθαν ἰδῶ τί συμβαίνει, ἀπῆντησε ὁ Σβάλλου. "Ακουσα μάλιστα καὶ πυροβολισμούς.

Ἡ γυναῖκα ἔκαμε μιὰ κίνησι καταφατικὴ.

—Δὲν ἤθελαν νὰ καταλάβουν ὅτι μιλοῦσα στὰ σοβάρια καὶ ἀναγκάστηκα νὰ πυροβολήσω κατ' ἐπάνω τους, καὶ μάλιστα στὸν λευκόν...

—Ευροβολήσατε τὸν Μπράντ;
Ὁ Σβάλλου ἐθεωροῦσε τὸν ἐαυτό του θαρραλινόν με τὴν πεῖρα ὡστε τίποτε πιά δὲν τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι στὸν κόσμον. "Αλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ τάχασε.

—Μπα! Τὸν ἔλεγον Μπράντ; ἔκαμε ἡ νέα με ἀδιαφορία. "Ἦταν πεισματάρης κί ἐνόμιζε πὼς ἤθελα ν' ἀστείευτῶ. "Εἶσι ἀναγκάστηκα νὰ τὸν πείσω ὅτι μιλοῦσα στὰ σοβάρια. "Αλλὰ δὲν πέθανε.

—Ὡστε δὲν τὸν σκοτώσατε; Εὐτυχῶς! Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω γιατί...

—Γιατί δὲν τὸν ἐσκότωσα! Θὰ ἦταν βλακεία. "Αν ἤθελα, μποροῦσα νὰ τὸν ξεμπερδέψω ἀμέσως, γιατί εἶμαι πρώτης τάξεως σκοπεῦτρια. Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ τὸν στείλω στὴν κόλασι, ἀφοῦ μποροῦσε νὰ μοῦ φανῇ χρήσιμος. "Αλλὰ... φαντάζομαι ὅτι ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ μοῦ χρησιμεύσετε καλύτερα.

Τὰ γαλανὰ τῆς μάτια, μ' ἕνα βλέμμα ψυχρὸ καὶ διαπεραστικόν, τέτοια μάτια πού ὁ Σβάλλου δὲν τὰ εἶχε ξαναῖδῃ δὲν γυναικεῖο πρόσωπο, ἐκύτταξαν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τὸν πλοίαρχο καὶ δὲν ἔκρυψαν τὴν ἱκανοποίησίν του.

Ὁ Σβάλλου ἦταν ἀρκετὰ ψηλός, στιβαρός, καὶ ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὸ πλάτῃ του στήθος, φαινόταν καὶ ρωμαλέος. "Ανθρώπος μεγάλῃς ἀντοχῆς καὶ ἀποφασιστικός, ὅπως ἐδείχναν τὰ μάτια του.

Τώρα, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸν κυτοῦσε ὅπως κυττάει ἕνας ναυτικὸς τὸ καράβι πού πρόκειται ν' ἀγορά-

σῇ καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ ἀν τοῦ χρησιμεύῃ γιὰ τὸ σκοπὸ του. Ἡ ἐντύπωσις αὕτη ἐμεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο τὴν ἐκπληξί του, καὶ εἰς ἀπάντησιν ἐκύτταξε τὴν νέα με ἕνα βλέμμα γεμάτο περιέργεια.

Ἡ ἀλλόκοτη ἐκείνη γυναῖκα, πού στεκόταν ἀπέναντί του, δὲν θάταν ἀκόμη εἰκοσι χρονῶν, λεπτὴ ἀλλὰ νευρώδης καὶ ἀρκετὰ συμπαθητικὴ.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν παιδικόν. Οἱ τρόποι της, τὸ βλέμμα καὶ οἱ κινήσεις τοῦ λιγεροῦ κορμιοῦ της εἶχαν τὴ μεγαλότερη ἀφέλεια. "Ενας ἑφηβος γεννημένος στὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ, μεγαλωμένος με τοὺς ἀγρίους, πού νὰ μὴν εἶχε καμμιάν ἐπαφὴν με ἑνὸς, ἂν φοροῦσε μίαν ἄσπρη ναυτικὴ μπλουζα, κί ἕνα κοντὸ φουστάνκι, δὲν θὰ διέφερε καθόλου ἀπ' αὐτὴ τὴ νέα.

Φοροῦσε παπούτσια, ἀλλὰ χωρὶς κάλτσες. "Ενα πλατύγυρο καπέλλο μιὰ δερμάτινῃ ζώνῃ πολὺ φαρδιά καὶ μιὰ ἐπαναληπτικὴν καραμπίνα, πού τὴν κρατοῦσε με καταπληκτικὴν ἀφέλεια, ἐσυμπλήρωνε τὴν ἀμφιεσί της.

Ἡ τρομερὴ καταιγίδα εἶχε πετάξει τὸν πλοίαρχο Σβάλλου με τὸ καράβι του σ' ἕναν τόπο ἐντελῶς νέον, ἀκόμη καὶ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο πού ἀπὸ εἰκοσι χρόνια γυρίζει τὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ κί ἔχει μεγάλη πείρα σὲ ὅλα τὰ θαλασσινὰ ζητήματα. Καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ πλῆθος αὐτὸ πού δὲν φαινόταν καθόλου στενοχωρημένο ἀπὸ τὸ ἐξεστιστικὸν τοῦ βλέμματος.

Ὁ Σβάλλου δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα χαμόγελο.

—Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐξηγήσετε γιατί ὑποχρεωθήκατε νὰ πυροβολήσετε κατὰ τὸν Μπράντ καὶ γιατί δὲν θελήσατε νὰ τὸν σκοτώσετε; ἐρώτησε.

—Σὰς τὸ εἶπα: ἐπειδὴ μοῦ χρειάζεται. Τώρα ὅμως πού εἰσαστε ἐδῶ ἐσεῖς, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. "Ενας λευκὸς ἀνὰμεσα στοὺς μαῦρους πάντα χρειάζεται.

—Καὶ πού βρίσκεται ὁ Μπράντ με τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους μου;

—Ἐκεῖ κάτω, ἀπῆντησε ἡ νέα δείχνοντας τὴν ἑπαυλὶ.

—Θέλετε νὰ πῆτε πὼς εἶνε αἰχμάλωτοι; Ἐσεῖς τοὺς ἐμποδίσατε νὰρθοῦν πίσω στὸ καράβι;

—Ναί.

Καὶ ἡ νέα ἐξάρωσε τὰ φρύδια, σὰν νὰ ἔβρισκε πολὺ ἐνοχλητικὲς αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις. Τότε ὁ Σβάλλου ἐξέχασε τελείως πὼς βρίσκεται μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα καὶ ἀφῆσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ βλαστήμια.

—Τώρα θάρρηθε κί ἐσεῖς στὸ σπῆτι, ἐπρόσταξε ἡ νέα σὰν νὰ ἦταν τὸ φυσικώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ προσταζῇ ὅλους τοὺς ἐπισκέπτες πού ἐτύχαιναν ἐπάνω στὸ νησί.

Ὁ πλοίαρχος τὴν ἐκύτταξε, ἔρριξε μιὰ ματιά στοὺς νέγρους πού τὴν συνόδευαν, εἶδε τὰ κατακαίνουργα ὅπλα πού κρατοῦσαν, τὰ μαχαίρια πού εἶχαν κρεμασμένα στὴ ζώνη, κί ἐκατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν ὥρα γιὰ συζητήσεις.

—Καλὰ, ἔρχομαι εὐχαρίστως, ἀπῆντησε.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΤΟΥ

—Ὡστε, λοιπόν, λέγεσθε Στράνζ! εἶπε ὁ πλοίαρχος σκεπτικῶς.

—Ναί, ἀπῆντησε ἡ νέα. Ἐτρέι

Στράνζ. Μήπως σὰς φαίνεται παρὰ-ξένο; Ἰεννηθηκα τὴν πρωτοχρονιά.

—Κί ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς γεννηθήκατε τὴν πρωτοπριλιά, ἐμουρμούρισε ὁ Σβάλλου, πού ἦταν καταπληκτικὸς γιὰ ὅσα ἔβλεπε καὶ ἄκουσε καὶ δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ συνέλθῃ.

Ἡ νέα τὸν ἐκάλεσε ἡ μάλλον τὸν διέταξε νὰ περάσῃ σ' ἕνα μεγάλο καὶ δροσερὸ δωμάτιο, πολὺ καλὰ ἐπιπλωμένο με πλεκτὰ ἐπιπλά, καὶ τοὺς τοίχους γεμάτους κάδρα. Τὸ πᾶν ἦταν σκεπασμένο με ψάθες καὶ ἡ τάξις με τὴν καθαριότητα ἐβασίλευαν ἐκεῖ μέσα.

Δύο στιβαροὶ μαῦροι, με κόκκινα φουστάνκια, ἔφεραν διάφορα ἀναψυκτικὰ καὶ τ' ἀφῆσαν ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Οἱ ναῦτες τοῦ εἶχαν μεταφερθῇ, ἄλλου. Ὁ πλοίαρχος ἐπερίεμε νὰ ἰδῇ τὸν Μπράντ, τὸν σκελετώδη πρῶτο ἀξιωματικὸ τοῦ «Ποσειδῶνος». "Όταν ὅμως ἐρώτησε σχετικῶς τὴν μὴς Στράνζ, πού τὸν ἀκολουθῆσε στὸ δωμάτιο, ἐκείνη τοῦ ἀπῆντησε πὼς ἡ συντροφιά τοῦ Μπράντ ἦταν πρὸς τὸ παρὸν ἐντελῶς περιττὴ κί ἐπρόσθεσε ὅτι ἤθελε νὰ μιλήσῃ ἰδιαίτε- ρως με τὸν πλοίαρχο.

Καὶ τῶλεγε αὐτὰ με τόσην σταθερότητα, σὰν νὰ ἦταν ἀπολύτως βέβαιη, ὅτι ὁ ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴν ἀντίρρηση καὶ θὰ ἐκτελοῦσε κατὰ γράμμα τὶς διαταγές της.

—Τώρα θυμᾶμαι ὅτι κάποτε ἐγνώρισα κάποιον Στράνζ, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Σβάλλου.

—Ἐσεῖς δὲν ἤρθατε ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ νησί, τοῦ ἀπῆντησε σταθερὰ ἡ νέα.

—Ναί, εἶνε ἀλήθεια. Κα πού βρισκόμαστε, ἂν ἐπιτρέπετε μὴς Στράνζ; —Ἐξή μοῖρες νοτίου πλάτους, ἐκατὸν ἐξηνταοκτὼ ἀνατολικῶν μῆ- κους, ἀπῆντησε ἀμέσως ἐκείνη. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς δώσω περισσό- τερες πληροφορίες.

Ὁ πλοίαρχος Σβάλλου ἀφῆσε ἕνα βαρὺ ἐπιφώνημα, ἐχυνώντας πάλι πὼς βρίσκεται μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα. "Όταν ξέσπασε ἡ καταιγίδα, ὁ «Ποσειδῶν», βρισκόταν πολὺ σιμὰ στὸ Σπίριτο Σάντο. Καὶ τώρα ἦταν τετρακόσια μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Καὶ ἡ παρουσία τοῦ ἀγριοκόριτσου ἐκείνου δὲν τοῦ ἦταν καθόλου εὐχάριστη.

—Ὁ Στράνζ, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα λεγόταν Γκὺ Στράνζ, εἶπε ἐπανερχόμενος στὸ προηγούμενο θέμα.

—Τότε θὰ ἦταν ὁ πατέρας μου, ἀπῆντησε ψυχραῖμα ἡ νέα. Τὸν ἔλε- γαν ἀκριβῶς Γκὺ Στράνζ.

Ὁ Σβάλλου ἐδεῖξε ἀμέσως μεγάλον ἐνδιαφέρον. Εἶχε γνωρίσει πολὺ καλὰ τὸν Γκὺ Στράνζ. Καὶ ἡ ἀνάμνησις αὕτη τοῦ ἦταν εὐχάριστη μόνον με τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μποροῦσε τὴν ἡμέραν ἐκείνη τὸν τρομερὸ ἐκείνον πειρατὴ, τὸν Γκὺ Στράνζ.

Ὁ Σβάλλου ἦταν δεκαεφτά χρό- νων ὅταν ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἐπαφὴ με τὸν Γκὺ Στράνζ, καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸν ἐβγαλε οὔτε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὴ μνήμη του. Καὶ τώρα, ἡ θεὰ τῆς κόρης αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐπιζητοῦσε με κάθε τρόπο νὰ συναν- τήσῃ, τὸν ἔφερε ὀλοζώντανον μπρο- στὰ του.

—Βρίσκεται ἐδῶ στὸ νησί; ἐρώτη- σε ἀμέσως.

—Ὁχι. Ἐχάθηκε, ἐδῶ καὶ κάμπο-

—Δὲν εἶπα αὐτό, ἂν καὶ πολὺ τὸ φοβάμαι. "Εφυγε ἀπὸ τὸ νησί ἐδῶ καὶ κάμποσε μῆνες καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεἶδα.

Ἡ μὴς Στράνζ εἶχε ἀπαντήσει με κάποιαν ἀνυπομονή. "Ισως δὲν τῆς ἄρεσαν αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἀνα- κρίσεις.

—Τώρα κυβερνῶ ἐγὼ τὸ νησί, ἐξὰ κολουῆσε κυττώντας τὸν συνομιλῇ τῇ της κατὰματα, ὅχι προκλητικὰ ἀλλὰ σταθερὰ. Τὸ νησί ἦταν τοῦ πα- τέρας μου, καὶ τώρα εἶναι δικό μου.

—Καὶ νομίζετε ὅτι σὰς ἀνέκουν ὅλα ὅσα κατὰ τὴν πῆφτον στίς ἀκτές του; ἔκαμε ὁ πλοίαρχος χα- υογελώντας.

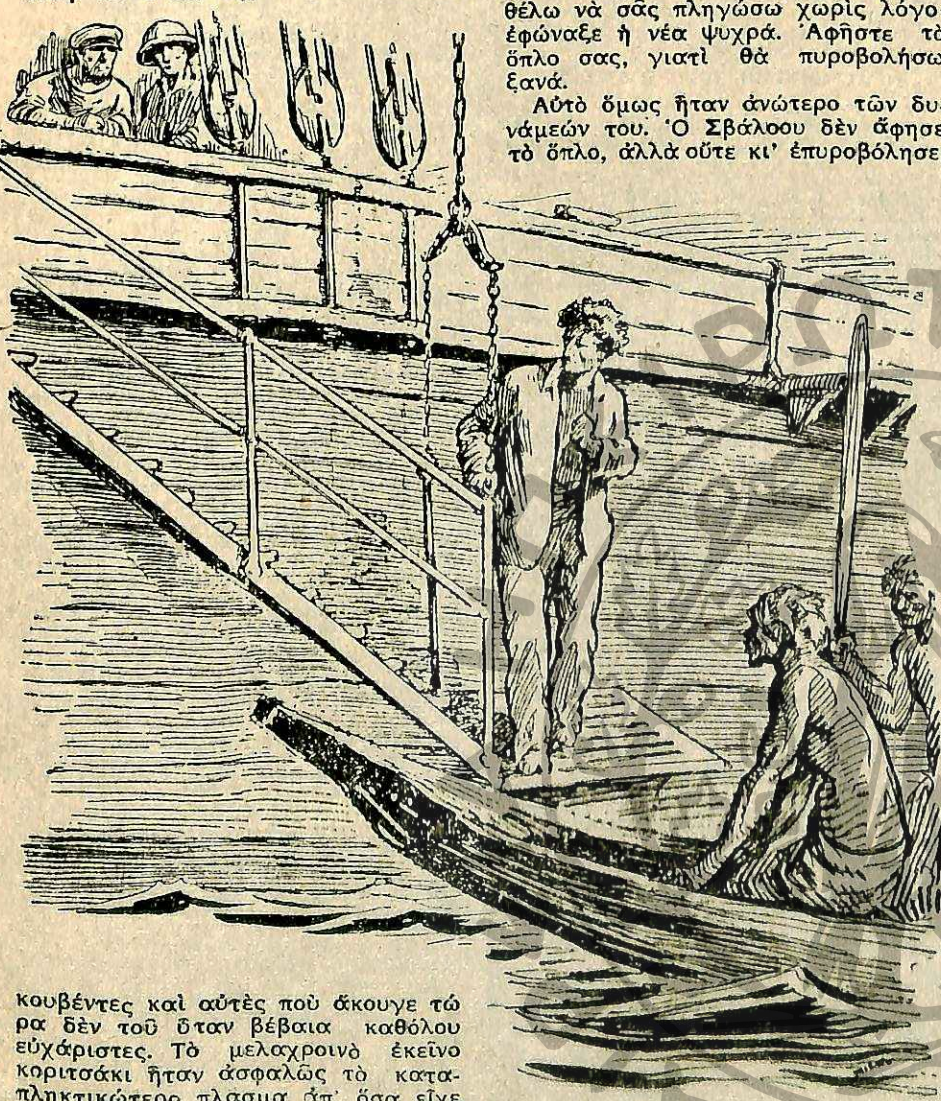
—Βέβαια, ὅταν μοῦ χρειάζονται.

Ὁ Σβάλλου τὴν ἐκύτταξε πάλι στὰ μάτια. Ἡ καταπληκτικὴ ψυχραιμία της καθὼς ἔλεγε τὰ πῖο ἀλλόκοτα πρᾶγματα, ἀγγιζε τὰ ὅρια τῆς ἀ- ναιδείας. Ἡ αὐτοπεποίθησίς της ἦταν σχεδὸν αὐθάδεια.

—Μήπως σκοπεύετε νὰ με μετα- χειρισθῇτε σὰν σκλάβο σας; ἐρώτησε θυμωμένος.

—Μιὰ πού βρεθήκατε ἐδῶ πέρα, γιατί ὅχι; Στὴν ἀρχὴ ἐσκέφθηκα ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὀνομάζετε Μπράντ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ χρεια- στῇ. Ἐσεῖς ὅμως θὰ ἐξυπηρετήσετε καλύτερα τὸν σκοπὸ μου. "Αλλὰ κί αὐτὸς θὰ μοῦ χρειαστῇ.

Τοῦ καπετάνιου τοῦχε κοπὴ ἡ πνοή. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀκούσει τέτοιες

κουβέντες καὶ αὐτὲς πού ἄκουγε τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τὸ μελαγχρινὸν ἐκεῖνο κοριτσάκι ἦταν ἀσφαλῶς τὸ κατα- πληκτικώτερο πλάσμα ἀπ' ὅσα εἶχε συναντήσει στὴ ζωὴ του.

—Ἀπατάσθε, ἂν νομίζετε ὅτι θὰ

μπορέσετε νὰ χρησιμοποιήσετε τὸν ἀξιωματικό μου, γιὰ νὰ μὴ μιλήσω γιὰ μένα, παρὰ τὴν θέλησί μου, εἶπε γρήγορα. Ξέρω ὅτι δὲν πρέπει νὰ μιλάω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο σὲ μιὰ γυναῖκα, ἀλλά...

—Μὴν ἀνησυχῇτε, τὸν διέκοψε αὐ- τή. "Εγὼ θ' ἀποφασίσω.

Ὁ Σβάλλου ἄρχισε νὰ στρυφογυ- ρίζῃ ἐπάνω στὴν καρέκλα του.

—Μὲ ἀπειλεῖτε δηλαδῇ;

Ἐκείνη ἐσκυθρῶπασε πάλι.

—Ἐγὼ σὰς λέω πὼς ἔχουν τὰ πρᾶγματα. Ἐσεῖς καὶ οἱ ἄνθρωποι σας βρισκόσαστε τώρα ἐδῶ πέρα καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ φύγετε χωρὶς τὴν ἀδεία μου. Νομίζω πὼς εἶναι τόσο ἀπλό...

Ὁ πλοίαρχος, με ἕνα πῆδημα, βρέ- θηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του στὴ γω- νία ὅπου εἶχε ἀφῆσει τὴν καραμπίνα του. Ἦθελε νὰ δώσῃ ἕνα τέρμα σ' αὐτὴ τὴ φάρσα.

—Σταθῆτε!..., τοῦ φώναξε ἡ νέα. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἀκούγε πιά.

—Ἡ πυροβολῶ!

Ἄκουσε τὸ χαρακτηριστικὸν τρύ- ξιμο πού κάνει ὅταν σηκώνεται ἡ κάννη μιᾶς πιστολάς καὶ καθὼς ἐ- στράφηκε ἐτράβηξε τὴ δική του.

—Τελειώνετε, τέλος πάντων, μ' αὐ- τὲς τὶς βλακείες.

Ἐνα μικρὸ συννεφάκι καπνοῦ ἀ- νέβηκε πρὸς τὴν ὀροφὴ καὶ μιὰ σφαῖ- Ͼ ἐσφύριζε στὸ αὐτὸ του.

—Ἀστόχησα ἐπιτήδες, γιατί δὲν θέλω νὰ σὰς πληγώσω χωρὶς λόγο, ἐφώνασε ἡ νέα ψυχρὰ. Ἀφῆστε τὸ ὅπλο σας, γιατί θὰ πυροβολήσω ξανά.

Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἀνώτερο τῶν δυ- νάμεων του. Ὁ Σβάλλου δὲν ἀφῆσε τὸ ὅπλο, ἀλλὰ οὔτε κί ἐπυροβόλησε,

γιατί εἶχε μπροστὰ του μιὰ γυναῖκα. Ὁρμησε ὡστόσο κατ' ἐπάνω της γιὰ νὰ τῆς πάρῃ τὴν πιστόλα. Δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἀφήσῃ στὰ χέρια ἕνα τόσο ἐπικίνδυνον παίχτιδι. "Ισως ἦταν τρελλή.

Ἐνας δευτέρος πυροβολισμός ἀν- τήχησε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ μιὰ βλαστήμια ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Σβάλλου ὅταν ἐνοιωσε μιὰ φο- βερὴ καοῦρα στὸ μάγουλο.

—Ἐπρεπε νὰ ὑπακούσετε! τοῦ εἶ- πε ἡ νέα.

Ἡ Στράνζ ἦταν ἀκόμα καθισμένη στὴν καρέκλα της, με τὴν πιστόλα στὸ χερί καὶ τὸ βλέμμα ἀποφασισ- τικόν.

Ὁ Σβάλλου ἐσταμάτησε, ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιτος, μετὰ ἐνέλασε νευρικὰ κί ἔβαλε πάλι τὴν καραμπίνα στὴ θήκη. Τέλος, ἐκάθισεν πάλι στὴ θέσι του.

—Εἰσαστε πολὺ παρὰξενή! εἶπε βγάζοντας τὸ μαντίλι γιὰ νὰ σκου- πίσῃ τὸ αἷμα πού ἀρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ μάγουλό του.

—Κί ἐσεῖς εἰσαστε πολὺ πεισμα- τάρης, σὰν τὸν ἄλλον... πὼς τὸν εἶ- πατε... τὸν Μπράντ, συνεπλήρωσε ἡ νέα. Δοκίμασε κί αὐτὸς νὰ μοῦ παῖ- ξῃ τὸ ἴδιο παίχτιδι. Καὶ ὅμως τὸν εἶχα εἰδοποιήσῃ κί αὐτὸν ὅτι σκο- πεύω καλὰ.

—Ἐχετε τώρα τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί θέλετε; ἐρώτησε ὁ πλοίαρχος προσπαθώντας νὰ κρατή- σῃ τὴν ψυχραιμία του.

—Δὲν πιστεύω βέβαια νὰ φαντα- σθῆκατε ὅτι ἀρχίζω τὸν κόσμο στίς πιστολιές ἔτσι γιὰ ὅσοτο!... Κινδυ- νεύω καὶ φοβάμαι ὅτι τὰ μέσα πού διαθέτω δὲν εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ μοῦ ἐξασφαλίσουν τὴν ἀμυνα. Ἐδῶ στὸ νησί ἔχω περὶ τοὺς ὀγδόντα ἰθαγε- νεῖς, ἀλλὰ πρόκειται νὰ μοῦ ἐπιτε- θοῦν διπλάσιοι καὶ πλέον. Θὰ μεί- νετε, λοιπόν, ἐδῶ με τοὺς ἀνθρώπους σας γιὰ νὰ με βοηθήσετε νὰ τὰ βγά- λω πέρα. Ἐννοεῖται, ὅτι θ' ἀποζη- μιωθῆτε γιὰ τὸν κόπο σας. Στους ὁ- ρους θὰ συμφωνήσαμε εὐκόλα.

—Καλὰ! ἐφώνασε ὁ Σβάλλου, μὴ ἔξερντας τί ἄλλο νὰ πῇ.

Ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ ἀφέλεια τῆς καταπληκτικῆς ἐκείνης κοπέλλας, ἡ ἀπόλυτη αὐτοκυριαρχία της, ἡ βε- βαιότης ὅτι μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις, ἡ πε- ριφρόνησις πρὸς τὰ δικαιώματά των ἄλλων, τὸ ἐπιτακτικὸ ὕφος με τὸ ὁ- ποῖο μιλοῦσε, ὅλ' αὐτὰ ἔκαναν κα- ταπληκτικὴν ἐντύπωσιν στὸν πλοίαρ- χο Σβάλλου, πού ἐκαταλάβαινε τὴν μειογεντικὴν του θέσι ἀπέναντί της.

Εἶχε βρεθῇ βέβαια σὲ πολὺ δυσκο- λώτερες περιστάσεις κατὰ τὴν διάρ- κεια τῆς μακρᾶς σταδιοδρομίας του, ἀλλὰ καμμία δὲν μποροῦσε νὰ πα- ραβληθῇ με αὐτὴν.

—Νομίζω πὼς πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ- τε σαφέστερα, δεσποινίς, εἶπε.

—Σχεδὸν σὰς τὰ εἶπα ὅλα. Πάντως ὅμως, νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι θὰ κάμετε αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ.

—Μὲ τὴ βία ὅλα γίνονται, ἐμουρ- μούρισε ὁ πλοίαρχος.

Λέγοντας ὅμως αὐτὰ ἐχαμογέλασε κρυφά. Ποῖος ἔξεραι τί εἶχε ὑπ' ὄψει του ἐκείνη τὴ στιγμή.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

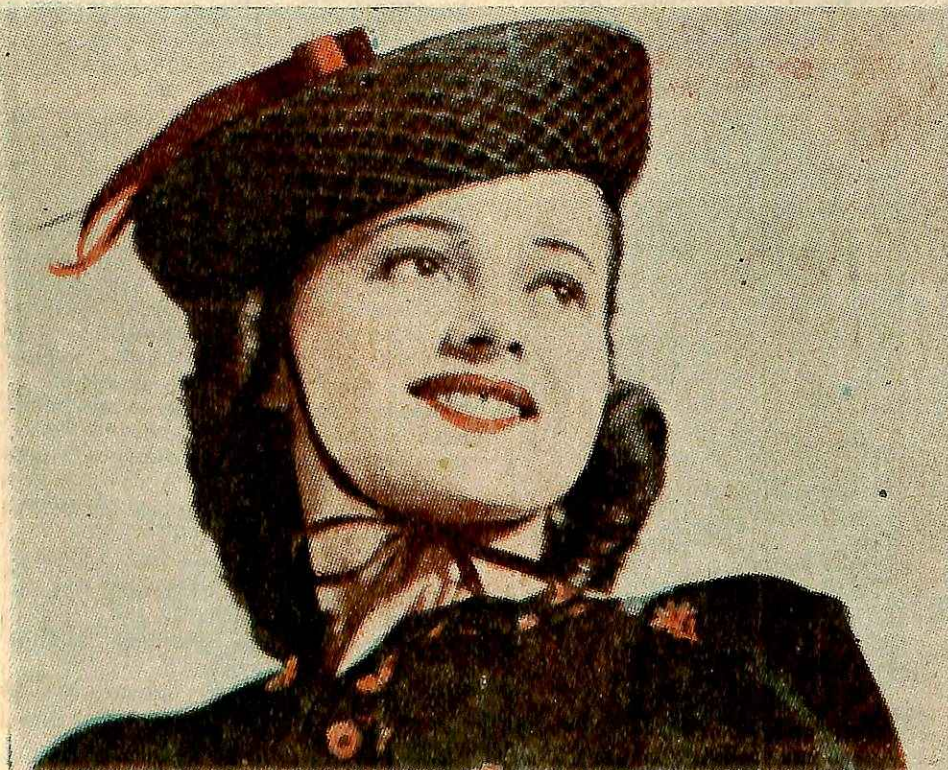
Ολίβια ντέ Χάδιλαντ

Τα πρώτα της χρόνια.— Μία άτακτη μαθήτρια.— Θεατρική παράστασις στο σχολείο.— Το πρώτο της φιλμ.— Η άγαπημένη του Χόλλυγουντ.— Τα έργα της.

«Είνα πολύ δύσκολο να μιλά κανείς για τον εαυτό του. Τον θεωρούν εγωίστη, άνόητο και χωρίς καμμία αξία. Όταν λοιπόν μου έζητησαν να διηγηθώ την ιστορία μου, έδισαα γιατί φορήθηκα μήπως το πράγμα κάμη κακήν εντύπωση στους θαυμαστές μου. Άλλωστε, η αλήθεια είναι πάντοτε πικρή. Γι' αυτό, θα παρακαλέσω από τώρα τους φίλους μου να με συγχωρήσουν εάν τύχη και άπογορευθούν, από τις διάφορες άποκαλύψεις μου.

«Εγεννήθηκα στο Τόκιο, την 1ην Ιουλίου 1916.... Ήμουν, με την αλήθεια, ένα φτωχό και δυστυχισμένο κοριτσάκι που δεν είχε ποτέ πολλά και ζεστά φορέματα... Και όμως, παρ' όλες τις κακουχίες, το χαμόγελο άνοιξε διαρκώς στα χείλη μου. Ήμουν ένθουσιασμένη όταν ήταν γάλακτος ο ούρανός και ο ήλιος χαμογέλυσε στους ανθρώπους.

«Σε ηλικία έξι μόλις μηνών, έπερασα μαζί με τους γονείς μου τον Ειρηνικό Ωκεανό και εγκατασταθήκαμε στη Σαρατόγκα της Καλιφορνίας. Άρχισα τότε να πηγαίνω στο σχολείο της «Νότρ-Ντάμ», το όποιο διήρουναν καλόγηρες... Σε μίαν έορτή, κα-

Η Ολίβια ντέ Χάδιλαντ, η άγαπημένη δεν τέττα του Χόλλυγουντ, όπως είναι στην φυσική καθημερινή της ζωή—μία κομψή νέα, με πολλή χάρη και νεανία.

τά την όποιαν έδιδετο καί μία θεατρική παράστασις, με το έργο: «Όνειρο θερινής νυκτός», ανέλαβα, υπό την διεύθυνση των καλογραιών τον ρόλο της Πούκ. Πρέπει να σας αναφέρω ότι στο σχολείο ήμουν πάντοτε άτακτη και πολύ κακή μαθήτρια. Όταν, λοιπόν, μου έπρετειναν τον δύσκολο αυτόν ρόλο στο περίφημο έργο, τέλλησα να δηλώσω τα έξης στην διεύθυντριά:

—Θα παίξω τον ρόλο, μου στο έργον αυτό, εάν προηγουμένως μου υποσχεθήτε ότι θα μου σέυσετε όλα τα μηδενικά από το μάθημα της καλής συμπεριφοράς, εάν στο έργο αυτό σημειώσω έξαιρετικήν επιτυχία και άπο σπάσω τα συγχρητήρια του Δημάρχου!

«Εκείνη έδέχθηκε την συμφωνία μου. Άρχισα τότε να μελετώ συνεχώς... Η καθηγήτριά μου, η μίς Τζώνστον, που παρακολουθούσε τις δοκιμές, ήταν κυριολεκτικώς κατενθουσιασμένη από το παίξιμό μου και μου συγχώρησε όλες μου τις άταξίες... Τέλος, την ημέρα της παραστάσεως είχα καταπληκτικήν επιτυχία. Τόση μάλιστα, ώστε έπληρα το δίπλωμά μου με καλό βαθμό... Έπειτα από μερικές ημέρες η μητέρα μου, που με έθαύμαζε, μου έδηλωσε κρυφά από τον πατέρα μου:

—Στο Χόλλυγουντ έχει έρθει ο μεγάλος σκηνοθέτης Μάξ Ράινχαρντ, για να γυρίση το «Όνειρο θερινής νυκτός». Συννοήθηκα με τους συνεργάτες του να σε πάω εκεί για να σε ιδή. Εάν είσαι τυχερή, μπορείς να παίξεις κανένα μικρό ρόλο, έφ' όσον γνωρίζεις καλά το έργο.

«Επήγαμε λοιπόν στο Χόλλυγουντ, είδα τον Ράινχαρντ, έπαιξα μπροστά του και αυτός ένθουσιασθήκε τόσο, ώστε με προσέλαβε στο θέατρό του. Και λίγους μήνες αργότερα γινόμεν η πρωταγωνίστρια αυτού του έργου του Σάιξπηρ, στον κινηματογράφο.

«Η επιτυχία μου ήταν τόσο θριαμβευτική, που άφησα κατάπληκτους όλους τους γνωστούς μου... Έπειτα τα πράγματα άκολουθήσαν το δρόμο τους.

«Είμαι όμως υπερβολικά άτυχη στον έρωτα. Έχω πάντως την έλπίδα ότι μιά ήμερα θάέρω τον άνθρωπο που θα συγκινήση την καρδιά μου, και τότε, θα συνδέσω την τύχη μου μαζί του, έστω και εάν πρόκειται να θυσιάσω και εγώ σαν την μητέρα μου τα καλλιτεχνικά όνειρά μου.

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Στα στούντιο της Γουόρνερ, η Ολίβια είναι το αγαθμένο παιδί όλων, από τον διευθυντή, ως τον τελευταίον ηλεκτρολόγο κι' αυτό γιατί είνε ένα χαριτωμένο παιδί, που έμεινε άπλο, άφελος και καταδεκτικό παρ' όλη την δόξα που κατέκτησε.

Τελευταίως έγύριζε μιά ταινία μ' έναν ήθοποιό, το όποιο οι άπειρες κατακτήσεις είνε πασίγνωστες στο Χόλλυγουντ... Η πενιτική φωνή του και τα γοητευτικά του έρωτά, είχαν κατορθώσει να πλανέψουν πολλές νέες.

Και όμως, ο τρομερός καρδιοκατακτητής

δεν κατορθώνει ποτέ να κάμη μίαν αίσθηματική συνομιλία με την Ολίβια. Μόλις έτοιμαζόταν να άρχισή το φλέρτ και να άρσασή τις συνηθισμένες αισθηματολογίες, παρουσιάζόταν κάποιος μηχανικός ηλεκτρολόγος ή ήθοποιός για να λάβη μέρος στην συζήτησι. Και όταν τα καθήκοντά του τον καλούσαν θρισκόταν πάντοτε κάποιος άντικαταστάτης. Ο Δον Ζουάν έβραζε, αλλά δεν τολμούσε να το φανερώση. Το πράγμα φαινόταν τυχαίο, παρ' όλον ότι ο πρωταγωνιστής άρχισε να υποψιάζεται ότι οι συναντήσεις αυτές δεν ώφειλόντο σε συμπτώσεις... όταν το γύρισμα της ταινίας έτελείωσε ο γόης και η Ολίβια δεν είχαν προχωρήσει ούτε ένα βήμα από την εύγενική και τυπική γνωριμία.

Στο στούντιο την φωνάζουν «Μπέμπη». «Λίβε» ή «Λίβι», ποτέ όμως δεν την έδωνάε κανείς «Μις ντέ Χάδιλαντ». Και όταν όλοι άνεξαιρέτως οι έργαζόμενοι σ' ένα στούντιο είνε άφωτισμένοι σ' έναν ήθοποιό αυτό σημαίνει ότι ο ήθοποιός αυτός έχει έξαιρετικόν χαρακτήρα και προσωπικότητα.

Κατά το γύρισμα μιάς σκηνής από την ταινία «Επέλασις της Έλαφράς Ταξιαρχίας», στην όποιαν πρωταγωνιστούσεν η Ολίβια με τον θαυμασίον Έρρολ Φλύν, μιά σκηνή από τις πιο δραματικές και τις πιο θεαματικές που άγειροπολούν πάντοτε οι σκηνοθέται και σεναρίσται, ήταν εκείνη που παρουσίαζε την σφαγή του Τσουκοτζί και την διάσωση της Ολίβιας από τον Έρρολ που την υποδασάζε καθώς κολυμπούσαν.

Οι σκηνές αυτές κοστίζουν μιά δόκληρη περιουσία και το παραμικρό λάθος σημαίνει μιά κολοσσιαίαν άπώλεια χρημάτων. Τη στιγμή, λοιπόν, που άρχισε το γύρισμα, το παθί του Έρρολ την έχτύπησε στο πρόσωπο... Για μιά στιγμή, η Ολίβια, παρ' ό-λίγο να λιποθυμήση. Συνήλθε όμως, και το γύρισμα εξακολούθησε... Ο Έρρολ τα είχε χαμένα:

—Πληγωθήκατε; την ρώτησε με άγωνία.
—Μη μιλάτε, του άπηήτησε σιγά εκείνη. Συνεχίστε το ρόλο σας. Γυρίζουν... Δεν έχω τίποτα...

Και συνέχισαν το κολύμημα, σύμφωνα δέ με το σενάριο έδραπέτευσαν.

Όταν έτελείωσε το γύρισμα της σκηνής τότε μόνο άντελήθησαν ότι το πρόσωπο της Ολίβιας είχε πρησθή και ότι θερμά δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό της.

Όλοι στο Χόλλυγουντ ένδιαφέρονται για την Ολίβια και την συμπαθούν. Και με το δίκιο τους, γιατί καμιά ήθοποιός δεν είνε πιο γοητευτική, πιο αίσθηματική, πιο ώραία, πιο συμπαθητική, πιο άγαθή από την χαριτωμένη αυτή παιδούλα των 24 χρόνων...

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ

Καθώς αναφέραμε και άνωτέρω, η πρό-τη της ταινία ήταν το «Όνειρο θερινής νυκτός», άμέσως δέ μετά την προβολή της ταινίας αυτής, υπέγραψε ένα έωφελέςτατο συμβόλαιο με την Έταιρία «Γουόρνερ».

Υπό την διεύθυνση της Έταιρίας αυτής έγύρισε έντός τριετίας περισσότερες από δέκα μεγάλες ταινίες, εκ των οποίων οι πιο γνωστές είνε: «Κάπταιν Μπλούντ», «Αντώνιο Αντέροσο», «Επέλασις Έλαφράς Ταξιαρχίας», «Ερασταί», «Εκτός αυτόν η Ολίβια πρωταγωνιστεί και σε δύο έγχρώμους κινηματογραφικούς κολοσσούς: «Πόλεμος του χρυσού» και «Ρομπέν των δασών».

Πρό ήμερών έτελείωσε στο Χόλλυγουντ το γύρισμα μιάς νέας έγχρώμου κινηματογραφικής ταινίας το «Ντότς Σίτν». Παρά το πλευρό της πρωταγωνιστεί κι' αυτή τη φορά ο Έρρολ Φλύν... Πρόκειται μάλιστα πολύ σύντομα να άρχισή το γύρισμα μιάς νέας ταινίας, πάλι με τον Έρρολ Φλύν, που έχει τον τίτλο: «Το γεράκι των θαλασσών», του περιφήμου Ραφάελ Σαμπατίνι, συγγραφέως του «Κάπταιν Μπλούντ».

Αυτή είνε με λίγα λόγια η ζωή του πιο άγαπημένου αστέρος, όχι μόνο του Χόλλυγουντ, αλλά και όλου του κόσμου.

ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

* Ο Έρρολ Φλύν, ο Τζώρτζ Μπρέντ και η Ολίβια ντέ Χάδιλαντ θά είνε έφέτος οι προκεκλημένοι του Προέδρου των Ήνωμένων Πολιτειών, στον επίσημο έφετεινό χορό των γενεθλίων του, που θά δοθή την 14ην Μαρτίου στον Λευκόν Οίκον.

* Ο άδελφός του Τσάρλυ Τσάπλιν, Σίντ Τσάπλιν, θά λάβη μέρος για πρώτη φορά σε κινηματογραφικήν ταινία στο πρώτο δμιλούν Έργον του άδελφού του «Ο Δικτάτωρ».

* Η Μπέττυ Νταίλς άφου επί 7 έτη έξησε έν άρμονία με τον σύζυγό της, άποφασίζει να χωρίση από αυτόν. Στις δηλώσεις είπαν ότι μόνον λόγοι έπαγγελματικοί τους άναγκάζουν να το κάμουν αυτό. Άν έν τούτοις πιστέψωμε μερικούς γνωρίζοντας καλώς τα πράγματα, η Μπέττυ Νταίλς θά είνε μετ' ολίγον κυρία Τζώρτζ Μπρέντ.

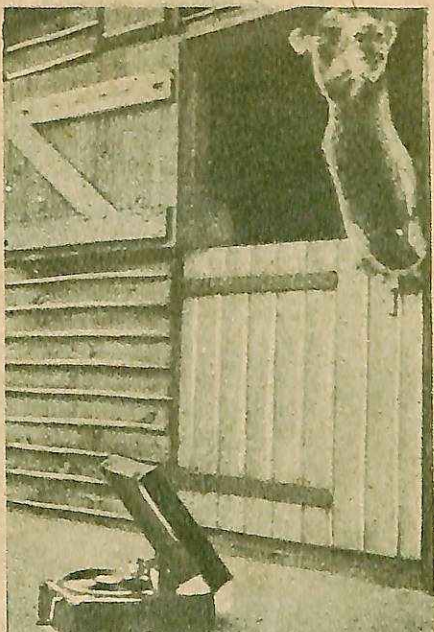
ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

Η ΦΩΝΗ της Κυρίας του

«Δεν τώλεγα εγώ! Έδώ μέσα είναι κρυμμένη ή κατεργαρούλα!» Και ή καμήλα σκύβει με ένδιαφέρον για να βεβαιωθή για το κρυφτούλι της συμβίας

«Δεν είναι δυνατόν νάναι χωμένη μέσα σ' αυτό το κομμάτι! Μά πάλι, είνε τόσο βέβαιος πού θά έβαζα στοίχημα...» Άπό τον δίσκο εξακολουθεί το μούγγισμα.

«Μπά! Μπά! Πούδες με φωνάζει; Σε ν' άκούω τη φωνή της: συμβίας μου! Μά πού είναι; φαίνεται σαν να λήη ή άρσενική καμήλα άκούοντας τον δίσκο του Χέρ Κόχ.»

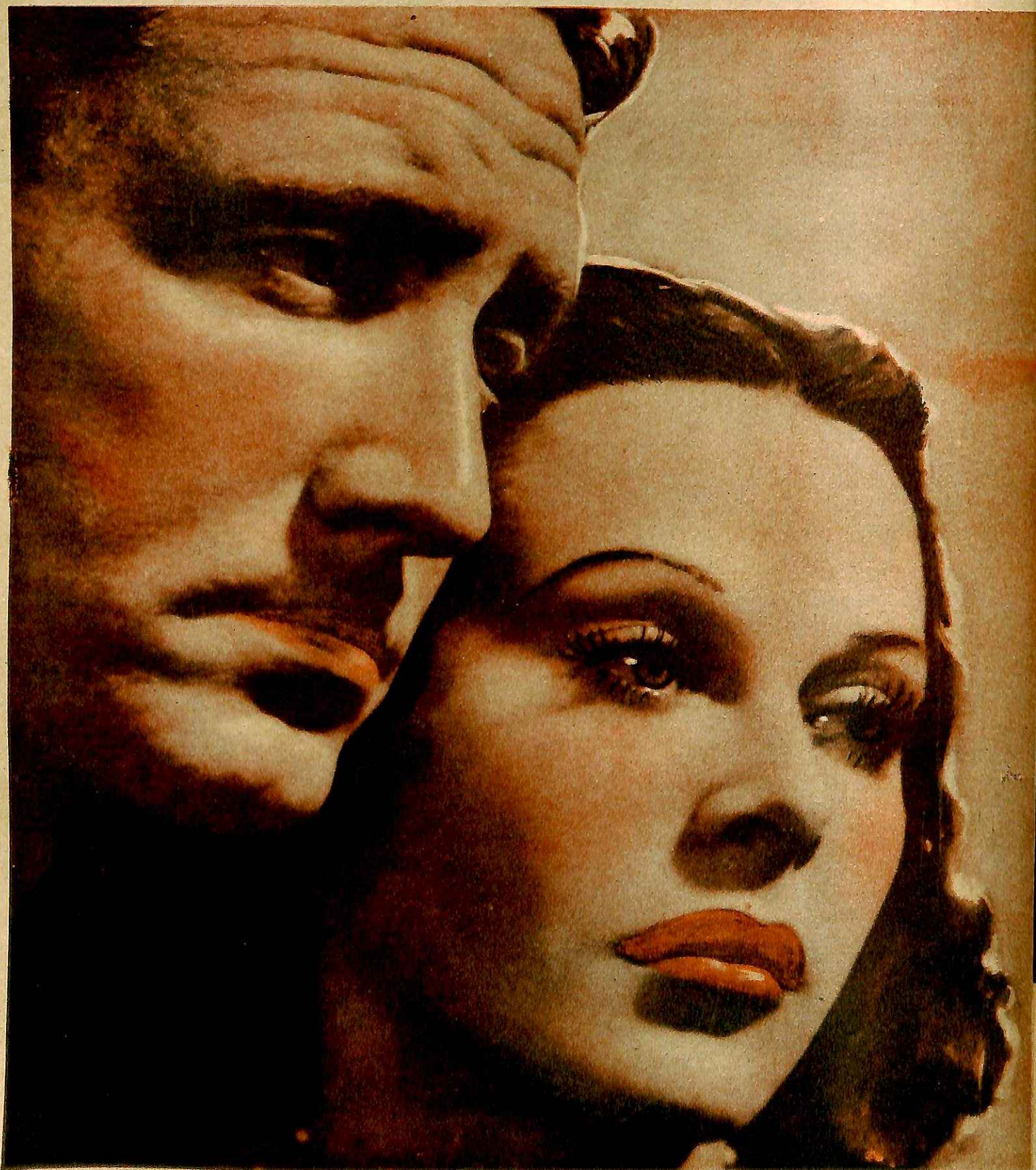
Ο Χέρ Λουντβιχ Κόχ είναι ένας πολύ ύπομονητικός άνθρωπος, ο όποιος έγγρ άφει έπάνω σε δίσκους του γραμμοφώνου τις φωνές των ζώων και έπειτα θάζει να άκούνε τους δίσκους αυτούς άλλα ζώα της ίδιας ράτσας. Έχει επιτύχει ως τώρα πολύ παράξενες παρατηρήσεις και έκαμε άποκαλύψεις περιεργότατες.

Ξέρατε, λόγου χάριν, ότι οι όναγροι του είδους «Τσάπμαν» και οι όναγροι του είδους «Γκρέβυ» δεν καταλαβαίνονται μεταξύ τους; Ότι, άντιθέτως, ή φωνή της στροθοκαμήλου μοιάζει με τον βρυχηθμό του λέοντος; Ότι ο τάπιρος, είδος άγριο-χοίρου της ζούγκλας, μιλά μόνο μιά φορά την ήμερα; Και ότι ή καμηλοπαρδαλίσ είναι θουβή, διότι δεν έχει φωνητικές χορδές;

Πούδες μπορεί πιά να ξεκολλήση τον σύζυγο από την επίμονη περιέργειά του! Θα στραβολαιμάση τελικώς άν δεν πεισθή ότι ή «κυρία» του δεν τον άπατά.

ΣΠΕΝΣΕΡ ΤΡΕΣΣΥ ΧΕΝΤΥ ΛΑΜΑΡ

ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ • ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ

ΕΝΟΧΛΟΥΝ
ΤΟΝ
ΣΥΖΥΓΟΝ

ΜΥΣΤΙΚΑ
Ο ΜΟΡΦΙΑΣ

ΔΕΝ
ΕΝΟΧΛΟΥΝ
ΤΟΝ
ΣΥΖΥΓΟΝ

Μη νομίζετε ότι τα μπιγκου-
τί, που σκεπάζουν το κεφάλι
σας, σας κάνουν εύρεστη
στά μάτια των άλλων. Πρώ-
τος ο σύζυγός σας θα γκρι-
νιάσει! Και με το δίκιο του.

Είστε κομψή—πάει καλά. Μια
φευγαλέα ματιά στο καθρε-
φτάκι σας για επιβεβαίωση—
κάτι πάει κι' έρχεται. 'Αλλά
τός ο σύζυγός σας θα γκρι-
νιάσει—είναι ενοχλητικό!

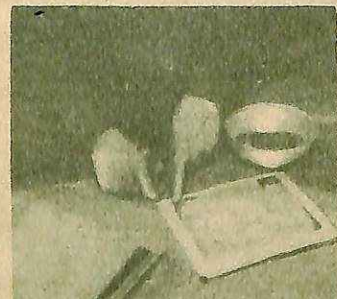

Το δέρμα σας είναι ελαφρώς
ξηρό. Συντρίβει όμως λόγος
να το ξέρετε αυτό ο άντρας
σας; Αυτός ενδιαφέρεται
μόνο για το αποτέλεσμα.

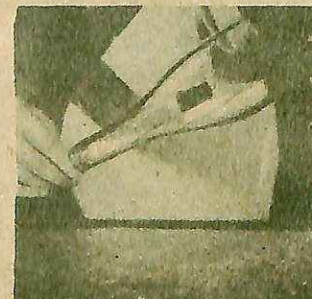

«Τί θρώμικο στόμα πρέπει
ν'άχη!» θα πη ο σύζυγός σας
αν σας βλέπει διαρκώς να
δοντοκίζετε μπροστά του τα
δόντια σας. 'Αν το κάνετε
έντονος ιδιαιτέρως.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Για να φρεσκάρете μια πα-
λη «γκραβύρα», απλώστε την
μπρούντα στο τραπέζι, πε-
ράστε την μ' ένα θρεμένο
σφουγγάρι κι' αφήστε την
να στεγνώσει.

Για να βγάλετε ένα βούλω-
μα που έχει πέσει μέσα στο
μπουκάλι, εισαγάγετε ένα
σύρμα με θηλειά στην άκρη,
μέσα στην οποία προσπαθήστε
να βάλετε το βούλωμα.

Για την καθημερινή περιποίηση
των ασπιδίων σας, βουτάτε τα
τυλιγμένα μέσα σε ζεματιστό νε-
ρό με σαπουνάδα από μαύρο σα-
πούνι, σκουπίζετε τα με λεπτό
λινό και τρίβετε τα με σαμουά.

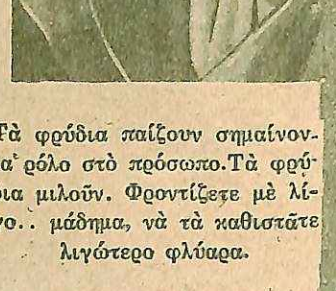
Αν τα μαχαίρια της κουζίνας
έχουν λεκέδες, αλείψτε τα με
χυμό λεμονιού και σκουπίστε τα
με λινό ύφασμα. 'Επαναλαμβάνε-
τε το ίδιο μέχρι τελείον καθα-
ρισμού από όλους τους λεκέδες.

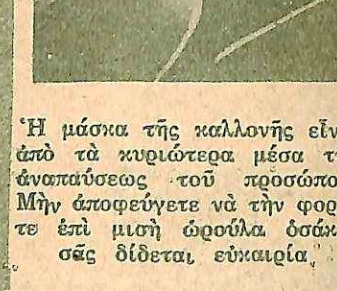
Τα φρύδια παίζουν σημαίνον-
τα ρόλο στο πρόσωπο. Τα φρύ-
δια μιλούν. Φροντίστε με λί-
γο.. μάθημα, να τα καθιστάτε
λιγότερο φλύαρα.

Η μάσκα της καλλονής είναι
από τα κυριότερα μέσα της
αναπαύσεως του προσώπου.
Μην αποφεύγετε να την φορά-
τε επί μισή ώρα, δώστε
σας δίδεται ευκαιρία.

Προπάντων στα κοντά μαλλιά,
η αξύριστη μασχάλη προκαλεί
μια μείωση της γυναικείας κα-
θαριότητας. 'Απαραίτητη μια
ζυλίτ στην τουαλέτα σας.

Το πόδι δεν είναι κανείς μά-
κρυνος συγγενής του όλου σώ-
ματος. Θέλει περιποίηση, όπως
και το χέρι. Μην ξεχνάτε μά-
λιστα ότι πλησιάζει η καλοκαι-
ρινή ξυπολησία..

Προπάντων στα κοντά μαλλιά,
η αξύριστη μασχάλη προκαλεί
μια μείωση της γυναικείας κα-
θαριότητας. 'Απαραίτητη μια
ζυλίτ στην τουαλέτα σας.

Το πόδι δεν είναι κανείς μά-
κρυνος συγγενής του όλου σώ-
ματος. Θέλει περιποίηση, όπως
και το χέρι. Μην ξεχνάτε μά-
λιστα ότι πλησιάζει η καλοκαι-
ρινή ξυπολησία..

Για να διορθώσετε ένα σκισμένο
αδιάδροχο, ενώστε τα χείλη του
σκισμάτος και κολλήστε μια
κορδελίτσα από τσάττερτον ή
γυνιόλεον.

Για ν' αποφύγετε το φάγωμα
της κάλτσας σας από την τριβή,
κολλήστε ένα κομμάτι δέρμα μα-
λακό στο πίσω εσωτερικό τμήμα
του παπουτσιού σας, ούτως ώστε
να μη μπαίνετε εύκολα ή φτέρνα.

ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

Έκτενές διήγημα μυστηρίου, αγωνίας
και τρόμου υπό ΤΖΩΡΤΖ ΗΝΣΤΟΝ

Ο αυτοκινητόδρομος περνούσε από
μια στενή αμφορία που έκοβε μέ-
σα από το έλος. 'Υστερα έστριβε
και σκαρφάλωνε σ' ένα λοφίσκο. Τα
φώτα των αυτοκινήτων τρυπούσαν το
σκοτάδι και πέφτανε πάνω στο σπίτι
που ήταν κτισμένο στη ρίζα του λό-
φου. 'Ηταν ένα σπίτι απέραντο και
μελαγχολικό. Δεν έδειχνε σημάδια
ζωής, λες και βυθίζονταν σιγά - σιγά
στο βαθύ έλος που το περιτριγύριζε.

Για κεί τραβούσε ο Ντίκ Γκράντ
στερα από την πρόσκληση της μηστής
του Τζάνετ. Μά συνωφρώθηκε καθώς
είδε όλα τα παράθυρα σκοτεινά και
«λεισμένα». 'Εκανε μια βόλτα και ύ-
στερα ανέθηκε τα σκαλοπάτια της έ-
ξωπορτας. Ξαφνικά με το ένα πόδι μι-
σοσηκωμένο πάγωσε.

Σαν κύμα έφτασε μέσα απ' τη νύ-
χτα μια οίμωγή αγωνίας...
Στηρίχθηκε στο άλλο του πόδι κι'
αφουγκράστηκε. Δεν άκουσε παρά το
πένθιμο φύσημα του ανέμου στα δέν-
τρα. 'Υστερα η οίμωγή ξανακούστη-
κε κι' έσβυσε.

Γύρισε πίσω, πήδησε στο σκαλοπάτι
του αυτοκινήτου του και άναψε τα
φώτα των προβολέων. 'Η πονεμένη
κραυγή έρχόταν από το λόφο κι' έ-
μοιαζε κραυγή γυναίκας. Χωρίς να χά-
ση καιρό μπήκε μέσα και τράβηξε κα-
τά κεί. Σταμάτησε σ' ένα σημείο όπου
άρχισε ένα μονοπάτι που οδηγούσε
στο έλος. Δίστασε για μια στιγμή άλ-
λά στο τέλος τράβηξε κατά κεί. Το
μονοπάτι ήταν ολισθηρό, λες και ώδη-
γούσε στα σπλάχνα της γής. 'Ο αέρας
ήταν παγωμένος και θρώμικος. Μια
άπαίσια μυρουδιά από στεκούμενα νε-
ρά του χτύπησε στα ρουθούνια.

Κάπου ή κατηφορία σταματούσε.
Δεξιά άκούστηκε η οίμωγή. Κατέβηκε,
έκανε τρία - τέσσερα βήματα προς αυ-
τή την κατεύθυνση και σταμάτησε ξα-
φνικά. Κάποιος έτρεχε πίσω του. 'Ε-
σβυσε το φακό που κρατούσε και τρα-
βήχτηκε ανάμεσα σε κάτι θάμνους.

Τα βήματα έπληθαιζαν. Προσπάθη-
σε να τρυπήσει το σκοτάδι με τα μάτια
του. Μια σκοτεινή σιλουέττα ξεχώρισε
και σε μια στιγμή είδε ένα άσπρο
πρόσωπο.

—Τζάνετ! φώναξε ορμώντας. Τζάνετ,
σταμάτα! 'Εγώ είμαι! 'Ο Ντίκ!

—'Η Τζάνετ Ράντελ έβγαλε μια
κραυγή εκπλήξεως κι' έπεσε στην άγ-
αλιά του.

—Ντίκ! Ή ψιθύρισε με μάτια γεμάτα
τρόμο, ήταν ή 'Ελσα, ή αδελφή μου!
ή ην έπηρε!

—Την ήπρε; Ποιός; Τί;

—Το τέρας! Το τέρας του έλους! 'Η
μεις Γκάλτ είπε πως θα την έπαιρνε.
Πήρε και το θείο μου. 'Ο θεός μου
δεν πέθανε στο σπίτι! Πέθανε στο έ-
λος. Τώρα πήρε... Ντίκ, πρέπει να την

έροουμε, πριν νάναι πολύ άργα.

—Κουράγιο, Τζάνετ! της είπε, στη-
ρίζοντάς την να μη πέση. Θα πάω
μπροστά!

—'Αναψε πάλι το φακό του και προ-
χώρησε κρατώντας την απ' το χέρι.
Πήρε ένα στενό δρομάκι που ξεχώρι-
ζε ανάμεσα στα κλαδιά και τραβούσε
σαν κορδέλλα γύρω στο έλος. 'Ο Ντίκ
έβαλε το φακό του κάτω από τη μα-
σκάλη και με τα δύο του χέρια στο
στόμα φώναξε. Μια αδύνατη φωνή ά-
κούστηκε μακριά, ακόμα δεξιάτερα.
'Ετρεξαν κατά κεί και στο τέλος ο
Ντίκ είδε κάτι άσπρο. 'Ενα χέρι: «'Υ-
στερα ένα πρόσωπο ξεχώρισε στο σκο-
τάδι, το πρόσωπο της 'Ελσας Ράντελ.

—Βοήθεια! Με τραβά κάτω!
'Η Τζάνετ έβγαλε μια πνιγμένη
κραυγή!

—Πώς θα τη σώσουμε, Ντίκ; Είπε
βαθεία.

—Από το έλος έφθασε καινούργια
σβυσμένη επίκλησις: Βοήθεια!...
'Υστερα και το χέρι και το πρόσω-
πο εξαφανίστηκαν μέσα στο βουρκάρι,

μέτρα ψηλότερα από το έλος στέκον-
ταν παγωμένος, τρομοκρατημένος ο
Ντίκ Γκράντ κα' η μηστή του.
'Ο νέος προσπάθησε να παρασύρει
τη μηστή του πέρα από τον τόπο έ-
κείνο του τρόμου. 'Η 'Ελσα είχε χα-
θή ανεπανόρθωτα. Δεν είχαν απομα-
κρυνθή και πολύ, όταν άργα βήματα
τούς έκαμαν να ριγίσουν. 'Ο Ντίκ μό-
λις πρόφτασε να πη λίγες ένθαρρυντι-

ένω στην άκρη του μονοπατιού άρκετά
κές λέξεις στη Τζάνετ, όταν στο φως
του ηλεκτρικού φακού ξεχώρισε ή σι-
λουέττα ενός γέρου με άσπρα γένεια
και άσπρα μαλλιά. 'Ηταν έσκούφω-
τος και οι ώμοι του έγερναν.

—Τί τρέχει; 'Ακουσα κάποιον να
φωνάζει;
'Ο Ντίκ κύτταξε το γέρο χωρίς ν'
άπαντήση. 'Η Τζάνετ τον πληροφορή-
σε:

—Είπε ο γέρο Σεθ Κέν. Ζη στην ά-
κρη του έλους, σε ένα από τα καλύβια
του μακαρίτη, του θείου Κύρου Ράν-
τελ.

—Κι' άλλον έπηρε; Θα πω πως θα
σας πάρη όλους, όπως πήρε και τον
Κύρο Ράντελ, θα σας πάρη αν δεν
σας βοηθήση ο γέρο Σεθ.

—Πώς; Τί ξέρεις έσύ για το φάντα-
σμα;

—Ξέρω το έλος. Ξέρω κάθε γωνιά
του. Ξέρω που ζη το φάντασμα, εκεί
όπου κανένας άλλος δεν μπορεί να
πάη, εκτός από το φάντασμα και από
το γέρο Σεθ.

—Είπε τρελλός! ψιθύρισε ή Τζάνετ,
μα δεν είναι κακός.

—Γι' αυτό πρέπει νάρθητε στο γέρο
Σεθ, ξανάπε ο γέρος και χάθηκε στα
σκοτάδι.

ΙΧΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Το ζευγάρι ξαναπήρε το δρόμο κι'
έφτασε μπροστά στο σπίτι της Τζάνετ,
που ήταν ιδιοκτησία του Κύρου Ράν-
τελ. Ξαφνικά ο Ντίκ ρώτησε:

—Πώς συνέβη αυτό;

—'Εγώ είχα θυγή μια στιγμή έξω, α-
ποκρίθηκε ή Τζάνετ. 'Αφησα την 'Ελ-
σα μαζί με τον Τζών και Λούθηρο
Σμιθ.

'Ο Ντίκ ήξερε πως ο Τζών Μώρ

Είπε εσπλωμένη
σάν άψυχο κου-
βάρι, την Τζάν-
νετ κι' αποπάνω
της σκαμμένο το
φάντασμα του έ-
λους.

ροου ήταν εξαδελφός των δύο αδελφών και τρίτος κληρονόμος της περιουσίας του Κύρου Ράνταλ.

— Ποιος είναι ο Λούθηρος Σμιθ;

— Ένας νεαρός, που χρησίμευε ως νοσοκόμος και γραμματέας του θείου Κύρου, μετά την προσβολή του από παράλυση.

— Η νέα σταμάτησε κι' έσφιξε το χέρι του Ντίκ. Στο χόλλ του σπιτιού φάνηκε φως. Ύστερα η πόρτα άνοιξε και μια ηλικιωμένη γυναίκα, με συσπασμένο πρόσωπο φάνηκε στο κατώφλι, στο φως μιας λάμπας από άστυλίνη που κρατούσε στο χέρι.

— Η Μις Γκάλτ, ψιθύρισε η Τζάνετ.

— Με πατεύεις τώρα, πού σάς έλεγα πως πρέπει να φύγετε, να μη σας πάρει και σάς; "Αν μείνεις κι' εσύ, θα σε δώσω τροφή στο έλος.

— Φτάνει, φτάνει! διέκοψε ο Ντίκ!

— Η Μις Ράνταλ, δεν θέλει ν' ακούσει.

— Η Μις Γκάλτ του έριξε μια θυμωμένη ματιά και τράβηξε πέρα. Ο Ντίκ πήρε μέσα από τη θαλίτσα που είχε στο αυτοκίνητό του ένα πιστόλι και είπε:

— Πάμε να δούμε, τί λένε ο εξαδελφός σου κι' αυτός ο Λούθηρος Σμιθ για το φάντασμα, που τρέφει με πτώματα το έλος.

Τράβηξαν ολόγεια στην τραπεζαρία, όπου η Τζάνετ τους είχε δη και τους τρεις για τελευταία φορά. Τα φώτα ήταν σβησμένα και, καθώς γύριζαν το διακόπτη, ξεχώρισαν ένα σώμα ξαλωμένο.

— Ο Λούθηρος Σμιθ! είπε η Τζάνετ.

— Ο λιπόθυμος λές και άκουσε τ' όνομά του κι' έβγαλε άναστεναγμό. Ο Ντίκ γονάτισε πλάι του και τον έπιασε από τους ώμους. Ο Σμιθ άνοιξε τα μάτια του, κύτταξε με άπληνες βλέψεις τον Ντίκ και ρώτησε:

— Ποιό βρίσκομαι;

— Η Τζάνετ είχε φέρει εν τω μεταξύ νερό. Σάν συνήρθε ο Σμιθ τους πληροφόρησε πως εκεί που κουβεντιάζαν έσθυσαν τα φώτα, και κάποιος μπήκε μέσα στο δωμάτιο — το φάντασμα προφανώς — και τον χτύπησε στο κεφάλι. Δεν ήξερε τίποτ' άλλο. Ύστερα έρώτησε τι έγιναν η "Έλσα και ο Μώρροου. Μόλις άκουσε πως η νέα είχε πεθάνει θύθηκε το πρόσωπο μέσα στα χέρια του. Ο Ντίκ έριξε τριγύρω μια ματιά, "Ένα παράθυρο ήταν ανοικτό. Πήγε κοντά κι' έσιμψε, ρίχνοντας το φως του φακού του, για να ιδει, μη άμέσως στράφηκε πίσω γιατί άκουσε την τρουαγμένη φωνή της Τζάνετ:

— Ντίκ! Ντίκ!

— Μ' ένα πήδημα θρέθηκε κοντά της. Ένα υποκείμενο με άξεστη εμφάνιση, με χαμηλό μέτωπο, μικρά μάτια και κίτρινα δόντια, στεκότανε πλάι της.

— Ποιος διάολος είσαι σύ; Τι θές εδώ; φώναξε ο ξεαλλος ο Ντίκ, μπαίνοντας ανάμεσα στη Τζάνετ και τον ξένο.

— Είμαι ο Μόζ. Μ' έστειλε η Μις Γκάλτ! αποκρίθηκε αυτός.

— Δουλεύει εδώ τριγύρω, εξήγησε η Τζάνετ. Μένει στη σιταποθήκη. Φοβήθηκα γιατί τον άκουσα ξαφνικά στο πλάι μου.

— Δεν έκαμα τίποτα! ψιθύρισε αυτός. Η Μις Γκάλτ μού είπε ναρθώ.

— Τράβα, λοιπόν, στη δουλειά σου, είπε ο Ντίκ. Η Μις Γκάλτ δεν είχε δώ πέρα; Μην είδες τον κ. Μώρροου;

— Δεν είδα κανένα... μουρμούρισε ο

Μόζ.

— Και που ήσουν εδώ και μια ώρα;

— Ο Μόζ σήκωσε τους φαριούς του ώμους και τράβηξε κατά την πόρτα. Κοιμώμουνα στη σιταποθήκη! είπε.

— Ο Ντίκ τον κύταξε θυμωμένα και ρώτησε την Τζάνετ:

— Σ' ενόχλησε;

— Όχι! αποκρίθηκε εκείνη και ρίγησε χωρίς να το θέλει.

— Ο Σμιθ, που τον είχαν εν τω μεταξύ λημονήσει ζήτησε συγγνώμη και άπισσύρηκε στο δωμάτιό του με τη δικαιολογία πως ήταν αδιάθετος.

— Τώρα πρέπει να δούμε τί απέγινε ο Μώρροου, επε ο Ντίκ. Δεν έχουμε κανένα σημάδι του. Άλλα πως να σ' αφήσω.

— Θάρρω μαζί σου! είπε εκείνη.

— Τζάνετ, ρώτησε ξαφνικά ο Ντίκ, αν πεθαίνατε σύ και η αδελφή σου, θα κληρονομούσε ο Μώρροου;

— Ναί! ψιθύρισε αυτή.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΞΑΝΑΣΚΟΤΩΝΕΙ...

Κάποιο θογγητό πόνου έφτασε στ' αυτιά τους από το παράθυρο. Ο Ντίκ πήδησε από εκεί και θοήθησε την Τζάνετ να τον ακολουθήση. Καθώς προχωρούσαν, άκούσανε πλησιέστερα την οίμωγή. Έτρεξαν κατά κεί. Ένας κα τακουρελιασμένος, λερωμένος άνδρας, πήγαινε κλονιζόμενος κατά το μέρος τους. Ο πόνος και ο φόβος είχαν παμορφώσει το πρόσωπό του. Ήταν ο Μώρροου.

— Τζάνετ! αποκρίθηκε στη φωνή της νέας, έλεγα πως δεν θα σάς ξανάβλεπα πιά. Ω! Θέ μου, το κεφάλι μου! και με τρεμάμενο χέρι έπιασε το μέτωπό του. Κάποιος με χτύπησε και λιγοθύμησα. Συνήρθη στη σιταποθήκη!

— Ο νέος ήταν μισολιπόθυμος. Ο Ντίκ έριξε το φως του φακού του και κύτταξε τα παπούτσια του Μώρροου. Ήταν γεμάτα μαύρη λάσπη.

— Ντίκ, είπε η Τζάνετ, πρέπει να τον πάμε στο σπίτι, πριν πέση χάμω.

— Αυτό κι' έγινε.

— Όταν πιά τον θοήθησαν να καθήση σε μια θαθεία πολυθρόνα, ο Ντίκ ζήτησε εξήγηση για τη λάσπη που ύπηρχε στα παπούτσια του Τζών Μώρροου. Αυτός κύτταξε τα παπούτσια του και τραύλισε:

— Δέν... ά!... ναί! ξέρω: Μέσα στο σκοτάδι δεν μπορούσα να βρω την πόρτα και πήδηξα από ένα παράθυρο. Θυμούμαι πως πάτησα στη λάσπη!

— Ο Ντίκ έμόρφασε!

— Ποιό είναι η "Έλσα; ρώτησε ο Μώρροου, κυττάζοντας τους άρραθωνισμένους.

— Πέθανε! είπε η Τζάνετ με πνιγμένη φωνή.

— Πέθανε! τραύλισε αυτός, άναπηδώντας με φρίκη.

— Ναί! Στο έλος, Μώρροου. Στο βουρκάδι, στη λάσπη! έπόνισε ο Ντίκ.

— Ο Μώρροου άνατινάχθηκε σαν ηλεκτρισμένος και πάλι κατάπεσε. Είχε γίνει πελιδνός. Και μ' όση δύναμη του άπόμεινε είπε:

— Είπε αλήθεια λοιπόν. Το φάντασμα, κάποιο τέρας ύπάρχει στο έλος. Και σεις πιστεύετε πως είμαι εγώ, κι' η φωνή του έσπασε.

— Ντίκ! είπε η Τζάνετ. Δεν μπορεί να είναι αυτός ο δολοφόνος. Κύττα τον πως είπε χιυτημένος. "Ας τον πάμε πάνω να ξεκουράσθ.

— Αφοι πήγαν τον Τζών ξανά, ξανακατέβηκαν και προσπάθησαν να δγάλουνε συμπεράσματα. Άπαντώντας σε έρωτήσεις του Ντίκ, η Τζάνετ τον πληροφόρησε, πως το φάντασμα είναι ένα άγριο πλάσμα, μισός άνθρωπος, μισό θηρίο. Στέκεται όρθιος σαν άνθρωπος, μα έχει άσπρο κεφάλι λύκου. Τα μάτια του θγάζουν φλόγες, και τα νύχια του είναι μεγάλα. Λένε πως είναι άμφίβιο, κατοικεί στο έλος διακόσια χρόνια, γιατί ο διάβολος τώχει κάνει αινιγμένο και για να πληρώση το χρέος του σ' αυτόν σέρνει κάθε τόσο στο έλος ζωντανούς ανθρώπους, τουλάχιστον κάθε πέντε χρόνια. Είπε ακόμα, πως σύμφωνα με όσα της είπε η Μις Γκάλτ, πριν πεθάνη ο θεός της Κυβρός, είχαν εξαφανισθ κατά τον ίδιο τρόπο και οι δύο προηγούμενοι ιδιοκτήτες του κτήματος. Η Μις Γκάλτ, είπε, πως αυτό συμβαίνει, επειδή, όπως λέει ο κόσμος, το φάντασμα μισεί αυτό το σπίτι που θρίσκεται τόσο κοντά στην κατοικία του.

— Ξαφνικά ο Ντίκ, καθώς μελετούσε το παράξενο αίνιγμα, σκέφθηκε μιά λεπτομέρεια που δεν είχε προσέξει ως τότε.

— Αυτό είναι! είπε.

— Τι τρέχει, Ντίκ;

— Άκουσε, Τζάνετ, πριν από μιά εβδομάδα σε είδοποίησαν πως ο θεός σου είχε πεθάνει και πως έπρεπε νάρξης εδώ για την άνάγνωσι της διαθήκης του. Ο τρίτος κληρονόμος ήταν ο Τζών Μώρροου. "Ηρθε την επομένη και έπρόκειτο να γιορτίσει την άλλη μέρα. Άλλά μού έγραψες πως η διαθήκη ήτανε πολύ παράξενη. Έπρεπε οι τρεις κληρονόμοι να μείνουν στο σπίτι έπτά μέρες μετά την άνάγνωσι της διαθήκης, διαφορετικά θα χάνανε κάθε δικαίωμα πάνω στην κληρονομιά. Τι πρόβλεπε η διαθήκη για την εικόνα του θείου σου, την Μις Γκάλτ;

— Της χορηγούσε πέντε χιλιάδες ολλάρια. Αυτή, ο Λούθηρος Σμιθ και ο Μόζ θα εξακολουθούσαν να μένουν ύποχρεωτικά στην ύπηρεσία με το μισθό που παίρνανε πριν από το θάνατο του θείου. Και το πιό παράξενο από όλα είναι πως αν εμείς δείχναμε άπροθυμία, άποφeyοντας να μείνουμε τις έπτά μέρες, το σπίτι και το κτήμα και όλη η περιουσία θα περνούσε στη Μις Γκάλτ.

— Τώρα πιά είμαι τελείως θέβαιος. Ξέρω τα έλατήρια. Στην άρχή προσπάθησαν να σάς φοβίσουν και να σάς κάμουν να φύγετε, πριν περάσουν οι άπαραίτητες έπτά μέρες. Άπόψε είναι η τελευταία νύχτα. Δεν έφύγατε και δεν άπέμεινε παρά το έγκλημα.

— Ντίκ! είπε η Τζάνετ, άνατηδώντας, νομίζεις πως η Μις Γκάλτ;...

— Βέβαια! Για θυμίσου τα λόγια της όταν την συναντήσαμε. Πως ήξερε πως πέθανε η "Έλσα, πριν της το πούμε; Και έπειτα είναι φανερό. "Αν φύγετε σεις από τη μέση κληρονομεί ο Μώρροου, αν φύγει κι' αυτός κληρονομεί η Μις Γκάλτ. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό; Είναι η σειρά σου τώρα!

— Σάν από ένστικτο η Τζάνετ σφίχτηκε στην άγκαλιά του μα δεν πρόλαβε να μιλήση. Μιά στριγκή κραυγή άντηχησε. Ο Ντίκ ένοιωσε να σφίγγεται ο λαιμός του, έσφιξε την Τζάνετ στην άγκαλιά του, ένω με το άλλο έβγαλε το ρεβόλβερ.

— Η κραυγή γεμάτη τρόμο άντηχησε πάλι κι' έπειτα άκούστηκαν βήματα

στον επάνω διάδρομο, βήματα που έτρεχαν και κατέληξαν στο κεφαλόσκαλο και ύστερα κατηφόρισαν. Ο Τζών Μώρροου αϊμόφυρτος, πελιδνός, μισοπεθαμένος έφθασε μπροστά στη διβλιοθήκη.

— Το φάντασμα! το φάντασμα! Είπε επάνω! φιθύρισε θραχνά πριν καταπέσει μπροστά τους άναίσθητος. Και πάνω από τη σκάλα ένα φανταστικό γέλιο άκούστηκε, το ίδιο γέλιο που είχαν άκούσει η Τζάνετ και ο Ντίκ κοντά στο έλος.

ΜΑΥΡΟΣ ΤΡΟΜΟΣ

Οι δύο νέοι με δυσκολία μόρρεσαν να συνέλθουν και ο Ντίκ ώρμησε στη σκάλα με το φακό του και το ρεβόλβερ του. Μονάχα η πόρτα του δωματίου του Μώρροου ήταν άνοιχτή. Οι άλλες ήταν κλεισμένες. Το δωμάτιο ήταν άδειο, και το κρεβάτι γεμάτο αίματα. Αυτά τα διέκρινε ο Ντίκ πριν άνεβή τα δύο τελευταία σκαλοπάτια της σκάλας. Εκεί άκουσε πίσω του ένα έλαφρό κράκ. Ήταν από μια πόρτα, την άνοιξε και θρέθηκε σ' ένα άλλο διάδρομο. Τον πέρασε τρέχοντας στις μύτες των ποδιών. Στο άσθος ήταν άλλη πόρτα, μια καθώς πήγε ν' άνοίξη τη χερούλι, τόπωσε ο φακός και κύλησε στο πάτωμα. Μέσα στην άναλαμπή του πρόλαβε και είδε το φάντασμα, η μάλλον το κεφάλι ενός μεγάλου άσπρου λύκου. Ύστερα το φως σβύστηκε άφηνώντας τον φοβερά μόνο. Ο Ντίκ πυροβόλησε μέσα στο σκοτάδι κι' έτρεξε στο διάδρομο πυροβολώντας και πάλιν. Μ' από κεί θρέθηκε μπροστά σε σκάλες και άκουσε θήματα που κατέβαιναν και έστριβαν. Άκολουθήσε κι' είχε το συναίσθημα πως θυβίζεται σε μια μαύρη άβυσσος. Ήτανε φανερό πως οι σφαίρες του είχαν άστοχήσει. Άλλά τα βήματα εξακολουθούσαν μέσα στο σπίτι. Αίφνης μιά πόρτα έκλεισε με πάταγο και δεν μπορούσε πιά να τα παρακολουθήση.

— Άντι γι' αυτά άκουσε μιά κραυγή τρόμου, την κραυγή της Τζάνετ, που σίγουρα ήτανε τώρα στη διάθεσι του τέρατος. Ο Ντίκ σαν τρελλός άρχισε να τρέχει μέσα στο σπίτι που άγνοούσε τελείως την διαρρύθμισή του. Προσέκρουσε στα έπιπλα και του έξφυγε το πιστόλι άπ' τα χέρια. Δεν είχε καιρό να ψάξη να το βρει. Δευτέρα κραυγή έφτασε στ' αυτιά του, πιό μακρυνή του τη φορά, λές κι' έρχόταν έξω από το σπίτι. Σκόνταψε σε μιά κλεισμένη πόρτα και την άνοιξε με κόπο. Κατάλαβε πως θρίσκότανε κοντά στη διβλιοθήκη.

— Τζάνετ! Τζάνετ! φώναξε. Δροσερός άέρας τον κύτησε στο πρόσωπο. Καθώς τραβούσε κατά κεί σκόνταψε σ' ένα άνθρπκιο κορμί εξαπλωμένο. Ήταν ο Μώρροου. Τρίτη κραυγή άντηχησε. Το άγέρι την έφερε από το άνοιχτό παράθυρο. Τρελλός από την άπελπισία πήδησε από το παράθυρο και έτρεξε κατά τη διεύθυνσι που είχανε συναντήσει πρωτίτερα τον Μώρροου. Τρέχοντας ξεχώρισε μέσα στην άστροφεγγιά, ένα παράξενο σύμπλεγμα, λές και κάποιος κουβαλούσε στον ώμο του ένα φορτίο. Ξαφνικά τώχασε άπ' τα μάτια του, προς το μέρος του σιτοβολώνα. Έφτασε στο μέρος όπου είδε το σύμπλεγμα να εξαφανίζεται. Ένας τοίχος και μιά μικρή πόρτα θρέθηκε μπροστά του. Την άνοιξε και μπήκε μέσα. Το σκοτάδι ή-

ταν πηχτό. Κράτησε την άνάσα του για να μόρρεση ν' άκούση. Μιά πνιγμένη οίμωγή έρχότανε από άριστερά. Έκα νε να πάη κατά κεί και ο στεναγμός άνακούστηκε. Έσφιξε τις γροθιές, πρόβαλε τα χέρια του κι' έκαμε δυο-τρία άργά θήματα. Σκόνταψε πάνω σ' ένα σώμα κι' έπεσε κατά πάνω του και με τις δυο του γροθιές. Ένστικτωδώς έσκυψε για ν' άποφύγη την άναπαδόσει, μα ήταν άργά. Κάτι έπεσε πάνω στο κεφάλι του και τον έριξε άναίσθητο. Το πρώτο πράγμα που ένοιωσε όταν συνήλθε ήταν ένας τρομερός πόνος στο κεφάλι και τρομερή άνακάτωσι στο στομάχι. Έμεινε έτσι ένα λεπτό. Σιγά - σιγά ο πόνος και η ναυτία του έλαττώθηκαν και ξαναθυμήθηκε. Η άγωνία έσφιξε την ψυχή του. Προσάθησε να συγκεντρωθ. Το γερό του μυαλό ίσως έσωζε την κατάστασι. Του έμεινε μιά τελευταία έλπίδα, ο γέρο Σέθ Κέν.

Πυρετωδώς έβγαλε από την τσέπη του τα σπρίτα και πήγε ν' άνάψη όταν έπάγωσε. Ένας άδύνατος ψιθύρος έφτασε στ' αυτιά του. Κράτησε την άνάσα του κι' άφουγκράστηκε. Ο ήχος έφτανε κάπου από κάτω του. Γονάτισε κι' έβαλε το αυτί του. Ο ψιθύρος ήτανε πιό δυνατός. Η καρδιά του κόντεψε να σταματήσει. Άκουσε μιά κραυγή, την κραυγή μιάς κόρης. Σηκώθηκε σιγά - σιγά, άναψε ένα σπρίτο και κύτταξε τριγύρω. Είδε πως θρίσκότανε σ' ένα μικρό δωμάτιο που χρησίμευε για άποθήκη. Στην άκρη ήτανε σκουριασμένα δοκάρια. Δεξιά του ήτανε άνοιχτή μιά πόρτα. Πέρασε από κεί κι' είδε μιά άλλη πόρτα άριστερά του.

Το σπρίτο έσβυσε. Διάθηκε την πόρτα στο σκοτάδι, ύστερα άναψε άλλο, κλείνοντας το φως του μέσα στις φούχτες του, ώστε να μισοφέγγη, χωρίς της φαίνεται έντονα. Ξεχώρισε σκάλες που κατέβαζαν σ' ένα κελάρι. Από κεί έρχονταν μιά φωνή. Ο Ντίκ έσβυσε το δεύτερο σπρίτο και με την πιό μεγάλη προσοχή άρχισε να κατεβαίνει. Κρατώντας την άνάσα του, προσπαθούσε να ξεχωρίση. Στο φως ενός λυχναριού είδε εξαπλωμένη σαν άψυχο κουβάρι την Τζάνετ. Οι ώμοι της ήταν γυμνοί. Έμοιαζε πεθαμένη και μόνο τα γυμνά της στήθη έπαλλαν έλαφρά.

Από πάνω της παραληρώντας από το φόβο ο Μόζ έλεγε φιτώντας το κορμί της:

— Δέν θα σ' αφήσω να σε φάη το έλος έσένα. Θα σε φυλάξω για τον έαυτό μου. Έδώ κανείς δε θα μόρρεση να σε βρη. Ναί! Τον κάρφωσα τον άλλον επάνω και θα τον σέρω στο θουράκι πριν να ευνήση!

Ο Ντίκ ώρμησε στο δωμάτιο και με τις γροθιές του ρίχτηκε στον έκπληκτο Μόζ. Μα η νίκη δεν ήταν εύκολη. Ο Μόζ ήταν πολύ δυνατός. Πολλές φορές κόντεψε να συντριβ. στην πάλη κι' άν το κατάφερε να ρίξη τον άλλον χάμω άναίσθητο, το άφειλε στο ότι ήτανε γυμνασμένος στην πυγμαχία.

Ύστερα έσκυψε και προσπάθησε να συνφέρει την Τζάνετ. Η νέα άνοιξε τέλος τα μάτια της.

— Έλα, Τζάνετ. Έγώ είμαι ο Ντίκ. Δεν έχεις τίποτα. Όλα περάσανε.

— Ω! Ντίκ. Ποιό είναι αυτός;

— Ο Ντίκ είπε:

— Να φύγουμε άπ' εδώ. Φόρα το μακκάκι μου, άγαπημένη μου.

Την έσοήθησε να ντυθ. και να σηκωθεί.

— Κι' αυτόν τί θα τον κάνεις; ρώτη-

σε εκείνη άνήσυχη.

— Άπάνω είδα κάτι λουριά. Θα τον δέσω και θα τον αφήσω εδώ ως το πρωί.

— Πάω να τα φέρω, είπε εκείνη, έξω που θρίσκονται. "Αν τον αφήσης μονάχο μόρρει να συνέλθ. και να φύγει...

— Γρήγορα λοιπόν: Μην άργούμε!

— Η Τζάνετ πήρε την λάμπα κι' άνέθηκε διαστικά. Ο Ντίκ άκουσε τα θήματα της ως το πρώτο δωμάτιο. Άκούθησε σιωπή και ξαφνικά άκουσε την κραυγή της. Άνέθηκε τις σκάλες σαν τρελλός. Από πάνω άντήχησε το άπαισιο περιγελαστικό γέλιο του τέρατος.

ΣΤΟ ΕΛΟΣ

Καθώς βγήκε από τη σιταποθήκη, ο Ντίκ έτρεξε κατά τη διεύθυνσι όπου είχε άντηχησει μέσα στη νύχτα το άπαισιο γέλιο. Κατάλαβε πως τραβούσε κατά το έλος. "Όσο προχωρούσε ο άέρας γινότανε ψυχρότερος και η μυρουδιά της σάπιας κτυπούσε τα ρουθούνια του. Τα θήματα άντηχούσαν δεξιά. Το φάντασμα εξακολουθούσε να γελ. και ο Ντίκ ύποψιάστηκε πως τώκανε έπίτηδες. Και παρ' όλο που έτρεχε, άρχισε να προσέχει που πατούσε. Μέσα στο άγνώνιδες του τρέξιμο, πότε σε κατωφέρειες και πότε σ' άνηφορίες, ξεχώρισε στη μέση του έλους ένα φως. Χωρίς να διασάση έτράβηξε κατά κεί κρατώντας την άνάσα του και προσπαθώντας να κρατήση την ίσορροπία του για να μη γλυστρήση και πέση στο έλος. Τέλος έφτασε σε μιά καλύβα και κύτταξε από το παραθυράκι. Ο πρόμος αυτή τη φορά υπερέβαινε κάθε προηγούμενο. Άναίσθητη, μισόγυμνη η Τζάνετ ήταν εξαπλωμένη στο πάτωμα κι' από πάνω της ήταν σκυμμένο το φάντασμα. Ο Ντίκ νόμισε πως θα τρελλαθ. μα τον έμψύχωνε η θέα της Τζάνετ. Συγκεντρώνοντας όδες του τις δυνάμεις, έδωσε μιά σπρωδιά στην πόρτα και ώρμησε σαν άστραπή. "Όρθιο μπροστά του ήταν το τέρας, κρατώντας ένα μαχαίρι. Με την πρώτη γροθιά ο Ντίκ ένοιωσε πως κάτω από την προβιά του λύκου ήταν κρυμμένος άνθρωπος. Καταβάλλοντας υπέρτατη προσπάθεια κατάρβωσε να πετάξ. μακριά το μαχαίρι που κρατούσε ο άντίπαλός του. Οι δύο άντρες κυλιόντουσαν στο πάτωμα. Μέσα στην πάλη η μάσκα του τέρατος έπεσε και φάνηκε το πρόσωπο του Λούθηρου Σμιθ. Ξάφνου άντηχησε η φωνή της Τζάνετ που συνήλθε από τη λιποθυμία.

— Ντίκ, κύτταξε έξω!

— Ο Ντίκ στράφηκε. Ήταν καιρός. Μιά σφαίρα πέρασε άπ' το παράθυρο και παρ' όλιγο θα τον κτυπούσε. Έκαμε να σηκωθ. και ξεχώρισε την Μις Γκάλτ. Σε λίγο όπλισμένη με ρεβόλβερ ώρμησε μέσα λέγοντας:

— Λούθηρε! είσαι πληγωμένος;

— Όχι, μητέρα! είπε ο Σμιθ και σηκώθηκε κι' αυτός. Δεν φανταζόμουνα πως αυτός ο τρελλός θα τα κατάφερνε να φτάση ως εδώ. Έλεγα πως θα πέφτε μέσα για τα καλά.

— Ο Ντίκ μάταια προσπαθούσε να σταθ. στα πόδια του. Ξανάπεσε χάμω. Είθε την Τζάνετ να σέρνεται κοντά του στα γόνατα. Ο Σμιθ έτρεξε και της έβούλωσε το στομάχι.

— Κάτω τα χέρια τέρας! Μη την έγυλεις!

—Σκαμνός! φώναξε η Μίς Γκάτ. Θά ψοφήσετε! Η περιουσία είναι δική μας. Δική μου και του Λούθηρου, που είναι παιδί του Κύρου Ράνταλ. Τόν έβριζε με τις χειρότερες λέξεις. Τό ίδιο έκανε και με μένα. Τόν πληρώσαμε όμως κι' εμείς. Μπρός, Λούθηρε! να τελειώνουμε!

Ο Λούθηρος όμως είχε αντιρρήσεις κι' εδύλωσε ξεκάθαρα στη μητέρα του να εξευτελίση τούς Ράνταλ, κάνοντας έρωμένη του την Τζάνετ κι' ύστερα να την σκοτώσει. Όσο για τόν Ντίκ δεν έμπαινε ζήτημα. Η Μίς Γκάτ τόν συμβούλεψε να τόν ρίξει άμέσως στο έλος, μη τυχόν και αντιληφθή τίποτα ο Σέθ Κέν. Μά άπάνω στην ώρα έπεσε μέσα σάν μπόμπα ο Μόζ φωνάζοντας: —Είπε δική μου. Θά την πάρω. Θά την πάρω εγώ!

Ο πρώτος που θρέθηκε μπροστά του ήταν η Μίς Γκάτ. Άλλά πρίν της πέσει τó ρεβόλβερ από τὰ χέρια, είχε προλάβει να κτυπήσει κατάστημα τόν Μόζ.

Ο Ντίκ πρόλαβε και τó άρπαξε φωνάζοντας: «Πίσω!» και πάτησε την σκανδάλη. Μπροστά στην άπειλή ο Λούθηρος Σμιθ με κυρτούς ώμους βγήκε κι' εξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα. Μιά σφαίρα τόν είχε κτυπήσει.

—Λούθηρε! Λούθηρε! φώναζε η μητέρα του και έτρεξε εσπίσω του.

Οι δυνάμεις του Ντίκ έσβυσαν και έπεσε λιπόθυμος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Όταν συνήλθε είδε τó δακρυμένο πρόσωπο της Τζάνετ σκυμμένο πάνω του κι' άκουσε τη γλυκειά της φωνή να τόν έρωτά:

—Πώς είσαι, Ντίκ;

Μιά πρωτότυπη κλινική για ύποψηφίους αυτόχειρας

Η ΙΑΠΩΝΙΑ μαστίζεται από μια τρομερήν άρρώστεια που λέγεται «σίνζο». Και ξέρετε πώς μεταφράζεται αυτό στη γλώσσα μας; «Διπλή αυτοκτονία». Γιατί είναι μια τρομερή επιδημία αυτή, μια μανία που έχει καταλάβει όλους τούς έρωτευμένους που δεν μπορούν να ένωθούν, να μη θρίσκουν άλλην διέξοδο από τόν θάνατο.

Και αν τó κακό περιωριζόταν τούλάχι στον έως εδώ! Άλλά τó μικρόβιο προσβάλλει και όλους τούς άπελπισμένους από τόν άγώνα της ζωής, και τούς σπρώχνει στην αυτοκτονία.

Όσον άφορά τούς τρόπους που μεταχειρίζονται για να πάνε πιδ γρήγορα στόν άλλον κόσμο, είναι βέβαια οι συνηθισμένοι, αλλά ένας είναι ο επικρατέστερος: μια βουτιά στόν κρατήρα τού ήφαιστείου Μιζάρα, που είναι κοινός τάφος όλων των έρωτευμένων.

Τό κράτος δεν μπορούσε βέβαια να μείνει άδιάφορο μπροστά σ' αυτήν την επιδημία που έχει τόν χαρακτήρα ομαδικής παραρροσύνης. Σε όλα τὰ μοναστήρια που όδηγοίν στόν κρατήρα τού ήφαιστείου, έτοποθέτησε άστυνομικούς σταθμούς για τήν επίβλεψη και τήν παρακολούθηση των υπόπτων. Άλλά τó κακό δεν έλιγόσθηκε. Άφου δεν μπορούσαν να σκαφαλώσουν ως τήν κορυφή τού ήφαιστείου, οι Ίάπωνες βρήκαν άλλα μέσα για να έξοφλήσουν με τη ζωή.

Επί τέλους, βρέθηκε ένας σωτήρας: ο ψυχολόγος Ριονσούκε Κομπαγιάσι, που ίδρυσε μια πρωτότυπη κλινική, με τόν τί-

τλο «Κλινική για τήν πρόληψη των αυτοκτονιών».

—Καλά, Τζάνετ! Ποδ θρισκόμαστε; Έκείνη τόν έπληροφόρησε πως ο Σέθ Κέν, που δεν ήτανε καθόλου τρελός, όπως της είχε πη η Μίς Γκάτ, άκουσε τούς πυροβολισμούς κι' έτρεξε και τόν έπηρε στην καλύβα του. Τώρα είχε πάλι να φέρη γιατρό. Υποψιαζότανε από πρίν τó Λούθηρο Σμιθ μά δεν είχε άποδείξεις. Τού έπλε ακόμα πως ο Σμιθ τρέχοντας, γλύστρησε κι' έπεσε στο έλος. Η μητέρα του πήγε να τόν σώσει και πνίγηκε κι' αυτή. Τούς είδε ο Σέθ.

—Όλα ξεκαθαρίζονται! έπλε ο Ντίκ. Όταν έσού είχες φύγει, η Μίς Γκάτ έσβυσε τὰ φώτα. Ο Σμιθ κτύπησε τήν Έλσα και τόν Μάρροου. Έσυρε τόν Μάρροου στη σιταποθήκη για να υπορρή να τόν παρασύρη κατόπιν στο έλος, κι' άφου έπνιξε τήν Έλσα, γύρισε στο σπίτι και προφασίστηκε τόν χτυπημένο. Ύστερα φόρεσε τήν μάσκα του κι' όταν άνεβόσκαμε τόν Μάρροου έπάνω, τόν έπληγωσε θανάσιμα. Ο Μόζ σε πήρε έμένα τήν ώρα που ένω κυνηγούσα τόν Σμιθ. Άλήθεια τί άπόγινε ο Μόζ;

—Πέθανε από τη σφαίρα της Μίς Γκάτ.

—Νά πεθάνουνε τόσοι άνθρωπο για μια περιουσία δεν άξιζε τόν κόπο.

—Ντίκ, ποτέ δεν θέλω να ξαναδώ αυτό τόν τόπο, όσο θά ζω!

—Όσο θά ζούμε; Δεν είναι έτσι γλυκειά μου!

Άντι ν' άπαντήση εκείνη έπλησίασε τὰ χείλη της στα δικά του.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΟΙ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΟΙ ΔΕΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ

Ο δόκτωρ Κομπαγιάσι έχει άφιερώσει τήν ζωή του στόν άγώνα κατά της μανίας πρδς αυτοκτονίας που μαστίζει τήν Ιαπωνία.

Έπειδή, λοιπόν, όλα τὰ μέτρα που έλαβε η Ιαπωνική κυβέρνηση κατά της αυτοκτονίας δεν έδωσαν ικανοποιητικά άποτελέσματα, ο δόκτωρ Κομπαγιάσι άρχισε έναν άγώνα πιδ άποτελεσματικών κατά της αυτοκτονίας.

Σε διάστημα λίγων μηνών η κλινική τού Κομπαγιάσι ένοσήλευσε 119 άτομα που ήθελαν σώνει και καλά ν' αυτοκτονήσουν και τὰ όποια έβγήκαν τελείως θεραπευμένα.

ΜΙΑ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στην κλινική τού Κομπαγιάσι μια δολοκλήρη οικογένεια: ο πατέρας, η μητέρα, και τὰ έφτά παιδιά της, που ήθελαν να μάθουν για ποιδ λόγο δεν έτρεπε ν' αυτοκτονήσουν. Ο πατέρας ήταν άνεργος και τὰ παιδιά με τη μητέρα υπέφεραν από τήν πείνα και τó κρύο. Ο Κομπαγιάσι βρήκε άμέσως τη λύση: προσέφερε στόν άνεργο μια καλή δουλειά.

Σε μιάν άλλη περίπτωση ο Κομπαγιάσι έκόντησε να χάση τó παινίδι. Ένας άπελπισμένος, άπορασιμένος να πεθάνη, έλεγε ύποσχεθί σ' έναν φίλο του ότι πρσ τού αυτοκτονήση θά έπλήγαινε από τήν κλι-

νική τού Κομπαγιάσι.

Έκράτησε τήν υπόσχεση του, αλλά, μπαίνοντας, ήπιε ένα δυνατό δηλητήριο. Τόν έπρόλαβαν όμως, τού έδωσαν έμετικό και δεν πέθανε. Ήταν ένας νεαρός έπαρχιώτης, που είχε χάσει στο έμποριο όλη του τήν περιουσία.

—Είσαστε πολύ άισιόδοξος!, τού έπλε ο Κομπαγιάσι όταν έμαθε τήν Ιστορία τού. —Ήμουνά μια φορά, τώρα όμως όχι!, απήντησεν ο δυστυχής.

—Τότε έγινάτε άπαισιόδοξος και οι άπαισιόδοξοι δεν αυτοκτονούν ποτέ.

Έπειτα ο Κομπαγιάσι παρεκάλεσε τόν νέο να κάμη ύπομονή μερικες έβδομάδες, για να τού δοή μια καλή δουλειά στο Μαντσουκού ή στην Νότιο Άμερική. Κάποια έλλίδα άρχισε να γεννιέται στην ψυχή τού νέου.

Έξαφνα όμως έσκηθράσκα:

—Δυστυχώς, έπλε, δεν έχω τὰ έξοδα για τó ταξίδι.

—Δεν πειράζει. Τό ύπουργείο των Άποικιών στέλνει ανθρώπους στο Μαντσουκού με έξοδά του και φροντίζει για τήν άποκατάστασί του.

ΑΜΕΙΛΙΚΤΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

Κάποτε ο Κομπαγιάσι δεν άπευθύνεται στούς άμέσως ένδιαφερομένους, σ' εκείνους δηλαδή που θέλουν ν' αυτοκτονήσουν, αλλά στούς γονείς των. Τέτοια ήταν η περίπτωσης ενός νεαρού ζεύγους που συνελήφθη από τήν άστυνομία, τη στιγμή που έπρόκειτο να πέση στόν κρατήρα.

Άφου τούς έκαμε μια πρόχειρη ανάκριση ο Κομπαγιάσι, έμαθε πως οι νέοι ήθελαν ν' αυτοκτονήσουν γιατί οι γονείς των δεν τούς άφηναν να παντρευθούν.

Οι γονείς, λοιπόν, των δύο νέων ήθελαν να τούς παντρεύσουν με άλλους, γιατί δεν μπορούσαν ν' άνεχθούν γάμο από έρωτα.

Ο Κομπαγιάσι άποφάσισε τότε να έπισκεφθή τούς άμείλικτους γονείς, συνοδευόμενος από τó ένοχο ζεύγος και δύο άστυφύλακες. Η εμφάνισις αυτή έκαμε μεγάλην έντύπωσι στούς γονείς, τούς όποιους ο γιατρός κατώρθωσε να πείσει να έπιτρέψουν τόν γάμον αυτόν.

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο δόκτωρ Κομπαγιάσι δεν ζητάει ποτέ τήν παραμικρή άμοιβή από τούς πελάτας του. Η κλινική του συντηρείται από έναν πολυεκατομμυριούχο, που άποφάσισε ν' άφιερώσει όλη του τήν περιουσία στόν άγώνα κατά της αυτοκτονίας.

Έννοείται, ότι εκείνοι των όποιων ο Κομπαγιάσι έσωσε τη ζωή, τού προσέφεραν σπουδαία δώρα. Αυτός όμως ποτέ δεν τὰ δέχεται, γιατί είναι της γνώμης ότι θά πάψη να έμπνέη τέτοιαν έμπιστοσύνη στούς άπελπισμένους, όταν αυτοί πεισθούν πως η προσπάθειά του είναι συμφεροντολογική.

Ο Κομπαγιάσι έχει εξακριβώσει ότι ί τίσσις πρδς αυτοκτονιών είναι πολύ σπανιότερη στούς φτωχούς, που είναι συνηθισμένοι στόν άγώνα της ζωής, και πολύ συχνότερη στούς πλουσίους που χάνουν τήν περιουσία τους. Έπίσης οι πολύ μορφομένοι είναι έπιρρεπείς πρδς τήν αυτοκτονία.

—Άς πάρουμε έναν άνθρωπο που έκοψε τó δάχτυλό του, λέει ο δόκτωρ Κομπαγιάσι. Άν είναι μορφωμένος θά σκεφθή άμέσως τήν δηλητηρίαση τού αίματος, τόν τέτανον κ.λπ. και θά τρομοκρατηθή. Τό ίδιο συμβαίνει και όταν τόν εύρη καμιά άτυχία. Φαντάζεται όλες τις τρομακτικές συνέπειες, και αυτοκτονεί.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

Αυτότελης νουβέλλα από τὰ άριστουργήματα της γαλλικής φιλολογίας

Ο ώραίος γυμναστής

ΕΚΕΙΝΟ τó καλοκαίρι, αντί να πάμε, όπως κάθε χρόνο, στο Μαιζόν - Λαφέτ, η οικογένειά μας σκορπίσθηκε. Ο μπαμπάς έπρεπε να κάμη ένα ταξίδι στο έξωτερικό, για τς δουλειές του, ή μαμά ήθελε να περάση τη σαίζον κοντά στη γρηά μητέρα της στη Βρετάννη, κι' έτσι άποφάσισαν να με στείλουν στην Τουραίν, όπου περνούσαν τις διακοπές τους τὰ κορίτσια τού συνεταιρισμού των Λικέων. Ήταν μια σοβαρή όργάνωσις, υπό τήν διεύθυνσι της κυρίας ντε Μπόλ, στην όποία οι γονείς μπορούσαν να έμπιστεύονται τις κόρες τους χωρίς κανέναν φόβο.

—Θά είναι μια λαμπρή ευκαιρία για σένα, Έντμόντ, μου έπλε ή μαμά, να ζήσης με νέες της ηλικίας σου και να γίνης λιγά-

τερο άγρόμι.

Πραγματικά, τó περιβάλλον μου φάνηκε έξαιρετικά εύχρηστο. Είμεθα καμιά πενήνταριά νέες, άλλες μαθήτριες άκόμη και άλλες τελειόφοιτοι, από δεκαέντε ως είκοσι χρόνων. Είχαμε εκεί όλες τις άνέσεις, θερμά ντους, αίθουσες για παιγνίδια, γυμναστήριο, τένις, κροκέ. Παίχαμε, κάναμε έκδρομές, έγυμναζόμεθα υπό τήν διεύθυνσι της γυμναστρίας μας.

Δεκαέντε μέρες μετά τήν άφιξί μου, η γυμναστρία μας στραμπούλιζε τó πόδι της. Τήν μετέφεραν άμέσως στο Ιατρείο, όπου τήν περιποιήθηκε η νοσοκόμος, η δεσποινίς Μαργαρίτα. Ήμουν μπροστά όταν η δεσποινίς Μαργαρίτα βγήκε από τó Ιατρείο, και έπλε στη διεύθυντριά:

—Πολύ φοβόμαι, κυρία, ότι δεν θά μπορέση να έργασθί όλο τó καλοκαίρι.

—Καί τώρα τί θά κάμωμε ; είπε ή διευθύντρια με άπελπισία. Δέν γνωρίζω καμιά γυμνάστρια διαθέσιμη.

—Ετσι, ύστερα από λίγες μέρες, στη θέσι της γυμναστρίας, ήσασθε ένας γυμναστής. Δέν ξέρω άν ή διευθύντρια ήταν ένδου- σιασμένη, έμειν όμως πετούσαμε από τη χαρά μας. Φαντασθήτε ένα νέο, ώραιο και συμπαθητικό άθλητή, άνάμεσα σέ πενήντα κορίτσια που τό μεγαλύτερό τους ήταν είκοσι χρονών και τό μικρότερο δεκαπέντε !

Ήταν τό πιό απλό και τό πιό γοητευτικό παιδί του κόσμου. Τά μεγάλα του γαλανά μάτια ήσαν άγνά σαν παιδιού. Φορούσαν σέ όλες, από την διευθύντρια ως την καμαριέρα, με την ίδια φιλική απλότητα. Ένέπνεε έκτίμησι και θαυμασμό.

—Χωρίς άμφιβολία, αυτός ό άνθρωπος έχει όλες τις χάρες. Έλεγε μιá θραδιά, μέσα στον κοιλώνα, την ώρα που γδύνονταν, ή φίλη μου ή Μώδ, μιá θελκτική ξανθή Άμερικανούλα. "Αν έ- ξακολουθήσθαι να με κυττάξη με την ίδια γλúκα και με την ίδια αδιαφορία όπως και τις άλλες πενήντα, θά κρεμασθώ ή θά πέσω άπ' τό παραθύρο.

Η Μώδ ήταν έλαφρή και επιπόλαια όσο εγώ ήμουν σοβαρή, είχε όμως χρυσή καρδιά και παιρiάκι θαυμάσια. "Ακούσα τις έξομολογήσεις της, χαμογελώντας με επίεικεια. Ποτέ δέν θά μπορούσα εγώ να έρωτευθώ έτσι επιπόλαια. Βυθισμένη πάντα στην ανάγκη μου, ζώντας κάπως παρόμοια, είχα πλάσει για τόν έρωτα μεγάλα όνειρα. "Αν αγαπούσα εγώ, θά αγαπούσα για καλά ! Γι' αυτό ήμουν μιá από τις λίγες που δέν επιζητούσαν τά θέλματα του ώραιοι γυμναστή. Πολλές φορές, άντι να παίρ- νω μέρες στα παιγνίδια, καθόμουν στο πάγκο μ' ένα βιβλίο.

—Ετσι με θρήκε μιá μέρα ό γυμναστής μας, ένφ περνούσε φορετώμενος με τις μπάλλες του τέννις και μου φώναζε :

—"Ω ! δεσποινίς Έντιμόντ ! Τί κάνετε αυτούς όλομόναχ, ένφ έμεις έτοιμάζουμε μιá θαυμάσια παρτίδα τέννις ; Παρατήρησα ότι άπορεύετε τα σπόρ.

Αυτή ή έρώτησις με ταραξε. Ποτέ δέν είχα φαντασθί ότι ό Μάρκος Φωρέ, που τόν τριγύριζαν τόσα κορίτσια, μπορούσε να προσέξη την άπουσία μου. Κοκκίνισα και άποκρίθηκα με ελλι- κρίνεια :

—Όταν ήμουν μικρή, κύριε Φωρέ, ήμουν άδόνατη, γι' αυτό δέν έσυνήθισα να καταγίνωμαι στα σπόρ.

Τό φατεινό βλέμμα του με κύτταξε με συμπάθεια.

—Ενας λόγος περισσότερος, δεσποινίς, για να μάθετε τώρα. Τό διάβασμα είναι πολύ ώραιο πράγμα, αλλά, άν δέν γυμνάξη κανείς και τό σώμα του, κινδυνεύει να χάση την ισορροπία του. Αξίζει τόν κόπο να έξασκή κανείς και τις φυσικές του δυνά- μεις, για να είναι πάντα γερός και χαρούμενος.

Ποτέ κανείς δέν μου είχε μιλήσει έτσι. Η λογική τών επι- χειρημάτων του μου έκαμε έντύπωσι, και πρό πάντων ή έπιθυ- μία του να μου κάμη καλό. Ακούμπησα τό βιβλίο μου στον πάγκο, σηκώθηκα και είπα :

—Πάω να φέρω τη ρακέτα μου.

Ένα είδος χαρούμενου και άνεξήγητου πυρετού με είχε κυ- ριεύσει. Μου φαινόταν ότι κάποιος με τραβούσε με μιά από τη μοναξιά μου και με άνάγκαζε να λάβω μέρος στη ζωή, στη χαρά, στη νεότη.

Τό θράδυ, στον κοιλώνα, ή Μώδ μου είπε με άναστεναγμό : —Τί άδικη που είναι ή ζωή ! Έμένα, που θά έδινα τό πán γι' αυτόν, δέν με προσέχει καθόλου. Ένφ έσένα, που δέν τόν λογαριάζεις, ήσουν σήμερα, όλη την ήμέρα, ή χαϊδεμένη του.

Κοκκίνισα τόσο πολύ, που της Μώδ της ξέφυγε από τα χέρια τό βιβλίο της με την κρέμα.

—Μά τί βλέπω ! φώναξε σαστισμένη. Μου φαίνεται πως δέν σοφ είναι και τόσο αδιάφορος πιά !

—Σε παρακαλώ, μñν κάνεις άνόητα άστεία !

—Ε, έ, έ ! Για δέστε τες αυτές τις χαμηλοβλεπούσες, με- λαχροινούλες, που διαβάζουν ποιήματα κάτω από τό δένδρο ! Αυτά τα μαύρα ματάκια ξέρον να γίνονται φλογερά για να γοητεύσουν κάποιον ώραιο γυμναστή !

—Μώδ ! Σώπα !

Επί τέλους πλαγιάσαμε και μās τύλιξε τό εύεργετικό σκο- τάδι. Καί τώρα αφέθηκα στις άναμνήσεις εκείνης της ήμέρας. Ξανάζωσα τό κάθε δευτερόλεπτο : τη συμπάθεια που διάβασα μέσα στα ώραιο του φατεινά μάτια, τη χαρά που πλημύρισε όλό- κληρη την ύπαρξί μου. Καί ύστερα, όταν στο τέννις, άγγιξαν τό χέρι μου τά μελανιά δάχτυλά του, τό ρίγος που με συγκλό- νισε όλόκληρη. "Ω ! ναί, δέν χωρούσε άμφιβολία, τόν άνε- πούσα !

Η δεσποινίς Μαργαρίτα ή νοσοκόμος

ΗΝ άλλη μέρα έβρεχε. Αυτήθηκα υπερβολικά, γιατί ή βο- ρή μās έμπόδιζε να παίξουμε τέννις. Κι' ένφ τά άλλα κορί- τσια μαζεύθηκαν για να κεντήσουν ή να πλέξουν, εγώ δι- ευθύνθηκα μελαγχολικά στη βιβλιοθήκη. Όταν υπήκα, ή καρδιά

μου έρχισε να χτυπά τρελλά : είχα άναγνωρίσει εκείνη την ψη- λή κομοσσιαία, εκείνα τά ξανθά μαλλιά επάνω άπ' τόν ήλιο- καμένο αυχένα !

Ο Μάρκος στράφηκε και μου χαμογέλασε.

—Δέν είχαμε τύχη σήμερα, δεσποινίς Έντιμόντ !

Ακούοντάς τον να προφέρει τό όνομά μου, έννοιωσα μιá πα- ράξενη συγκίνηση. Καί είπα δειλά :

—Ήρθα να βρώ κανένα βιβλίο για τό σπόρ, άν υπάρχει.

—Θαυμάσια ιδέα ! Υπάρχουν πολλά και θά σάς βοηθήσουν.

Σταθήτε να ψάξωμε μαζί.

Εκείνη την στιγμή άκουσα έναν έλαφρόν θόρυβο πίσω μου.

Η δεσποινίς Μαργαρίτα, ή νοσοκόμος, στεκόταν στην πόρτα.

Και με κυτούσε με καμία.

—Περάστε, δεσποινίς Μαργαρίτα, είπε ό Μάρκος. Θά τε- λειώσωμε άμέσως.

Έψαξε μιá στιγμή στη βιβλιοθήκη, θρήκε ένα βιβλιαράκι και μου τό έδωσε.

—Όρίστε, διαβάστε αυτό ! Είμαι πολύ εύχαριστημένος που άρχισατε να ενδιαφέρεστε γι' αυτό τό ζήτημα !

Τόν εύχαρίστησα και διευθύνθηκα προς την πόρτα. Έπιθυ- μούσα πολύ να μείνω άκόμη και να κουβεντιάσω μαζί του, ή δεσποινίς Μαργαρίτα όμως δέν τό κουνούσε από τη θέσι της. Για πρώτη φορά τότε παρατήρησα πόσο ήταν όμορφη, όλόξανθη μέσα στην χιονάτη μπλούζα της.

Από τότε, δέν μου δόθηκε πιά ή εύκαιρία να ξαναδώ τόν Μάρκο μόνο. Καί όμως —τό διαισθανόμουν— την επιζητούσε κι' αυτός αυτήν την εύκαιρία όσο κι' εγώ. "Ήξερα ότι ό Μάρ- κος δέν μ' αγαπούσε άκόμη, αλλά ότι ήταν έτοιμος να μ' αγα- πήσει. Διάβαζα κάτι περισσότερο παρά συμπάθεια στα μάτια του.

Παρηγοριόμουν μ' αυτήν την έλπίδα, σιωπηλά. Για τίποτε στον κόσμο δέν θά τό ώμολογούσα, άκόμη και στην Μώδ. Η φίλη μου είχε πιά να με πειράζει. "Ολόγυρά μου οι άλλες ψιθύριζαν τις έκμυστηρεύσεις τους : «Με κύτταξε !—Μου σή- κωσε τό μαντίλι μου !» Αυτά όμως δέν μ' έκαναν να ήληθεί.

Ήξερα, στο βάθος της καρδιάς μου, ότι αυτά ήσαν παιδαριώ- δεις φαντασιοληξίες, ένφ τό αίσθημά του για μένα, ήταν δια- φορετικό.

Μιά θραδιά, μετά τό δείπνο, βλέποντας τό Μάρκο στην τα- ράτσα, κόλησα να τόν πλησιάσω. Την στιγμή όμως που έφθα- να κοντά του, ή δεσποινίς Μαργαρίτα ξεπήδησε στη μέση και τόν πλησίασε πρώτη.

Εκείνος ό Αθηνούσιος ήπηρεσε μαρτυρικός για μένα. Είκοσι φορές την ήμέρα τόν έβλεπα, ποτέ όμως μόνο. Τό γαλανό χρώ- μα τών ματιών του μου φαινόταν πιό βαθύ από τό χρώμα τ' ουρανού.

Καμιά φορά, ξεφεύγοντας από τις συντροφισσές μου, την ώρα του μεσημεριάτικου ύπνου, τραβούσα προς τά χωράφια, και έσπλωνέμην επάνω στο χορτάρι, συλλογιζόμουν τι θά ήτο· ή άγάπη μας.

Οι μέρες όμως περνούσαν και ό Μάρκος, άντι να έρχεται κοντά μου, άπομακρυνόταν. Ήταν πάντα εύγενικός μαζί μου, πάντα έτοιμος να με βοηθήση στο τέννις, δέν έβλεπα όμως πιά στα μάτια του εκείνη τη γλυκειά λάμψη που μου έδινε τόσες έλπίδες.

Είχα άρχισει να υποφέρω, να νοιώθω την ψυχή μου άπογοη- τευμένη και κουρασμένη.

Την 1η Σεπτεμβρίου θά ξέφυγε ή Μώδ. Αυτήθηκα πολύ, γιατί τό τρυφερό της βλέμμα μου έδινε δύναμι. Θά μου φαινόταν ίε- ροσύνη να της μιλήσω για την άγάπη μου για τό Μάρκο, κατα- λάβαινα όμως ότι ή Μώδ ήξερε.

Την παραμονή της άναχωρήσεώς της, τό θράδυ, άφου έσθυ- σαν τά φώτα, έννοιωσα ξαφνικά μιá θερμή πνοή από τό μάγουλό μου. Ένα χέρι άκούμπησε τρυφερά στον ώμο μου.

—Έντιμόντ !

Ήταν ή Μώδ, που είχε έρθει να καθήση στο κρεβάτι μου, μέσα στο σκοτάδι.

—Χρυσή μου Έντιμόντ, θά ήθελα κάτι να σοφ πώ. Δέν θέλω να σε άναγκάσω να μου άνοίξης την καρδιά σου. Αλλά... φο- δάμαι για σένα.

—Φοβάσαι !

—Ναί. Είσαι τόσο διαφορετική από τις άλλες, τά παίρνεις τά πράγματα τόσο σοβαρά ! Κινδυνεύεις να υποφέρης πολύ και... δέν τό αξίζει !

—Μώδ ! Μñν τό λες αυτό !

—Ναί, πρέπει να στο πώ, γιατί πρέπει να μάθης. "Αν ήταν καλός, δέν θά άφηνε την Μαργαρίτα να τόν τυλίξη. Αυτή ή γυναίκα είναι τριάντα χρονών —ξή χρονία μεγαλύτερη του— και αυτή ξέρει πολλά. Έσθ δέν είσαι παρά ένα κοριτσάκι που ζή στα σύννεφα, ένφ εγώ πετώ γερά στη γή. Δέν μπορείς να τά δγάλης πέρα με μιá Μαργαρίτα. Φυλάξου !

Η Μώδ με φίλησε τρυφερά, μου ψιθύρισε μερικά τρυφερά λόγια και ξαναπήγε στο κρεβάτι της.

Όλη τη νύχτα έμεινα με τά μάτια διάπλάτα μέσα στο σκοτά- δι. Να ήταν αλήθεια ; Να υπήρχε τίποτε άνάμεσα στο Μάρκο και στην Μαργαρίτα !

Μετά την άναχώρησι της Μώδ, έννοιωθα μεγάλη μοναξιά ανά- μεσα στα άλλα κορίτσια, με τά όποια δέν με συνέδεε τίποτε. Στην λίπη μου άνακατευόταν ή άγωνία μου για όσα μου είχε πη ή Μώδ. Χωρίς άλλο θά είχα ύφος πολύ θλιμμένο, γιατί μετά τό γεύμα, ό Μάρκος ήρθε αύθόρμητα κοντά μου, και με ρώτησε με συμπάθεια :

—Αυτάστε που έφυγε ή φίλη σας ;

Σήκωσα προς αυτόν τό πρόσωπό μου, που τό πλημύρισε ξα- φνική χαρά. Τί με έμελλε άν την έβλεπε και άν καταλάβαινε επί τέλους τό μυστικό μου ! με φώναζε όμως μιá γυμνάστρια.

Βρισκόμαστε στην τραπεζαρία, όπου όλοι πηγαινοέρχονταν μετά τό γεύμα. Αναγκάστηκε να πάω κοντά της. Με παρακάλεσε να πάω να της φέρω τά κλειδιά ενός ντουλαπιού. Όταν γύρισα, ό Μάρκος δέν ήταν πιά εκεί.

Δέν μπόρεσα να μη σκεφθώ ότι κοντά σε κείνη τη γυμνά- στρια βρισκόταν ή δεσποινίς Μαργαρίτα.

Από κείνη όμως την ήμέρα, άρχισα να είμαι πιό εύτυχισμένη. Με είχε πλησιάσει ! Μου είχε μιλήσει !

Στό τέννις είχα κάμει μεγάλες προόδους. Ο Μάρκος με συγ- χάρηκε μπροστά σ' όλον τόν κόσμο.

—Βλέπετε, δεσποινίδες, ή Έντιμόντ μπορεί να χρησιμεύση για παράδειγμα ! Δέν ήξερε σχεδόν να παίξη έδώ κι' ένα μήνα, και τώρα κοντεύει να γίνη πρωταθλήτρια !

Έντιμόντ ! Με έλεγε Έντιμόντ ! Τό «δεσποινίς» τό είχε κα- ταγγήσει. Πλημμυρισμένη από εύγνωμοσύνη και χαρά, τόν κυ- τούσα που έπέβλεπε τό παίξιμο τών άλλων.

Ένα χέρι άκούμπησε στο μπράτσο μου :

—Δεσποινίς Ντωμαρύ, έχω να σάς μιλήσω.

Ήταν ή νοσοκόμος. Τό βλέμμα τών γκριζών ματιών της ήταν ψυχρό όσο κι' ή φωνή της.

Την άκολούθησα σιωπηλά. Διέσχισε την άλλέα και κάθισε σ' ένα πάγκο.

—Καθήστε !

Υπήκουσα πάλι. Ένοιωθα όμως μέσα μου να βράξη ή αγα- άκτησις.

—Δεσποινίς Ντωμαρύ, έπιθυμώ να σάς πώ κάτι για τό καλό σας.

Δέν άπήντησα. Εκείνη συνέχισε, κυττάζοντάς με κατάματα :

—Εκάμει μεγάλες προόδους στο τέννις. Ο κύριος Φωρέ τό άιπε πρό όλίγου.

Αισθάνθηκα τό πρόσωπό μου, τόν λαιμό μου, ως και τ' αυτιά μου να κοκκινίζουν. Με περιφρονητικό τόνο, ή δεσποινίς Ντωμαρύ με ρώτησε :

—Δέν τό καταλαβαίνετε λοιπόν ότι τό μόνο πράγμα για τό όποϊόν ό γυμναστής σας ενδιαφέρεται για σας είναι τό τέν- νις σας ;

Σηκώθηκα μ' ένα πήδημα. Θά ήθελα να μπορούσα να πώ ότι αγαπιώμαστε, ό Μάρκος κι' εγώ, αλλά ότι δέν τό είχαμε πη ό ένας στον άλλον, γιατί ήταν προτιμότερο να περιμένωμε τό τέ-

λος των διακοπών. Άλλοίμονο ! μήπως ήμουν δεβαία για την δική του άγάπη ; Τά λόγια έμειναν κρεμασμένα στα χείλη μου. Η νοσοκόμος πρόσθεσε :

—Σας τό επαναλαμβάνω ότι σας μιλω για τό καλό σας. Πα- ψετε πιά να του ρίχνετε !

Την διέκοψα με βραχνή φωνή :

—Δέν έχετε τό δικαίωμα να μου μιλάτε έτσι ! Δέν είστε προστάμενη μου. Δέν σας ζήτησα συμπόλη. Άρνούνται να συ- ζήτσω μαζί σας γι' αυτό τό ζήτημα !

Τά βλέμματά μας διασταυρώθηκαν. Μέσα στα γκριζα και ψυ- χρά μάτια της Μαργαρίτας υπήρχε τόσο άμείλικτη έχθρα, που ρίγησα.

Της γύρισα την πλάτη κι' έφυγα.

Μέσα στην ψυχή μου έβραζε θύελλα. Πώς αυτή ή γυναίκα τολμούσε :... Έξ άλλου έννοιωθα να με πλημμυρίξη παράξενη χαρά. "Ωστε λοιπόν με φοβόταν ! Είχε παρατηρήσει κι' αυτή ότι ό Μάρκος με είχε προσέξει, γιατί, φαίνεται, μās παραμόνευε πίσω από τά δεντράκια, άντι να κάθεται στο λατερίο της.

«Δέν καταλαβένετε, λοιπόν, ότι τόν αγαπώ !»

ΑΛΛΗ μέρα ήταν Πέμπτη, μέρα άδείας του Μάρκου. Δέν θά τόν έβλεπα όλη την ήμέρα ! Καλά ! θά πήγαινα στα χωράφια να όνειροπολήσω. Μ' έμπόδιζε όμως ή καινούργ- για μου γειτόνισσα ή όποια με ρώτησε :

—Μήπως έχετε να μου δανείσετε μιá άσπρη μπλούζα ; Θά αναλάβω σήμερα την ύπηρεσία του λατερίου.

—Εσείς ; Καί ή νοσοκόμος ;

—Την κάλεσαν στην πόλη τηλεφωνικώς. Έφυγε σήμερα το πρωί —με τό τραίνο που πήρε κι' ό ώραίος Μάρκος— κατά τήν ψυσικά.

Καινούργιο όμως πλήγμα με περίμενε : μιá ύπηρεσία ήρθε και με είδοποίησε ότι με περίμενε ή διευθύντρια στο γραφείο της.

Η κυρία ντε Μπόλ, μιá συμπαθητική γυναίκα με γλυκό δον και σταθερό χαρακτήρα, με υποδέχθηκε με την συνηθισμένη της καλωσύνη. Τό πρόσωπό της όμως φαινόταν σκεπτικό.

—Έντιμόντ, ξέρετε πόση έλευθερία προσπαθώ να δίνω στις κηδεμονευόμενες μου. Εκείνο που επιδιώκω είναι να περνούν εύχάριστα έδώ. Υπάρχουν όμως άπαιτήσεις εύπρεπείας και πεπ- θαρχίας στις όποιες πρέπει να ύποτασσώμεθα. Αυτούμαι που αναγκάζομαι να σας μιλήσω γι' αυτό τό ζήτημα.

Ένα κωμα άγανακτίσεως και θυμού με πλημύρισε. Δέν μου ήταν δύσκολο να μαντέψω ποιός της είχε έμπνέσει αυτά τά λόγια.

Με τό κεφάλι ψηλά, άπήντησα :

—Κυρία, σας διηγήθηκα ψεύτικες ιστορίες εις βάρος μου ! —Σας παρακαλώ, Έντιμόντ, μñν μιλάτε σ' αυτόν τόν τόνο ! Γά ξέρω όλα. Φερθήκατε άπέναντι ενός προσώπου χωρίς την αξιοπρέπεια που παιριάζει σ' ένα κορίτσι καθώς πρέπει. Αυτό μπορεί να σας βλάψη, όχι μόνον εσάς, αλλά και αυτό τό πρό- σωπο, και επί πλέον την καλή φήμη του ίδιούματος ! Τό κατὰ λαβαίνετε ότι δέν μπορεί να τό άνεχθώ αυτό !

Έτρεμα από συγκίνηση και άγανάκτησι.

—Αλλά, κυρία, δέν έκαμα τίποτε για τό όποιο μπορώ να ντρέπομαι. Άλλα κορίτσια προχώρησαν πολύ περισσότερο από μένα και όμως δέν τους έγινε παρατήρησις.

—Έντιμόντ ! Έντιμόντ ! άς μñν προχωρούμε σε λεπτομέρειες, γιατί αυτό δέν σας συμφέρει. Άκόμη και ή συγκίνησίς σας σας προδίδει, φτωχό μου παιδί. Ακούστε, δέν είμαι διευθύν- τρια φυλακής, ξέρω τί θά πούν νεϊάτα, σκεφθήτε όμως την ειθύνη μου. Αυτή ή κατάσταση πρέπει να λήξη !

Ακούμπησε τό χέρι της στο δικό μου και μου είπε πιό γλυκά :

—Έχουμε και άλλο οίκοτροφείο στην Τουρραίν, λίγες ώρες μακριά άπ' έδώ. Αφού πρέπει να μείνετε ως τό τέλος της σαι- ζόν, καλύτερα να πάτε εκεί.

Εγίνα τόσο γλωή, που είδα τό βλέμμα της διευθύντριας να καρφόνετε με τρόμο στο πρόσωπό μου. Να φύγω ! Να μñν ξα- ναδώ τό Μάρκο ! Αησιμονώντας την αξιοπρέπείά μου, φώναξα με άπόγνωσι :

—Δέν είναι δυνατόν ! Δέν θά τό κάμετε αυτό ! Δέν θά με διώξετε !

—Παιδί μου, δέν γίνεται λόγος να σας διώξωμε ! Απλού- στατα, θά μετατεθήτε εκεί... —"Ω, κυρία, σας παρακαλώ, σας ικετεύω ! Κρατήστε με ! Σας ύπόσχομαι να μñν ξαναπαίξω τέννις, να μñν του ξαναμι- λήσω, άρκεί να μείνω.

Και, συντριμμένη, πρόσθεσα κλαίοντας :

—Δέν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι τόν αγαπώ !

Η διευθύντρια μου φέρεθηκε με υπαινικη γλúκα και ποσπά- θησε να με κάμη να λογικευθώ.

—Πόσων χρονών είστε, Έντιμόντ ;

—Ετσι με θρήκε μιá μέρα ό γυμναστής μας στο πάγκο και έλ- λεινός με.

ΕΝΤΙΜΟΝΤ

—Σχεδόν δεκαοχτώ.
—Δηλαδή δεκαεπτά! Παιδί μου, σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία, ἡ κάθε γυναίκα περνᾷ ἀπὸ ἓνα εἶδος δοκιμασίας. Θὰ δῆτε ὅτι σὲ λίγο θὰ χαμογελάτε καὶ σεῖς ἡ ἴδια γιὰ τὴν μαθητικὴ σας τρέλλα.
—Ποτέ! εἶπα ἄγρια.
—Ἀκόμη καὶ ἂν τὸν ἀγαποῦσατε σοβαρά, αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν ἀρεστό. Θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀγαπᾷ κι' αὐτός. Σᾶς μίλησε;
—Οχι... ἀλλά... νοιώθω ὅτι...
—Ἕνας λόγος περισσότερος γιὰ νὰ χωρισθῇτε αὐτὴ τὴ στιγμή! Ἐγὼ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ Μάρκο, εἶναι ὅμως νέος, ἄπειρος, καὶ μπορεῖ νὰ διαπραξῇ καμμιὰ ἀπερισκεψία. Ἄν συμβῇ τίποτε, πὼς νὰ κυτάξω τὴ μητέρα σας κατὰ πρόσωπο; Σᾶς ἐμπιστεύθηκε σὲ μένα! Εἴστε μιὰ νέα καθὼς πρέπει, καὶ ἡ ὑπόληψίς σας πρέπει νὰ μείνῃ ἀθικτή. Πιστέψτε με, τὸ λογικότερο εἶναι νὰ πῆτε ὅτι μιὰ φιλικὴ σας οἰκογένεια κατοικεῖ κοντὰ στὸ παράστημά μας, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο προτιμᾷτε νὰ μετατεθῇτε ἐκεῖ.
—Καὶ ἂν ἀρνηθῶ;
—Ἄν ἀρνηθῇτε, Ἐντμόντ, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ σᾶς στείλω πίσω στὴ μητέρα σας καὶ νὰ τῆς τὰ γράψω ὅλα.
—Οχι! φώναξα μὲ ἀπελπισία.
Ἡ μαμά δὲν θὰ μὲ καταλάβει καὶ θὰ εἶχαμε σκηνές. Καὶ τί ταπεινώσεις γιὰ μένα!
—Γι' αὐτὸ, Ἐντμόντ, φανῆτε λογικὴ καὶ δεχθῆτε τὴν λύσι πὺν σᾶς προτεῖνω. Ἄλλωστε δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ ἓνα μῆνα! Ἐσκυψα τὸ κεφάλι. Τί μπορούσα νὰ κάμω; Μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς πλημυρισμένης μου καρδίας κρεμάσθηκα σὲ μιὰ καὶ μόνη ἐλπίδα: ὁ Μάρκος θὰ γυρίζε στὸ Παρίσι, καὶ ἐκεῖ θὰ ἤμουν ἐλεύθερη νὰ τὸν βλέπω! Ὁ θὰ κατάρρενα νὰ τὸν συναντήσω, νὰ τὸν καλέσω σπίτι.

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ ἀγωνία καὶ ἐλπίδα, πέρασα σὰν σὲ ὄνειρο τὸν Σεπτέμβρη. Ἀπὸ μακριά, τὸν ἀγαποῦσα ἀκόμη πὺν πολλὸν τὸν Μάρκο. Ὅλες τὸν οἱ χειρονομίες μου ξαναγύριζαν στὴν μνήμη μὲ καταπληκτικὴ ἀκριβεία. Καὶ δὲν ζοῦσα πιά παρὰ μὲ τὴς ἀναμνήσεις μου.
Ἀφοῦ σκέφθηκα πολὺ, ἀποφάσισα νὰ τοῦ στείλω ἓνα γράμμα. Τοῦ ἔγραψα μὲ ὅση περισσότερη ἀξιοπρέπεια ἦταν δυνατόν, εὐχαριστώντας τον γιὰ τὴν εὐγένεια πὺν μου εἶχε δεῖξει. Μὲ χτυποκάρδι περίμενα τὴν ἀπάντησί του. Ἐφθασε πολὺ ἀργά: ἓνα ἀπλὸ ἐπισκεπτήριο μὲ εὐχαριστίες.
Ἐκλόφισα πολλὰς νύχτες στὴ σειρά. Ἐπὶ τέλους πέρασε καὶ ὁ Σεπτέμβρης καὶ γύρισα σπίτι. Τὸν Μάρκο ὅμως δὲν μπορούσα νὰ τὸν λησμονήσω. Τὸν ἀγαποῦσα πάντα, ἀποκλειστικὰ καὶ παρὰ ὅλα.
Τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου ἔφθασε στὸ ὄνομά μου ἓνας μικρὸς φάκελλος, γραμμένος μὲ λεπτὸ γυναικεῖο γράψιμο. Καὶ μέσα, μιὰ μικρὴ, λεπτὴ κάρτα, μὲ αὐτὰ τὰ λόγια:
Μαργαρίτα Ρὸς
Μάρκος Φωρὲ
ἔτελεσαν τοὺς γάμους των.
Εἶχαν παντρευθῇ! Αὐτὰ τὰ λόγια ἀντήχησαν μέσα μου σὰν πένθημα καρπανά.

Σὰν αὐτόματο, πήρα ἓνα στυλό, καὶ χάραξα λίγα λόγια. Φανταζόμουν τὸ θριαμβευτικὸ χαμόγελο τῆς ὥρας Μαργαρίτας ὅταν θὰ διάβαζε:
«Ἡ Ἐντμόντ Ντωμαρὺ ἀπευθύνει στὸν κύριο καὶ στὴν κυρία Μάρκο Φωρὲ τὶς καλύτερες εὐχές της».
Ἀχ! ὅσοι φορὲς εἶχα ἐπαναλάβει μέσα στὴν καρδιά μου αὐτὸ τὸ ὄνομα: «κυρία Μάρκο Φωρὲ» λαχταρώντας νὰ γίνῃ δικό μου!
Κι' ὅμως δὲν αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ ριχθῶ στὸ κρεβάτι μου καὶ νὰ θρηνησῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ὅπως θὰ ἔκανε ὁποιαδήποτε ἄλλη στὴ θέσι μου. Τὸ ἔξοπασμα τῆς ἀπελπισίας δὲν θὰ μὲ ἀνακουφίσει. Ἐνοιοῦθα ὅτι ἀγαποῦσα τὸ Μάρκο θαθεῖα, καὶ ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸν ἀγαπῶ ὅ,τι δῆποτε κι' ἂν συνέβαινε. Ἀκόμη καὶ τώρα πὺν τὸν εἶχα χάσει, δὲν θὰ ἔπαυα νὰ τὸν σκέπτομαι!

Μία ἀπλὴ καὶ ὁλόφωτη ἰδέα

ΚΑΙ μέσα στὴν ἀπελπισία μου, μιὰ ἰδέα μοῦ ἦρθε ὁλόφωτη καὶ ἀπλὴ. Γιατί νὰ περνοῦσα τὴ ζωὴ μου, σέρνοντας τὴν κοῦρασι καὶ τὴν ἀπόγνωσί μου; Γιατί νὰ μὴν ἐργασθῶ; Γιατί νὰ μὴν τρέξω σὲ ἀδύνατα καὶ ἀσθενικὰ πλάσματα καὶ νὰ τοὺς μεταγγίσω θάρρος καὶ δύναμι; Ναί! Ὁ θὰ γινώσκοντο νοσοκόμος!
Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ, ἀνεκοίνωσα τὸ σχέδιό μου στοὺς γονεῖς μου. Ἡ ἀπελπισία τῆς μητέρας μου ὑπῆρξε ἀπερίγραπτη.
—Μὰ δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇς! φώναξε.
—Ὁ μπαμπὰς ὅμως τάχθηκε μὲ τὸ μέρος μου.
—Ἐχει δίκιο! εἶπε. Ἀφῆσέ την νὰ κάμῃ ὅ,τι τῆς ἀρέ-

σει, Μαργαρίτῃ. Δὲν εἶναι κοσμικὴ καὶ δὲν μπορεῖς νὰ τῆς ἀλλάξης τὴν φύσι της. Ἔστω κι' ἂν δὲν ἔχη ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ, εἶναι καλὸ νὰ ἔχη ἓνα ἐφοδίο στὰ χέρια της.
Δὲν ἤξερε πόσο εἶχε δίκιο: Δυὸ χρόνια ἀργότερα, πέθανε, ὁ δυστυχισμένος, ἀφοῦ ἔχασε τὴν περιουσία του. Δὲν μᾶς ἄφησε παρὰ ἓνα μικρὸ εἰσόδημα, μὲ τὸ ὁποῖον ἴσα-ἴσα καὶ μπορούσε νὰ ζῇ ἡ μαμά!
Εἶχα τελειώσει τὶς νοσοκομειακὲς μου σπουδές, καὶ ἐπειδὴ εἶχα διακριθῇ, ἕνας καθηγητὴς μου μὲ διώρισε ἀμέσως σ' ἓνα νοσοκομεῖο. Ἐκανα μιὰ ζωὴ τραχεῖα καὶ αὐστηρή. Ὅταν δὲν ἐργαζόμουν, ἐδιάβαζα: ὅσα ἀφωροῦσαν τὸ ἐπάγγελμα τῆς νοσοκόμου, μὲ ἐνδιέφεραν. Περνοῦσα ὁλόκληρες βραδυνὲς μελετώντας, μέσα στὸ δωματιάκι μου, κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ νοσοκομείου.
Φυσικὰ, πολλὰς φορὲς ἐπαναστατοῦσα καὶ ἀναρωτιόμουν: «Ἔτσι θὰ περάσω ὅλα μου τὰ νεῖτα;» Μόλις ὅμως προσπαθοῦσα νὰ βγῶ καὶ νὰ δῶ κόσμον, ἡ νοσταλγία τοῦ μόνου πλάσματος πὺν λαχταροῦσα νὰ δῶ, μοῦ ξαναρχόταν πὺν φλογερή.
Μιὰ φορὰ, τὸν συνήντησα στὴν αἴθουσα τοῦ νοσοκομείου, στὴ κρεβάτι ἐνὸς ἀρρώστου τὸν ὁποῖον εἶχε ἔρθει νὰ ἐπισκεφθῇ. Πῶς νὰ περιγράψω τὴν συγκίνησί μου ὅταν ἀνεγνώρισα τὸ πρόσωπό του; Ὅταν μὲ εἶδε, σηκώθηκε μὲ ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως:
—Ἐντμόντ!
Καὶ ἀμέσως διώρθωσε μ' ἓνα χαμόγελο:
—Δεσποινὶς Ντωμαρὺ!
Βρήκα τὸ θάρρος νὰ χαμογελάσω κι' ἐγὼ καὶ νὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι. Καὶ εἶδα καὶ πάλι —ἡ μοῦ φάνηκε πὺν εἶδα— μέσα πὺν μάτια του ἐκείνη τὴ θερμὴ καὶ αὐθόρμητη συμπάθεια.
Τὸ χέρι του κράτησε τὸ δικό μου μερικὲς στιγμές.
—Πόσο εἶμαι εὐχαριστῆμένος πὺν σᾶς βλέπω, δεσποινὶς!
Ὅστε γίνετε νοσοκόμος; Δὲν τὸ φανταζόμουν!
—Τὸ ἐπάγγελμα τῆς γυναίκας σας, εἶπα μὲ κόπο.
—Τὸ παλιὸ ἐπάγγελμα τῆς γυναίκας μου, εἶπε μὲ βεβιασμένο γέλιο. Δὲν τὸ ἐξασκεῖ πιά.
Μοῦ φάνηκε πὺν μιὰ σκιὰ πέρασε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.
—Ἐχετε, λοιπόν, παιδιά;
—Οχι, ἀλλά ἡ Μαργαρίτα ἔγινε πολὺ κοσμικὴ. Βγαίνουμε πολὺ.
Τώρα καταλάβαινα γιατί τὰ μάτια του ἦσαν κομμένα καὶ τὰ μάγουλά του χλωμά! Ὁ Μάρκος ἦταν ἄνθρωπος ἐνεργητικὸς, ἀρρενωπὸς, πλασμένος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου. Οἱ κοσμικὲς συγκεντρώσεις δὲν τὸν ὠφελοῦσαν. Ὑπῆρχε τώρα λιγώτερη ἐνεργητικότης στὸ ὕψος του, λιγώτερη δύναμι στὴν φωνή του. Πονοῦσα τόσο πολὺ, πὺν πνιγόμουν. Ποθοῦσα τὴν εὐτυχία μου!
Ἄν δὲν ἦμουν ἐγὼ εὐτυχισμένη, ἂς ἦταν τοῦλάχιστον αὐτός!
Μιλήσαμε ἀκόμη λίγο, κι' ὕστερα ἀναγκάσθηκα νὰ τὸν ἀφήσω, γιατί μὲ καλοῦσε ἡ δουλειά μου. Μοῦ ἔσφιξε καὶ πάλι πολλὴ ὥρα τὸ χέρι καὶ ὕστερα εἶπε:
—Βλέπω ὅτι ὠριμάσατε πολὺ. Εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ τὴν παλιά μου μαθήτριά! Ἡ ἐργασία σᾶς ὠφέλησε. Φαίνεται πὺν γερὴ ἀπὸ πρίν.
—Πρέπει! ἀποκριθῆκα. Μιὰ νοσοκόμος πρέπει νὰ ἔχη πολλὰς δυνάμεις.
—Λοιπόν, ἂν ποτὲ ἀρρωστήσω, θὰ σᾶς καλέσω κοντὰ μου!
Πῆρα αὐτὴν τὴν τελευταία φράσι μέσα στὴν καρδιά μου σὰν ὁσασυρό. Ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἦταν δυνατόν μιὰ μέρα νὰ τὸν περιποιηθῶ, μὲ συγκλονίσει. Δυὸ χρόνια εἶχαν περάσει, τὸν ἀγαποῦσα ὅμως ὅσο καὶ τὴν πρώτη μέρα —ὄχι, πὺν πολλὴ ἀκόμη!
Ἦταν πάντα ὁ ἴδιος, ἀπλὸς, εὐλακρινὴς, γελαστός, ἀλλὰ λιγώτερο ἀνθρώπος, λιγώτερο ὠραίος. Πρὸς αὐτὸν τὸν καινοῦργιο Μάρκο, πὺν φαινόταν νὰ ὑποφέρει, ἡ καρδιά μου πῆγαινε πὺν ὀδυνηρὰ ἀκόμη. Ὁ! Τὸν ἀγαποῦσα, τὸν ἀγαποῦσα, τὸν ἀγαποῦσα!

Μία εὐγενικὴ προσφορά

ΛΙΓΟ ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν συνάντησι, ἓνας καινούργιος ἐσωτερικὸς γιατρός, ὁ Ἀξέλ Μπουασέ, ἄρχισε νὰ μοῦ δειχνῇ μεγάλην συμπάθεια. Ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅλοι τὸν ἀγάπησαν, τόσο οἱ ἀρρωστοί, ὅσο καὶ τὸ προσωπικό. Ἦταν ἓνας ψιλὸς νέος, ἐνεργητικὸς καὶ γελαστός, πὺν ἤξερε ν' ἀστεϊεύεται, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐργάζεται σοβαρά. Νομίζω ὅτι οἱ ἀρρωστοὶ θὰ τοῦ μίλησαν γιὰ μένα. Πιστὴ στὴν ἀπόφασί μου, τοὺς φερόμουν μὲ περισσότερη στοργὴ παρὰ οἱ ἄλλες νοσοκόμες.
—Ὁ Ἀξέλ Μπουασέ, μιὰ μέρα, μὲ πλησίασε στὸ διάδρομο.
—Ἦταν πολὺ εὐγενικὸ, δεσποινὶς Ντωμαρὺ, αὐτὸ πὺν κάματε γιὰ κείνη τὴ δυστυχισμένη γερὰ, μοῦ εἶπε. Ἄν ἔγινε καλά, τὸ ὀφείλει κατὰ μέγα μέρος σὲ σᾶς!
Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὺν ἓνας γιατρός μοῦ ἔκανε ἐπαίνους. Αὐτὸς ὅμως μὲ κύτταξε μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο θαυμασμό καὶ ψιθύρισε:
—Καὶ ἡ ἀξία σας εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη γιατί εἴστε τόσο νέος

καὶ τόσο γοητευτικὴ.
Κοκκίνισα καὶ συνέχισα τὸ δρόμο μου. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη ὁ Ἀξέλ Μπουασέ ἐπιζητοῦσε κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ μοῦ πῇ λίγα λόγια εὐγενικά.
Μιὰ μέρα μοῦ διεβίβασε τοὺς χαιρετισμοὺς μιᾶς κοινῆς φίλης, τῆς κυρίας ντὲ Μπρισακ. Εἶδα ἔτσι δι' ἡ γνώριζε τὸ κάθε τι πὺν μὲ ἀφωροῦσε. Καὶ ἔμαθα ὅτι ἦταν γυιὸς τοῦ διασημοῦ δικηγόρου Μπουασέ, γιὰ τὸν ὁποῖον πολλὰς φορὲς μιλοῦσε ὁ μπαμπάς. Λίγο ἀργότερα, ἡ κυρία Μπρισακ μοῦ τηλεφώνησε γιὰ νὰ μὲ καλέσῃ σπίτι της. Θέλησα ν' ἀρνηθῶ, ἡ κυρία Μπρισακ ὅμως εἶχε καλέσει καὶ τὴ μαμά, κι' ἔτσι ἀναγκάσθηκα νὰ δεχθῶ. Φυσικὰ, σ' αὐτὸ τὸ τσαῖ, συνήντησα τὸν Ἀξέλ Μπουασέ.
Ὅταν ἀργότερα μὲ πήγε πίσω στὸ νοσοκομεῖο, μοῦ εἶπε μὲ χαριτωμένη ἀφέλεια:
—Δὲν θὰ σᾶς κρύψω ὅτι ἐγὼ τὴν προκαλέσα αὐτὴν τὴν πρόσκλησι. Τί τὰ θέλετε, ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ συναντήσω μιὰ νέα ὑπερήφανη καὶ ἐπιφυλακτικὴ ὅπως εἴστε ἐσεῖς. Μοῦ ἀρέσετε τόσο, Ἐντμόντ Ντωμαρὺ! Ἀγαποῦμε τὴν ἴδια ἐργασία, ἔχομε τὶς ἴδιες ἰδέες—θέλετε νὰ γίνωμε φίλοι;
Ἦταν ἀδύνατο ν' ἀρνηθῶ αὐτὴν τὴν εὐγενικὴν προσφορά. Βλέπαστε κάθε τόσο, καὶ οἱ ὥρες πὺν περνοῦσαμε μαζί μοῦ ἦσαν εὐχάριστες. Ἀναρωτιόμουν ὅμως γιατί αὐτὸς ὁ νέος, ὁ ἔξυπνος, ὁ καλός, ὁ χαριτωμένος, μὲ ἄφηνε ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορη; Ἡ εἰκόνα ἐνὸς ἄλλου ἀνθρώπου—ἐνὸς ἀνθρώπου παντρεμένου—μὲ χόριζε ἀπὸ τὸν Ἀξέλ Μπουασέ.
Ἡ κυρία ντὲ Μπρισακ καὶ ἡ μαμά μὲ συνεβούλευαν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι: «Ὁ γυιὸς τοῦ μεγάλου Μπουασέ! Τέτοιο ὄνομα, τέτοια περιουσία! Ὁρατοῦ ἐξωτερικὸ, μεγάλη καρδιά.. Τί ἄλλο ἤθελα;»
Ἐκείνου πὺν ἤθελα, Θεέ μου, ἦταν ἡ ἀγάπη. Γιὰ φίλο, τὸν ἐκτιμοῦσα τὸν Ἀξέλ. Γιὰ σύζυγο ὅμως; Ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξίς μου ἦταν ποτισμένη ἀπὸ τὸν Μάρκο. Τὴ νύχτα τὸν σκεπτόμουν. Τὸν ὠνειρευόμουν. Σπντοῦσα μὲ τὸ πρόσσωπο μουσκεμένο ἀπὸ δάκρυα καὶ μὲ τ' ὄνομά του στὰ χεῖλη.
Ἕνα ἀπόγευμα πὺν εἶχα ἄδεια, ὁ Ἀξέλ ἐπέμεινε πολὺ νὰ μὲ πᾶν περίπατο.
—Ἐχετε ἀπόλυτον ἀνάγκη ν' ἀλλάξετε ἀέρα, μοῦ εἶπε.
Αὐτὴ ἡ αὐστηρότης ἐκρυβε τρυφερότητα, πὺν μοῦ ἔκαμε καλὸ. Κάνεμα περίπατο μὲ τὴ θάλαρα μέσα στὴ λίμνη τοῦ δάσους «τῆς Βουλώνης». Μὲ μιᾶς μοῦ πήρε τὸ χέρι καὶ τὸ κράτησε σφιγμένο μέσα στὸ δικό του.
—Ἐντμόντ, πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω. Ἐχετε μαντέψει τὰ αἰσθηματικά μου. Σᾶς ἀγαπῶ. Μοῦ κάματε βαθειὰ ἐντύπωση ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Νοιώθω, ἀπὸ τὴν ἐπιφυλακτικότητά σας, ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾶτε μὲ ἔρωτα. Ἐπιτρέψτε μοι ὅμως νὰ ἐλπίζω! Δὲν εἴστε δεμένη μὲ ἄλλον, δὲν εἰν' ἔτσι;
Χαμήλωσα τὰ μάτια. Πραγματικά, δὲν ἦμουν δεμένη. Ἡ καρδιά μου ὅμως...
Ὁ Ἀξέλ πήρε τὴ σιωπὴ μου γιὰ συγκατάθεσι καὶ συνέχισε μὲ θέρμη:
—Λοιπόν, ἀφοῦ εἴστε ἐλεύθερη, εἶμαι βέβαιος πὺν στὸ τέλος ἡ ἀγάπη μου θὰ ξυπνήσῃ τὴ δική σας. Ἐχομε τόσες κοινὲς ἰδέες. Τὸ ξέρετε ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ δημιουργήσω πελατεῖα. Ἐγὼ περιουσία. Ἐκείνου πὺν ἐπιθυμῶ εἶναι ν' ἀνοίξω ἓνα ἱατρεῖο γιὰ τοὺς ἀπόρους. Θέλετε νὰ ἐνδιαφερθῇτε καὶ σεῖς μαζί μου γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα; Μὴ μοῦ ἀπαντήσετε ἀμέσως, ἀγαπητὴ μου Ἐντμόντ. Δὲν ἀπαιτῶ τίποτε, δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω, θὰ ἔχω ὑπομονή. Τὸ μόνο πὺν σᾶς ζητῶ εἶναι νὰ σκεφθῇτε, ὅσον καιρὸ θέλετε.
—Εὐχαριστῶ, Ἀξέλ, ψιθύρισα, χωρὶς νὰ σηκώσω τὰ μάτια. Εἴστε ἀξιοθαύμαστος, καί... καί... λυποῦμαι τόσο πὺν δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπάντησι πὺν ἐξίτετε.
—Μὰ θὰ μοῦ τὴν δώσετε ἴσως—δὲν εἰν' ἔτσι; Πῆστε μοι τοῦλάχιστον αὐτὴ τὴν λέξι, ἀγαπημένη μου Ἐντμόντ, θέλω ν' ἀκούσω ἀπὸ τὰ χεῖλη σας: ἴσως.
Σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ψιθύρισα: «Ἴσως!»

«Ἄν ποτὲ ἀρρωστήσω θὰ σᾶς καλέσω κοντὰ μου»

ΠΟΛΛΕΣ φορὲς συνέβαινε καὶ οἱ ἀρρωστοὶ πὺν εἶχα περνοῦν, ξαναγύριζαν γιὰ νὰ μὲ δοῦν. Ἀνάμεσα σὲ ἑλλοὺς, ἦρθε νὰ μὲ δῇ ὁ ἀρρωστος, στὸ προσκέφαλό τοῦ ὁποῖου εἶχα συναντήσῃ τὸ Μάρκο. Ὅταν τὸν ἀντίκρισα, ἐνοῶσα βαθειὰ συγκίνησι: ἀντιπροσώπευε κάποιον δεσμὸ μὲ κείνον πὺν ἀγαποῦσα. Ἄ! δὲν μπορούσα, βέβαια, νὰ τὸ πῶ στὸν Ἀξέλ, ἀλλὰ ἤμουν δεμένη, δεμένη ὡς τὸ θάνατο μ' ἓναν ἄλλον!
Ἀφοῦ εὐχαρίστησα τὸν πρῶτον ἀσθενή μου, γιὰ τὴν ἐπίσκεψί του, προσπάθησα νὰ βρῶ ἓναν τρόπο γιὰ νὰ τὸν ἐρωτήσω γιὰ τὸν Μάρκο.
Ἐκείνος ὅμως μὲ ἀπήλλαξε ἀπ' αὐτὸν τὸν κόπο:
—Θυμᾶστε, δεσποινὶς, τὸ φίλο μου τὸν Φωρὲ; Ἄ! ὁ καλὸς μένος! Τοῦ συνέβη ἓνα δυστύχημα.
Συγκατεθήκα μὲ ὅλες μου τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ μὴ φωνάξω

Ἡ μόνη μου φίλη, ἡ Μὰδ, ξεφυγε.

«Τί; Τί; Μιλήστε, λοιπόν;»
—Φυματίωσις. Προσεβλήθη ὁ ἓνας τοῦ πνεύμων. Βρίσκεται στὸ λαϊκὸ σανατόριο, στὴν Ἄνω-Σαδόνη.
—Αὐτὸς φυματικὸς; Μὰ πὼς;
—Ὁξεία ὑπερκόπωση. Κουράστηκε τρομερὰ αὐτὰ τὰ τελευταία χρόνια. Ἡ γυναίκα του τὸν παρέσυρε σ' ἓναν κοσμικὸν στρόβιλο πὺν τὸν ἐδράφη.
Κατέβαλε ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ κρατήσω τὴν ψυχραία μου ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Ὅταν ὅμως βρέθηκα μόνη στὸ δωματιάκι μου, ἄφησα τὴν ἀπελπισία μου νὰ ξεσπάσῃ. Ἀρρωστος, αὐτὸς ὁ τόσο γερός! Ὅστε, ἀντὶ νὰ τὸν κάμῃ εὐτυχισμένο, αὐτὴ ἡ γυναίκα, τὸν εἶχε συντρίψει! Τὸν εἶχε συντρίψει σωματικὰ καὶ ἴσως καὶ ψυχικὰ...
Μοῦ ἦρθε τότε μιὰ ἰδέα, πὺν μὲ ἔκαμε νὰ τρέμω σύγκορη. Τὴν τελευταία φορὰ πὺν εἶχαμε συναντηθῇ ὁ Μάρκος μοῦ εἶπε πῇ: «Ἄν ποτὲ ἀρρωστήσω, θὰ σᾶς καλέσω κοντὰ μου». Ἀδ' ἔτσι τὸ ἄστειο, γινώσκων πραγματικότης. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μένα! Τὸ ἄλλο πρῶτὸ ζήτησα ἀνοδοῖσι ἀπὸ τὸν ἀρχίατρο. Τοῦ ἔξεφρασα τὸν πόθο μου νὰ μελετήσω τὴν φυματίωσι καὶ νὰ μεταφερθῶ στὸ λαϊκὸ σανατόριο τῆς Ἄνω-Σαδόνης.
Ὁ γέρος ἀρχίατρος μὲ κύτταξε ὥρα πολλή.
—Δεσποινὶς Ντωμαρὺ, προσφέρετε στὸ νοσοκομεῖο πολὺ μὲγάλες υπηρεσίες. Διακριθῆκατε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη νοσοκόμος. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο συγκατατίθεμαι σὲ αὐτὸ πὺν ζητεῖτε. Πῶς νὰ παραστήσω τὴν τρελλὴν μου χαρὰ;
Δὲν θυμήθηκα τὸν Ἀξέλ Μπουασέ, παρὰ τὴν στιγμὴ πὺν ἤμουν ἔτοιμη νὰ φύγω. Εἶχα ἐντελῶς λησμονήσῃ τὴν ὑπαρξί του. Τοῦ ἐξήγησα ὅσο μπορούσα καλύτερα τὸ λόγο αὐτῆς τῆς μεταφορᾶς καὶ τοῦ ὑποσχεθῆκα νὰ τοῦ γράψω.
Στὸ σανατόριο, οἱ προϊστάμενοί μου, στοὺς ὁποῖους ὁ ἀρχίατρος μὲ συνέστησε θεομὰ, μοῦ ἔκαμαν ἐγκαρδία ὑποδοχή. Ὅταν μοῦ παρέδωσαν τὸν κατάλογο τῶν ἀσθενῶν, κόντευα νὰ λιποθυμήσω: διάβασα τὸ ὄνομα τοῦ Μάρκου.
Τὸ ἄλλο πρῶτὸ διεσχίσα ἀργὰ τὸν μακρὸν διάδρομο μὲ τοὺς λευκοὺς τοίχους. Τί θὰ ἔκανα ὅταν θὰ ἔμπαινα μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, πὺν ἐπάνω στὴν πόρτα τοῦ ἦταν χαραγμένος ὁ ἀριθμὸς 9;
Ἀνοίξα σιγανὰ τὴν πόρτα. Τὸ μεγάλον παράθυρο ἦταν ὁλόφωτο κι' ἄφηνε νὰ μπαίνῃ ὁ ψυχρὸς ἀέρας κι' ὁ χειμωνιάτικος ἥλιος. Στὸ ἄπλετο φῶς, εἶδα τὸ ἀδυνατισμένο πρόσωπο τοῦ Μάρκου, πὺν ἦταν ἐπαλωμένος σὲ μιὰ σαῖς λόγι καὶ τυλιγμένος μὲ κουβέρτες.
Στάθηκα μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ συγκεντρώσω τὶς δυνάμεις μου ἡ

Έρεμα σύγκορη.
Με άνεγγνώρισε την ίδια στιγμή!
— Έρεϊς! Έρεϊς!
— Με μετέθεσαν σ' αυτό το σανατόριο για δυο μήνες, είπα
μ' ένα χαμόγελο που το ένοιωθα προσποιητό.
Δεν είχα διάθεσι να χαμογελάσω, αλλά μάλλον να κλάψω.
Ω, να μπορούσα να γονατίσω μπροστά στη σελή- λδνη και να
πάρω το άγαπημένο του κεφάλι μέσα στα δικά μου χέρια και
να φωνάξω: «Μάρκο, ήρθα κοντά σου για να σε βοηθήσω να
γίνης καλά!»
Δεν έκαμα όμως τίποτε απ' αυτά. Τού έπιασα το σφυγμό του
και είπα με έπαγγελματική γαλήνη:
— Σχεδόν φυσιολογικός, κύριε Φωρέ,

Τους δυο μήνες που πέρασα στο σανατόριο, έζησα μερικές
από τις πιο εύτυχισμένες στιγμές της ζωής μου και μερικές
από τις πιο αγωνιώδεις.

Η άποστολή μου ήταν γιγάντια: δεν είχα άσπληθη, ό άν
θρώπος που άναπούσα θρισκόταν σε έλευνη ψυχική κατάσταση.
Είμαι σίληρό για έναν άθλητή να νοιώθη τον έαυτό του κα-
ταδικασμένο σε άμνηστία. Έκτός όμως από την ήθική κατά-
πωση που είναι φυσική σ' όλους τους φυματικούς, ο Μάρκος
υπέφερε κι' από έναν κρυφό πόνο. Με όλη μου την νοσοκομεια-
κή πείρα, με όλη μου την γυναικεία καρδιά την πλημμυρισμένη
άγάπη, τού φερόμουν με τον μόνο τρόπο που θα μπορούσα να
τού είναι εύεργετικός: τού έδειχνα γαλήνη, εὐθυμία, θεσιό-
τητα ότι θα γινόταν καλά.

Η μέθοδός μου έφερε τα άποτελέσματά της. Όταν έμπαινα,
γύριζε πρὸς τὸ μέρος μου με τόση άνυπομονησία και χαρά, που
ένοιωθα τὰ μάτια μου να ύγραίνονται. Είχε άνάγκη να με βλέ-
πη! Ήταν εύτυχισμένος από την παρουσία μου! Αὐτή ή κα-
θημερινή οικειότης ήταν για μένα τέτοια εύτυχία, που ποτέ στη
ζωή μου δεν είχα τομήσει να την έλλίσω.

Όσο όμως ή φίλη μας μεγάλωνε, τόσο περισσότερη έμπι-
στοσύνη μου έδειχνε ο Μάρκος. Μία μέρα, αντίκρυ στὸν ήλιο
που δασίλευε, ξέσπασε:

— Αν επρόκειτο μόνο για μένα, δεν θα υπέφερα τόσο. Προ-
κειται όμως για κείνην!

Τσαλάκωσε μέσα στο χέρι του ένα λεπτό χαρτάκι, ένα γραμ-
μα της Μαργαρίτας χωρίς άλλο.

— Από τότε που άρρώστησα, ξαναέπιασε την εργασία της. Έ-
κείνη πληρώνει για μένα στο σανατόριο.

— Μά αυτό είναι φυσικό! είπα αυθόρμητα. Κάθε γυναίκα θα
έκανε αυτό!

— Βέβαια, αλλά για την Μαργαρίτα, τὸ πράγμα είναι έξαιρε-
τικά δύσκολο! Λατρεύει την κίνηση, τις διασκεδάσεις, κι' εγὼ
την στερωό απ' όλα αυτά. Υπέφερε στη νεανική της ήλκία, έρ-
γάστηκε σκληρά. Ήμουν τόσο εύτυχισμένος που της είχα προσ-
φέρει μιάν άνετη ζωή!

— Έψαξε σ' ένα φάκελλο κι' έβγαλε από μέσα μια φωτογρα-
φία.

— Νά ή Μαργαρίτα, δέστε τί ώραία που είναι!

— Πολύ ώραία, είπα γλυκά, ενώ ένας άνελπωτος πόνος με
διαπερνούσε.

Ο Μάρκος με είχε πάρει για έμπιστη της άγάπης του, κι'
εγὼ ή ίδια είχα δεχθί αυτόν τὸ ρόλο πηγαίνοντας κοντά του...
Αρά γε, είχα τὸ δικαίωμα να αποδίδω σ' αὐτήν την γυναίκα
ταπεινά αισθήματα: Ίσως να τὸν άναπούσε και κείνη όπως
τὸν άναπούσα κι' εγὼ! Ίσως να περίμενε με άγωνία την έ-
πιστροφή του. Καί επειδή ήταν άναγκασμένη να εργάζεται για
να τὸν συντηρή, δεν μπορούσε να τὸν περιποιήται. Καλά λοι-
πόν! Θα την αναπληρούσα εγὼ στη θέση της. Θα της έδινα πί-
σω ένα Μάρκο γιατρομένο και γερό.

— Θα δῆτε, Μάρκο, τού είπα με τήν πιο πειστική φωνή μου,
θα δῆτε ότι πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι νομίζετε θα μπορέσετε
να γυρίσετε πίσω στη γυναίκα σας και να την άνταμείψετε για
τις προσπάθειές της. Σήμερα, ή φυματίωσις γιατρεύεται. Κάνε-
τε εκείνο που με έδιδάσκετε άλλοτε: διώξτε τὸ φόβο, έχετε
έμπιστοσύνη στὸν έαυτό σας! Πιστέψτε με, κάθε πλάσμα που
άγαπά πρέπει να περάση από δοκιμασίες. Υπάρχουν μερικές
που είναι άκόμη πιο άδάσταχτες από τη δική σας και της Μα-
ργαρίτας. Θα θριαμβεύσετε και θα ξαναδρῆτε τη γυναίκα σας και
την εύτυχία σας!

Τὰ κομμένα μάτια τού Μάρκου φωτίσθηκαν από καινούργια
λάμψη.

— Τί καλή που είστε, Έντιμόν! Τί φωτεινή που είστε! Δεν
ξέρω τί θα γινώσκω χωρίς εσάς! Θα γράψω στην Μαργαρίτα
για να της πω τί φίλη δρῆκαμε εκείνη κι' εγὼ!

Χαμογέλασα και πάλι, τού διώρθωσα τὰ σκεπτάσματά του, το-
ποθέτησα κοντά του ό,τι θα μπορούσε να τού χρειασθῆ την νύ-
χτα. Ύστερα, προφασίζομένη έπειγούσα εργασία, τού είπα κα-
ληνύχτα. Έκείνος μου άρταξε ζωηρά τὸ χέρι και τὸ έφερε στα
χείλη του. Ήταν ή πρώτη φορά, και ή συγκίνησίς μου ήταν

τόση, που αισθάνθηκα τις δυνάμεις μου να παραλύουν.
Έφυγα, νοιώθοντας άπάνω στο χέρι μου, σάν φλόγα, την έ-
παφή εκείνων τὼν θερμών φιλιών, που ποτέ δεν θα άγγίξαν τὰ
δικά μου.
Ένα παλλὸ τραγουδι δούϊξε μέσα στο μυαλό μου: «Αγαπά
έναν Ισπότη και κείνος άγαπά μιάν άλλη...»

Τήν άλλη μέρα συνήντησα στο διάδρομο έναν από τους βοη-
θούς τού διευθυντού, ο οποίος μου είπε:
— Δεσποινίς Ντωμαρύ, σάς συγγαίρω θερμά! Έκάματε θαύ-
ματα για πολλούς άρρώστους μας, και ιδιαιτέρως για τὸν ά-
ριθμό 9.

Κοκκίνισα. Ο άριθμός 9 ήταν ο Μάρκος.
— Αὐτός ο άνθρωπος που θρισκόταν σε άξιοθρήνητη κατά-
σταση έδώ και έξη βδομάδες, άλλαξε πέρα ως πέρα! "Αν έ-
πιμείνη στη θέλησί του να γι�τρευθῇ, αν άκολουθήσει κατά
γράμμα όλες μας τις διατάξεις, έχω πολλές έλπίδες γι' αὐτόν!
Τὸν μεταμορφώσατε κυριολεκτικά!

Χωρίς άμφιβόλως, αὐτή ήταν μιὰ από τις πιο εύτυχισμένες
στιγμές της ζωής μου.

Οι άγωνίες μου όμως δεν επρόκειτο να τελειώσουν άκόμη.
Μία βδομάδα πριν φύγω από τὸ σανατόριο, ο Μάρκος μου ά-
νγγειλε μιὰ μεγάλη είδησι:
— Αγαπητή μου φίλη, φαντασθῆτε ότι έλαβα μιάν άπροσδό-
κητη πρόσκλησι! Έχω έναν εξάδελφο στην Έλβετία, στο Βα-
λαί. Με προσκαλεῖ να πάω να κατοικήσω στο έξοχικό του σπίτι.
Θα μπορώ να τὸν βοηθώ λίγο σι, εργασία του και ο άέρας
εκείνου τού τόπου θα με ώφελήση. Τὸ ύψος είναι μεγαλύτερο
εκεί! Έτσι, θα άπαλλάξω την Μαργαρίτα από τὰ έξοδά μου,
θα άρχίσω να έχω κάποια ένεργητικότητα, και... και... νοιώθω
ότι θα γίνω καλά!

Δεν καταλάβαινε τὸν τρελλό πόθο που ένοιωθα να ριχθώ στην
άγκαλιά του και να τού φωνάξω: «Πάρε με μαζί σου! Δεν
μπορείς να μ' εγκαταλείψεις! Αὐτό είναι άδύνατο!»

Τού έτοιμάσα τη βαλίτσα του, και, τρεις μέρες άργότερα, κα-
τέδικα μαζί του την σκάλα και τὸν δοθήσα ν' άνέβη στο ά-
μαξι. Τὸ θῆμα του ήταν άκόμη άσταθές, τὸ σώμα του άδύνατο.
στὰ μάτια του όμως έλαμπε ή παλλή ζωτικότητα.

Όταν κάθισε στο άμαξι, στεράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου άλλη
μιὰ φορά. Μέσα στὰ μάτια του υπήρχε θαθειά και εὐκρινής
τρυφερότης.

— Ορεβούα, Μάρκο! τού φώναξα. Προσέχετε την ύγεια
σας!

Και άπότομα, έτρεξα μέσα στο σπίτι.

Τώρα που ο άριθμός 9 είχε φύγει, τὸ σανατόριο ήταν έρημο...
Έκείνο τὸ δειλινό, όταν τελείωσα τη δουλειά μου, μπήκα στο
δωμάτιό μου. Έχω πολλή, κίτταξα τὸ ήλιοθασίλεμα, όπως
τὸ είχα τόσες φορές κυττάξει μαζί με τὸ Μάρκο. Είχα εκπληρώσει
την άποστολή μου. Είχα άποδώσει την ύγεια στὸν άνθρωπο που
αγαπούσα.

Αλλά, περισσότερο παρὰ ποτέ, ήταν χαμένος για μένα. Είχα
δει με τὰ μάτια μου πόσο λάτρευε τη γυναίκα του. Αὐτή τη
φορά ο χωρισμός μας ήταν όριστικός.

Με τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια, έκλαψα. Με πλημμύριζε ολό-
κληρη ή πικρή γλύκα τὼν εβδομάδων που είχα περάσει κοντά
του. Άλλες γυναίκες λησμονούσαν τη νεανική τους άγάπη, εγὼ
όμως, όσο ο καιρὸς περνούσε, τόσο πιο θαθειά τὸν άγαπούσα
τὸ Μάρκο μου. Τὸ Μάρκο μου, που δεν θα γινόταν ποτέ δικός
μου!...

Κάποιος χτύπησε την πόρτα μου. Σκούπισα διαστικά τὰ δά-
κρυά μου και άνοιξα. Η καμαριέρα μου έδωσε ένα γραμμα. Ή-
ταν από τὸν 'Αξέλ Μπουασέ. Τὸν καίμενο τὸν 'Αξέλ! Ποῶς
ξέρει μὴν υπέφερε κι' αὐτός σάν και μένα! Δεν ήταν τίμιο
από μέρος μου να τὸν κάνω να περιμένει. Έπρεπε να πάω μιάν
άπόφασι: ναί ή όχι!

Αγαπούσα τόσο τὸν Μάρκο, που δεν μπορούσα να φαντασθῶ
τὸν έαυτό μου να λέη «ναί» σ' έναν άλλον...

• Η νέα άρχι- νοσοκόμος

ΥΣΤΕΡΑ από λίγες μέρες, ξαναγύρισα στο νοσοκομείο, και
ξαναδρῆκα με εύχαρίστησι τούς παληούς μου συναδέλφους
και τη συνηθισμένη μου ζωή. Η Γαβριέλλα Ντυριέ, μιὰ
χαριτωμένη νοσοκόμος που με πείραξε πάντα χωρίς κακία για
τὸν 'Αξέλ Μπουασέ, μου άνγγειλε:

— Έχουμε μιὰ καινούργια άρχινοσοκόμο! Έρθε προχθές.
Την καλή μας τη γρη άρχινοσοκόμο την κάλεσαν έπειγόντως
στο σπίτι της. Φαίνεται ότι αὐτή ή καινούργια έχει ισχυρά μέ-
σα. Δεν φαίνεται καθόλου βολική. Σούτ! Νά την!

Ακούμπησε τὸ δάχτυλο στὰ χείλη της. Είδα να βγαίνει από
τὸ γραφείο μιὰ ώραία ξανθή γυναίκα, ντυμένη στὰ δόξενικα.
Ενώ έκλεινε πλησίαιε, ή φωνή της Γαβριέλλας ψιθύρισε:

• Ονομάζεται Μαργαρίτα Φωρέ!

Η γυναίκα τού Μάρκου στάθηκε μπροστά μου, και με άπό-
λυτη ψυχραιμία μου έτεινε τὸ χέρι.

— Μπά! ή δεσποινίς Ντωμαρύ! Είδα τὸ όνομά σας στὸν κα-
τάλογο τὼν νοσοκόμων, δεν φανταζόμουν όμως ότι επρόκειτο
για σάς.

Τῆς άπῆντησα με τη μεγαλύτερη εὐγένεια, ποτέ στη ζωή μου
όμως δεν είχα βορῆθ σε μεγαλύτερη άμηχανία. Μόνο μιὰ ιδέα
μου βασάνιζε την ψυχή: Είναι γυναίκα του. Την άγαπά, Τὴν
άγαπά, είναι γυναίκα του!

— Βρισκόσαστε λοιπόν στο λαϊκό σανατόριο της "Ανω Σα-
θός; πρὸσθεσε.

Περίμενα της συνέχεια. Χωρίς άλλο θα μου ζητούσε νέα για
τὸν άντρα της. Δεν τὸ έκαμε όμως.

— Σας εκτιμῶν πολύ έδώ, δεσποινίς Ντωμαρύ. Νά έξακο-
λουθῆστε όπως και στο παρελθόν και είμαι θεθαία ότι θα συν-
ανηθοῦμε έσεις και εγὼ.

Μου χαμογέλασε, με τὸ ίδιο ψυχρό χαμόγελο τού παληού και-
ρού και συνέχισε τὸ δρόμο της.

— Τὴν γνωρίζετε λοιπόν; είπε ή Γαβριέλλα.

— Ήταν νοσοκόμος σε ένα οίκοτροφείο όπου πέρασα ένα κα-
λοκαίρι έδώ και χρόνια, όταν ήμουν άκόμη νεαρό κορίτσι.

Στὸ τένις είχα κἀμει μεγάλες προόδους. Ο Μάρκος έλεγε ότι
γρήγορα θα γινώσκω πρωταθλήτρια.

Μου φάνηκε πολύ παράξενο τὸ ότι δεν με ρώτησε για τὸ
Μάρκο. Ήξερε ότι τὸν είχα δει μιὰ βδομάδα πριν και δεν με
ρώτησε καν τί δηι είχε! Θα μπορούσε να μου ζητήσει πληροφο-
ρίες για τὴν ύγεια του. Δεν τῆς είχε λοιπόν μιλήσει για μένα
στα γραμματά του; Μήπως με ξήλευε αὐτή ή γυναίκα;

Αρκεί να μη μάθαινε ότι εγὼ είχα ζητήσει να μετατεθῶ στο
σανατόριο! Θα με κατηγορούσε πάλι ότι είχα ριχθῇ τού Μάρ-
κου, όπως τὸ είχε κἀμει και στὸ οίκοτροφείο. Μά όχι, είχα την
έλλπδα οτ. θα είχε λησμονήσει εκείνα τὰ γεγονότα. Τότε ήμουν
παιδί. Δεν είχε κανένα λόγο να γαντάζεται ότι ή άγάπη μου
για τὸ Μάρκο διαρκούσε άκόμη. Εύτυχώς δεν ένοιωθα τὸν έαυ-
τό μου ένοχο απέναντί της. Είχα φοβῆθ με άπόλυτη έντιμότη-
τα. Είχα σεβασθῇ τὸ δεσμό που την ένωνε με τὸ Μάρκο. Μπο-
ρούσα να κυττάζω στὰ μάτια την κυρία Μαργαρίτα Φωρέ.

Ήταν Σάββατο, μέρα που είχε άδεια ο 'Αξέλ Μπουασέ. Τὴν
άλλη μέρα, πρωί - πρωί, τὸν συνήντησα στο διάδρομο, έχει που
δεν τὸν περιμένα.

— Επὶ τέλους ήρθατε! φώναξε με χαρά. Ήταν χαριτωμένες
οι κάρτες σας, Έντιμόν, μα δεν μου ξεγνοῦσαν τίποτε! Δεν
μου μιλήσατε πολύ για τὸν έαυτό σας!

Καί είχα δικη. Δεν μπορούσα να μιλήσω για τὸν έαυτό μου
χωρίς να μιλήσω και για τὸ Μάρκο.

— Είχα πολλή εργασία εκεί κάτω, κ. 'Αξέλ!

— Τώρα όμως πρέπει να βλεπώμαστε. Θέλετε...

Η Μαργαρίτα Φωρέ παρουσιάστηκε στην άκρη τού διαδρό-
μου και με φώναξε:

— Δεσποινίς Ντωμαρύ, μπορείτε να πάτε μιὰ πορτοκαλλάδα
στο 105; Αμέσως, σάς παρακαλώ!

— Μάλιστα, κυρία!

Διευθύνθηκα στην κυζίνα. Στο δρόμο κίτταξα τὸν κατάλογο
τὼν άσθενῶν μου. Τὸ 105 δεν συμπεριλαμβανόταν. Άνῆκε στο
τμήμα μιᾶς συναδέλφου. Μιὰ καλή νοσοκόμος, όμως, ύπακούει
άσυνήτηται. Έξετέλεσα τη διαταγή που είχα λάβει και γύρισα
στη δική μου αίθουσα. Τὴν ώρα που περνούσα μπροστά από τὸ
γραφείο της, ή κυρία Φωρέ με φώναξε:

— Δεσποινίς Ντωμαρύ, μπορείτε να μῆπτε μιὰ στιγμή;
Τὸ ώραίο της πρόσωπο ήταν παγερό σάν μάραρο. Τὰ γυρίζα
της μάτια με κυττούσαν όπως τότε που ήμουν ένα νεαρό κορί-
τσι τού οίκοτροφείου.

— Δεσποινίς Ντωμαρύ, σάς έδωσα αὐτή την διαταγή, επειδή
ο κανονισμός δεν επιτρέπει ιδιαίτερες συνομιλίες ανάμεσα σε
γιατρούς και νοσοκόμους. Έλπίζω ότι τού λοιπού δεν θα τὸ
λησμονήσετε.

Βγήκα, προσπαθώντας να υπερικήσω την ταραχή μου. Η πα-
ρατήρησίς της ήταν άδικη. Κανείς από τούς προϊσταμένους μου
δεν μου είχε κἀμει ποτέ τέτοια σύσταση. Λίγα λόγια στο διά-
δρομο ήσαν τόσο άσήμαντο πράγμα, που όλοι, πρώτος—πρώτος
ο άρχίατρος, τὸ παρέβλεπαν.

Απέφυγα τόσο προσεκτικά τὸν 'Αξέλ τις επόμενες μέρες, που
έκείνος άπόρησε. Με περίμενε στην έξοδο τού νοσοκομείου, την
ήμέρα που πήγαινα να επισκεφθῶ τη μητέρα μου και με ρώτησε
με άνησυχία:

— Είστε θυμωμένη, Έντιμόν; Γιατί δεν μου λέτε πιο οὔτε
λέει; Τί συμβαίνει;

— Η νέα μας άρχινοσοκόμος, ή κυρία Φωρέ, έχει πολύ αὐ-
στηρὸς ιδέες για την παιθαρχία. Μου έκαμε μιὰ πολύ άύστηρη
παρατήρησι για την πρώτη μας συνομιλία στο διάδρομο.

— Ο 'Αξέλ άρχισε να γελά.

— Αν πρόκειται μόνο γι' αὐτό! Σε λίγο, Έντιμόν, άγαπη-
μένη μου, αν θέλετε, θα είστε έσεις ἐπὶ κεφαλῆς ενός μεγάλου
λατρείου.

Νά ήταν άρά γε ή παρουσία της Μαργαρίτας που μου θύμιζε
ότι ο πολυαγαπημένος μου της άνῆκε για πάντα; Νά ήταν τὸ
γραμμα που είχα λάβει ἀπὸ τὸ Μάρκο, στοργικό και γεμάτο εὐ-
γνωμοσύνη, ναί, αλλά άπλοῦστα φιλικό; Νά ήταν ή συγκινη-
τική σταθερότης τού 'Αξέλ; Όλα αὐτὰ μαζί, χωρίς άμφιβό-
λως! Για πρώτη φορά αισθάνθηκα τὸν έαυτό μου έτοιμο να τού
πῶ «ναί». "Αν δεν μπορούσα να αισθανθῶ πάθος γι' αὐτόν,
μπορούσα να τού προσφέρω την άφοσίωσί μου, την πίστι μου.
Η κοινή μας εργασία μας έκανε στενά. Θα μπορούσαμε, μαζί,
να βοηθήσουμε τούς φτωχούς που υπέφεραν. Άντι να είμαι μιὰ
άσπηνος νοσοκόμος, θα διέθετα πλούσιον μέσα, θα μπορούσα να
κάνω τὸ καλὸ σε εύρεία κλίμακα. Αὐτὸ δεν ήταν προσιμότερο
παρὰ νὰ περνώ τη ζωή μου λυώνοντας για μιὰ καρδιά που δεν
θα γινόταν ποτέ δική μου!

Χαμογέλασα στὸν 'Αξέλ και τού ψιθύρισα:
— Φίλε μου, μη μου ζητήσετε την άπάντησί μου σήμερα. Σας
όπληγμαι να σας την δώσω αὐτὸς τις ημέρες.

Σε μιὰ όρμη χαράς, μου έσφιξε τὰ δυο χέρια παρὰφορα. Τού
έπείρασα να με συνοδεύση ως τὸ σπίτι της μαμάς μου, ή όποια
ένθουσιάστηκε όταν μας είδε μαζί. Όταν χωρισθήκαμε, ο 'Αξέλ
φίλησε όρα πολλή τὸ χέρι μου. Χωρίς να τὸ θέλω, άρρεα θύε-
ψι με πλημμύρισε. Γιατί τὸ γάδι του δεν με έκανε όπως τὸ χάδι

του Μάρκου; "Εσφίξα όμως την καρδιά μου: Είχα δώσει στην πρώτη μου αγάπη τα πιο ωραία χρόνια της νεότητος μου. Θά ήταν τρέλλα να επιμείνω στην άπεγνωσμένη μου αγάπη! Για τον 'Αξέλ, για τη μαμά, για μένα, για την εργασία μας, και για τον ίδιο το Μάρκο, έπρεπε ν' αλλάξω! Είχα πάρει την απόφασί μου: θά παντρευόμουν τον 'Αξέλ Μπουασέ. Αύριο θά του τώ έλεγα!

Την άλλη μέρα όμως δεν βρήκα την ευκαιρία να δώ τον 'Αξέλ. Με έστειλαν για δόλοκληση την ημέρα σε μια από τις πιο κοπιαστικές υπηρεσίες όπου εργάζονται οι άπειρες ακόμη νοσοκόμες. Η προϊσταμένη μου, η κυρία Μαργαρίτα Φωρέ, τώ είχε διατάξει αυτό. Και όμως όλο το προσωπικό τώ ήξερε ότι ήμουν ικανή για κάτι καλλύτερο παρά για να πλένω και να άπολυμαίνω! Ένψ ήμουν έτοιμη να έπαναστατήσω, κατάλαβα με μιας τώ λόγο αυτής της τιμωρίας. Η Μαργαρίτα θά είχε μάθει ότι εγώ είχα ζητήσει να σταλώ στο σανατόριο της "Ανω-Σαβόης. Ο Μάρκος ίσως να τής είχε μιλήσει πολύ θερμά στα γραμματά του για μένα! "Έξερε ότι είχα περάσει ώρες στο προσκεφάλι του. Και με τιμωρούσε γιατί τόν είχα περιποιηθί!

Από την ημέρα εκείνη, άρχισε να με κατατρέχει με πραγματική αγριότητα. Έφεύρισκε αναρίθμητους τρόπους για να με βασανίση. Μου άνθεταν όλες τις πιο κουραστικές υπηρεσίες, να ταίξω παραλυτικούς, να άποστειρώνω πιάτα, να μεταφέρω δίσκους από την αίθουσα στην κουζίνα. Ήταν εργασία άρχαρίας, κι' εγώ δεν ήμουν πιά! Ήταν άηδισιαστικός ό τρόπος με τόν όποιον με βασάνιζε ή ζήλεια μιας ταπεινής γυναίκας!

Ήμουν τόσο κουρασμένη, πού πολλές βραδυές στη σειρά πλάγιαζα ένωρίς. Κλεισμένη πάντα σε μιάν άλλη άκρη τού νοσοκομείου, δεν έβλεπα πιά τόν 'Αξέλ. Κι' εκείνος όμως δεν μού έδινε σημεία ζωής, πράγμα πού μ' έκανε ν' άπορώ. Σκεπτόμουν μήπως θά έπρεπε να τού γράψω; άποφάσισα όμως να μη τώ κάμω. Ύστερα από την τελευταία μας συνομιλία, αυτό τώ διάβημα θά ήταν άναξιοπρεπές.

Πέρασε έτσι μια βδομάδα. Η κυρία ντέ Μπρισάκ με κάλεσε σε τσάι. Χωρίς άλλο, τώ έκανε για να συναντήσω τόν 'Αξέλ.

Πραγματικά, ήταν εκεί. Καθισμένοι ήσυχά σε μια γωνιά τού σαλονιού, ένψ τά ήλικιωμένα πρόσωπα κουδέντιαζαν στο τραπέζι, μπορούσαμε να μιλήσωμε. Ύπήρχε όμως ανάμεσά μας μια παράξενη στενοχώρια. Τώ ένοιωθα, χωρίς όμως να μπορώ να μαντέψω την ατία της. Τώ βλέμμα τού 'Αξέλ ήταν θολό: δεν είχε την συνηθισμένη του ειλικρίνεα.

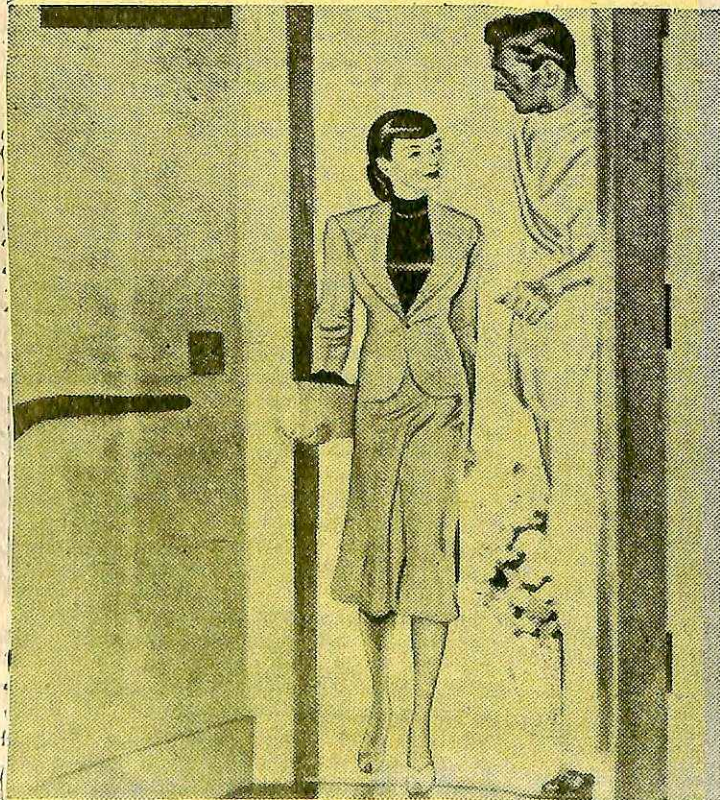
—Με άποφύγατε αυτές τις μέρες, Έντμόντ! έλεπε με μομφή.

—Θεέ μου, όχι! ήμουν φυλακισμένη. Η κυρία Φωρέ μού είχαν αναθέσει ένα σωρό κατώτερες υπηρεσίες, χωρίς κανένα λόγο.

Τώ πρόσωπο τού 'Αξέλ κοκκίνισε:

—Είστε θεαταί, Έντμόντ, ότι φταίει ή κυρία Φωρέ;

—Φυσικά και είμαι θεαταί, άποκρίθηκα με έκπληξη.

Μία ημέρα της ζωής μου. Ο 'Αξέλ με συνόδευσε εθελοντικά σε

—Σκεφθήτε, Έντμόντ. Ίσως να έχετε άδικο. Τρέφετε μιάν άδικαιολόγητη μνησικακία εναντίον μιας πού καθώς πρέπει γυναικάς!

Δεν πίστεα στ' αυτιά μου. Κύτταξα κατάματα τόν 'Αξέλ:

—Τί λέτε;

—Στενοχωρημένος, άπέφυγε τώ βλέμμα μου.

—Ακούστε, Έντμόντ... Θά φανώ ειλικρινής μαζί σας. Μού δόθηκε ή ευκαιρία να μιλήσω ώρα πολλή για σας με την κυρία Φωρέ...

—Α! καλά! Τώρα καταλαβαίνω!

—Όχι, Έντμόντ, δεν καταλαβαίνετε ακόμη. Ακούστε με, σας παρακαλώ, Ξέρετε ποιά είναι τά αισθήματά μου για σας. Σας όμολογώ όμως ότι θά επιθυμούσα από μέρος σας περισσότερη ειλικρίνεα άπέναντί μου. Γιατί να βάξετε εις βάρος της προϊσταμένης σας τώ ό,τι ήθέλατε να με άποφύγετε; Γιατί δείχνετε τώ σπην άντιπάθεια πρός αυτή τη δυστυχισμένη γυναίκα; Μήπως επειδή είναι σύζυγος ενός ανθρώπου πού... ενός ανθρώπου πού...

Ο 'Αξέλ έχασε τά λόγια του. Καταβάλλοντας υπεράνθρωπη προσπάθεια, έλεα:

—Συνεχίστε, παρακαλώ! Ένός ανθρώπου πού;

Ο 'Αξέλ ξέσπασε:

—Ένός άνθρωπου με τόν όποιον έχετε μυστικές σχέσεις! Μπορείτε να τώ άρνηθήτε;

—Δεν έχω τίποτε να άρνηθώ! Οι σχέσεις μου με τόν Μάρκο Φωρέ δεν έχουν τίποτε τώ κρυφό. Ήταν ένας από τούς άσθενείς μου στο σανατόριο και τόν περιποιήθηκα όσο καλύτερα μπορούσα. Ξέρω πώς αγαπώ τη γυναίκα του περισσότερο από κάθε τι...

Ο 'Αξέλ με διέκοψε με πικρία:

—Αν την αγαπά αυτός, αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Έκείνη όμως τόν λατρεύει! Φαντάζεσθε πώς όποιαδήποτε γυναίκα θά εργαζόταν για να συντηρή έναν άρρωστο σύζυγο;

—Μπα; Σας τώ έλεπε κι' αυτό; Φαντάζομαι πώς μια γυναίκα πού αγαπά δεν έπρεπε να καυχάται για κάτι πού είναι καθήκον της!

—Φυσικά, Έντμόντ, κι' αυτό ακόμη δρίσκετε να τώ κατηγορήσετε! Από την πρώτη μέρα δρήκναι τρώπο να μού κάμετε γνωστό ότι ή κυρία Φωρέ δεν σας επέτρεπε να μού μιλήτε στο διάδρομο.

—Και δεν ήταν αλήθεια;

—Όχι, δεν ήταν αλήθεια! Μού άρκίστηκε ότι δεν ήταν αλήθεια. Θελήσατε, άπλούστατα, να με προδιαθέσετε άσχημα εναντίον της.

Σαστισμένη από κατάπληξη, κυττούσα τόν 'Αξέλ. Εκείνος με φωνή πού έτρεμε από άγανάκτηση, συνέχισε:

—Δεν τώ περίμενα αυτό από σας, Έντμόντ! Έσείς, πού σας νόμιζα πάντοτε τόσο ειλικρινή, τόσο ευθεία, να φερθήτε έτσι; Να με κάμετε να έλιπίσω, ένψ είχατε δώσει την καρδιά σας άλλου! Έπωφελήθητε από την άρρώστεια ενός ανθρώπου, για να τόν άπομακρύνετε από την νόμιμη γυναίκα του, και έπί πλέον να συκοφαντήτε αυτή τη δυστυχισμένη! Έχει τώση ευγένεια ψυχής, πού δεν σας μνησικακεί καν!

Σηκώθηκα. Με υπεράνθρωπη προσπάθεια, έλεα:

—Ακούστε, 'Αξέλ Μπουασέ: όσα σας έλεπε αυτή ή γυναίκα—όλα, τ' άκούτε;—δεν είναι παρά ψέματα, συκοφαντίες και ραδιουργίες. Μού κάνει φρίκη να μτώ σε λεπτομέρειες. Αν δεν έχετε πιά έμπιστοσύνη σε μένα, καλύτερα να μη συνεχίσωμε αυτή τη συζήτηση.

Διέσχισα τώ σαλόνι, άποχαίρετση την κυρία ντέ Μπρισάκ και έφυγα. Στο βάθος της καρδιάς μου, είχα την έλπίδα ότι ό 'Αξέλ θά μετανόωνε και θά με συνόδευε. Στη σκάλα, μάλιστα, στάθηκα λίγα λεπτά. Ίσως να έρχόταν να με συναντήσει. "Αδικα, όμως! Ήταν λοιπόν γραφτό ότι αυτή ή γυναίκα θά μού συνέτριβε τη ζωή κάθε φορά πού ήμουν έτοιμη να την χτίσω; Μού είχε πάρει τώ Μάρκο, και τώρα μού έπαιρνε και τόν 'Αξέλ!

Η νέα μετάθεσις

ΣΤΟ νοσοκομείο βρήκα ένα γράμμα τού Μάρκου. Μού έγραφε ότι ήταν εύτυχης πού ήξερε ότι ή γυναίκα του κι' εγώ εργαζόμαστε πλάι—πλάι. «Η Μαργαρίτα και σεις θά γίνετε χωρίς άλλο φίλες. Έχετε τώσα τώ κοινά!» Σκλήρη είδωλεία! Έν όνόματι όμως τίνος πράγματος, ακόμη και αν ζήλευε, ή Μαργαρίτα, προσπαθούσε να με χωρίση από τόν 'Αξέλ; Θά ήταν τόσο φυσικό να χαίρεται για ένα γάμο ό όποιος θά με άπεμάκρυνε από τώ Μάρκο! Δεν καταλάβαινα πιά τίποτε!

Τώ πρωί, άναρωτιώμουν με άγωνία πώς θά αντίκριζα την προϊσταμένη μου. Στην κατάσταση πού δρισκόμουν, ή παραμικρότερη παρατήρησης έκεί μέρους της θά μ' έκανε να ξεσπάσω. Πριν άρχισή ή εργασία, με πληροφορήσαν ότι με ζητούσε ό άρχισιατρός. Χωρίς άλλο θά μού πη, σκέφθηκα με πικρία, ότι δεν έχω πιά ανάγκη από τις υπηρεσίες μου! Η Μαργαρίτα θά με

συκοφάντησε κι' εκεί.

Ο γέρο—γιατρός με έποδέχθηκε όπως πάντα, με τώ διαπεραστικό αλλά καλοκάγαθο βλέμμα του.

—Δεσποινίς Ντωμαρύ, μού έλεπε με την άπότομη διαπεραστική φωνή του, έφθασαν στ' αυτιά μου διάφορες φήμες εις βάρος σας. "Όχι, μη μού πητε ότι δεν είναι αλήθινες: αυτό τώ ξέρω. Γνωρίζω από πολλν καιρό τούς άντρες—και τις γυναίκες—ώστε να ξέρω πού δρίσκεται ή αλήθεια. Δεν μπορώ να διώξω από δώ κάποιον πρόσωπο, πού μού τώ επέβηλαν ισχυρές προσωπικότητες. Καταλαβαίνω όμως ότι ή θέσις σας έδω κατήντησε άβάσταχτη. Ο συνάδελφός μου τού λαϊκού σανατορίου της "Ανω—Σαβόης με ρώτησε τελευταίως αν είστε ελεύθερη. Διατηρεί για σας θαυμασία άνάμνηση. Θέλετε να μετατεθίτε εκεί όριστικά;

Με τά δάκρυα στα μάτια, εύχαρίστησα τώ γιατρό. Τώ να μην είμαι πιά υπό τις διαταγές της φρικτής εκείνης ραδιούργας, τί σωτηρία! "Όσο για τόν 'Αξέλ, αν άνοιγε τά μάτια του και ήθελε να με βρή, μπορούσε να τώ κάμη.

Η καυμένη μου ή μαμά, φυσικά, διαμαρτυρήθηκε με άπεληψία, έχω όμως έμεινα άλόννητη. Ήταν για μένα ή μόνη λύσις. Δεν μπορούσα πιά να μείνω στο νοσοκομείο και ν' άντιμετώπιζω κάθε μέρα τη Μαργαρίτα και τόν 'Αξέλ. Αυτό υπερέβαινε τις δυνάμεις μου. Δεν μπορούσα, άλλωστε, να βρώ άλλη θέσι στο Παρίσι. Η κρίσις εμάστιζε τόν τόπο. "Ηθελα να ξεκολουθήσω να εργαζώμαι, να γίνωμαι χρήσιμη, και αυτό ήταν ή μόνη παρηγοριά στον πόνο μου.

Στους φυματικούς τού σανατορίου προσπάθησα να προσφέρω τώση άφοσίωσι όσην είχα δώσει και στο Μάρκο. Εκεί πέρα, μπροστά στα ψηλά βουνά, μού φαινόταν άπστευτο ότι ήταν δυνατόν να υπάρχει μέσα στις ανθρώπινες ψυχές τώση άνανδρεία!

Και ύστερα, στην "Ανω—Σαβόη, ήμουν πιά κοντά στο Μάρκο. Τά γράμματά του έφθαναν σε λίγες ώρες. Έπάνω από τά σύνορα πού είχαν χαράξει οι άνθρωποι, ανάμεσα στα γαλλικά και στα έλβετικά βουνά, οι σκέψεις μου πετούσαν για να τόν βρουν.

Πήγαυνε όλο και καλύτερα, είχε άρχισει να εργαζεται, ήταν εύτυχισμένος. Δεν τού έγραφα ούτε λέξη για τη γυναίκα του.

Ξαφνικά, λίγες βδομάδες άργότερα, έπαψα να λαβαίνω γράμματά του. Τού έγραφα δυό φορές, τρεις, τίποτε όμως! Μήπως είχε ξανακυλήσει; Μήπως είχε πάθει υπερχόπωση; Τρομαγμένη άναρωτιώμουν μήπως έπρεπε να τού τηλεγραφώσω.

Τότε έλαβα τώ γράμμα της Γαβριέλλας Ντυριέ, της συμπαθητικής συναδέλφου μου. Αφού μού έδινε μερικά νέα, πρόσθετε:

«Και ξέρετε τώ πιο σπουδαίο; Έτοιμασθήτε να σαστίσετε. αγαπητή φίλη! Η θαυμασία μας κυρία Μαργαρίτα, ή τόσο καλή, ή τόσο γλυκεία, ή τόσο φιλόνηρωτη, ή τόσο δημοφιλής, έχκατέλειψε τώ νοσοκομείο, πρός γενική χαρά. Δεν έχει πιά ά ανάγκη να κερδίξη τώ ψωμί της, γιατί θά παντρευθί τόν πλούσιο 'Αξέλ Μπουασέ. Φυσικά, υπέβαλε αίτηση διαζυγίου. Ένας φυματικός άντρας δεν λογαριάζεται μπροστά στο γινώ ενός διασήμου και εκατομμυριούχου δικηγόρου! Τί παληάνθρωποι πού είναι οι άνδρες, αγαπητή μου!

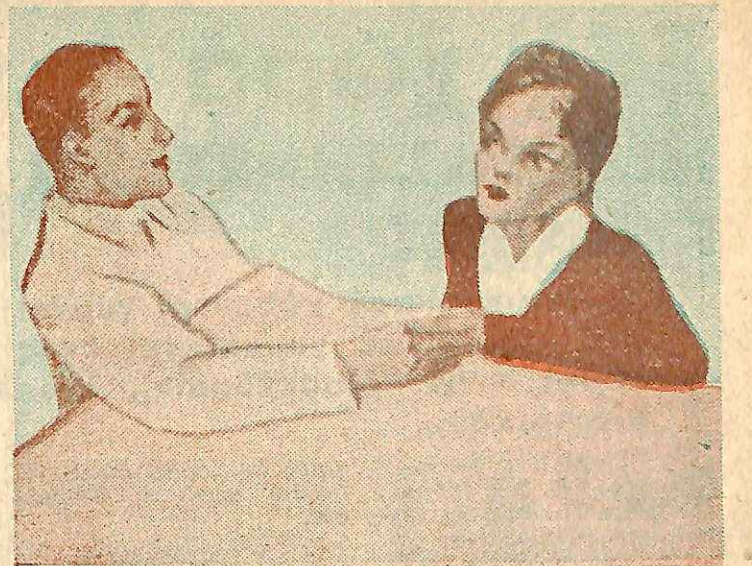
»Έντμόντ, με συγχωρείτε πού σας μιλώ σ' αυτόν τόν τόνο. Δεν θέλω να φανώ άδιάκριτη, θέλω όμως να σας πώ τώ εξής:

"Όλοι έδω ξέροναν ότι ό γιατρός Μπουασέ σας αγαπούσε, και όλοι έχουν άγανακτήσει. Αυτή—με συγχωρείτε, κόντευα να πώ μια άσχημη λέξη—αυτή ή γυναίκα έρριξε τώ μάτι επάνω του από την πρώτη μέρα. "Όχι μόνο σας έμπόδιζε να τόν συναντάτε επί μέρες και μέρες, αλλά διέδιδε και ένα σωρό συκοφαντίες εις βάρος σας. Και αυτά τά έκανε επειδή άρέσατε στο γιατρό Μπουασέ. Η γυναίκα αυτή είναι τρομερή ραδιούργα. Φαίνεται ότι όλόκληρες βραδυές έκλαψε στο γιλέκο τού Μπουασέ, μιλώντας τόν για την αγάπη της πρός τώ δυστυχισμένο της τόν άντρα. Ποιός άντρας θά μπορούσε ν' άντισταθί στην τώση συγκινητική άπόδειξη της συζυγικής της άφοσιώσεως; Ποιός άντρας δεν θά προσπαθούσε να την παρηγορήση; Αριστοτέλημα γυναικείας ραδιουργίας, σας λέω! Τί μπορούσε μια άθώα σάν και σας να κάνη εναντίον μιας ήθοποιού τέτοιας όλξης; Έλπίζω τώσο, Έντμόντ, ότι δεν θά τά πάρετε αυτά κατάκαρδα...»

Τώ γράμμα μού ξέφυγε από τά χέρια. "Αν τά έπαιρνα κατάκαρδα! Ξαφνικό φώς πλημύριζε την ψυχή μου. "Όλα μέσα μου τραγουδούσαν: «Ο Μάρκος είναι ελεύθερος!» Δυό μέρες άργότερα, πήρα άδεια και έφθασα στο χωριουδάκι τού Βαλαί όπου βρισκόταν ό Μάρκος. Εκείνος μού άνοιξε την πόρτα τού μικρού σπιτιού πού ήταν χωμένο μέσα στα χιόνια. "Όταν με αντίκρισε, έβγαλε ένα επιφώνημα έκπληξως. Είχε παχύνει, τά μάτια του όμως ήσαν σάν τρελλού, και λεικές τριχες ξεχώριζαν στους κροτάφους του. Έπρεπε και πάλι να παίξω τώ εόλο μου, και πάλι να προσπαθήσω να τόν γιατρέψω, αυτή όμως τη φορά, ένα μόνο γιατρικό μπορούσε να τόν βοηθήση: ή αλήθεια!

Στό μπαλκόνι τού μικρού σπιτιού, μπροστά στα χιονισμένα βουνά, τού τά είπα όλα, όλα!

"Όταν τελείωσα την εξομολόγησί μου, σηκώθηκα. Δεν μπορούσα να μείνω ούτε μια στιγμή περισσότερο κοντά του.

Ο Μάρκος η' άνεγνώρισε άμέσως

Στις ίκεσίες τού Μάρκου, άποκρίθηκα:

—Όχι, Μάρκο, αφήστε με να φύγω. Είχα χρεός να σας πώ την αλήθεια, ξέρω όμως τί θύελλα σας ταραίζει την ψυχή αυτή τη στιγμή! Είναι τρομερός πόνος να μαθαίνω κανείς ότι τώ πλάσμα πού αγαπά είναι άνάξιο. Έχετε ανάγκη να σκεφθήτε, να συνέλεθε. Δεν θέλω να σας έπηρεάσω, σας αφήνω μόνον!

Ταραγμένος, χαμένος, μού κούτησε μια στιγμή τώ χέρι και πώτησε:

—Δεν θά σας χάσω όμως έσας, Έντμόντ; Μπορώ τούλάχιστον να σας γράψω;

—Ναι, ψιθύρισα. "Όταν θά με λάβετε ανάγκη, Μάρκο, θά βρεθώ κοντά σας.

Αυτά έγιναν έδω και δυό χρόνια. Δεν πάψαμε ν' άλλοηγογραφώμε ύστερα από την έπισκεψί μου στο έλβετικόχωριό. Τρεις μήνες άργότερα από την εξομολόγησί μου, ό Μάρκος ήθελε κι' αυτός να μ' έπισκεφθί στο σανατόριο. Πήγα στο σταθμό να τόν ύποδεχθώ, και κάμαμε μαζί την διαδρομή με τώ άμάξι. Τά είπαμε όλα στο διάστημα εκείνης της θαυμαστής ώρας!

Παρά τις διαμαρτυρίες μου, ό Μάρκος έμεινε δεκατέσσαρες ακόμη μήνες στο έξοχικό σπιτάκι τού εξαδέλφου του. Άλλη λογαφούσαμε κάθε μέρα και βλέπομαστε συχνά, άρνιόταν όμως ήρωικά, να με φιλήση. Μόλις και τά χείλη του άγγιζαν τά μάλαλιά μου! Αυτό οι δεκατέσσαρες μήνες ύπηρεξαν τρομερά άτέλειωτοι και τρομερά εύτυχισμένοι...

Έδω και έπτά μήνες, ό διεντυνήτης τού σανατορίου μας εξέτασε τώ Μάρκο για τελευταία φορά τόν χτύπησε στον ώμο:

—Λοιπόν, νέε μου, δεν φαντάζομαι ότι μπορεί κανείς να είναι πιά ύγιης από σας! Έμπρε, παντρευθήτε, καταγράψετε ρεκόρ άθλητισμού, πάρτε μας την καλύτερή μας νοσοκόμη, είστε ή έσωντανή άπόδειξις ότι ή φυματίωση γιατρεύεται έντελώς!

Παντρευθήκαμε έδω κι' έξη μήνες κι' είμαστε εύτυχισμένοι όπως δεν τολμούσα να τώ έλπίζω ούτε στα πιο τολμηρά όνειρα της εφηβικής μου ήλικίας.

Ο εξαδέλφος τού Μάρκου άνοιξε ένα οίκοντροφείο παιδιών στο μικρό χωριό τού Βαλαί. Έγώ είμαι ή νοσοκόμος, κι' ό Μάρκος ό γυνιαστής. Έχομε εύτυχισμένη ενεργητικότητα, χαήματα όσα μας χρειάζονται για να ζούμε, ένα σπιτάκι δικό μας, ύγεια και... αγάπη.

Η Μαργαρίτα παντρεύθηκε τόν 'Αξέλ Μπουασέ. Κάνουν ζωή πού κομική, και δεν σκέπτονται πιά ν' άνοίξουν ίατρείο για τούς άπόρους. Δεν ξέρω αν ό 'Αξέλ είναι εύτυχισμένος. Τώ εύχομαι από τώ βάθος της καρδιάς μου, γιατί είμαι άνείπωτα ευγνώμων στη Μαργαρίτα πού μού τόν πήρε. Έτσι, στο τέλος, χωρίς να τώ θέλη, μού έδωσε τώ Μάρκο!

Μιά άπ' αυτές τις μέρες, ό άντρας μου, έκλεισε με μιάς τώ βιβλίο πού διάβαζε, καθισμένος μπροστά στο στρογγυλό τραπέζι της μικροσκοπικής μας τραπεζαρίας με τούς τοίχους από έλατο πού μοσχοβολά, και με ρώτησε:

—Έντμόντ, πού ήθε μια ιδέα... Με συγχωρείς αν έχω μια γάλη ιδέα για τόν έαυτό μου, αλλά...

—Τί μεγάλη μου; Τώ ξέρετε καλά πώς δεν ύπάρχει άνθρωπος πού έχει μικρότερη ιδέα για τόν έαυτό του από σένα!

—Μού όμολόγησε ότι μ' αγαπούσε στο καλοκαιρινό εκείνο οίκοντροφείο, δεν μού έλεπε όμως ποιά στιγμή άρχισε ή αγάπη σου. Μήπως... πές μου... όταν έδειχνες τόσο ζήλο για τώ τέλει...

...τώ έκανες λίγο και για μένα; Ξέσπασα στα γέλια και τού έλεισα τώ στόμα μ' ένα φιλή.

—Κύριε γυμναστά, εγώ έρωτευμένη μαζί σας; Τί λέτε! Δεν ήταν παρά μια μαθητική σταντασιοληξία... νεανική αγάπη.

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: Κ. Ι. ΔΑΒΑΡΑ

Στή χώρα ΜΕ ΤΙΣ ΔΣΧΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

**"Ανθρωποι πού κάδονται γυμνοί
στο χιόνι.-Πώς γυμνάζεται ένας
λάμας. - 'Η "διασκέδασις," ενός
πιτσιρικού,"**

ΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ ότι περπατάτε σ' ένα εξοχικό δρόμο, και ξαφνικά βλέπετε μπροστά σας έναν άνδρα με φουστάνια να τρέχει σαν πρωταθλητής του δρόμου 100 μέτρων, όχι όμως με τον τρόπο πού τρέχουν οι άλλοι άνθρωποι, αλλά με συνεχή, μεγάλη και γρήγορα πηδημάτα. Φαντασθήτε ακόμη ότι ο άνθρωπος αυτός δεν κυττά ούτε δεξιά ούτε αριστερά, αλλά μόνο εμπρός, και ότι σκοντάφτει σε μία πέτρα, πέφτει κάτω αναίσθητος, ζανασηκώνεται χωρίς να έχει πάθει τίποτε και εξακολουθεί τον δρόμο του, τρέχοντας όπως και πριν.

— Αυτό δεν γίνεται! Θα πούν ίσως μερικοί. Παρακαλώ. Γίνεται και παραγίνεται. 'Αλλά όχι στην 'Ελλάδα: στο Θιβέτ. Ο ιδιότροπος αυτός άνθρωπος δεν είναι παρά ένας Λάμας, ένας βουδδιστής καλόγερος και πηγαίνει πηδώντας στο μοναστήρι του, γιατί πιστεύει ότι έτσι θα ευχαριστήσει τον Βούδδα.

Ελάχιστοι ευρωπαίοι έχουν κατορθώσει να φθάσουν στο Θιβέτ και να μείνουν εκεί αρκετόν καιρό ώστε να γνωρίσουν τα περιεργα έθιμα του.

Και είναι πράγματι περιεργα τα έθιμα του Θιβέτ. Οι λαμάδες και το ένα τρίτον του πληθυσμού είναι λαμάδες, κατέχουν μία πανάρχαια έπιστήμη, πού την κρατούν μυστική, για να μη τη μάθουν αλλιώς άπιστων και τη θεηλάσουν. Και χάρις στην έπιστήμη τους αυτή, κατορθώνουν πράγματι να πού σ' έμεις φαίνονται άπίστευτα.

Ένας Άγγλος συνταγματάρχης, ένας από τους λίγους ευρωπαίους πού έγνωσαν το Θιβέτ, διηγείται ότι οι Θιβετανοί κατορθώνουν να κάδονται γυμνοί στα χιόνια χειμώνα καιρό — και η χώρα τους βρίσκεται σε ύψος 3.000 μέτρων — χωρίς να τους ένοχλη το κρύο. Όποιος έχει μάθει τα μυστήρια των λαμάδων και θέλει να ανανωρωσθή κι

αυτός ως λάμας, πρέπει να υποστηρίξη τη δοκιμασία.

Μία άλλη δοκιμασία είναι η έξησις. Παίρνουν δύο νεοφωτιστους και τους πηγαίνουν σ' ένα παγωμένο ποτάμι. Εκεί οι λαμάδες σπάζουν τον πάγο, έως ότου βρουν νερό και στο παγωμένο αυτό νερό βουτούν

σεντόνια. Με τα σεντόνια αυτά τυλίγουν τους νεοφωτιστους, και τα άφινουν επάνω τους έως ότου η θερμότης του σώματός τους τα στεγνώσει. Τότε τα ξαναβουτούν στο νερό, και η δοκιμασία συνεχίζεται. Όποιος στεγνώσει τα περισσότερα σεντόνια θγαίνει πρώτος έπιτυχών στον διαγωνισμό αυτό, και υπάρχουν άνθρωποι πού κατορθώνουν στο διάστημα μιάς νύχτας να στεγνώσουν σαράντα σεντόνια.

Άλλοτε πάλιν πηγαίνουν τους νεοφωτιστους σ' ένα χιονισμένο βουνό και τους θάζουν να καθήσουν γυμνοί στο χιόνι. Κερδίζει εκείνος πού κατορθώνει με τη θερμότητά του σώματός του να λύσση περισσότερο χιόνι από τους άλλους.

Όταν ένας άνθρωπος περάση έπιτυχώς τις δοκιμασίες αυτές, και αποδείξη ότι το σώμα του παράγει

άρκετη θερμότητα δεν ξαναφορεί ποτέ ούτε γούνες ούτε μάλλινα, ούτε πλησιάζει τη φωτιά για να ζεσταθή. Και υπάρχουν καλόγεροι στο Θιβέτ, πού περνούν όλη τους τη ζωή άσκητώντας στα βουνά γυμνοί, ή το πολύ, πολύ φορούν ένα θαμδακερό ράσο.

Άλλα οι λαμάδες δεν άρκούνται σ' αυτά. Έχουν κατορθώσει ν' άναπτύξουν τη δύναμη της τηλεπαθείας σ' άφάνταστο βαθμό.

Όταν ένας νέος θέλη ν' α γίνει λάμας, ο δάσκαλός του τον πηγαίνει σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο και τον καθίζει άπέναντί του. Ο μαθητής όφειλε να μη μιλά, να διώξη κάθε σκέψη από το μυλό του, και να προσπαθή να μαντέψη τις σκέψεις του δασκάλου του.

Αυτό είναι το πρώτο μάθημα τηλεπαθείας. Σε λίγον καιρό, όταν ο νέος κα-

χωριά του Θιβέτ, για να βρουν τον νέον Δαλαϊλάμα. Κυτάζουν προσεκτικά όλα τα παιδιά της χώρας, και όταν βρουν ένα πού έχει μερικά σημάδια γνωστά μόνο σ' αυτούς, το πηγαίνουν στη Λάσσα και του παρουσιάζουν διάφορα μικρά πράγματα, μεταξύ των οποίων μερικά πού άνηκαν στον προηγούμενο Δαλαϊλάμα. Αν το παιδί ξεχωρίση ένα από αυτά πού άνηκαν στον Δαλαϊλάμα, άναγνωρίζεται ως Δαλαϊλάμας. Το περιεργό είναι πώς το παιδί πού έπιτέλους δεν είχε ούτε ένοχο έτους, ξεχωρίζει πάντα τα σωστά. Αν δεν είχε θέσαιο για την έκλογή τους, φέρνουν πολλά παιδιά, για να τα θάλουν να διαλέξουν. Και ποτέ δεν έτυχε να βρεθούν δύο παιδιά να διαλέξουν τα πράγματα του Δαλαϊλάμα. Πάντα ένα έκανε τη σωστή έκλογή.

Θά ένόμιζε κανείς πώς το παιδάκι αυτό, άφοι έινε με τενσάρκωσις του Βούδδα και συγχρόνως θασιλεύς του Θιβέτ, θά περνούε ζωή και κόττα. Κάθε άλλο. Η μητέρα του δεν θά το ξαναείδη πιά. Θά περάση από τους υπόγειους θόλους με τους θησαυρούς, θά σηκώση όσα χρυσάφια μπορεί και θά φύγη. Ο μικρός θά ζήση στο μοναστήρι. Και αντί να το νανουρίσουν για να κοιμηθή, οι καλόγεροι το «διασκεδάσουν» χορεύοντας έμπρός του, μασκαρεμένοι σαν σκελετοί, ενώ άλλοι καλόγηροι παίζουν τρουμπέτα ή χτυπούν ταμπούρλα στολισμένα με ανθρώπινα κranία.

Και σάν να μη φθάνη αυτό, όταν το παιδί γίνει δύο έτών, το θάζουν να παρακολουθήση μίαν άνθρωποθυσία. Τον τελευταίο θύμα καιρό οι Θιβετανοί κατήγγισαν τις άνθρωποθυσίες, και αντί να θυσιάζουν ζωντανούς, θυσιάζουν... μεγάλες κούκλες.

Τό άσχημότερο πράγμα πού θά ίδηται στο Θιβέτ είναι οι Θιβετανές. Άπαίσιες όλες και άπλυτες. Νομίζουν πώς αν πλυθούν ή αν άλλαν άσπρόρρουχα, κάνουν μεγάλη άμαρτία. Συνήθως μία γυναίκα όταν παντρεύεται έναν άνδρα, παντρεύεται συγχρόνως και τους άδελφούς του, γιατί υπάρχει έλλειψις γυναικών στο Θιβέτ.

Εάν όμως δεν της άρκοιν αυτοί και άποκτήση έραστή, τότε η γυναίκα μαστιγώνεται, ο άνδρας της χάνει τα πολιτικά του δικαιώματα και ο έραστής έξορίζεται.

Α. ΤΖΟΝΣ

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ το όργανο της όράσεως των έντόμων;

Γενικώς το όργανον της όράσεως στα έντομα, πού παρουσιάζεται σαν ένα μοναδικό μάτι, στην πραγματικότητα το αποτελείται από ένα πλήθος ματιών,

καθένα από τα οποία έχει δικό του κερατοειδή χιτώνα, υλεοειδή, κωνικό.

Στην «μυλολόανθη», π.χ., — ένα μικροσκοπικό έντομο πού παρασιτεί στη μυλιά — έχουν μετρήσει επάνω από 9 χιλιάδες και υπάρχουν άλλα έντομα πού έχουν έως 20 χιλιάδες τέτοια μικρά μάτια! Όλοι αυτοί οι κερατοειδείς χιτώνες είνε εξαγώνιοι και περιπλέκονται μεταξύ τους σε τρόπο πού ν' αποτελούν ένα είδος κοινού σώματος, του οποίου οι διαστάσεις είνε όρατες μόνο με το μικροσκόπιο.

ΠΩΣ μπορεί να καταλάβη κανείς αν μιά κονσέρβα δεν είναι χαλασμένη;

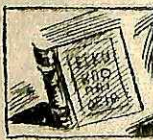

Ένας κοινότατος αλλά αλάνθαστος τρόπος είναι να προσέξη κανείς το σκέπασμα του κουτιού ή της γυάλας πού περιέχει την κονσέρβα. Αν το σκέπασμα είναι εξωγκωμένο, έστω και πολύ ελαφρά, σημαίνει ότι έχουν σχηματισθή αέρια μέσα στα ταριχευμένα υλικά και πρέπει να την πετάξουμε. Αν το σκέπασμα είναι ίσιο, ή και κάπως βαθουλωμένο, ή κονσέρβα είναι άσφαλώς καλή.

Πολύ συχνά από τα κακώς ταριχευμένα κρέατα και λαχανικά παράγεται ένα χημικό δηλητήριο πού προξενεί συμπτωματικές άνωμαλίες στον οργανισμό του ανθρώπου. Τό δηλητήριο αυτό εκκρίνεται από έναν θάκιλλο και είναι συνήθως έπακολούθημα της άποσυνθέσεως πού παρουσιάζει το κρέας και κυρίως τα άλλαντικά, πού ταριχεύονται κακώς ή τα λαχανικά πού ταριχεύονται άβραστα.

Γενικώς, για ν' άποφύγη κανείς στα σίγουρα κάθε κίνδυνο από τις κονσέρβες, πρέπει να διαλέγη προϊόντα μάρκας δοκιμασμένης αξίας.

ΠΟΤΕ πρωτοπαρουσιάσθηκαν δείγματα «Εγκυκλοπαιδεών»;

Κατά την γνώμη των Ιστορικών, ή πρώτη 'Εγκυκλοπαιδεία όφείλεται στον Έρμη τον Τρισεμέστον, πού ήκμασε κατά τον ένατον π. Χ. αιώνα. Έπειτα ένεφανίσθησαν οι Εγκυκλοπαιδείες των Κινέζων και των Ιαπώνων. Υπάρχουν επίσης πληροφορίες για μίαν

'Εγκυκλοπαιδεία την οποίαν συνέταξε ο Σπεύσιππος, ο μαθητής του Πλάτωνος, κατά τον 4ον π. Χ. αιώνα.

Ο 'Αριστοτέλης περιευνέλεξε στα έργα του όλη την έλληνική έπιστήμη της έποχής εκείνης. Ο 'Αραβ 'Αλφαραμπί, φιλόσοφος του 10ου αιώνος, μάς άφησε μίαν 'Εγκυκλοπαιδείαν υπό την νέαν της μορφήν. Η πραγματική όμως εγκυκλοπαιδική φιλολογία, άρχισε με το γαλλικό έργο 'Εγκυκλοπαιδεία ή Λεξικόν των 'Επιστημών, Τεχνών και 'Επαγγελμάτων» σε τριανταπέντε τόμους πού έδημοσιεύθηκαν από 1751 έως το 1780.

ΠΟΙΟΣ είναι ο καλύτερος τρόπος καθαρισμού των δαντελλών;

Για να διατηρήση ή δαντέλλα την άρχική της λευκότητά, την σιδερώνομε πρώτα ελαφρά, κατόπιν την τυλίγουμε και την τοποθετούμε μέσα σ' ένα μικρό σακκούλι από άμεταχείριστο λινό.

Τό σακκούλι αυτό το βουτάμε σ' ένα δοχείο γεμάτο με άγνό λάδι, και τό αφήνομε 24 ώρες. Κατόπιν τό βουτάμε έπί ένα τέταρτο της ώρας σε βραστή σαπουνάδα, τό ξεπλένομε με χλιαρό νερό και τό περνάμε από ένα άλλο νερό με λίγη σόδα. Τέλος, θγάζομε την δαντέλλα από τό σακκούλι και την καθαρίζομε κάπου για να στεγνώση έντελως.

ΠΟΥ κυρίως και με τι υλικά κατασκευάζεται ή σινική μελάνη;

Την μεγαλύτερη παραγωγή σινικής μελάνης την έχει ή πόλις Άγκιν μέσα στην πεδιάδα του Γιάν-Τσέ. Η πόλις αυτή έξάγει, μέσω της Σαγκάης, τρεις περίπου τόνους κατ' έτος.

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΛΕΞΙΚΟ

Άπαραίτητον: Έπίθετο τό όποιον δίνομε συχνά στα περιττά πράγματα.

Ψυχοπαθής: Ο νευρικός πού πληρώνει τον γιατρόν του πρós 500 δραχμές την έπίσκεψη.

Τηλέφωνον: Τό τηλεσκόπιο των ήχων.

Παρηγορία: Όμιλος ή χαμόμηλον.

Μονόλογος: Διάλογος μ' ένα θύμα λιγώτερο.

Άρμόνιον: Πιάνο πού παίζει με τη μύτη.

Μελαγχολία: Έσωτερικόν σύννεφο.

Η μαύρη καπνιά, πού άποτελεί τό πρώτο συστατικό της, παίρνεται από την καύσι ενός μίγματος λαδιού, λίπους του χοίρου και βερνικιού.

Τό λάδι είναι άλλοτε από συσάμι ή «κόλτσας», και άλλοτε από τον καρπό ενός δένδρου ελαιώδους, πού καλλιεργείται έκτάκτως στον τόπο.

Όταν ληφθή ή καπνιά την άνακατεύουν μ' ένα κολλώδες ύγρό, εις τρόπον ώστε να σχηματισθή μιά πάστα, ή όποία τρίβεται κατόπιν επάνω σε εύλινες τάβλες με σιδερένια μαχαίρια και έπειτα δουλεύεται μέσα σε πηλίνα δοχεία.

ΠΟΣΟ άργει ο ήχος να πάη από τον πομπό ως τον δέκτη, στα ραδιόφωνα;

Ένας πού άκούει από απόστασι 1.000 χιλιομέτρων ραδιοφωνικές συναυλίες, όπερες ή διαλέξεις, τις παίρνει πίο γρήγορα από εκείνον πού άκούει τό ίδιο κονσέρτο, την όπερα ή την διάλεξι, καθισμένος στην ίδια την αίθουσα πού δίδεται ή διάλεξις ή ή συναυλία.

Όσον παράδοξο κι' αν φαίνεται αυτό, είναι αληθινό. Πραγματικά, από την μιά μεριά, ο θεατής καθισμένος στη γαλαρία, 50 μέτρα π. χ. από την σκηνή, άκούει την μουσική ή τα λόγια 0' 14 μετά την έκπομπή άφοι ο ήχος διατρέχει 340 μέτρα περίπου τό δευτερόλεπτο.

Από την άλλη μεριά, ο κάτοχος ραδιόφωνου — άφοι τό ραδιόφωνο πού στέλνει τη συναυλία ή τα λόγια είναι τοποθετημένο πολύ κοντά στην όρχήστρα ή τον συνομιλητή και συλλαμβάνει άμέσως τον ήχο, κι' έπειδή τα έρτζιανά κύματα έχουν περίπου την ταχύτητα του φωτός (300.000 χιλιομ. τό δευτερόλεπτο) — άκούει τό κονσέρτο ή την διάλεξι 2 χιλιοστά του δευτερολέπτου μετά την έκπομπή, συννεπως γρηγορώτερα από τον ίδιο τον θεατή.

ΠΟΙΟΣ έφευρε τους φακέλλους;

Τους φακέλλους των έπιστολών έφευρε ένας Γάλλος εύγενής του 17ου αιώνος, όνόματι ντε Βαλλιέ. Έως τότε έδίπλωναν τις έπιστολές και τις έκλειναν δπως περίπου σήμερα διπλώνουν τα σκονάκια οι φαρμακοποιοί και τις έκολλούσαν μ' ένα μικρό στρογγυλό χαρτάκι κόλλα.

Μόλις δε περί τα τέλη του 18ου αιώος διεδόθη ή χρήση του φακέλλου.

Τὰ πνεύματα ...άστυνομικοί

Από τὸν κόσμο τοῦ μυστη-
ρίου καὶ τοῦ ἐγκλήματος

ΕΙΝΑΙ γνωστὸν ὅτι οἱ περισσότερες εὐρωπαϊ-
καὶκές ἀστυνομίες, ἐ-
δῶ καὶ κάμποσον καιρὸ,
ἔχουν υἱοθετήσει ἕνα σύ-
στημα ἐξαιρετικὰ ἀποτελε-
σματικὸ γιὰ τὴν καταπο-
λέμησι τῆς ἐγκληματι-
κότητος καὶ πρὸ πάντων
γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δρά-
στου ἐνὸς ἐγκλήματος, τὸ
ὁποῖον παρουσιάζεται σκε-
τεινόν. Τὸ σύστημα αὐτὸ ἀ-
ποβλέπει στὴν χρησιμοπο-
ίησι τῶν «μέντιουμ».

Ἡ ἀσφάλεια τῆς Βουδα-
πέστης ἔχει καὶ ἀρχηγὸν
τῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ τῶν ἀ-
νακαλύψεων τῶν ἐγκλημα-
τιῶν τὸ διάσημο μέντιουμ
Γιάνοσ Κέελε. Σ' αὐτὸν ὁ-
φείλονται οἱ πρὸ σημαντι-
κῶς ἀποκαλύψεις ἐγκλημα-
τιῶν ποὺ διέφευγαν τὴν δι-
καιοσύνη.

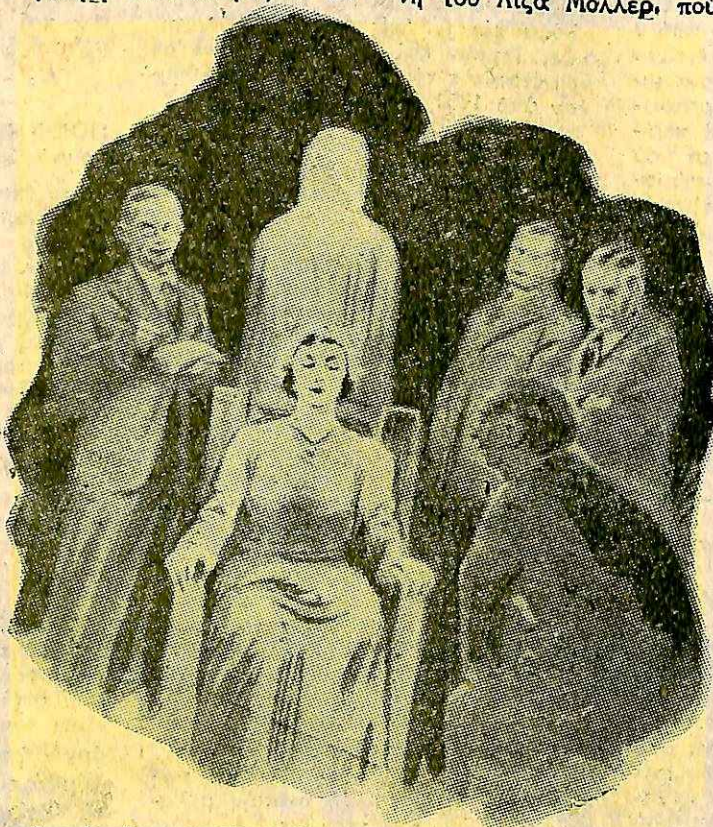
ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΡ- ΝΕΜΑΟΥΣ

Μιά ὑπρέτρια, ὀνομαζο-
μένη Εἰρήνη Βούλκινς, πα-
ρεσύρθη ἀπὸ ἕνα νεὸ στὸ
Μπουρνεμάουζ μὲ τὴν ὑ-
πόσχου πὼς θὰ τῆς προ-
σέφερε ἐκεῖ μιά θέσι μὲ
ἱκανοποιητικὴν ἀμοιβή. Ἡ
δυστυχὴς ὅμως βρῆκε κον-
τὰ τοῦ οἰκτρὸν θάνατο-
γιατὶ τὴν ἐβίασε, τὴν ἐ-
στραγγάλισε καὶ τὴν ἐρ-
ριξε σὲ μιά λίμνη. Οἱ ἐ-
ρευνες δὲν ἔφεραν κανένα
ἀποτέλεσμα καὶ τότε ἡ ἀ-
στυνομία ἐχρησιμοποίησε
ἕνα «μέντιουμ», τὸ ὁποῖον
ἀπεκάλυψε μὲ κάθε λεπτο-
μέρεια τὴν δολοφονία καὶ ἐ-
δωσε τὰ χαρακτηριστικὰ
τοῦ ἐγκληματίου. Λίγες ἡ-
μέρες ἀργότερα συνελή-
φθη κάποιος Τόμας Ἀλα-
γουαίη γιὰ πλαστογραφία.
Ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ τὸν
συνέλαβε ἦταν ὁ ἴδιος ποὺ
εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀνακά-
λυψι τοῦ δολοφόνου τῆς
ὑπηρετίας. Μὲ μεγάλην
τοῦ κατὰ πληξὶ διεπίστωσε
ὅτι ὁ συλληφθεὶς εἶχε τὰ
χαρακτηριστικὰ ποὺ περι-
έγραψε τὸ μέντιουμ γιὰ
τὸν δολοφόνον τῆς Εἰρήνης
Βούλκινς. Ὁ ἀστυνομικὸς
τὸν ὑπέβαλε σὲ διάφορες
ἐρωτήσεις καὶ ὁ πλαστο-
γράφος ὑπέπεσε σὲ τόσες
ἀντιφάσεις, ὥστε τέλος
ὁμολόγησε τὸ ἐγκλημά

του καὶ τὸ πλήρωσε μὲ τὴν
τιμωρία ποὺ τοῦ ἐπέβαλε
ἡ δικαιοσύνη.

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΝΤΥΣ- ΣΕΛΑΝΤΟΡΦ

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ «Δράκου
τοῦ Ντύσελντορφ» ποὺ συ-
νεκίνησε τόσο τὴν κοινὴ
γνώμη, ἀπεκαλύφθη καὶ αὖ

τὴ μὲ τὴν χρησιμοποίησι
ἐνὸς «μέντιουμ».
Πράγματι ἐκοίμισαν μιά
γυναίκα, ἡ ὁποία ὅμως
δὲν ἄργησε ν' ἀρχίσῃ νὰ
φωνάζῃ, νὰ τρέμῃ καὶ νὰ
χτυπᾷ τὰ δόντια τῆς. Ἀρ-
γότερα ἔβαλε μιά μεγάλη
κραυγὴ, λέγοντας «μὲ πνί-
γει!» καὶ ἔπεσε σὲ νάρκη.
Σὰν τὴν εὗρησαν, ἡ γυ-
ναίκα ὁμολόγησε πὼς ἔ-
νας ἀνθρώπος ὀνόματι Κι-
οῦρτεν τὴν ἄρπαξε, τὴν ἐ-
βίασε καὶ τὴν ἐπνίξε.
Ὁ Πέτερ Κιοῦρτεν συνε-
λήφθη. Στὴ δίκη τοῦ ἔλαβε
χώραν μιά δεύτερη ἔκπλη-
ξις: οἱ ψυχίατροι ποὺ τὸν
ἐξήτασαν, ἀπεφάνθησαν
ὅτι ὁ «Δράκος τοῦ Ντύ-
σελντορφ» ἐνεργοῦσε εὐ-
ρισκόμενος σὲ ἀπόλυτη
ψυχολογικὴ ἐπίδρασι καὶ
ὅτι ἡ ἐπίδρασις αὐτὴ τὸν

ἔφερνε στὴν ἀσυνειδησία.
Κι' ἡ ψυχολογικὴ του αὐ-
τὴ κατάστασις ἦταν ἀπο-
τέλεσμα τῆς ἐπιβολῆς ἐπ'
αὐτὸς ἐνὸς ἐγκληματίου
ποὺ τὸν μεταχειρίζονταν γιὰ
ὄργανό του.

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΟΥ ΝΤΕΣΩ

Ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Ντεσῶ
δὲν μποροῦσε νὰ διαλευκά-
νῃ τὸ μυστήριον τῆς δολο-
φονίας ἐνὸς ἀγνώστου, ποὺ
τὸ σῶμα του βρέθηκε ἀπο-
συντεθειμένο μέσα σ' ἕνα
σάκκο, κοντὰ στὸ Βόλ-
ταϊγ. Δυὸ μῆνες ἐρευνῶν
πῆγαν χαμένοι. Ἔτσι, ὁ
ἀνακριτὴς, κάποιον πρωῒ,
πῆγε στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ
ἀνακρίνῃ τὸν κρεσῶλη
Κύρσνερ καὶ τὴν ἐρωμέ-
νῃ του Λίζα Μόλλερ, ποὺ

περιέπεσε σὲ μιά πρωτο-
φανῆ σιωπῇ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐκάλεσε
τὸν ψυχίατρο Σέλλιγκ κι'
αὐτὸς τὸν συνεβούλευσε
νὰ χρησιμοποίησῃ ἕνα μέν-
τιουμ.

Τὸ μέντιουμ περιέγραψε
μὲ κάθε λεπτομέρεια πὼς
οἱ δυὸ ἄνδρες ὁ Κύρσνερ
καὶ ὁ Γυάν, μαζί μὲ τὴν
ἐρωμένη τοῦ πρώτου, πῆ-
γαν ἀπ' τὸ Κόρβιγκ ὡς
τὸ Βόρλτσιγ γιὰ ἐκδρομὴ
καὶ σ' ἕνα πανδοχεῖο συ-
νήντησαν κάποιον ποὺ ἤ-
ξεραν πὼς ἔχει πολλὰ χρή-
ματα καὶ κοσμήματα.

Τὸν ἐμέθυσαν μὲ μύρα
καὶ κονιάκ. Κι' ὁ Γυάν ἀρ-
γότερα τοῦ ἐρριξε στὸ πο-
τήρι του δηλητήριο. Οἱ δυὸ
ἐγκληματίαι παρηκολούθη-
σαν τὸν δυστυχῇ στὸ δά-
σος ὅπου προχωροῦσε τρι-
κλίζοντας ἀπὸ τὸ μεθύδι
καὶ τὸ δηλητήριο. Ὁ Κύρ-
σνερ τότε τὸν ἐχτύπησε μὲ
τὸ μαχαίρι του στὴν καρ-
διά κι' ὕστερα μαζί μὲ τὸν
ἄλλον τοῦ πῆραν τὸ πορ-
τοφόλι καὶ ἕνα ρολοὶ χρυ-
σῶ.

Ὁ Σέλλιγκ τότε διέτα-
ξε νὰ γίνῃ κι' ἄλλη συνε-
δρία στὴ φυλακὴ κι' ἐκεῖ
τὸ μέντιουμ κατέδειξε τὸν
Κύρσνερ καὶ τὸν Γυάν ποὺ
βρισκόταν κι' αὐτοὺς στὴ
φυλακὴ γιὰ διάρρηξι.

Καθὼς λοιπὸν βλέπομε
ἡ ἐπιστῇ τῶν ψυχικῶν
ἐρευνῶν γίνεται σήμε-
ρα ἀπαραίτητος συνεργάτης
τῆς δικαιοσύνης καὶ συνε-
πὼς τῆς προσπάθειας τοῦ
περιορισμοῦ τοῦ ἐγκλήμα-
τος.

Στὶς περισσότερες πόλεις
τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀ-
μερικῆς, οἱ ἀστυνομίες
χρησιμοποιοῦν τὰ «μέντι-
ουμ» γιὰ τὴν διαλεύκανσι
καὶ τὸν πρὸ μυστηριωδῶν
καὶ σκοτεινῶν ἐγκλημάτων
καὶ ὑποθέσεων καὶ τὰ ἀ-
ποτελέσματα τοῦ συστή-
ματος αὐτοῦ εἶνε πράγμα-
τι καταπληκτικά.

ΤΖΙΝΟ ΤΡΕΣΠΟΛΙ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἦταν παραμονὴ τῶν γά-
μων τους, καὶ ἡ μελλονύμ-
φος νέα εἶχε τὸ ὕψος θλιμ-
μένο.

—Τί ἔχεις καὶ φαίνεσαι
στενοχωρημένη, ἀγάπη μου;
τὴν ἐρώτησε ὁ πολυφρονος
γαμπρός.

—Νά, Γιώργο, εἶπε ἀνα-
στενάζοντας. Σκέπτομαι
ποῦ θὰ πάμε νὰ περάσουμε
τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

—Μπᾶ! ἔκαμε ἐκεῖνος.
Αὐτὸ κάθεσαι καὶ σκέπτε-
σαι; Δὲν εἶναι τίποτε. Δὲν
ρωτᾷς ἐμένα ποὺ σκέπτο-
μαι πὼς θὰ πληρώσω τὸν
παπὰ ποὺ θὰ μᾶς παντρέ-
ψῃ;

Ο ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ ΜΙΑΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ

Πρωτότυπο διήγημα τῆς
ΜΠΟΝΑ ΜΕΟΥΤΣΙ

Ἡ ὁμορφὴ Μανταλένα ἦ-
ταν πολὺ κουρασμένη
ἀπὸ τὸν θάνατο. Ἄ-
νοιξε τὰ μάτια, σηκώθηκε
μέσα στὸν τάφο καὶ στά-
θηκε ὀρθία. Αὐτὴ εἶναι ἡ
μοῖρα τῶν ψυχῶν: ἀφοῦ
κουραστοῦν στὸ βασανι-
σμένο κορμί, ξεπηδοῦν ἀ-
πὸ μέσα καὶ πᾶνε γιὰ τὴν
αἰώνια ζωὴ.

Ἡ ψυχὴ τῆς ὁμορφῆς
Μανταλένας ἀνέβηκε σὰν
πυροτέχνημα στὴν κατα-
σκότεινη νύχτα, κατ' εὐ-
θείαν πρὸς τ' ἄστρα Ἀπὸ
μακριὰ φαίνονταν σὰν ἕνα
ὕπεροχο λουλουδί φωτει-
νόν. Ὅταν ἔφθασε στὸν
οὐρανὸν, τὴν ὑποδέθηκε ὁ
Ἄγγελος τοῦ Σκότους.

—Εὐ εἶσαι γιὰ τὸ Κα-
θαρτήριο, τῆς εἶπε αὐστη-
ρὰ καὶ τῆς ἔδειξε τὸ δρό-
μο πρὸς τὴν οὐδετέρα ζώ-
νῃ μεταξὺ Κόλασεως καὶ
Παραδείσου.

—Ἔχετε λάθος, δὲν εἶ-
μαι γιὰ τὸ Καθαρτήριο,
ἀπάντησε ἡ Μανταλένα μὲ
βραχνὴ φωνή.

—Δὲν ὑπάρχει λάθος,
τὴν δέικε ὁ Ἄγγελος.
Ἡ ψυχὴ ἔχαμογέλασε
πικρά.

—Καὶ ὅμως ὑπάρχει. Εἶ-
μαι μεγάλη ἀμαρτωλή.
Πολλοὶ ἄντρες ἔχουν σκο-
τωθῇ γιὰ μένα. Τὸ κορμί
μου ἦταν ἡ καταδίκη μου:
γι' αὐτὸ ἐγκατέλειψα τὴν
κόρη μου.

—Τὸ ξέρω, δυστυχισμένη
ἔκαμε ὁ ἄγγελος. Ἀλλὰ
οἱ προσευχὲς τῆς κόρης
σου, τῆς Λουκίας, σ' ἔσω-
σαν καὶ δὲν θὰ πᾶς στὴν
Κόλασι.

—Οἱ προσευχὲς τῆς Λου-
κίας; ἐρώτησε ἡ ὁμορφὴ
Μανταλένα ζαρώνοντας τὰ
φρύδια.

—Βέβαια: Τῆς ἀπέκρυ-
ψαν τὸν βίαιον θάνατό σου,
τῆς ἀπέκρυψαν ὅλη τὴν ἀ-
μαρτωλή σου ζωὴ. Καὶ αὐ-
τὴ κλαίει, μέρα καὶ νύχτα
καὶ προσεύχεται διαρκῶς
γιὰ σένα. Τὸ κορμί τῆς
λυώνει καθημερινῶς ἀπὸ
τὸν πόνο. Ἴσως πολὺ γρή-
γορα θὰ τὴν ἔχωμε μαζί
μας.

—Θὰ πεθάνῃ; Πρόκειται
νὰ πεθάνῃ;

—Ναί. Καὶ ἐξ αἰτίας
σου.

—Σώστε τὴν, καλέ μου
ἄγγελε!, ἐφώνασε ἡ ἀ-
μαρτωλὴ μητέρα μὲ πόνο.

—Ἀδύνατον. Ἐγὼ δὲν
μπορῶ.

—Κι' ἐγώ; Μήπως θὰ
μποροῦσα ἐγώ;

—Ἴσως. Ἀλλὰ εἶναι λί-
γο δύσκολο.

—Ἀφήστε με, λοιπόν, νὰ
δοκιμάσω. Ἀφήστε με νὰ
ἐπιστρέψω στὴ γῆ. Θέλω
νὰ εὐτυχίσῃ ἡ Λουκία, ἐ-
νὸς ἀκόμα βρίσκεται στὴ
ζωή. Θὰ κάμω τὰ πάντα
γιὰ νὰ τὴν σώσω.

Ὁ ἄγγελος ἔκαμε μιά
πλατεῖα χειρονομία.
—Μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς,
εἶπε κι' ἐχάθηκε.

Σὰν ἀστραπὴ διαδόθηκε
στὴν πόλι ὅτι ἡ ὁμορφὴ
Μανταλένα ἐξαναστάσεως.
Ἦταν μιά σπανία πε-
ρίπτωση νεκραναστάσεως.
Τὸ θέατρο ὅπου ἐχόρευε
κι' ἐτραγουδοῦσε τὰ σκαν-
δαλιστικά ἐκείνα τραγού-
δια τῆς ἔγινε πραγματικὸ
προσκύνημα. Τέλος, ἔμαθε
καὶ ἡ Λουκία πὼς ἡ μητέ-
ρα τῆς εἶχε γίνει καλά.

Ἡ νέα τότε συνεκέντρω-
σε ὅλο τὸ θάρρος τῆς κι'
ἐπῆγε στὸ θέατρο, ὅπου
βρῆκε πρωταφανῆ συν-
στιμό. Ἐκεῖ, ἀπὸ μιά θέ-
σι τῆς πλατείας, μπόρεσε
νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα τῆς ποὺ
τὴν ἔκλαιγε ἀπὸ τόσον και-
ρὸ μὲ τὸ ὑπεροχο κορμί
τῆς μόλις σκεπασμένο ἀπὸ
λαμπρότατα κοσμήματα.
Στὸ διάλειμμα μὲ κόπο κα-
τώρθωσε νὰ φθάσῃ ἕως τὸ
καμαρίνι τῆς.

—Μητέρα, ἔγινες καλά;
ἐφώνασε ἀνοιγόντας τὴν
ἀγκαλιά τῆς.

—Ναί, εἶμαι τελείως κα-
λά, ἀπάντησε ἡ θεατρίνα
ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ φτι-
ασιδώνεται μπροστὰ στὸν
καθρέφτη. Γιατὶ ἦρθες;

—Ἐμαθα πὼς εἶχες πε-
θάνει!

—Εγώ; Κάθε ἄλλο! Μή-
πως ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ λε-
φτά; Δὲν σοῦ δίνει πιά ὁ
πατέρας σου;

—Μοῦ δίνει, ἔκαμε ἡ νέα
μὲ σβυσμένη φωνή. Καὶ μ'
ἀγαπάει.

—Πήγαίνε τότε σ' αὐτὸν
καὶ μὴ μὲ σκοτίζῃς.

Ἡ Λουκία ἐξανύρισε
στὸ σπῆτι. Ἐπέραςε ἕνας
μήνας. Ἐπειδὴ ἔα-
νάρθε ἡ ἀνοιξὶς καὶ ἡ νέα
ἦταν δεκαοχτὼ χρονῶν, τὸ
μάγουλά τῆς κοκκίνισαν
πάλι καὶ ὁ ἔρωτας ἐχτύ-
πησε στὴν καρδιά τῆς.
Ὡστόσο στὴν πόλι εἶχαν
διαδοθῇ τὰ νέα σκάνδαλα
τῆς ὁμορφῆς χορεύτριας.

Ἐνα βράδυ, πολὺ ἀργά,
ἐνῶ ἡ Λουκία μὲ τὸν ἄρρα
βωνιαστικὸ τῆς περπατοῦ-

σαν κάτω ἀπὸ μιά δενδρο-
στοιχία, συναντήθηκαν μὲ
μιά παρέα ξενύχτηδων: ἦ-
ταν πέντ' ἔξη, οἱ πρὸ διε-
στραμμένοι νέοι, ποὺ συνώ-
δευαν μιά γυναίκα μὲ τὸ
πρόσωπο αὐλακωμένο ἀπὸ
τὶς ἀσυνεπείες. Ὅταν συναν-
τήθηκαν μὲ τὴν παρέα, ἡ
νέα ἔγινε κατάγλωμη κι' ἐ-
σφίχτηκε περισσότερο στὸ
μπράτσο τοῦ ἀρραβωνια-
στικῆς τῆς.

—Τί ἔχεις, Λουκία; τὴν ἐ-
ρώτησε αὐτὸς μὲ μιά κα-
κὴ προαισθησι. Μήπως τὴν
ἔξερες αὐτὴ τὴν γυναίκα;

—Ὅχι, δὲν τὴν γνωρί-
ζω, ἀπάντησε ἡ νέα μὲ
σταθερὴ φωνή, κάνοντας
τὸ βῆμα τῆς πρὸ γοργό.

Ἦταν ἀκόμα χαράμνη
ὅταν ἐφθασε γιὰ δευτέρη
φορὰ στὸν οὐρανὸν ἡ ψυχὴ
τῆς ἀμετανόητης ἀμαρτω-
λῆς. Ἦταν κουρασμένη.
Εἶχε τὰ μαλλιά λυμένα,
βαθεῖς ρυτίδες αὐλάκω-
ναν τὸ πρόσωπό τῆς καὶ τὰ
κοσμήματά ποὺ φοροῦσε
εἶχαν γάστει τὴ λάμψιν τους
στὸ γαλάζιο ἐκείνο φῶς
ποὺ ἦταν ἀπὸ μὲν πᾶν-
τοῦ.

—Εγὼ εἶμαι πάλι, καλέ
μου ἄγγελε, εἶπε μὲ σβυ-
σμένη φωνή ἡ ἀμαρτωλὴ,
ὅταν εἶδε μπροστὰ τῆς τὸν
Ἄγγελο τοῦ Σκότους.
Ὁ ἄγγελος τὴν ἐκύττα-
ξε μὲ ἀπορία.

—Μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς,
εἶπε κι' ἐχάθηκε.

Ἡ νέα τότε συνεκέντρω-
σε ὅλο τὸ θάρρος τῆς κι'
ἐπῆγε στὸ θέατρο, ὅπου
βρῆκε πρωταφανῆ συν-
στιμό. Ἐκεῖ, ἀπὸ μιά θέ-
σι τῆς πλατείας, μπόρεσε
νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα τῆς ποὺ
τὴν ἔκλαιγε ἀπὸ τόσον και-
ρὸ μὲ τὸ ὑπεροχο κορμί
τῆς μόλις σκεπασμένο ἀπὸ
λαμπρότατα κοσμήματα.
Στὸ διάλειμμα μὲ κόπο κα-
τώρθωσε νὰ φθάσῃ ἕως τὸ
καμαρίνι τῆς.

—Μητέρα, ἔγινες καλά;
ἐφώνασε ἀνοιγόντας τὴν
ἀγκαλιά τῆς.

—Ναί, εἶμαι τελείως κα-
λά, ἀπάντησε ἡ θεατρίνα
ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ φτι-
ασιδώνεται μπροστὰ στὸν
καθρέφτη. Γιατὶ ἦρθες;

—Ἐμαθα πὼς εἶχες πε-
θάνει!

—Εγώ; Κάθε ἄλλο! Μή-
πως ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ λε-
φτά; Δὲν σοῦ δίνει πιά ὁ
πατέρας σου;

—Μοῦ δίνει, ἔκαμε ἡ νέα
μὲ σβυσμένη φωνή. Καὶ μ'
ἀγαπάει.

—Πήγαίνε τότε σ' αὐτὸν
καὶ μὴ μὲ σκοτίζῃς.

Ἡ Λουκία ἐξανύρισε
στὸ σπῆτι. Ἐπέραςε ἕνας
μήνας. Ἐπειδὴ ἔα-
νάρθε ἡ ἀνοιξὶς καὶ ἡ νέα
ἦταν δεκαοχτὼ χρονῶν, τὸ
μάγουλά τῆς κοκκίνισαν
πάλι καὶ ὁ ἔρωτας ἐχτύ-
πησε στὴν καρδιά τῆς.
Ὡστόσο στὴν πόλι εἶχαν
διαδοθῇ τὰ νέα σκάνδαλα
τῆς ὁμορφῆς χορεύτριας.

Ἐνα βράδυ, πολὺ ἀργά,
ἐνῶ ἡ Λουκία μὲ τὸν ἄρρα
βωνιαστικὸ τῆς περπατοῦ-

σαν κάτω ἀπὸ μιά δενδρο-
στοιχία, συναντήθηκαν μὲ
μιά παρέα ξενύχτηδων: ἦ-
ταν πέντ' ἔξη, οἱ πρὸ διε-
στραμμένοι νέοι, ποὺ συνώ-
δευαν μιά γυναίκα μὲ τὸ
πρόσωπο αὐλακωμένο ἀπὸ
τὶς ἀσυνεπείες. Ὅταν συναν-
τήθηκαν μὲ τὴν παρέα, ἡ
νέα ἔγινε κατάγλωμη κι' ἐ-
σφίχτηκε περισσότερο στὸ
μπράτσο τοῦ ἀρραβωνια-
στικῆς τῆς.

Ἦταν ἀκόμα χαράμνη
ὅταν ἐφθασε γιὰ δευτέρη
φορὰ στὸν οὐρανὸν ἡ ψυχὴ
τῆς ἀμετανόητης ἀμαρτω-
λῆς. Ἦταν κουρασμένη.
Εἶχε τὰ μαλλιά λυμένα,
βαθεῖς ρυτίδες αὐλάκω-
ναν τὸ πρόσωπό τῆς καὶ τὰ
κοσμήματά ποὺ φοροῦσε
εἶχαν γάστει τὴ λάμψιν τους
στὸ γαλάζιο ἐκείνο φῶς
ποὺ ἦταν ἀπὸ μὲν πᾶν-
τοῦ.

—Εγὼ εἶμαι πάλι, καλέ
μου ἄγγελε, εἶπε μὲ σβυ-
σμένη φωνή ἡ ἀμαρτωλὴ,
ὅταν εἶδε μπροστὰ τῆς τὸν
Ἄγγελο τοῦ Σκότους.
Ὁ ἄγγελος τὴν ἐκύττα-
ξε μὲ ἀπορία.

—Μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς,
εἶπε κι' ἐχάθηκε.

Ἡ νέα τότε συνεκέντρω-
σε ὅλο τὸ θάρρος τῆς κι'
ἐπῆγε στὸ θέατρο, ὅπου
βρῆκε πρωταφανῆ συν-
στιμό. Ἐκεῖ, ἀπὸ μιά θέ-
σι τῆς πλατείας, μπόρεσε
νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα τῆς ποὺ
τὴν ἔκλαιγε ἀπὸ τόσον και-
ρὸ μὲ τὸ ὑπεροχο κορμί
τῆς μόλις σκεπασμένο ἀπὸ
λαμπρότατα κοσμήματα.
Στὸ διάλειμμα μὲ κόπο κα-
τώρθωσε νὰ φθάσῃ ἕως τὸ
καμαρίνι τῆς.

—Μητέρα, ἔγινες καλά;
ἐφώνασε ἀνοιγόντας τὴν
ἀγκαλιά τῆς.

—Ναί, εἶμαι τελείως κα-
λά, ἀπάντησε ἡ θεατρίνα
ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ φτι-
ασιδώνεται μπροστὰ στὸν
καθρέφτη. Γιατὶ ἦρθες;

—Ἐμαθα πὼς εἶχες πε-
θάνει!

—Εγώ; Κάθε ἄλλο! Μή-
πως ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ λε-
φτά; Δὲν σοῦ δίνει πιά ὁ
πατέρας σου;

—Μοῦ δίνει, ἔκαμε ἡ νέα
μὲ σβυσμένη φωνή. Καὶ μ'
ἀγαπάει.

—Πήγαίνε τότε σ' αὐτὸν
καὶ μὴ μὲ σκοτίζῃς.

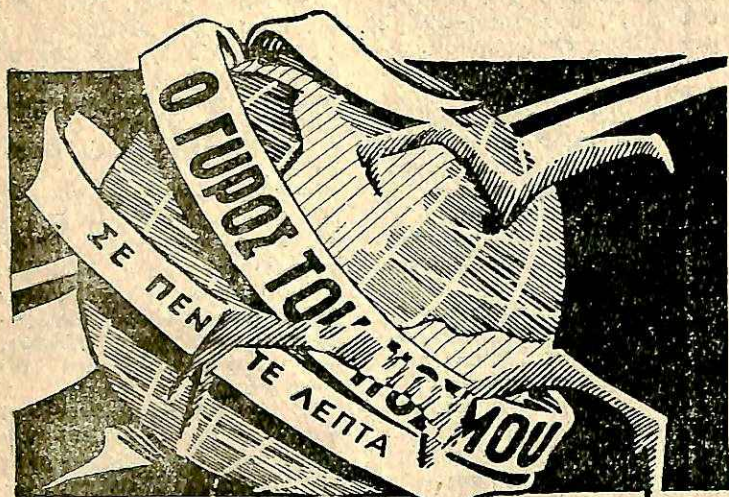
Ἡ Λουκία ἐξανύρισε
στὸ σπῆτι. Ἐπέραςε ἕνας
μήνας. Ἐπειδὴ ἔα-
νάρθε ἡ ἀνοιξὶς καὶ ἡ νέα
ἦταν δεκαοχτὼ χρονῶν, τὸ
μάγουλά τῆς κοκκίνισαν
πάλι καὶ ὁ ἔρωτας ἐχτύ-
πησε στὴν καρδιά τῆς.
Ὡστόσο στὴν πόλι εἶχαν
διαδοθῇ τὰ νέα σκάνδαλα
τῆς ὁμορφῆς χορεύτριας.

Ἐνα βράδυ, πολὺ ἀργά,
ἐνῶ ἡ Λουκία μὲ τὸν ἄρρα
βωνιαστικὸ τῆς περπατοῦ-

σαν κάτω ἀπὸ μιά δενδρο-
στοιχία, συναντήθηκαν μὲ
μιά παρέα ξενύχτηδων: ἦ-
ταν πέντ' ἔξη, οἱ πρὸ διε-
στραμμένοι νέοι, ποὺ συνώ-
δευαν μιά γυναίκα μὲ τὸ
πρόσωπο αὐλακωμένο ἀπὸ
τὶς ἀσυνεπείες. Ὅταν συναν-
τήθηκαν μὲ τὴν παρέα, ἡ
νέα ἔγινε κατάγλωμη κι' ἐ-
σφίχτηκε περισσότερο στὸ
μπράτσο τοῦ ἀρραβωνια-
στικῆς τῆς.

Ἦταν ἀκόμα χαράμνη
ὅταν ἐφθασε γιὰ δευτέρη
φορὰ στὸν οὐρανὸν ἡ ψυχὴ
τῆς ἀμετανόητης ἀμαρτω-
λῆς. Ἦταν κουρασμένη.
Εἶχε τὰ μαλλιά λυμένα,
βαθεῖς ρυτίδες αὐλάκω-
ναν τὸ πρόσωπό τῆς καὶ τὰ
κοσμήματά ποὺ φοροῦσε
εἶχαν γάστει τὴ λάμψιν τους
στὸ γαλάζιο ἐκείνο φῶς
ποὺ ἦταν ἀπὸ μὲν πᾶν-
τοῦ.

—Εγὼ εἶμαι πάλι, καλέ
μου ἄγγελε, εἶπε μὲ σβυ-
σμένη φωνή ἡ ἀμαρτωλὴ,
ὅταν εἶδε μπροστὰ τῆς τὸν
Ἄγγελο τοῦ Σκότους.
Ὁ ἄγγελος τὴν ἐκύττα-
ξε μὲ ἀπορία.

ΤΟ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Οι κινηματογραφικοί αστέρες πληρώνονται με μυθώδη ποσά. Αυτό το ξέρετε. Δεν θα ξέρετε όμως ότι εκτός από τους αστέρες υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι στο Χόλλυγουντ που πληρώνονται ήγεμονικάτως: είναι εκείνοι που τους αντικαθιστούν στις επικίνδυνες ακροβασίες και κινδυνεύουν να τσακισθούν.

Τα ποσά που παίρνουν για τις ακροβασίες αυτές, για τις συγκρούσεις και γενικώς για όλες τις επικίνδυνες σκηνές είναι μυθώδη, αν λάβουμε υπ' όψιν πως οι σκηνές αυτές δεν διαρκούν παρά λίγα λεπτά της ώρας. Μερικοί αριθμοί είναι αρκετά χαρακτηριστικοί.

Για μίαν αναστροφή αυτοκινήτου παίρνουν 250 δολάρια, για μιά σύγκρουση αυτοκινήτων που παρουσιάζει μεγαλύτερον κίνδυνο 1500 δολάρια, για πέσιμο από ούρανοξύστη 750, για πέσιμο από γκρεμό 500 και για πέσιμο από αεροπλάνου 1500. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι παρ' όλο τον κίνδυνο που διατρέχουν οι άνθρωποι αυτοί πληρώνονται ήγεμονικάτως.

ΑΝΔΡΙΚΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Το κέντημα είναι μιά ασχολία καθαρώς γυναικεία. Και θα γελοούσε με περιφρόνησι ένας άνδρας αν του έπρότειναν να κένει ένα κέντημα με οποιαδήποτε αμοιβή.

Φαίνεται όμως ότι οι "Άγριοι" δεν σκέπτονται κατά τον ίδιον τρόπο. Πολλοί απ' αυτούς, και μάλιστα ευπατριδοί, όχι μονάχα ασχολούνται με κέντημα, αλλά και κατασκευάζουν αριστοουργήματα.

Σε μίαν έκθεσι εργοχειρών, την οποίαν εγκαινίασε τώρα τελευταία στο Λονδόν η λαίδη Κρόλεϊ, μιά αϊθουσα είναι αφιερωμένη

αποκλειστικά σε εργασίες που έχουν εκτελεσθή από άνδρες. Τα καλύτερα εργοχειρά είναι του σερ Γουίλιαμ Λίστερ, οφθαλμολόγου του βασιλέως και του λόρδου Γκαίνφορντ που έχει εκθέσει και άλλα περίφημα εργοχειρά του. Ο στρατηγός Νέιτσον εξέθεσε ένα πολύτιμο εργοχείριον, η εργασία του οποίου έφερε πραγματική αναστάτωση στην τέχνη του κεντήματος. Το κέντημα επίσης ενός κυνηγού επούληθηκε αντί εκατό λιρών.

ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ένας απόστρατος "Άγγλος ταγματάρχης, ο Λή Μπάτλεϊ, θρήκε ένα πρώτης τάξεως μέσον για να θγάξη το ψωμί του: έγινε προφήτης. Και οι προφητείες του περιορίζονται στις διακυμάνσεις που θα σημειωθούν την επομένη στο χρηματιστήριο.

Οι ελπίαι του Μπάτλεϊ, τον οποίον έχουν επονομάσει «ατράν των παραφοριών», καταφεύγουν σ' αυτό: όταν θέλουν να παίξουν στο χρηματιστήριο με την απόλυτη βεβαιότητα ότι θα κερδίσουν. Ο Μπάτλεϊ τους λέει τα προγνωστικά της επομένης και αυτοί παίζουν εκ του ασφαλούς.

Για κάθε συμβουλή που δίνει ο Μπάτλεϊ, παίρνει πέντε λίρες, έχει δε περί τους χιλίους πελάτες. "Όσοι θέλουν όμως, μπορούν να γίνουν συνδρομηταί του, πληρώνοντας είκοσι λίρες το χρόνο, με το δικαίωμα να τον συμβουλευώται οποιαδήποτε στιγμή και αν θελήσουν. Το γραφείο του Μπάτλεϊ μοιάζει μάλλον με σαλόνι, όπου μαζεύονται καθημερινώς όσοι έχουν ανάγκη των συμβουλών του. Ο προφήτης αποσύρεται με τον καθένα σε μιά γωνία του σαλονιού, παίρνει την αμοιβή, συμβουλευεται ένα μικροσκοπικό σημειωματά-

ριο και δίνει τον χρησμόν του. Το περιεργότερο δε απ' όλα είναι ότι έως τώρα ούτε μιά φορά δεν έπεσε έξω στις προφητείες του.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ - ΣΠΙΤΙΟΥ

Είναι άπίστευτο αυτό που συνέβη σε κάποιον Σμιθ, εργάτη στην Νέα Υόρκη, ο οποίος έπηγε το πρωί στη δουλειά του και το βράδυ, όταν επέστρεψε, δεν βρήκε πιά τ' σπίτι του. Στη θέση του βρήκε ένα σωρό πέτρες και τουβλά και σε μίαν άκρη τα έπιπλά του. Και όμως ούτε πυρκαϊά δεν έγινε ούτε σεισμός. Το σπίτι του το έγκρεμisan ειδικοί εργάτες, χωρίς αυτός να ξέρη τίποτε.

Το πράγμα συνέβη ως εξής: Μερικοί εργάτες της δημαρχίας έλαβαν την διαταγή να κατεδαφίσουν τ' όπ' αριθμόν 158 σπiti της οδού Μπέηλμοντ, γιατί ήταν έτοιμόρροπο. Αυτοί θέβαια δεν ήξεραν την αίτια κι έπιγαν να εκτελέσουν την διαταγή που έλαβαν.

Οι αριθμοί όμως των σπιτιών του δρόμου αυτού ήταν παλαιοί και ξεθωριασμένοι. Οι εργάτες αφού βρήκαν τον αριθμό 156, άρχισαν να κατεδαφίζουν το παρακάτω σπιτι, νομίζοντας ότι είναι το 158, ενώ ήταν το 156α. Έπειδή το σπιτι ήταν μικρό και οι εργάτες αρκετοί, μιά μέρα ήταν αρκετή για την κατεδάφισι. Έτσι, το βράδυ που ο Σμιθ επέστρεψε από τη δουλειά του, στη θέση του σπιτιού βρήκε μονάχα έναν σωρό πέτρες και τα έπιπλά του σωριασμένα σε μιά γωνία.

Όσοοο ο Σμιθ θα μείνει ελημένος από την υπόθεσιν αυτήν. Γιατί η Δημορχία ανέλαβε να του ξαναχτίση το σπίτι στην ίδια ακριβώς θέση και ο Σμιθ θα θρεθ' με καινούργιο σπιτι, χωρίς να πληρώση ούτε ένα δολλάριο.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Η αυτοκτονία δεν είναι καθόλου της μόδας στην Άλβανία, όπως ομολογούν οι εφημερίδες των Τιράνων, αφού για πρώτη φορά από της συστάσεως του βασιλείου αυτού, μόλις την περασμένη έβδομάδα αποφάσισε να αυτοκτονή κάποιος.

Αρκεί όμως να μάθετε το όνομα του αυτόχειρος για να πεισθήτε ότι οι Ιθαγενείς Άλβανοί, παρ' όλην την αυτοκτονίαν αυτήν έξακολουθούν να είναι έναντιον τοις θιαίοι εκουσίου θανάτου. Γιατί ο αυτόχειρ λέγε-

ται Μπετισέγκοβιτς, είναι δηλαδή ξένος την καταγωγήν.

Ο Μπετισέγκοβιτς έστενοχωρήθηκε τόσο πολύ γιατί τον εγκατέλειψε η γυναίκα του, ώστε αποφάσισε να εγκαταλείψη την βασιανισμόν αυτήν ζωήν του τούδω σε μιά τόσο μεγάλη πίκρα.

Οι εφημερίδες των Τιράνων που αναφέρουν το γεγονός δεν λένε αν ο Μπετισέγκοβιτς έηέτυχε του σκοπού του.

ΕΝΑ ΦΥΤΟ ΠΟΥ ΤΡΩΓΕΙ ΒΑΤΡΑΧΟΥΣ

Α ξέρετε από την φυσικήν ιστορία πως υπάρχει ένα γένος φυτών η Διονέα, έντελως σαρκόβορον: τρέφεται δηλαδή με παντός είδους έντομα, όπως έχουν την άπροννησία να καθήσουν επάνω στα φύλλα και στα λουλούδια της. Τα φυτά αυτά, κατά την θεωρία του Δαρβίνου παράγουν έναν γαστρικό χυμό, χωρίς στον οποίον μπορούν να χωνέουν οποιοδήποτε έντομον.

Τελευταίως όμως, ο Άμερικανός βοτανολόγος Τζών Κοϋλκεν ανέκαλυψε στο Βίλμινγκτον της Νοτίου Καρολίνας μίαν Διονέα που τρώει και χωνεύει βατράχους! Όταν είδε το καταπληκτικό αυτό φυτόν ο βοτανολόγος, ένας βάτραχος ήταν κλεισμένος ανάμεσα στους δύο λαβούς ενός φύλλου του. Το υπόλοιπο του κορμού και τα πιανά πόδια ήταν ακόμα κρεμασμένα έξω από την φυτική εκείνη παγίδα. Μετά δυο μέρες που ο Κοϋλκεν ξαναπέρασε απ' εκεί, η Διονέα είχε καταβροχθείσει ολόκληρον τον βάτραχο, άλλ' έπασχε από δυσπεψίαν.

ΑΥΓΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

Εφανίασθήκατε ποτέ ότι είναι δυνατόν μιά κόττα να κένει τετράγωνα αυγά; Και όμως αυτήν την προσπάθεια κάνουν δύο Άμερικανοί επιστήμονες, με την βεβαιότητα ότι στο τέλος θα το επιτύχουν.

Η μέθοδος την οποίαν ακολουθούν οι Άμερικανοί αυτοί επιστήμονες για να επιτύχουν τετράγωνα αυγά είναι η εξής: Δίνουν στις κόττες ειδικές τροφές, οι οποίες καθυστερούν την σκλήρυνσι του κελύφους. Έτσι το αυγό βγαίνει σχεδόν μαλακό. Όπως είναι το τοποθετούν σε ένα ειδικό μηχανήμα που δίνει στο κέλυφος σχήμα κύβου και το σκληραίνει. Στην πραγματικότητα, λοιπόν, η κόττα κάνει συνηθισμένα αυγά, τα οποία μετατρέ-

πονται αργότερα σε τετράγωνα.

ΦΙΛΟΜΟΥΣΕΣ ΑΓΕΛΑΔΕΣ

Αν έχετε κανένα γνωστόν που να έχη αγελάδες, μπορείτε να του πείτε το μυστικό. Γιατί υπάρχει έλπις να πλουτίση σε λίγο διάστημα, πράγμα από το οποίον μπορείτε να ωφεληθήτε κι' εσείς.

Θέλετε τώρα να μάθετε κατά ποιόν τρόπον; Απλούστατα: αγοράζοντας ένα ραδιόφωνο. Γιατί έχει εξακριβωθή ότι οι αγελάδες αγαπούν υπερβολικά τη μουσική και προ παντός την τζάζ. Άμεσων δε αποτελεσμα της μισοφιλίας αυτής των αγελάδων είναι ότι κατεβάζουν περισσότερο γάλα. Μιά αγελάδα που ακουει όλην την ημέρα μουσική, μπορεί να διπλασιάση την παραγωγή της σε γάλα. Φαντασθήτε, λοιπόν, την ωφέλεια του κατόχου της, ο οποίος δεν έχει παρά να προμηθευθή ένα ραδιόφωνο, να το εγκαταστήση στον σταύλο και να το βάλη να παίξη όλην την ημέρα, κατά προτίμησιν εύθυμη μουσική και χορούς.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Στο Φού Τσέου της Κίνας ζή ένας πλούσιος υιομήχανος, κάποιος Λάο Τσέ Φού, που έχει, καθώς λένε, την ωραιότερη έπαυλι και την ωραιότερη γυναικα όλης της περιοχής. Αν όμως μάθετε με τί ασχολείται ο άνθρωπος αυτός όλην την ημέρα ή τοίλάχιστον κατά τις ώρες που μένει ελεύθερος α-

πό τις υποθέσεις του, θα τον περάσετε ασφαλώς για τρελλόν.

Γιατί ο Λάο Τσέ Φού περιφέρεται διαρκώς στο εργοστάσιό του και επιβάλλει στους εργάτες να κόβουν τα νύχια τους. "Όχι όμως επειδή τους θέλει να είναι καθαροί και εύπαρουσαστοι, άλλ' επειδή του χρειάζονται τα κομματάκια των νυχιών που κόβουν οι εργάτες του. Τα μαζεύει με ένα τσιμπιδάκι και τα παραδίνει σ' έναν φαρμακοποιό της έμπιστοσύνης του. Ο τελευταίος αυτός τα καθαρίζει καλά, τα πλένει με οινόπνευμα και παρασκευάζει ένα φάρμακο για τον ιδιότροπο πελάτη του. Και τούτο επειδή ο Κινέζος υιομήχανος εδιάβασε σ' ένα παλιό βιβλίο ότι τα ανθρώπινα νύχια, λαμβανόμενα ως φάρμακον, θεραπεύουν κάθε ασθένεια όταν είναι ακόμα στην αρχή της έκδηλώσεώς της.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΠΙΠΑΣ

Οι καπνίζουν πίπα (την οποίαν κακώς μερικοί ονομάζουν τσιμπούκι, που είναι το σωληνάριο με το οποίον καπνίζουμε τα σιγαρέττα) θα θλαστήσουν πολλές φορές γιατί ο καπνός δεν ανάβει. Κατά συνέπειαν θα τους φαη' πολύ περίεργο το ότι έγινε προ ήμερών στο Παρίσι ένας διαγωνισμός καπνισματος πίπας, όσο το δυνατόν μεγαλύτερας διαρκείας.

Και όμως, το πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Αφού γεμίσετε την πίπας και την ανάψετε, δεν μπορείτε να την κρατήσετε αναμμένη επ' άπειρον, όσο

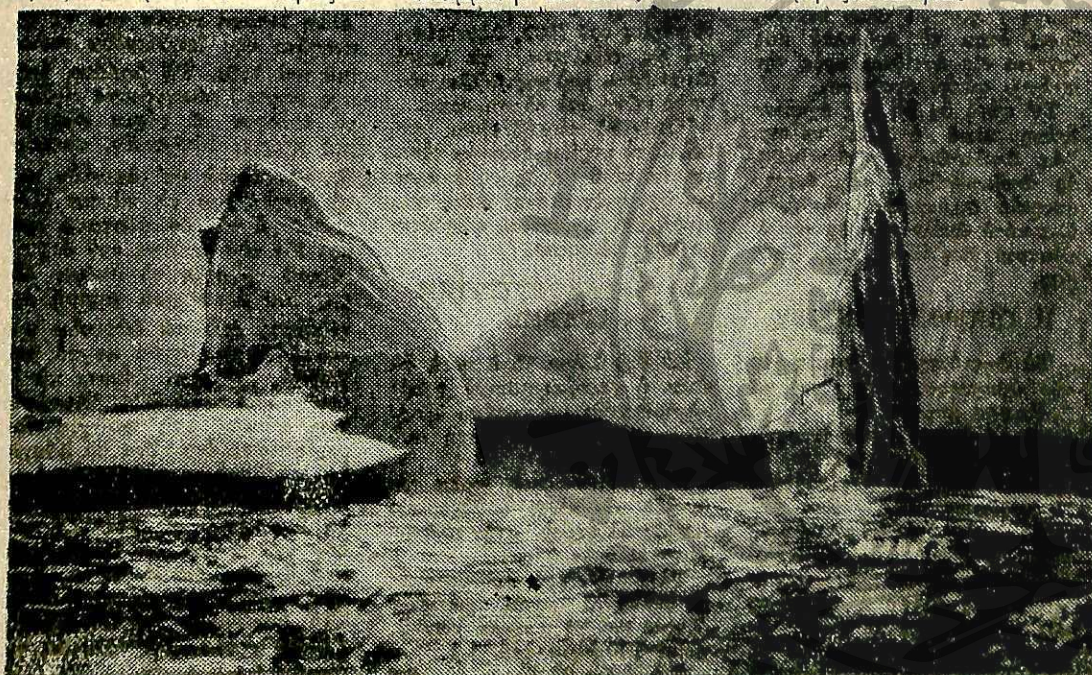
και να μην τραβώ. Ο καπνός θα καη και η πίπα θα σβύση. Έν τούτοις, ένας απ' αυτούς που έλαβαν μέρος στον περίεργο αυτόν διαγωνισμό, και ακριβώς εκείνος που έκέρδισε το πρώτο βραβείο, κατώρθωσε να κρατήσει την πίπα του αναμμένη επί 180 λεπτών της ώρας. Δοκιμάστε και θα έδητε τί δύσκολο που είναι.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΙ ΓΑΜΟΙ

Οι Άμερικανοί είναι πολύ έφευρετικοί όταν θέλουν να φανούν έκκεντρικοί. Και την έκκεντρικότητά τους αυτή την φανερώνουν προ παντός όταν θέλουν να παντρευτούν. Έτσι έγιναν γάμοι σε αεροπλάνα, σε αερόστατα, μέσα σε πισίνες και στον θυβό της θαλάσσης ακόμη, όπου το ζεύγος των νεονύμφων και ο παππας που τους εύλόγησε, έφορούσαν σκάφανδρα, φυσικά.

Τώρα έμάθαμε για έναν άλλον παράξενον γάμο που έγινε μέσα στο στόμα μιάς φάλαινας. Η φάλαινα αυτή είχε εξώκειλει σε μίαν ακτή της Καλιφορνίας και άμέσως την εκόττωσαν για να πάρουν το λίπος της. Άλλά προτού την τεμαχίσουν, ένα ζεύγος άρραβωνασμένων που έπρόκειτο να παντρευτή έκείνες τις ήμερες, έσκέφθηκε να τελέση τους γάμους του μέσα στο πελώριο στόμα του κήτους, αρκετά ευρύχωρο για να χωρέση αυτούς και τον παππα.

Αμφιβάλλομε όμως αν οι ιδιότροποι αυτοί έρωτευμένοι θα έκαναν το ίδιο σε περίπτωση κατά την οποίαν η φάλαινα θα ήταν ακόμη ζωντανή!...

Θά έχετε ακούσει για τον "Ηλιο του Μεσονυκτίου" των τροπικών χωρών, αλλά δεν θα τον έχετε δει ασφαλώς. Ίδου ένα άραιότατο έστιαντέ που έπαιξε ο Σουηδός Μάρπεργ στην περιοχή του Λίμπεργκ. Δεν πρόκειται περί μαγικού φαινομένου!

ΤΥΦΛΗ ΑΚΡΟΒΑΤΙΣ

Η έπιστήμη παρά πολλές φορές θαυματούργει. Υπάρχουν και σπάνιες περιπτώσεις κατά τις οποίες, χωρίς να το έλλη, εκτός από το καλό κάνει και κάποιον άνεπανόρθωτη ζημιά, σ' αυτόν που ευεργετεί.

Κάτι τέτοιο συνέβη με την Άμερικανίδα ακροβάτιδα Κάρβερ, που έκτελούσε τα περιφημότερα νούμερα ενός τσίρκου με τις ακροβασίες της. Παντού, όπου έπήγαινε το τσίρκο της είχε κάθε βράδυ κοσμοπλημμύρα. Όλος ο κόσμος έπήγαινε να ιδη την περίφημη αυτήν ακροβάτιδα, η οποία ήταν τυφλή. Τα γυμνάσματα, λοιπόν, που έκανε είχαν διπλήν αξία, γιατί τα έκανε κυριολεκτικά στα στραβά.

Τελευταίως όμως, ένας διάσημος οφθαλμολόγος με μίαν έπιτυχεστάτην έγχειρήσιν κατώρθωσε να της εξαωδώς το φως της. Άλλά λώτερες ακροβασίες, αλλά Κάρβερ κάνει τώρα δυσκοέχασε αρκετήν από την δημοτικότητα της.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

Οταν πληρώση κανείς ένα πράγμα, το πράγμα αυτό περιέχεται άμέσως στην απόλυτη κυριότητά του. Και όταν συμβή το αντίθετον, ο υπάιτιος πληρώνει τα σπασμένα.

Αυτό ακριβώς έπαθε μιά νέα στο Σικάγο. Ήταν σ' ένα λεωφορείο, και ένας κύριος, καθώς έκαμε να κατεβή, της έσχισε από α-

προσεξία του την μεταξωτή κάλτσα. Η νέα έδημιούργησε έπεισόδιο και έζήτησε αποζημίωσιν. Ο κύριος για ν' αποφύγη το σκάνδαλον, της κατέβαλε άμέσως την αξία των μεταξωτών καλτσών, τις οποίες όμως θέλησε να πάρη άμέσως, αφού τις έπλήρωσε. Η νέα άρνήθηκε να ξεκαλτσωθή δημοσία και ο κύριος κατέφυγε στο δικαστήριον.

Ο δικαστής ήταν πολύ δίκαιος και κατεδίκασε την νέαν, που υποχρεώθηκε να θγάλη τις κάλτσες που φορούσε μέσα στο δικαστήριον και να τις παραδώση στον μηνυτήν. Έπί πλέον σε τελευταίος αυτός επέτυχε την πληρωμήν των δικαστικών έξόδων και μιά μικρή αποζημίωσι για την περιπέτειαν που υπέστη.

Κουδεντούλες

Ξέρω ένα νεαρό ζευγάρι που θα είχε όλους τους λόγους να είναι ευτυχισμένο και όμως δεν είναι. Δεν τους λείπουν τα χρήματα, δεν τους λείπει η αγάπη, ή συνεννόηση και όμως η σύζυγος περνά τη μισή της ζωή κλαίγοντας και ο σύζυγος είναι διαρκώς εννευρισμένος και δύσθυμος. Όμολογώ ότι όταν άκουσα τους δυο αντίμαχους να μιλούν δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ήταν δυνατόν να μην είναι ευτυχισμένοι οι νέοι αυτοί που είχαν τόσο ευνοηθεί από την τύχη και το πρόβλημα αυτό θα έμενε άλλων αν δεν μου έδιδετο η ευκαιρία να περάσω λίγες μέρες μαζί τους στην έξοχό. Τότε κατάλαβα άμεσως τα διατρέχοντα. Όλη η αφορμή του κακού προήρχετο από την μητέρα της νεαρής συζύγου, η οποία έκαικε τους μαζί τους. Χωρίς να είναι κακή γυναίκα, έκορπούσε τριγύρω της μια ψυχρή ατμόσφαιρα, ίσως διότι δεν είχε την απαιτούμενη λεπτότητα να μην ανακατεύεται στο κάθε τι και να μη λέει την γνώμη της χωρίς να της την ζητούν.

Μερικές μητέρες όταν παντρεύονται την μοναχοκόρη τους, κοινοβόλουν λίγο στον σύζυγο που τους παίρνει το παιδί τους και χωρίς να το καταλάβουν έχουν μαζί του ένα ύφος λιγανά έχθρικό που δεν ειδήλάνεται ίσως φανερά μα συντελεί στο να τις κάνει να φέρονται άσχημα. Κάτι τέτοιο συνέβαινε και στο νεαρό ζευγάρι που δεν ήταν ευτυχισμένο, μα φυσικά τω λόγω, δεν έτόλμησα να κάμω τον παραμικρόν υπαινιγμόν, την παραμικρή απόδειξη.

Δράττομαι όμως της ευκαιρίας να συστήσω σε όσες παντρεύονται να μη δέχονται ποτέ συγκατοικία με γονείς, διότι είναι πολύ σπάνια τα παραδείγματα των πενθερικών που δεν καταστρέφουν χωρίς να το θέλουν την ευτυχία των παιδιών τους.

Τόσο το κορίτσι όσο και ο άνδρας που παντρεύονται πρέπει να βάλουν καλά στο μυαλό τους ότι αρχίζουν μια νέα

ζωή και πρέπει να αποσιωθούν με όλη τους την ψυχή εις αυτήν και μόνον.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΑΣ ΜΗ ΛΗΜΟΝΟΥΜΕ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΣ

Η έφετεινή ανοιξιάτικη μόδα προμηνύεται πράγματι χαριτωμένη, αλλά και πόσον επικίνδυνος δι' όσας εξ ύμων ή πρώτης είκοσαετής νεότης έχει ήδη παρέρλθ.

Διότι, δεν υπάρχει αμφιβολία, πώς εκείνο που είναι κατ' έξοχην της μόδας, είναι ακριβώς τα νεύατα, αλλά προσέξτε, κυρίες μου, δεν είναι λόγος δι' αυτό να επιμένουμε να νεάζωμεν εις βάρος του εαυτού μας.

Το κτένισμα του 1900 ίσως να μη συνετέσει πολύ εις το να μάς αναδείξει νεώτερες, αλλά τοιούλαχτον δεν μάς έγγελοποιούσε.

Τούναντίον, ή σημερινή μόδα του καταγκάν με τον νιγγκο μάλιστα που συχνά το συμπληρώνει, μάς κάνει να φαινόμεστε σαν κοριτσάκια, αλλά πότε; μόνον όταν δείχνουμε την πλάτη μας. Τί άλλον ήτανον, όμως όταν το πρόσωπό μας έρχεται εις αντίθεσιν προς την πρότην αυτήν έντύπωσιν.

Γι' αυτό άς μη μάς έγκυαταλείπη ποτέ ή όρθή κρίσις. Άς ακολουθούμε την μόδα, άς ακολουθούμε την έντονον πορσιβ σημερινήν ζωή, αλλά όλα αυτά ανάλογα προς τας έκαστοτε περιόδους της ζωής μας.

Η ΟΜΟΡΦΗ ΛΕΝΖΕΡΥ

Τα ωραιότερα ύφασματα για την άσπρορρουχικήν είναι τα άναλαφρα μεταξωτά.

Μη νομίζετε, φίλες άναγνώστριες, πώς είναι τελείως άπρόσιτα για τα περισσότερα βαλάντια.

Τό μετáξι έχει τό προσόν να είναι πολύ μεγαλύτερας άντοχής από κάθε άλλη πρώτην ύλη και έξ άλλου ή τελειότης της κατεργασίας του στόν τόπο μας μάς παρακινεί να τό προτιμήσωμε από κάθε τι άλλο. Έξ άλλου ή σημερινή μόδα στα λενζερύ απαιτεί τόσο λίγο ύφασμα, ώστε θα ήτο και

άστέιο να διστάσωμε.

Τό μεταξωτό άσπρορρουχο συντελεί στην καλύτερα εμφάνισι της σιλουέττας και φοριέται πράγματι με έξαιρετική ύχαριστησι.

Η κομπ που περισσότερον συνηθίζεται στις κομπινεζόν είναι ή κομπ άν φόρμ, ή όποια προς τα κάτω μέν καταλήγει σ' ένα έλαφρό κλοσάρισμα, προς τα πάνω δέ σ' ένα είδος σουτιέν συνήθως από διατέλλα. Στην μικρή κιλόττα έπανα λαμβάνεται τό ίδιο γανρίσιμα της κομπινεζόν κι' έτσι έχομε ένα χαριτωμένο σύνολο.

Πολύ της μόδας έξ άλλου ή κομπινεζόν—κίλόττα που φοριέται με μεγαλύτεραν εύκολίαν με τα παγερ κάτωθεν των όποιων περιτεύει ή μακρυνά κομπινεζόν.

Ο ΛΑΙΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΤΕ ΚΟΛΤΕ

Τα σημερινά κτενίσματα, τα σημερινά καπέλλα, συντελούν στο να επιτηκύνουν πολύ τον λαιμό. Η μόδα λοιπόν θα σπείυση να αντίδραση προς τό αποτέλεσμα αυτό, που θα ήτο ικανόν να βλάβη την άρμονία της γυναικείας σιλουέττας.

Εισάγει χωρίς περιφράσεις τους ψηλούς λαιμούς, οι όποιοι φθάνον μέχρι του σημείου να έχουν ανάγκη από τις λεπτες μπαλένες που καθώς θα ένθυμηστε, έχρησιμοποιοσαν οι κυρίες του 1900. Δεν λείπει και ως τελείωμα, τό λεπτό πλισσεδόμι, που περιβάλλει τον λαιμό κάτω από τό πρόσωπο.

Όταν τα κορσάξ είναι ντε κολτέ, τό κυρίως άνοιγμα γίνεται έν νέου προς τα εμπρός και όχι στην πλάτη, όπως πρό τινος, και σημαντικά φαρδύτερο προς τα κάτω.

Η ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Με δυο λόγια ιδού ποιά θα είναι ή χαρακτηριστική γραμμή του κάθε γυναικείου έξαγτηματος κατά την εποχή που μάς έρχεται.

Στα έπανωφόρια, κομπ ρε' διγκότ, άν είναι εύθύγραμμη εμπρός θα έχουν στην πλάτην ένα φύλλο άν φόρμ.

Τα καθημερινά φορεματάκια θα έχουν τό κορσάξ των πολύ άξυστε και τη φούστα των άν φόρμ ή όλην πλισσέ.

Τα ταγέρ θα έχουν την ζακέττα τους μάλλον κοντή και τα ρεβέρ της πολύ μικρά και πολύ ψηλά, τό κομπωμα δέ

της ζακέττας κατάμπροστα.

Τα βραδυνά φορέματα θα είναι σχεδόν κατά γενικόν κανόνα, τουαλέττες ντε στύλ, αλλά όχι μιάς ώρισμένης εποχής, τούναντίον, διαφόρων έποχών.

Ός συμπλήρωμα βλέπομεν σ' όλες τις περιπτώσεις τα έφασ' μοστά κορσάξ και τις πολύ έμβαξέ φούστες να κυριαρχούν άπ' άκρον εις άκρον.

Η τελευταία αυτή ιδιοτροπία της μόδας, ένθουσιάζει τις δεινές περιπατήτριες, που θα ήμπορούν έλεύθερα να άνοίγουν τό βήμα τους χωρίς γι' αυτό να είναι υποχρεωμένες να βρίσκωνται στο περιθώριο της μόδας.

Ο ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΣ

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΓΗΡΑΣΚΟΥΝ

Περιποιείσθε τό πρόσωπό σας, την έπιδερμίδα σας, τα μαλλιά σας, αλλά παραμελείτε ένιοτε τα χέρια σας και δεν σκέπτεσθε πώς αυτά είναι που ήμπορούν να προδώσουν κάποτε την ηλικία σας άν δεν φροντίσετε για την καλή τους διατήρησι. Μόνο μια τακτική περιποίησι θα σας βοηθήση να έχετε χέρια περιποιημένα και νεανικά. Μη παραμελήτε λοιπόν κάθε φορά που πλύνεσθε, άφου τό σκουπίσετε, να τα αλείψετε με λίγη γλυκερίνη ή άλλη λιπαρά ουσία για να διατηρήτε την έπιδερμίδα μαλακά και λεία. Τα βράδια έπίσης προτού πλαγιάσετε πρέπει να τρίβετε τα χέρια σας με μια κρέμα: Μαλακτείν, σιτρον' έξ, γλυσερολ' ντ' άμντόν και να φροντίζετε να κάνετε λίγο μασάζ με τον άπλούστατο τρόπο: Με την παλάμη του δεξιού χεριού τρίψετε τό επάνω μέρος του άριστερου χεριού άρ' χίζοντας από τα δάκτυλα και καταλήγοντας στον καρπό του χεριού. Ύστερα κάνετε τό ίδιο για τό άλλο χέρι. Ακολουθώσ πάρετε στη φούστα του χεριού σας ένα ένα τα δάκτυλα, σφίξατέ τα και τρίβετέ τα έν των άνω προς τα κάτω. Αί τό λεπταίνει τα δάκτυλα και δεν τα αφήνει να πλαταίνουν στα άκρα. Έπειτα θα τρίψετε τον καρπό του χεριού για να τον βοηθήσετε να διατηρήση ώραίο σχήμα. Τό τρίψιμο γίνεται με τό αντίθετο χέρι και πάντοτε έν των άνω προς τα κάτω. Ύστερα κάνετε τό έξής: Πιάνετε με τό δεξί σας

χέρι τον καρπό του άριστερου χεριού σαν βραχιόλι και ένφ τό δεξί σας χέρι στρίβει από την μια μεριά τό άριστερό, προσπαθεί να στρίψη από την αντίθετη. Είναι ένα ώραίο γύμνασμα για να διατηρηθή ο καρπός του χεριού λεπτός και εύκλιντος.

ΜΕΡΙΚΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ

Άπό τα δυσάρεστα των χειρών είναι τα μαύρα στίγματα (κοινώς λεκέδες) που έρχονται με την ηλικία και τό φούσκωμα των φλεβών. Γι' αυτά συνιστώνται ήλεκτριμοί και καταπολέμησις της άρθρωτικής καταστάσεως. Άλλο δυσάρεστο είναι τό σπάσιμο των νυχιών που σημαίνει γενικώς άτονία του οργανισμού. Άφου λοιπόν ζητήσετε κάποιο τονετικόν από τόν γιατρό σας κάμετε και μια τοπική έντριβή με λάδι φαγητού. Όσο για την παραμόρφωσι των δακτύλων, αυτή όφείλεται εις άρθρωτικήν έπίσης κατάστασιν που θέλει την γνωστή αντίαρθωτικήν θεραπευτικήν. Προσέχετε έπίσης τα έξής άν θέλετε να έχετε όμορφα χέρια.

Να μη κτρινίζετε τα δάκτυλά σας, κρατώντας τό τσιγάρο σας χωρίς πίπα. Να μη άνακατεύετε στην κουζίνα χωρίς να φορήτε γάντια. Να άποφεύγετε κάθε τι που

σας κάνει ν' άποκτήσετε ρόζους.

Να μη καταγίνεσθε στην κηπουρική χωρίς να φορήτε ένα ζευγάρι παλά δερμάτινα γάντια.

Να αφήνετε μιαν έβδομάδα κάθε δύο μήνες τα νύχια σας χωρίς βερνίκι δια να συνέρχωνται.

Τό σπίτι

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Η μητέρα μου με μεταχειρίζεται σαν να ήμουν παιδί. Μου λέει: κη διαβάσης αυτό τό βιβλίο, στο άπαγορεύω και δεν λαμβάνει καν τον κόπο να μου δώσει μια έξήγησι, να μου πη γιατί δεν πρέπει να τό διαβάσω. Άν της άποτεινώ δέ και καμιά έρώτησι μου πετά ένα ξερό: «Δεν είναι δική σου δουλειά» και με παγώνει. Άλλά σάς έρωτώ: είναι διαγωγή μητέρας αυτή; Συμπεριφορά άνθρώπου που θέλει να έμψευσθι κάτι καλό σ' αυτούς που την περιστοιχίζουν; Έπειτα γιατί να μην άναγνωρίζουν και σ' έμάς τα παιδιά μερικά δικαιώματα, γιατί να μη καταλαβαίνουν ότι έχομε κι' έμεις κάποιαν δόσιν φιλοτιμίας που πληγώνεται με τό φέρσιμο που είναι ύπεροπτικό και αυταρχικό. Άυτά έλεγε μια κοπελλίτσα δικιάξη χρόνων και εύρηκαμε

πολύ σωστά και δίκαια τα παράνοιά της. Πράγματι μερικοί γονείς φέρονται στα παιδιά τους με τρόπο τόσο άσχημο που τα πληγώνουν. Δεν σκέπτονται πώς θα ήμπορουν να επιτύχουν πολύ περισσότερα πράγματα με λίγη καλωσύνη και προσπαθώντας να κεντήσουν τη φιλοτιμία τους.

Όσα παιδιά δυστροπούν άπό κακόν χαρακτήρα, τα περισσότερα έγιναν έτσι έξ αιτίας κακής συμπεριφοράς των γονέων. Τό παιδί που δεν θα αισθανθή ότι ή μητέρα του είναι γι' αυτό σύντροφος θα κλεισθή στον εαυτό του και δεν θα λέη τίποτε ούτε άπ' όσα του συμβαίνουν ούτε άν έκαμε καμιά άταξία θα τολμά να την όμολογήση. Προσοχή, λοιπόν, μητέρες, διότι είσθε υπεύθυνοι για τον χαρακτήρα των παιδιών σας.

Η καλή συμπεριφορά

ΠΩΣ ΦΕΡΟΜΕΘΑ ΜΕ ΕΝΑΝ ΓΙΑΤΡΟΝ

Η συμπεριφορά μας με ένα γιατρό πρέπει να είναι άκόμη καλύτερη άπ' ότι είναι με τους άλλους ανθρώπους, πρώτον διότι ο γιατρός είναι έπιστήμων, όταν όποιον όφείλομε σεβασμόν και δεύτερον διότι μάς προσφέρει τις υπηρεσίες του και φροντίζει για την ύγεια μας. Μερικοί νομίζουν ότι έ-

πειδή τους πληρώνουμε τους γιατρούς μάς είναι έπιτετραμμένον να τους φερθούμε όπως θέλομε, αυτό όμως είναι έσφαλμένη ιδέα και δείχνει άλυσίατα κακήν άνατροφή. Ο εύγενής άνθρωπος δεν ξεχνά ποτέ τα έξής: «Ότι δεν αφήνει ποτέ έναν γιατρό που του προσδιώρισε ώραν να περιμένει.

Δεν τον άπασχολεί περισσότερο άραν ώραν άπ' ό,τι πρέπει με περιττές φλυαρίες.

Δεν του λέγει άνακριβείες ούτε προσπαθεί να κάμη μόνος του διάγνωσιν της άσθενείας, θέλον να του έπιστήση την προσοχή.

Δεν έπωφελείται της έπισκέψης του γιατρού για να τον κάμη να έξετάση όλα τα μέλη της οικογενείας.

Δεν ζητεί την έπέμβασι και άλλου γιατρού χωρίς να ζητήση την συμβουλή του τακτικού γιατρού διότι τό αντίθετο θα ήτο παρατυπία.

Δεν άλλάζει γιατρον άν δεν πληρώσιν πρώτα τον προηγούμενον γιατρό.

Στζν γιατρό που κάμνει πολλές έπισκέψεις λέγει μετά τό τέλος της άσθενείας: «Μου στέλετε, παρακαλώ, μιαν ύπενθύμισιν δια να ιδώ τί σας όφείλω!»

Μαζί με τό αντίτιμο έπισυνάττομεν τό έπισκεπτηριόν μας εις ένδειξιν εύχαριστίας.

Στό γιατρό που δεν έλαει να δεχθή άμοιβή, προσφέρομεν ένα καλό δώρον εις αυτόν, την γυναικα του ή τα παιδιά του.

Άν πάμε στο ιατρείο ενός γιατρού φεύγοντας έξωστόμεν: Τί σας όφείλομε, γιατρέ; Καί του δίδομε τό αντίτιμον έντός μικρού φακέλλου.

Η άλληλογραφία μου

Βίνα ν Σ. Χίον.—Μην άπελπίζεσθε, μικρή μου φίλη, οι βλεφαρίδες σας θα επανέλθουν στην προτέρα τους κατάσταση και άν έχετε λίγη ύπομονή θα γίνουν άκόμη πιο πυκνές άπ' ό,τι ήσαν. Θα κάμετε τό έξής: Όταν ξαναγίνει νεο φεγγάρι την εποχή που αρχίζει θα ψαλιδίσετε έλαφρά τις άκρες των βλεφαρίδων σας και ύστερα θα τις αλείψετε κάθε βράδυ με ρετινολάδο. Σε ένα μήνα θα ιδήτε πόσο ώραιες βλεφαρίδες θα κάμετε. Λίγη έπομονή μόνο χρειάζεται.

Ο ό ρ η ν. Πειραιά.—Άν γάκι δύσκολο ν' άποφανθώ για κάτι που άλλοι πλέον ένδεδεγ μένοι από έμε έξέφεραν γνώμες, έν τούτοις θα σας έσυμβούλευα προτού προβήτε εις ήγχείρησιν να έπισκεφθήτε και έναν καλό παθολόγο, διότι κάποτε μερικά συμπτώματα είναι άπατηλά. Μια μικρή άκόμα άναβολή δεν θα έχη κανένα διάσάρεστο έπακόλουθο και μπορεί ο παθολόγος να σας διαφωτίση.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τέσσερα θαυμάσια ανοιξιάτικα άνδράμπλ. 1ον Φούστα με κουφόπιετες και πλαστρον με βολανάκι. Οι διάμεσες πιέτες είναι πλισσόμενες στη μέση. 2ον Ίσιον φο' ντα, γανυρισμένο κι' αυτό με κουφόπιετες κατά μήκος του πρόσωπου και της φούστας. Ένας φύλλος γανυρίζει τό άνοιγμα του λαιμού. 3ον Είδος ρομπ'αρίν. Ο μπουστός είναι γανυρισμένος με μικρές μπάντες που τελειώνουν με φανγγυκία. 4ον Φούστα σουρωτή στη μέση. Οι ίδιες σούρες συνεχίζονται και στις ώμοις και στη μανίκια.

Δύο αιώνες γκαζιού

Τό αίμα των νεκρών

Φωτογραφίες άρωμάτων...

ΤΟ φωταέριον, τὸ γκάζι, ὅπως τὸ λέμε συνήθως, ἔχει ζωὴ διακοσίων ἐτῶν. Πρὸ δύο αἰώνων ἀκριβῶς τὸ ἐμᾶζε-ψαν ἀπὸ ἑνα ἀνθρακωρυχείου.

Προτοῦ ὅμως ἀρχίσουμε τὴν ἱστορίαν του, ἂς ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὸ ὄνομα. Ἡ λέξις γκάζι εἶναι ὀλλανδικῆς καταγωγῆς καὶ τὴν ἐχρησιμοποίησε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Βάν Ἐλμοτ στὴς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰώνου. Στὰ 1676 ἡ λέξις ἐμφανίζεται στὰ λεξικά τῆς χημείας καὶ στὰ 1802 ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία τὴν ἀναγνώριζε ὡς λέξιν κοινῆς χρήσεως.

Ἄν ὅμως τὸ ὄνομα εἶναι σχετικῶς νέο, τὸ πράγμα ποὺ φανερώμεν εἶναι πολὺ παλαιό. Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐγνώριζαν κατὰ φλόγες ποὺ ἐβγαίναν στὰ νεκροταφεῖα, ἐπάνω ἀπὸ τὰ μνήματα, οἱ ὁποῖες δὲν ἦταν ἄλλο τίποτε παρὰ ἀερίοφως σὲ μὴν ἄλλῃ μορφή.

Τὴν πρώτη ὅμως ἐπιστημονικὴ παρατήρησιν τὴν ἔκαμε ἕνας Γάλλος γιατρός, ὁ Ζάν Τερσέν, ποὺ ἐδημοσίευσεν στὰ 1618 μιὰ μελέτη γιὰ τὴν «φλεγμονήν πηγνὴν» ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν Γκερνόμπλ.

Ἀργότερα ὁ ἴδιος γιατρός ἔκαμε πειράματα μὲ ἀέριο τὸ ὁποῖον ἐβγαλε ἀπὸ γαϊάνθρακες τοὺς ὁποῖους εἶχε θερμάνει σὲ δυνατὴ φωτιά. Τὸ ἀέριο αὐτὸ ἦταν φλογόφορο καὶ ἡ φλόγα του τῆς ἰδίας φύσεως μὲ τὴν φλόγα ποὺ ἐβγαζαν τὰ κάρβουνα.

Ἀπὸ τότε τὰ πειράματα καὶ οἱ τελειοποιήσεις τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῆς δὲν ἐσταμάτησαν πιά. Στὴν Ἀγγλία, τὸ 1738, μερικοὶ φοιτητὰ μαζεύουν σὲ φούσκες τὸ ἀέριο ποὺ βγαίνει ἀπὸ ἕνα ἀνθρακωρυχεῖο, καὶ βλέπουν ὅτι τὸ ἀέριο αὐτὸ ἀναφλέγεται πολὺ εὐκόλα. Τότε ἐκέκτησαν νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν γιὰ φωτισμὸ καὶ γιὰ τὰ ἀερόστατα, ἀφοῦ ἦταν ἐλαφρότερο τοῦ ἀέρος.

Μὲ τὴς μελέτες τοῦ Λαβοαζιὲ οἱ γνώσεις τῆς χημείας καθορίζονται καλύτερα καὶ ἐπιτρέπουν στὸν Φίλιππο Λὲ Μπὸν νὰ προφητέψῃ τὸ μέλλον ποὺ θὰ ἔχῃ ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῆς.

Στὰ 1798, ὁ Λὲ Μπὸν ἐξήγησε διπλωμα εὐρεσιτεχνίας, γιὰ ἕνα νέο φωτιστικὸ μέσον, τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ συγκεντρωθῇ σὲ ἕνα ὠρισμένο μέρος καὶ ἔπειτα νὰ διανεμηθῇ, ἀκόμη καὶ στὰ σπίτια, καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ἀκόμη καὶ γιὰ θέρμανσιν.

Ἀλλὰ ὁ Λὲ Μπὸν ἦταν χημικός καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἐκμεταλλευσθῇ καλὰ μιὰ τόσο μεγάλη ἐφεύρεσις ποὺ ἤθελε κάποιον ἄλλον πολὺ ἐξυπνότερο καὶ δραστήριο. Ἀπὸ τὸς ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Βίντσερ ἀπὸ τὴν Μοραβία ποὺ ἐγκατέστησεν στὸ Παρίσι τὸ πρῶτο δίκτυον ἀερίοφωτος στὰ 1816.

Ὁ Βίντσερ αὐτὸς ἐφώτισε μὲ τὸ νέο ἀέριο πολλὰς χώρες καὶ μερικὰ νοσοκομεία ἐχρησιμοποίησαν τὸ φωταέριο καὶ γιὰ θέρμανσιν. Ὡστόσο ἡ νέα μέθοδος βρῆκε μεγάλην ἀντίδρασιν ἀπὸ τὸ κοινόν, ποὺ εἶπε πάντοτε δύσπιστο σὲ τέτοιες περὶστάσεις.

Στὸ τέλος ὅμως δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ ἐπιμνησθῇ, ἀφοῦ ἦταν ἕνα πράγμα τόσο ἐξυπηρετικόν, καθαρὸν καὶ οικονομικότερον ἀπὸ τὸν προηγουμένον φωτισμὸν.

Τώρα ἡ χρῆσις τοῦ γκαζιοῦ εἶναι πολὺ περιορισμένη. Διατηρεῖται μονάχα ὡς μέσον θερμάνσεως, ἀφοῦ καὶ στὰ χωριά ἀκόμη ἔχει ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὸν ἡλεκτρισμὸν στὸν φωτισμόν. Πόσο ὅμως ἐξυπηρετῆσε τὴν ἀνθρωπότητα κατὰ τοὺς δύο αἰῶνες!

Η μετὰγγισις αἵματος εἶναι τὸ σπουδαιότερον καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὸν μέσον ποὺ βρῆκε ἡ ἐπιστήμη γιὰ νὰ ξαναδύνη τὴ ζωὴ σὲ μερικοὺς ἐτοιμοθανάτους. Πόσοι καὶ πόσοι δὲν χρωστοῦνε τὴ ζωὴ τους στὴν ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς μεθόδου ποὺ ἀποδείχθηκε σωτηρία γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ πρώτη μετὰγγισις αἵματος ἐγένετο στὰ 1825 ἀπὸ τὸν Μπλαντέλ. Πόσο ὅμως προώδευσε τὸ θεραπευτικὸν αὐτὸ μέσον κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ καὶ πόσο διαδόθηκε σὲ ὅλον τὸν κόσμον! Γιατὶ ἂν πρῶτα ἡ μετὰγγισις αἵματος γίνονταν σὲ πολλὰ σπάνιες περιπτώσεις, ὅταν ὁ ἀσθενὴς εἶχε πάθει μεγάλην ἀιμορραγίαν, τώρα τὴν μεταχειρίζονται σὲ πάρα πολλὰς περιπτώσεις, ἀκόμη καὶ σὲ μεγάλες ἀδυναμίες, γιὰ τὴν τόνωσιν τοῦ ὁργανισμοῦ.

Εἴπαμε ὅμως ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη ἐσημείωσε προόδους καὶ αὐτὲς ἀκριβῶς θὰ ἐκθέσωμε. Ἐν πρώτοις ἔχει ἐξακριβωθῇ ἀπολύτως ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὸ ἴδιον αἷμα. Καὶ ἐχώρισαν τὸ ἀνθρώπινον αἷμα σὲ τρεῖς κατηγορίας, ἡ καθεμία ἀπ' τὴς ὁποῖες διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Εἶναι φυσικόν, λοιπόν, ὅτι ἂν γίνῃ μετὰγγισις ἐνὸς εἶδους αἵματος σὲ ἄνθρωπον ποὺ ἔχει αἷμα ἄλλης κατηγορίας θὰ δημιουργηθῶν στὸν ὁργανισμὸν του τέτοιες ἀνωμαλίες ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ προκαλέσουν καὶ τὸν θάνατον. Προτοῦ, λοιπόν, γίνῃ μετὰγγισις πρέπει νὰ ἐξετάσῃται καλὰ τὸ αἷμα ἐκείνου ποὺ θὰ τὸ προσφέρῃ καὶ ἐκείνου ποὺ θὰ τὸ λάβῃ καὶ ἡ ἐπέμβασις νὰ γίνεταί μόνον ὅταν καὶ τὰ δύο αἷματα εἶνε τῆς αὐτῆς ποιότητος.

Κατόπιν ὅμως αὐτοῦ ἐκείνου ποὺ μποροῦν νὰ προσφέρουν τὸ αἷμα τους γιὰ τέτοιον σκοπὸν λιγοστεύουν αὐτομάτως, γιατί δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῶν ὅλοι οἱ σὲ ὅλες τὴς περιπτώσεις. Ἐάν, λόγῳ, ἔχῃ ἕνας αἷμα πρώτης κατηγορίας, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ προσφέρῃ σὲ ἄνθρωπον ποὺ ἔχει τρίτης κατηγορίας, γιατί ἀντὶ τὰ τοῦ κἀνῃ καλὸ, ἀσφαλῶς θὰ τὸν δάψῃ.

Ὑπάρχει μονάχα μιὰ κατηγορία αἵματος ποὺ ταιριάζει μὲ ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ οἱ κάτοχοί του θεωροῦνται πολὺτιμα ὑποκείμενα γιὰ μετὰγγισιν, ἀφοῦ μποροῦν μὲ τὸ αἷμα τους νὰ σώσουν ὁποιοὺς ποτε.

Τὸ αἷμα, ὁ φορεὺς αὐτὸς τῆς ζωῆς, εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεταί πιὸ σπάνιος, ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν δυσκολιών. Ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐσταμάτησε μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἐμπόδιον.

Ἐνας Ρώσος χειρουργός, ὁ Γιούντιν, ἔκαμε μιὰν τεραστίαν ἀνακάλυψιν: ἐξακρίβωσε ὅτι τὸ αἷμα τῶν νεκρῶν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ περὶ φάρμακα γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Χρειαζονται μονάχα δύο προϋποθέσεις: ὁ θάνατος νὰ ἔχῃ ἐπέλθει ἀπὸ κάποιο δυστύχημα καὶ ὅχι ἀπὸ ἀρρώστειαν καὶ τὸ αἷμα νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ πτώμα προτοῦ περὰ σὺν ἔξῃ ὥρες ἀπὸ τὴν στιγμὴ τοῦ θανάτου, γιατί τότε ἀρχίζει ἡ ἀποσύνθεσις.

Τὸ αἷμα αὐτὸ διατηρεῖται περὶ φάρμακα μὲ τὴν προσθήκην διαφόρων χημικῶν οὐσιῶν ἢ σὲ εἰδικὰ ψυγεῖα καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ μετὰ ἕνα μῆνα. Κάθε πτώμα δέ, μπορεῖ νὰ δώσῃ δύο ἕως τρεῖς ὁμάδες αἵμα καθαροῦ.

Ὅσο μακάριο καὶ ἂν φαίνεται αὐτό, θὰ συντελέσῃ ὥστόσο στὸ νὰ σωθῶν πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

ΤΗΝ ὑπαρξιν τῶν ἀρωμάτων μονάχα μὲ τὴν ὁσφρησιν μποροῦμε νὰ τὴν διαπιστώσωμε. Γιατὶ οὔτε φαίνονται τὰ ἀρώματα, οὔτε πιάνονται. Ἐτοί, τοῦλάχιστον, εἶχαν τὰ πράγματα μέχρι προχθὲς ἀκόμη.

Ἀπὸ τώρα ὅμως καὶ στὸ ἐξῆς, τὰ ἀρώματα θὰ φαίνονται κιόλα, ἀφοῦ θὰ μποροῦμε νὰ τὰ φωτογραφίσωμε. Γιατὶ ἔως ἐκεῖ κατάρθωσε νὰ φθάσῃ ἡ ἐπιστήμη: νὰ φωτογραφίσῃ καὶ τὰ ἀρώματα!

Σὰς φαίνεται λιγὰν περίεργον, καὶ ὅμως αὐτὸ ποὺ φαίνονται κάποτε οὐτοπία, εἶναι σήμερα πραγματικότητα. Καὶ τὸ πρῶτον, καθὼς θὰ ἴδῃτε παρακάτω, εἶναι ἀπλοῦστατο: ὅπως περὶ τοῦ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου.

Γιὰ νὰ βγαίη τὸ ἄρωμα ἀπὸ ἕνα λουλούδι, ἐσκέφθηκε ἕνας βοτανολόγος, καὶ νὰ σκορπίζεται γύρω, νὰ φθάσῃ ἕως τὸ ὄργανον τῆς ὁσφρήσεως καὶ νὰ τὸ ἐρεθίσῃ, σημαίνει ὅτι κάποια οὐσία, πολὺ λεπτὴ βέβαια, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται, βγαίνει ἀπὸ τὸ λουλούδι αὐτὸ καὶ σκορπίζεται γύρω. Ἡ οὐσία αὕτη εἶναι τὸ ἴδιον τὸ ἄρωμα. Γιατὶ, λοιπόν, νὰ μὴ μπορῇ νὰ φωτογραφηθῇ;

Ὁ συλλογισμὸς, καθὼς βλέπετε, ἦταν πολὺ ὀρθὸς καὶ δὲν ἔμενε παρὰ νὰ βρεθῇ τρόπος νὰ ἐφαρμοσθῇ. Καὶ ὁ τρόπος αὐτὸς δὲν ἄργησε νὰ βρεθῇ. Τὸν βρῆκε ὁ Γάλλος καθηγητὴς Νταβὴ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπορντώ, ὁ ὁποῖος σὲ μιὰ φωτογραφικὴν ἐκθεσιν τοῦ Λονδίνου παρουσίασε τὴς πρώτες φωτογραφίας διαφόρων ἀρωμάτων.

Φαντασθῆτε τὸ ἄρωμα τῆς βιολέττας νὰ παρουσιάζεται σὰν μικρὸ γκαζὶο σὺν νεφάκι ποὺ ἀπλώνεται διαρκῶς καὶ μεταμορφώνεται σὲ διάφορα σχήματα, ὥς ποὺ χάνεται τελείως. Ἄν ἴδῃ κανεὶς μιὰ τέτοια φωτογραφία, δυσκολεύεται πολὺ νὰ πιστέψῃ ὅτι ἀνήκει σ' ἕνα ἄρωμα.

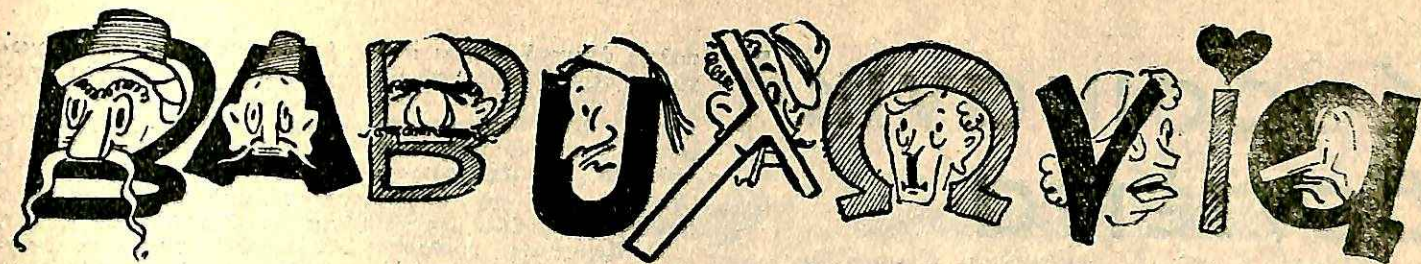
Καὶ τὸ τριαντάφυλλο, τὸ γαρύφαλλο, ὁ βασιλικός; Τὸ καθένα ἔχει ξεχωριστὸ ἄρωμα, ποὺ διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἐπομένως, καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ καθὲ ἀρώματος εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴς ἄλλες. Καὶ ἀπὸ τὴν μορφή τῆς καθὲ μιᾶς μπορεῖτε νὰ καταλάβετε ἀμέσως σὲ ποῦ ἄρωμα καὶ συνεπῶς σὲ ποῖο λουλούδι ἀνήκει.

Οἱ φωτογραφίες αὐτὲς παίρνονται μὲ τὴν ἐξῆς μέθοδον: πλησιάζομε ἕνα λουλούδι σὲ μιὰ γυάλινη πλάκα, ἡ ἐπιφάνεια τῆς ὁποίας νὰ ἔχῃ ἐπιχρισθῇ μὲ ὑδράργυρον. Ἀρκεῖ ἡ ἐπαφὴ μερικῶν λεπτῶν γιὰ νὰ πάθῃ τέτοιαν ἀλλοίωσιν ὁ ὑδράργυρος ἀπὸ τὴς ἀναθυμιάσεως τοῦ ἀρώματος, ὥστε νὰ μείνῃ γιὰ πολλὴν ὥραν ἔτσι ἀλλοιωμένος.

Ἡ ἀλλοίωσις αὕτη εἶναι διαφορετικὴ γιὰ καθὲ εἶδους ἄρωμα. Τὰ θαρεὰ ἀρώματα μαυρίζουν περισσότερο τὸν ὑδράργυρον, ὥστε στὴν ἐπιφάνειάν του σχηματίζεται ἕνα μενάλον σύννεγον ποὺ φαίνεται καθαρὸ στὴν φωτογραφία.

Τὰ λεπτότερα ἀρώματα ἀπαιτοῦν βέβαια μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ εἰδικὸν τεχνίτη γιὰ νὰ τὰ φωτογραφίσῃ.

Τὸ σπουδαῖον εἶναι ὅτι μὲ τὴν μέθοδον αὐτὴν δὲν φωτογραφίζονται μονάχα τὰ ἀρώματα, ἀλλὰ καὶ καθὲ εἶδους μυρωδιά. Φαντασθῆτε, λοιπόν, τὴν μεγάλην ὠφέλειαν θὰ εἶναι αὐτὸ γιὰ τὴν βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον διὰ μονάχα τῶν ἀρωμάτων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων εἰδῶν ποὺ ἐκπέμπουν κάποια χαρακτηριστικὴ μυρωδιά.

Ἡ Συμυρία γιὰ...

ΤΟ ΡΑΔΙΟ

Δὲ θὰ ἰσπίστευα ποτέ, κονα-Σούσα μου, ἂν δὲν τὸ ἴδωπα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια. Τὴν περασμένη Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα, ποὺ λές, δουλειὰ δὲν εἶχα-ἴτελειπα τὴ λάτρα τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ νωρίς-καὶ εἶπα νὰ πάω ἔνα βιζιτὸν στοῖς Ζαμφῶς τῇ Μπουτζαλιάς, ποὺ εἶχα νὰ τὴν δῶ ἀπὸ πέρσι τέτοιες μέρες.

Θὰ τοῖς ἤμαθες πιά τοῖς νοδιτῆς τῇ Ζαμφῶς. Καλοπαντρεύτηκε, μάτια μου, μ' ἕνα πρώτης τάξεως παιδί ποὺ κάνει τὸ μηχανικὸν στὰ τραμβάγια τῇ Πάουερ.

Ἄς εἶναι, ὅμως, κονα-Σούσα μου. Ἀπ' ἄλλου ἀρχινῆσα, κι' ἄλλου ἱπῆγα. Τὸ λοιπόν, ποὺ λές, μπαίνοντας στὴ σάλλα τοῦ σπιτιοῦ τῇ Ζαμφῶς, ἴδωκα σὲ μιὰ κονοῖλα ἕνα κουτί ποὺ μοῦ φάνηκε σὰ φωνόγραφο ποὺ τὸν ἴλετε τὸ χωνί.

—Καινούργιος εἶναι; ρώτησα τὴ Ζαμφῶ.

—Ποιός, καλὲ σὺ;

—Ὁ φωνόγραφος.

Ἰμπεξε τὰ γέλια κι' αὐτὸ μὲ ἱπεράξε.

—Τί γελᾷς, καλὲ Ζαμφῶ; το' ἴκανα. Κουδουνᾶτοι εἶδες;

—Ὅχι, καλὲ τσατσά-Μαρίτσα. Γελῶ ποὺ ἱπῆρες γιὰ φωνόγραφο τὸ ραδιόφωνόν μας. Ἡμαρτον, Παναῖτσα μου! Καλὲ, δὲν τὸ ξέρεις τὸ ραδιόφωνον; Στάσου νὰ σοῦ δείξω.

Κι' ὥς ποὺ νὰ πῆς κίμινον, κονα-Σούσα μου, ἱστρίψεν ἕνα κουμπάκι κι' ἀρχινῆξε νὰ παίζῃ ἡ μουσικὴ.

—Ἀκούς; Ἀκούς, τσατσά Μαρίτσα;

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἱκόρωσα. Δὲ λέω. Τὸ ραδιόφωνον μοῦ κανε μεγάλη ἐντύπωσιν καὶ καθὼς σοῦπα, δὲ θὰ ἰσπίστευα πὼς γίνεται νὰ παίζῃ μουσικὴ μ' ἕνα κουμπάκι, ἂ δὲν τὸ ἴδωπα μὲ τὰ μάτια μου. Ἐκεῖνο τὸ «ταῦτα», ὅμως, μοῦ ἴκατο σὲ στομάχι. Σκυλόβρισα, λοιπόν, τὴ Ζαμφῶ, τὴν ἱστειλά κάμποσες φορές στὸν ὄξα-ποδὶ καὶ βύρρισα σπῆτι μου κατασυχισμένη.

ΜΑΡΙΤΣΑ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ

ΤΗΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΒΟΥΝΑΝΕΒΑΣΜΑ = ἡ ὀρειβάσις.
ΠΡΟΚΟΠΑΠΟΥΤΣΑ = οἱ ἀρβύλες.
ΚΟΤΤΟΦΑΓΟ = τὸ κριθάρι.
ΠΑΠΟΥΤΣΟΓΙΑΛΙΣΤΗΣ = ὁ λουστρός.
ΥΠΝΟΚΟΦΤΗΣ = τὸ ἐμπνητήρι.
ΚΛΩΤΣΗΝΑΤΡΑ = ἡ μπάλλα.
ΦΩΤΙΑΝΑΦΤΙ = τὸ σπῆριον.
ΞΑΠΛΩΤΗΡΙ = τὸ κρεβάτι.
ΠΟΛΕΜΟΔΙΑΛΕΙΜΜΑ = ἡ ἀνακωχή.
ΧΕΙΛΟΚΟΚΚΙΝΙΣΤΗΡΙ = τὸ ρούζ.
ΚΑΛΟΓΕΡΟΣΠΙΤΟ = τὸ μοναστήρι.
ΔΟΥΛΟΠΟΡΤΑ = ἡ θύρα τῆς ὑπηρεσίας.
ΕΞΥΠΝΟΓΡΑΦΤΗΣ = ὁ εὐθυμογράφος.
ΘΕΑΤΡΟΠΑΙΧΤΗΣ = ὁ ἱθοποιός.
ΠΑΤΩΜΑΤΟΚΑΘΑΡΙΣΤΡΑ = ἡ σκουπα.
ΞΥΛΟΚΑΜΑΡΑ = ἡ παράγκα.
ΣΚΥΛΟΣΟΥΡΤΗΣ = τὸ λουρί.
ΣΚΥΛΟΜΑΖΕΦΤΗΣ = ὁ μπόγιας.
ΧΕΙΛΟΣΜΙΞΙΜΟ = τὸ φιλί.
ΨΩΜΟΚΟΦΤΙ = τὸ μαχαίρι.
ΜΑΥΡΑΝΘΡΩΠΟΣ = ὁ ἀράτης.
ΜΥΤΟΣ ΚΟΥΠΙΣΤΡΑ = τὸ μαντήλι.

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Ρὲ Κλεομέ—σοῦ λέω μὲ συγκίνησι καὶ δέος, ὅτι ἐσὺ σὰν πῆς κρασί εἶσαι νταῆς σπουδαῖος.

Σὲ ἐκτιμῶ. Μὰ σὸ θυμὸ ἀπάνω, νὰ τὸ ξέρης, μὴν προχωρῇς γιὰ—δὲν μπορεῖς ποτε νὰ μοῦ τὴ φέρῃς.

Τὴν Ἐλενί—τοῦ Πανανῆ τὴν ἀγαπᾷς φότε, κι' ἀκροθιγῶς γίνε λαγός καὶ ἀφῆσε τὸ κόρτε.

ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

Βρὲ Περικλῆ, τὸ ἀικλῆ—νὰ μὴ σὲ παρασύρῃ. Θᾶς, δηλαδή, κᾶνα παιδί νὰ στείλῃ νὰ σὲ δειθῇ;

Τὴν Ἐλενί—μὲ τὸ στανιὸ, ποτε δὲν θὰ τὴν πάρῃς, οὔτε μπορεῖς, γιὰ—δὲν μπορεῖς ἐσὺ νὰ τὴν τομπάρῃς.

Χρόνια ἐφέτα, ἔτσι κλεφτά, ἐγὼ τὴν ἀγαπᾷς. Καὶ ἂν μοῦ φῶς σὸ πῆ καὶ φῆ στὴ φυλακὴ θὰ πάω!

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ

Ὁ Νιόνιος καί...

ΟΙ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Τόμου καὶ θῆκε στὸν οὐρανὸν κομμάτι ἥλιος, νᾶσου καὶ ἑξαλεγγάρηκε ἐκεῖ τὸ ραμολιμένο ὁ κόντε-Πίπερος. Ἀφῆσε, τζόγια μου, τὸν καφενὲ καὶ τὴν πρέφα κι' ἀρχινῆσε νὰ γυρεύῃ ἐξοχή. Τάκουσα καὶ κόντεψε νὰ μοῦρῃ σπαβέντο.

—Τί τοῖς θέλεις τοῖς ἐκδρομέες, μωρέ; τὸν ἀρώτησα. Δουλειές εἶνε τοῦτες, ν' ἀφήνῃ τὴν ἡσυχίαν μου καὶ τὴν ἀνάπαρξιν μου καὶ νὰ παίρνῃ τὸν ὁμματῶν μου σὰν νὰ μὲ κυνηγᾷ κανένα περίπολο; Καὶ μονάχος σου θὰ πᾶς;

—Ὅσκει. Θάρτη μαζί μου κι' ὁ κόντε-Ἀλεβίζος.

—Περίφημα! Ἐφτό, τζόγια μου, θὰ σὲ ἑξαλεγγάρῃ στὰ σίγουρα! Μὰ δὲν ντρέπεσαι, κόντε-Πίπερε;

—Περέ, μάτια μου;

—Ἐτσι γίνονται, μωρέ, οἱ ἐκδρομές; Παίρνει τὸ ἕνα χούφταλο, τὸ ἄλλο ραμολιμένο καὶ βγαίνουνε στὰ δάση γιὰ ν' ἀκούσουνε τὰ φλόρια καὶ τοῖς καρδερίνες ποὺ κελαῖδανε ἀμορρόα; Ὅρε, κόντε μου. Ἀμ' ἐφτὴ ἡ δουλειὰ εἶνε γιὰ τὰ τζόβια, ποὺ παίρνουνε μαζί καὶ τὰ μπουναρίνια τσου καὶ καταλαβαίνουνε τὴν ἐκδρομὴ καὶ οὐδὲς τοῖς χαρὲς τῆς. Δὲν εἶνε γιὰ τὰ χρόνια μας, κόντε-Πίπερε! Ναι, μὰ τὸν Ἄγιο! Δὲν εἶνε, ποὺ σοῦ λέω!

—Καὶ πρέπει νὰ φινίρουμε ἑλθόντες μας;

—Ὅσκει. Ἐμεῖς πρέπει νὰ καθόμαστε, ὅπως τώρα, στὸν καφενὲ καὶ νὰ ρουφᾶμε τοῦ καφέδες μας καθὼς θὰ παίζομε τὸ μπεζίκι γιὰ τὴν πρέφα μας. Καὶ ν' ἀφήνομε τὴν τζόβιας νὰ χαίρεται μονάχη τῇ τῇ ζωῇ, καταπῶς τὴν χαρήκαμε κι' ἐμεῖς στὰ χρόνια μας. Κι' ἂμα θέλομε ἥλιο, ν' ἀνεβαίνουμε στὸν ἑλίκονο καὶ νὰ τὸν βρῖσκουμε. Αὐτὰ γοῖωστα, κόντε-Πίπερε, καὶ πᾶστα καὶ σὸν κόντε-Ἀλεβίζο. Καὶ τόμου καὶ δὲ συμφωνήσετε μαζί μου, αὐρετε σὸ γέρο διάλο κι' ἀκόμα παραπέρα!...

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

Κορσικανική βεντέττα

Ένα δραματικό διήγημα του
ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

Η χήρα Σαβερίνι κατοικούσε σ' ένα φτωχό-σπιτο κοντά στα όχυρωματά του Μπονιφάτσιο.

Η πόλις είναι χτισμένη επάνω σ' έναν λόφο που προχωρεί βαθειά μέσα στη θάλασσα και αντίκρύζει, πίσω από ένα στενό γεμάτο ξέρες, τη χαμηλή ακτή της Σαρδηνίας.

Απ' την άλλη μεριά, ένα πελώριο σκίσιο του βράχου, ανοίγει έναν φυσικό διάδρομο που σχηματίζει λιμάνι κυκλικό, για τις ιταλικές ψαρόβαρκες και το βαπόρι που πιάνει κάθε δέκα πέντε.

Απ' τα παράθυρα του σπιτιού της χήρας Σαβερίνι, που ήταν κολλημένο, επάνω στον βράχο, ξανοιγόταν ένας απέραντος, άγριος ορίζοντας.

Εκεί ζούσε ολόμοναχη με τον μοναχογιό της Αντουάν και τη σκύλα τους τη «Σεμιγιάντ», ένα πελώριο αδύνατο ζώο, με μακρύ και σκληρό τρίχωμα, από την καθυστερημένη των μαντρόσκυλων.

Κάποιο βράδυ, σ' έναν καυγά ο Αντουάν Σαβερίνι σκοτώθηκε από μια μαχαίριδα που του κατέφερε ύπουλα ο Νικόλα Ραβολάτι και έφυγε ύστερα, την ίδια νύχτα για τη Σαρδηνία.

Όταν η γρηά μάνα δέχτηκε το πτώμα του σκοτωμένου παιδιού της, δεν έκλαψε, στάθηκε μονάχα αρκετή ώρα ακίνητη και το κύτταξε κι ύστερα άπλωσε το ρυτιδωμένο χέρι της επάνω στο πτώμα, κι ωρκίστηκε εκδίκηση.

Δεν άφησε κανέναν να μείνει κοντά της, κλείστηκε μαζί με τη σκύλα, που ούρλιαζε με τεντωμένο το κεφάλι και κατεβασμένη την ουρά, κοντά στον άψυχο γυιό της. Καθώς ήταν εκεί μπροστά της, ξαπλώμένος μέσα στα αίματα η Σαβερίνι τον καμάρωνε χύνοντας πικρά, βουβά δάκρυα.

Ύστερα η γρηά μάνα, έρχισε να του μιλάει και τότε η σκύλα έπαψε να ούρλιαζε.

— Έννοια σου, παιδί μου, αγόρι μου. Ήσυχασε κοιμήσου, θα σε εκδικη-

θώ. Άκου; Η μάνα σου σου δίνει το λόγο της γι' αυτό και ξέρεις καλά ότι τον κρατάει πάντα!

Έμειναν, έτσι ως το πρωί ή γυναίκα και το ζώο που έβγαζε κάτι μακρόσυρτες φωνές, σαν φρικτό, μονότονο κλάμα.

Ο Αντουάν Σαβερίνι κηδεύτηκε την άλλη μέρα και ύστερα από λίγον καιρό κανείς δεν έκανε πια λόγο γι' αυτόν στο Μπονιφάτσιο.

Δεν είχε αφήσει συγγενείς, ούτε αδελφό, ούτε ξαδέλφια. Δεν υπήρχε κανένας άνδρας στην οικογένεια για να αναλάβει τη βεντέττα. Μόνο η γρηά δεν έπαυε να συλλογιέται τι τρόπο θάβρισκε για να πάρει πίσω το αίμα του γιου της.

Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο νύχτα μέρα επάνω σ' ένα άσπρο σημείο, στην αντίκρυνή ακτή. Η-ταν το Λονγκογάρντο, το μικρό χωριό, όπου κατέφευγαν οι κοριτσιάκια λησταί. Εκεί βρισκόταν κι ο Νικόλα Ραβολάτι.

Καθισμένη πίσω απ' το παράθυρό της, η Σαβερίνι συλλογιζόταν, απ' το πρωί ως το βράδυ, πως θα μπορούσε, αυτή, γρηά και σκακίσσα, να εκδικηθεί. Δεν ήταν δυνατόν να ξεχάσει, δεν μπορούσε να περιμένη, στην ηλικία που ήταν, γιατί είχε υποσχεθεί, είχε κάμει όρκο, επάνω στο πτώμα του παιδιού της! Τι να έκανε; Τη νύχτα η σκύλα αυτή δεν την άφηνε να ήσυχάσει. Η σκύλα κοιμόταν πάντοτε πόδια της και τότε-τότε μονάχα έσώκωνε το κεφάλι και ούρλιαζε κυττάζοντας πέρα, μακριά, σά να φώναζε τον αφέντη της.

Άκούγοντας αυτά τα ούρλιασματά, μια νύχτα, η Σαβερίνι συνέλαβε μια ιδέα άγριας εκδίκησης. Την έσκέφθηκε καλά ως το πρωί κι όταν η ημέρωσε σηκώθηκε και πήγε στην εκκλησία.

Γονατισμένη μπροστά στο Χριστό, προσευχήθηκε παρακαλώντας τον να την βοηθήσει και να της δώσει δύναμη για να εκδικηθεί το νιο της.

Στην αυλή της είχε ένα

παλιό ανοιχτό βαρέλι που το χρησιμοποιούσε για να μαζεύει το νερό της βροχής. Το άναποδογύρισε, το άδειασε και το στερέωσε καλά με βαριές πέτρες. Ύστερα πήρε τη σκύλα και την έδεσε εκεί μέσα.

Η Σεμιγιάντ ούρλιαζε όλη τη μέρα και όλη τη νύχτα. Το πρωί η Σαβερίνι της πήγε λίγο νερό μέσα σε μια τσάσκα, αλλά τίποτε άλλο, ούτε σούπα ούτε φώμι. Το φτωχό ζώο, εξαντλημένο, κοιμόταν διαρκώς κι όταν ξυπνούσε τα μάτια του γυάλιζαν και οι τρίχες του ήταν σηκωμένες. Έκανε προσπάθειες να σπάσει την αλυσίδα του, αλλά η Σαβερίνι επέμενε να μην του δίνει τίποτα με φάρη.

Πέρασε έτσι κι άλλη μια νύχτα και την άλλη μέρα το πρωί η Σαβερίνι πήγε στο γείτονά της και του ζήτησε δυο δεμάτια χόρτο. Πήρε κάτι παλιόρουχα που είχε από τον άνδρα της και τα γέμισε με χόρτο, ώστε να σχηματίζουν σώμα ανθρώπου και με κάτι παλιά άσπυρρουχα έκανε ένα κεφάλι. Στερέωσε αυτό το ανδρείκελο όρθιο επάνω σε ένα ξύλο και το έστησε μπροστά στο βαρέλι. Η σκύλα κύτταξε τον παράξενο αυτόν χορταρένιο άνθρωπο, δεν φώναζε όμως παρ' όλη την πείνα που ένιωθε. Μόνο όταν η Σαβερίνι πήγε στον μπακάλη κι αγόρασε ένα λουκάνικο, και το έψησε εκεί στην αλύη, κοντά στο βαρέλι, τότε η Σεμιγιάντ λυσσασμένη άρχισε να ηγεί και να βγά-ζει άφρους με τα μάτια πάντα καρφωμένα επάνω στη σκύλα απ' όπου έβγαινε μια μυρωδιά που της εξέσκιζε τα σπλάχνα.

Ύστερα η γρηά Σαβερίνι πήρε το άχνιστό λουκάνικο και το έδεσε σά γραβάτα επάνω στο χορταρένιο δμοίωμα και τότε έλυσε τη σκύλα!

Το ζώο χύμηξε επάνω στο ανδρείκελο και του κατασπάραξε το λαιμό. Έκοβε, μπήγοντας τα δόντια του, ένα κομμάτι, το κατέβαζε, και πάλι ξαναωρμάσε με τα νύχια επάνω στους ώμους και έσχίζε λουρίδες, δλόκληρες από το λαιμό.

Η γρηά Σαβερίνι, ακίνητη, παρακολουθούσε τη σκηνή με μάτια που έβγανζαν φλόγες. Ύστερα ξανάδεσε το ζώο και το άφησε πάλι νηστικό για δυο μέρες και ξανάκαμε έπειτα το πείραμα.

Τρεις μήνες επαναλα-

βανόταν το γύμνασμα, χωρίς το ζώο να είναι πια δεμένο. Είχε συνηθίσει να όρμα στο πρόσταγμα της Σαβερίνι και να παίρνει με άγρια δαγκώματα την τροφή που του δινόταν πάντα κατά τον ίδιον τρόπο. Σιγά-σιγά, έμαθε να δαγκώνει και να ξεσχίζει το ανδρείκελο και χωρίς να βρίσκει τροφή, ύστερα μόνο του έδινε το ψημένο λουκάνικο, η γρηά Σαβερίνι, ως ανταμωβή.

Μόλις αντίκριζε το ανδρείκελο η Σεμιγιάντ, έτρεμε δλόκληρη, γύριζε ύστερα τα μάτια της προς τη γρηά και περίμενε να της φωνάξει «έμπρός» ύψωνοντας το δάχτυλο.

Όταν η Σαβερίνι έκρινε ότι είχε έλθει ο κατάλληλος καιρός για να εκτελέσει το σχέδιό της, πήγε και κοινώνησε μια Κυριακή πρωί, έπειτα ντύθηκε με ανδρικά ρούχα, ώστε να μοιάζει σά ζητιάνος και πλήρως με ψαρόβαρκα, για να την περάσει με τη σκύλα της αντίκρου.

Μέσα στο σάκκο της είχε ένα κομμάτι λουκάνικο. Το ζώο ήταν νηστικό δυο μέρες. Η Σαβερίνι του έδινε κάθε τόσο να μυρίσει το λουκάνικο, για να το έρεθίζει περισσότερο.

Έφτασαν στο Λογκογάρντο. Ρωτώντας, έμαθε που κατοικούσε ο Νικόλα Ραβολέτι. Έργαζόταν, καθώς της είπαν, σ' ένα μαρκακούδικο που είχε ανοίξει. Η Σαβερίνι έσπρωξε την πόρτα του και φώναξε:

— Ε! Νικόλα!

Ο Ραβολέτι, έστρεψε το κεφάλι του και τότε η Σαβερίνι άφησε έλευθερη τη σκύλα φωνάζοντας:

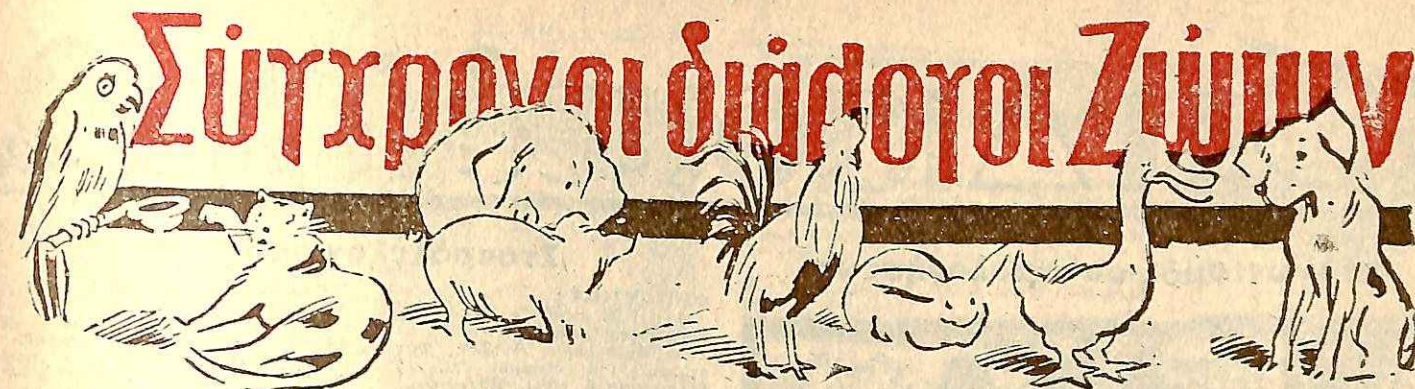
— Έμπρός, άρπαχτον!

Το ζώο χύμηξε και τον άρπαξε από το κεφάλι. Ο Ραβολέτι προσπάθησε να άμυνθι, σά λίγο όμως το ζώο τον είχε ξαπλώσει άναίσθητον, κατασπαράζοντας τις σάρκες του λαιμού του.

Οι γείτονες θυμούνται καλά πως είδαν να βγαίνει ένας φτωχός γέρος με το σκύλο του, που βαστούσε στα χέρια ένα πράγμα μακρύ και μαύρο, που του είχε δώσει το αφεντικό του...

Το ίδιο βράδυ η γρηά Σαβερίνι γύρισε σπίτι της. Εκείνη τη νύχτα κοιμήθηκε ήσυχη πιά.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

Το δηλητηριώδες συμπόσιο

(Άρχη άνοιξεως στις πράσινες πεδιάδες της Θεσσαλίας. Έπάνω στη στέγη ενός απομεινωμένου σπιτιού βρίσκεται μια μεγάλη φωλιά πελαργών, που καθ' όλο τον χειμώνα ήταν άδειανή. Ένας σπουργίτης έρχεται πιπιλίζοντας και κάθεται επάνω στην καπνοδόχο, που δεσπόζει της φωλιάς).

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ (τεντώνει τον μακρύ λαιμό της, περιφέρει γύρω της το κεφάλι της με το μακρύ ράμφος και στηρίζεται επάνω στα μακριά πόδια της): — Καλημέρα, σπουργιτάκι, είμαι εύχαριστημένη που σε ξαναβλέπω. Πέρασε καλά το χειμώνα σου; Φαντάζομαι θα κρύωσες αρκετά και ίσως να πείνασες κιόλας όταν το χιόνι σκέπαζε τη γη και ήταν αδύνατο να θρής σπόρους ή σκουληκάκια.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ: — Αυτό είναι αλήθεια, κυρία Πελαργίνα, ο χειμώνας είναι φοβερή εποχή για μας τα μικρά πουλάκια. Α! είσθε πολύ τυχερή που μπορείτε να προσφέρετε στον έαυτό σας κάθε χρόνο μια εύχρηστη διαμονή στις θερμές χώρες!

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ (με τόνο κοσμικής κυρίας): — Πολλοί φίλοι μου Πελαργοί πηγαίνουν στην Αίγυπτο, άλλοι στη Μικρασία κι άλλοι στο Άλγερν. Έγώ προτιμώ το Μαρόκο. Έχω εγκαταστήσει μια υπέροχη φωλιά στο Ραμπάτ, στην κορυφή του πύργου Χασάν, ενός παλιού άραβικού πύργου, που, όπως μου είπαν, έχει κτισθί πριν από δικάκισια χρόνια.

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ (καταλυπημένη): — Μια καταστροφή! Πολλοί πελαργοί δεν πρόκειται να επιστρέψουν το θέρος αυτό εδώ και μαζί μ' αυτούς κι ο αγαπητός μου σύζυγος.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ (περίεργος να μάθει): — Μια καταστροφή, είπατε; Κι' όστόσο πρό δόλιγου ακόμα είπατε ότι οι άνθρωποι...

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ: — Δεν οφείλεται στους ανθρώπους ή μάλλον δεν το έκαμαν επίτηδες...

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ (χτυπώντας τα φτερά του από άτυπομονησία): — Δηγηθήτε μου, κυρία Πελαργίνα, διηγήθητε μου!

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ: — Άκουσε, λοιπόν. Ξέρεις, ή μάλλον δεν θα ξέρεις, ότι στην Αφρική υπάρχουν πολλές ακρίδες.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ: — Τις ξέρω τις ακρίδες. Χτές βράδυ έφαγα μια στο δείπνο μου.

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ: — Οί! Αφρικανικές ακρίδες. Χτές θράδυ έφαγα μια στο άπ' τις Ευρωπαϊκές.

και με τα σπουργίτια!...

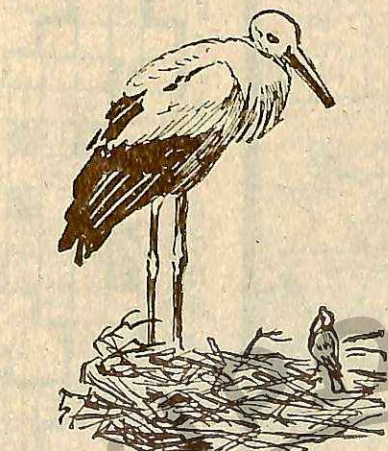
Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ (άγανακτημένη): — Και ποιός, λοιπόν, σκοτώνει τα σπουργίτια; Έσείς δεν είσθε για κυνήγι.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ: — Αυτό ακριβώς λέω κι' έγώ. Δυστυχώς όμως μερικοί άνθρωποι δεν το ξέρουν. Μας εξοντώνουν για να διασκεδάσουν.

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ: — Αυτό είναι αίσχος.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ: — Άν είχαν και οι άνθρωποι την γνώμη σας!... Αλήθεια, κυρία Πελαργίνα, δεν βλέπω τον κύριο σύζυγό σας, μήπως θα παραιτηθεί τις διακοπές του χωρίς εσάς;

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ (με λυγμούς): —

«Ω! φταγε μου φιλε! Γί φρικτή άνάμνησι μου υπενθυμίζεις!...

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ (ταραγμένος και περίεργος): — Δεν τάξερα, σάς ζητώ συγγνώμην, αλλά...

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ (καταλυπημένη): — Μια καταστροφή! Πολλοί πελαργοί δεν πρόκειται να επιστρέψουν το θέρος αυτό εδώ και μαζί μ' αυτούς κι ο αγαπητός μου σύζυγος.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ (περίεργος να μάθει): — Μια καταστροφή, είπατε; Κι' όστόσο πρό δόλιγου ακόμα είπατε ότι οι άνθρωποι...

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ: — Δεν οφείλεται στους ανθρώπους ή μάλλον δεν το έκαμαν επίτηδες...

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ (χτυπώντας τα φτερά του από άτυπομονησία): — Δηγηθήτε μου, κυρία Πελαργίνα, διηγήθητε μου!

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ: — Άκουσε, λοιπόν. Ξέρεις, ή μάλλον δεν θα ξέρεις, ότι στην Αφρική υπάρχουν πολλές ακρίδες.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ: — Τις ξέρω τις ακρίδες. Χτές βράδυ έφαγα μια στο δείπνο μου.

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ: — Οί! Αφρικανικές ακρίδες. Χτές θράδυ έφαγα μια στο άπ' τις Ευρωπαϊκές.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ (λαίμαργα): — Δέκα φορές! Τι υπέροχο γεύμα!

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ: — Έρχονται κάποτε καθ' ομάδες, τόσο πολυάριθμες, που σκεπάζουν δλόκληρη περιοχή. Είναι ένα ανέλπιστο αγαθό για μας.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ: Το καταλαβαίνω.

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ: — Ναί, αλλά καταστρέφουν τους κήπους και τους άγρους των ανθρώπων, οι όποιοι, για να άπαλλαγούν απ' αυτές, ρίχνουν άφθονο δηλητήριο στη γη. Κάτι τέτοιο συνέβη και στην περίπτωση που σου λέω και, όπως καταλαβαίνεις, οι ακρίδες ψόφησαν κατά χιλιάδες.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ: — Λοιπόν;

Η ΠΕΛΑΡΓΙΝΑ: — Λοιπόν, πολλοί από μας, βλέποντας το υπέροχο αυτό συμπόσιο παρατεθειμένο έμπρός στο ράμφος τους, εφώρμησαν επάνω του, και κατεβρόχθισαν με θουλιμία το έτοιμο φαγητό, χωρίς να καταβάλουν κανέναν κόπο για να ψάξουν να το θρούν. Οί πιά λαίμαργοι πέθαναν δηλητηριασμένοι απ' τις ακρίδες που ήσαν ποτισμένες με δηλητήριο. Άλλοί μονο! Κι' ο φτωχός μου σύζυγος υπήρξε μεταξύ των πρώτων θυμάτων.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ: — Σά να λέμε, οι άνθρωποι είναι πάντοτε ή άρχη κάθε κακού που χτυπά τα ζώα.

(Διασκευή ΕΠΗΣ)

Το μυστήριο του άριθ. 13

Ο άριθμός 13 δεν είναι ένας άριθμός άναγκαστικώς θλέθριος όπως συνήθως τον φανταζόμεθα. Συνίσταται από δύο εύτυχεις άριθμούς: 1, τη μονάδα, που υπενθυμίζει τον Θεό, και 3, τον άριθμό που συμβολίζει την γέννησιν και την άναπαργωγην καθώς και Άγιον Τριάδα.

Γαλλικών περιοδικών αναφέρει και την έξης περίπτωση:

Την Παρασκευήν 13 Νοεμβρίου του 1936, στις 6ρα 13 και 13 λεπτά, κάποιος δνόματι Λουί Παζέ, ο όποιος κατοικούσε επί της οδού Λάριστον άριθμός 31 (13 άνάποδο) αγόρασε δια της μικρής κόρης του έτών 13, ένα λαχνόν του λαχείου κι' έκέρδισε τρία εκατομύρια φράγκα.

Άλλά και στην ζωή πολλών διασημών προσωνυμοτήτων, ο άριθμός 13 είχε πολύ εύεργετικήν επίδρασιν. Ως π.χ. επί του προέδρου Ουίλσον, του Πάπ Ντεσανέλ, του Πάπα Λέοντος 13ου, ο όποιος θρίσκειτα μετά εν των 13 Παπών, οι όποιοι επέζησαν διά να εορτάσουν το έπισκοπικόν των Ιωβιλαίων και τέλος του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας Γκαστον Ντουμέργκ, ο όποιος υπήρξεν ο 13ος κατά σειράν Πρόεδρος.

ΟΙ ΔΙΑΔΟΥΕΥΣΕΙΣ

Διαγωνισμός συναμολογήσεως

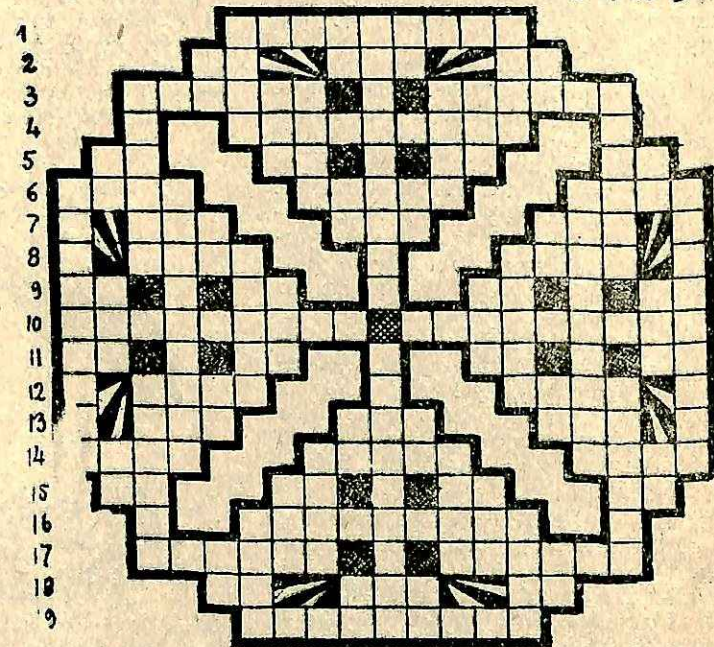
Σταυρόλεξον αριθ. 41

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Η Α. άκτή της Αδριατικής θαλάσσης (γενική).
- 2) Διάσημος Άγγλος συγγραφέας (το επώνυμόν του, το όνομα αυτού είναι: Βερνάρδος).
- 3) Πόλις της Πελοποννήσου, μέγας Έλληνικός λιμήν.—Ανεμος εξαιρετικής ορμητικότητας, τυφών, καταιγίς.
- 4) Η μήτηρ του Νέρωνος, αυτοκράτορος της Ρώμης.
- 5) Μουσικός φθόγγος.—Προτόντα των πτηνών.—Βυζαντινός μουσικός φθόγγος.—Μελλοντι-

- 6) Ο αριθμός 6 (γραμμένος κάπως διαφορετικά).
- 7) Απαραίτητον σε όλα τα φαγητά.—Σύμβολον εργοστασίου ή βιομηχανικής κ.λ.π. —Εταιρία.
- 8) Έπώνυμον διασήμου ήθους τοῦ κινηματογράφου.—Χρονικὸν διάστημα.—Κοιμὸς (λέξις ξενική).
- 9) Άναφορική άνωθυμία.—Εμφανίζεται ἐπὶ τοῦ προσώπου μερικῶν μόνον ἀνθρώπων, συνήθως ηλικιωμένων.—Τραφή τῶν κτηνῶν (πληθυντικός).
- 10) Γνωστή πρόθεσις.—Μέτρο ἐπιφανείας (λέξις γαλλική).—Κλωστή.—Άρθρον.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

- 6) Χαρακτηριστικὸν τῶν ἀρρεάνων.—Υποκοριστικὸν γυναικείου ὀνόματος.—Περιφέρεια περιλαμβανούσα τὸ Ν. τμήμα τῆς Πρωσσικῆς Ρηνανίας.—ἀνήκει καὶ πάλιν στὴ Γερμανία ἔπειτα ἀπὸ τὸ δημοψήφισμα τῆς 17ης Ἰανουαρίου 1935.
- 7) Ὁργανισμὸς ὁ ὁποῖος προστατεύει ἕνα ἀπὸ τὰ κυριότερα προϊόντα μας.—Σύνδεσμος συμπερασματικός.—Σιδηρόδρομοι Ἑλληνικοῦ Κράτους.
- 8) Πρισματοειδὲς τεμάχιον ἑξέλου ἢ μετάλλου, αἰχμηρὸν κατὰ τὸ ἐν τοῦ ἄκρον, τὸ ὁποῖον ὠθούμενον δι' ἐπικρούσεως μεταξὺ δύο σωματίων ἐπιφέρει τὸν διαχωρισμὸν αὐτῶν.—Εἶδος χαρακτηριστικῶν ἀμερικανικῆς προελεύσεως, παιζόμενον ὑπὸ τριῶν μέχρις ἑπτὰ προσώπων, καὶ διὰ δύο δεσμίων τῶν 52 παιγνιοχάρτων.
- 9) Τὸ ἐνδέκατον γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου.—Ἀνθρώπος (ὅπως ὀνομάζεται στὰ γαλλικά).—Ὁ Ἅγιος (στὴ δημοτική).—Τὰ δικά σου.
- 10) Ἐπὶ νδού τινος ἡ ταχέως ἐξάπλωσις ἐπὶ πολλῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων.—Χώρα τῆς Β. Ἀφρικῆς, ἀποτελούσα γαλλικὴν ἀποικίαν.
- 11) Ἄγγλος φιλέλλην (τὸ ὄνομά του φέρει δρόμος τῆς Πρωτεύουσας).—Ἀναφορική άνωθυμία.—Κτητικὴ άνωθυμία (πληθυντικός δευτέρου προσώπου).

- 16) Ὁ ὠφέλιμος εἰς τι κατάλληλος, ὁ διευκολύνων ἐργασίαν τινα, ἢ παρέχων ἀνεσιν στήν χρῆσιν.
- 17) Δὲν ἔχουν ὠραίαν ἐμφάνειαν καὶ μὴς προξενοῦν ἀντίον.—Χρονικὸν ἐπίθρημα (ἐξενεῖται ταχυτέτα).
- 18) Γαλλικὴ μόνος μετρήσεως ἐπιφανείας.—Σηκῶνα.—Ὁρατοῦ ἄνθος (στὸν πληθυντικόν).
- 19) Ἦθος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ ἐπανομαζόμενος Διάκος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Πόλις τῆς Ἰσπανίας, περὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο πρὸ ἡμερῶν πολὺς λόγος.
- 2) Προσωπικὴ άνωθυμία.—Ἐπίθρημα τοπικὸν καὶ χρονικόν.—Σύνδεσμος τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης.
- 3) Γνώσις κτηθείσα κατόπιν δοκιμῆς ἐν τῇ πράξει (γενική).—Βαθμὸς, δυστυχῶς σπάνιος στὰ σχολεῖα μας.
- 4) Φοτὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξάγεται τὸ «ταίριον» (καθαρεύουσα).
- 5) Εἶνε ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ ἀναφέρεται μετὰ τῶν παραπλεύρων δημοσιευόμενων.—Ἡ λέξις «ΤΟΜΗ» ὅπως καὶ ἡ λέξις «ΚΟΡΗ» τὰ περιέχουν καὶ τὰ δύο.—Μόριον τῆς προστακτικῆς.—Γὰρ νὰ γράψῃς τὸ ἐπαναλαμβάνει κανεὶς πολλὰς φορές.
- 6) Δίδονται εἰς ἑορτάζοντα.—Υποδιαίρεσις μεγάλῃς χώρας (ἐνικός).—Μικρὸς σάκκος κρε-

- 7) Ἐπὶ ηλικίας, διανοῶ τὸ δεῖνα ἔτος.—Δεσποινὶς ἐξαιρετικὰ ὠραία, νέα (λέξις ἀγγλική).—Στρατιωτικὸν παράγγελμα.
- 8) Ὁροπέδιον τῆς Ἀσίας, ὑπαγόμενον πολιτικῶς στὴν Περσία, τὸ Ἀφγανιστάν καὶ τὸ Βελουχιστάν.—Ἦσυχον, τὰ μὴ ἐνοχλοῦντα κανένα.
- 9) Μαζί.—Άρθρον (πληθυντικός).—Φωνήεν εἰς διπλοῦν.—Υποθετικόν.
- 10) Τὴν κάμουν πολλές φορές οἱ νέοι ὅταν ἔχουν άτυχία στὸν ἔρωτα.—Ἐπίθρημα χρονικόν, δηλοῦν μετέπειτα.
- 11) Ἀνωθυμία ἀόριστος καὶ ἐρωτηματικὴ (τὸ οὐδέτερον).—Σύνδεσμος (δημοτική).—Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον.—Τροπικὸν ἐπίθρημα.
- 12) Ἐπὶ πραγμάτων ἢ χρημάτων, τὰ μὴ ἀρκετὰ (δημοτική).—Ἐν τούτῳ...—.
- 13) Πρόθεσις.—Ἡ θάλασσα (κατὰ τὸν Ὀμηρον).—Ποταμὸς τῆς Γαλλίας τὸ ὄνομά του φέρει σειρά μαζῶν τοῦ παγκοσμίου πολέμου, θεωρουμένη ὡς ἐνιαῖα μάχη.
- 14) Δὲν τρώγεται, ἀλλὰ εἶνε περιπόθητὸ τὸ βέρος.—Ἦθος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὁ ἐπανομαζόμενος Φερ...—Προσωπικὴ άνωθυμία (πληθυντικός).
- 15) Γαλλικὰ σημαίνει νῆσος.—Τὰ δικά σου.—Τῆς ὁποίας.—Κτητικὴ άνωθυμία δευτέρου προσώπου.
- 16) Ὁρμητικὴ βασίλισσα τῆς Εσθλῶνας.
- 17) Δὲν φορεῖται τὸν χειμῶνα χαρακτηριστικὸν τοῦ Μωρίς Σεβαλιέ.—Μικρὸν πλοῖον κινούμενον διὰ βενζίνης.
- 18) Φωνήεν εἰς διπλοῦν.—Διέφθε ραδιογραφικὸν σημεῖον κινδύνου.—Τὸ «ὄχι» στὰ ἀγγλικά.
- 19) Ἐλάχιστα κορίτσια τῆς ἐποχῆς μας φέρουν πιά τὸ ὄνομα αὐτὸ (πληθυντικός).

Α Π Ο Σ Τ Ο Λ Ε Υ Σ :

ΠΑΝΑΓ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ψυχικό — Ἀθῆναι

Αἱ λύσεις τοῦπροηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡΙΘ. 40
ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ — ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΠΑΝ — ΕΑΡ. 2) ΥΙ — ΣΙ. 3) ΠΑΡΩΝ — ΑΙΣΩΝ. 4) ΑΥ — ΝΕΑΡΑ. 5) ΣΑ. 5) Α. ΣΠΙΣ — ΜΟΥΣΑ — ΑΚΟΥΣ. 6) ΟΣΤΟΥ — ΡΑΧΛΑ. 7) ΠΟΛ — ΣΟΥΔΑ — ΑΤΙ. 8) ΠΑΡΙΣ — ΡΩΣΙΑ. 9) ΑΙ — ΣΤΕΦΑΝΟΣ — ΚΑΠΝΙΖΩΝ — ΑΙ. 10) ΠΥΡ — ΜΗΝ. 11) ΑΙΩΝ — ΜΙΣ — ΘΑΒΩΡ — ΕΣΩ — ΝΟΝΑ. 12) ΝΕΡΟ — ΟΥΣΙΑ — ΑΣΟΣ — ΔΙΑΣ. 13) ΒΟΛΟΣ. 14) ΑΡΗΣ — ΚΑΚΝΟ — ΟΧΛΟΣ — ΚΡΥΟ. 15) Α. ΣΙΑ — ΑΡΑ — ΡΑΣΩΝ. 16) ΑΦΗ — ΜΙΣΩΡ. 17) ΡΙΣ — ΚΩΣ. 18) ΩΣ — ΑΚΡΑΝΤΟΣ — ΧΗΡΑΓΟΣ — ΑΙ. 19) ΝΑΡΚΗ — ΓΟΥΝΑ. 20) ΟΛΑ — ΕΣΩΣΑ — ΤΑΥ. 21) ΤΡΟΕΣ — ΦΛΟΓΑ. 22) ΩΡΙΩΝ — ΔΑΙΚΗ — ΣΟΥΕΖ. 23) ΑΙΜΟΣ — ΝΑΟΥΜ — ΑΝ. 23) ΑΙΜΟΣ —

ΟΙΚΙΑ. 24) ΗΝ — ΣΩ. 25) ΝΑΙ — ΕΩΣ.

Α Π Ο Σ Τ Ο Λ Ε Υ Σ :

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΛΥΤΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
9ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

- 106) Κωνσταντίνος Ματζιάκης (Αύλωνα—Αλβανίας). 107) Νικόλαος Θαλασσινός (Σητεία—Κρήτης). 108) Γεώργιος Κομνανός (Χίλ) Συνοριακός Τομέας Νυμφό(α). 109) Βασίλειος Καλλιπολίτης (Κωνσταντινούπολις). 110) Γιογιένια Δασκαλοπούλου (Ἀθῆναι). 111) Χρυσόστομος Ντόντος (Ἀθῆναι). 112) Τασία Μανιώτη (Ἀθῆναι). 113) Ἰωάννης Εὐσταθιάδης. 114) Παναγιώτης Χαλαμπίδης (Μυτιλήνη). 115) Κωνσταντίνος Δημητριάδης (Ἀθῆναι). 116) Ἰωάννης Ἀποστολίδης (Στρατονίκη—Χαλκιδική). 117) Ἑλένη Ἰερακίδου (Κωνσταντινούπολις). 118) Νίτσα Χριστόφα (Ἀθῆναι).

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

- 1) Σοφία Ζανῆ (Νέα Σμύρνη—Ἀθῆναι). 2) Κωνσταντ. Πετράκης (Μοσχάτον—Νέον Φάληρον). 3) Τάκης Βασδέκης (Λάρισα). 4) Ἀλέκος Κοντίδης (Ἀθῆναι). 5) Χρήστος Κοσκινίδης (Ἄργος). 6) Δημήτριος Κουτσόπουλος (Ἄργος). 7) Χαννέν Σαλέυ (Θεσσαλονίκη). 8) Εὐθύμιος Παπαγιαννάκος (Κάτω Νευροκόπι). 9) Νικόλαος Νικολόπουλος (Ἀθῆναι). 11) Ἰωάννης Σπύρης (Παλιόν Φάληρον). 12) Κάρλος Κιλιάζος (Ἀθῆναι). 13) Ἀγγελική Συρίγου (Ἀθῆναι). 14) Παναγ. Χαλαμπίδης (Μυτιλήνη). 15) Δημήτριος Δημητριάδης (Ἀθῆναι). 16) Φίλη τοῦ «Θησαυροῦ» (Παγκράτι—Ἀθῆναι).

(Συνεχίσει ὀνόματων
στὸ προσεχές)

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΛΤΕ !

Όταν αγοράζετε τὰς γνωστές Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον πού σὰς δίδουν ἢ ἀναγράφη τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴ μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἰσθε βεβαία ὅτι αγοράσατε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἐρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντός κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλοι αἱ ἄλλαι βαφαί, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δὴθεν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρκας χωρὶς ὅμως ἢ ἀναφέρουν ὅτι εἶναι Γερμανικαί, δὲν εἶναι ὅχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐδὲ κανὲν εὐρωπαϊκαί.

Τὸ ὑποσκόπιον τοῦ θησαυροῦ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πᾶσαν συμβουλὴν πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραίτητως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβὴ ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Ἡ ἑβδομάς ἀπὸ τῆς 17ης μέχρι καὶ τῆς 23ης Μαρτίου εἶναι ἐξαιρετικὰς ἐνδιαφέρουσας, διότι συμπίπτει μὲ τὴν ἑναρξιν τοῦ ἀστρολογικοῦ ἔτους. Αἱ ἐξασκούμεναι κατ' αὐτὴν ἐπιρροαὶ εἶναι περισσότερον ἐντοναι ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην στιγμὴν. Γενικῶς τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν χαρακτηρίζει μία ἐξαιρετικὴ ἐνεργητικότης καὶ δραστηριότης. Εἶναι ἐπίσης μία ἑβδομάς γόνιμος εἰς συνεπείας καὶ ἀποτελέσματα.

Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις μας, αἱ κατάλληλοι ὧραι αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος εἶναι ἡ 9. 45—10.20 μ. μ. τοῦ Σαββάτου (18), ἡ 9—11 π. μ. τῆς Δευτέρας (20) καὶ ἡ 11.30—12.30 π. μ. τῆς Τετάρτης (22). Περισσότερον κατάλληλοι διὰ τὴν ἑναρξιν μιᾶς ἐπιχειρήσεως εἶναι αἱ ὧραι 3.40—5.55 μ. μ. τοῦ Σαββάτου (18) καὶ 4.15—5.20 μ. μ. τῆς Πέμπτης (23).

Διὰ τὰς χρηματικὰς σας ὑποθέσεις εἶναι κατάλληλοι αἱ ὧραι 10.15—12.15 π. μ. τῆς Παρασκευῆς (17), 6.20—9.30 μ. μ. τῆς Τρίτης (21) καὶ 6—7.30 μ. μ. τῆς Πέμπτης (23).

Διὰ τὰ τυχερὰ παίγνια προτιμήστε τὰς ὥρας 4—5.30 μ. μ. τῆς Παρασκευῆς (17), 11.30—1.20 μ. μεσον. τοῦ Σαββάτου (18), 12.30—2.15 μ. μεσον. τῆς Τρίτης (21) καὶ 12.45—3.10 μ. μεσον. τῆς Πέμπτης (23).

Κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν θὰ δοθῶν πολλὰ ὑποσχέσεις γάμων, αἱ ὁποῖαι ὅμως θὰ πραγματοποιηθῶν πολὺ βραδύτερον. Ἐπίσης θὰ συναφθῶν πολλὰί νέαι σχέσεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ κανόνα θὰ εἶναι εὐτυχεῖς. Καίτοι ἡ ἐκκλησία ἀπαγορεύει τοὺς γάμους κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, σημεῖον ὅννομεν μίαν πολὺν κατάλληλον ὥραν τῆς Κυριακῆς (19). Ἡ ὥρα αὕτη εἶναι ἡ

7.30—10.15 μ. μ. Αἱ συναντήσεις αισθηματικῆς φύσεως εὐνοοῦνται ἐπίσης ἰδιαζόντως κατ' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Κατάλληλοι ὧραι εἶναι 12—4 μ. μ. τῆς Παρασκευῆς (17), 1.30—4.15 μ. μ. τοῦ Σαββάτου (18), ὁλόκληρον τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς (19) μέχρι καὶ τῆς 8ης ἑσπερινῆς, ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα τῆς Τρίτης (21), διακοπτομένη μόνον ἀπὸ μερικά πείσματα καὶ σκηναὶς ζηλοτυπίας μεταξὺ τῆς 3ης καὶ 4ης ἀπογευματινῆς 8.30—11.45 μ. μ. τῆς Πέμπτης (23).

Διὰ τὸ μέλλον σας προτιμήσατε τὰς ὥρας 6.15—8.10 μ. μ. τῆς Κυριακῆς (19), τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας (20) μέχρι καὶ τῆς 6.30 μ. μ., 9—10.15 π. μ. τῆς Τρίτης (21).

Προφυλάξατε τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωὴν σας κατὰ τὴν 6—7.20 π. μ. τῆς Κυριακῆς (19).

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ

ΑΤΥΧΗ Μ. Μ. Π Ὑ Ρ Ο Ν.—Ἐγεννήθητε ὑπὸ ἐπιρροὰς πολὺ δυσμενέας, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίσθε. Φροντίστε νὰ ἀποκτήσετε λίγο θάρρος καὶ νὰ κατανηγήσθε αὐτὴν τὴν ἀτακτοδοξίαν καὶ τὴν μικροψυχίαν, πού προσιδάξει εἰς τὸν χαρακτῆρα σας. Διὰ νὰ εὐτυχίσετε κάπως πρέπει νὰ καταβάλετε προσπάθειάς ἐπὶ μόνους καὶ συνεχεῖς καὶ νὰ θγάλετε τὰς κακὰς σκέψεις ἀπὸ τὸ μυαλό σας. Ἡ ὑγεία σας θὰ παραμείνῃ πάντοτε ἀσάθης δι' αὐτὸ ὅχι, χωρὶς νὰ ζητήτε τὰ ἀδύνατα, πρέπει νὰ ἐγείνητε τὰς προσφύλαξας σας. Γάμον δὲν ἔλαττω πιθανόν καὶ ἀλλωστε δὲν σὰς τὸν σὺνι θουλεύω. Προσέξτε τὰς φιλίας σας. Ἀκόμη περισσότερο προσέξτε τὰς δικὰς σας πράξεις καὶ ἐνεργείας. Μία ἀπερίσκεπτα ὑπαρὶ νὰ σὰς ὁδηγήσῃ εἰς πολὺν δυσσέρεστα καὶ ἀνεπιθύμητα ἀποτελέσματα καὶ νὰ ἐκθέσῃ ἀνεπανορθώτως τὴν ὑπόληψιν σας. Αἰσθηματικῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἔχετε μερικὰς ἐπιτυχίας, προσκαίρουσ ὅμως καὶ χωρὶς σημασίας. Θὰ γνωρίσετε πολλὰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας, ἀλλὰ τελικὰς θὰ ἀποκτήσετε ὀλίγα χρήματα.

ΑΓΛΑΪΑΝ, Θ Ε Σ Ν (Κ Ρ Ν).—Ἐν πρώτῳ σὰς καθησυχάζω ὅτι πολὺν ὥς πρὸς αὐτὸ διὰ τὸ ὅποιον φοβείσθε. Δὲν πρόκειται νὰ συμβῇ τίποτε παρόμοιον. Σὰς ἐπιδείκνυμαι μόνον καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις εἶχε δυσάρεστον ἀντικτύπον ἐπὶ τῆς ζωῆς σας. Βγάζετε τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸ μυαλό σας καὶ ἀντιμετωπίζετε τὴ ζωὴν μὲ περισσώτερον θάρρος καὶ μεγαθυρίαν ἀπὸ τὰς ἐπιδείκνυμαι. Ἡ φύσις σας ἐπρόκειτο μὲ χάρην, γοητείαν καὶ ἀσφοδύνην ἐντύπον. Ἐπιδεικνύσθε καλῶς καὶ θὰ ζητήσῃ πολὺ καὶ ἡν ζωὴν. Δὲν ἔλαττω ὅμως καί-

Ὁ σημερινὸς διαγωνισμὸς εἶνε ὀλίγον τι πιά δύσκολος ἀπὸ τοὺς προηγούμενους, διότι ἐδῶ ἐκτός τῆς ὑπομονῆς, ἀπαιτεῖται καὶ ὀλίγη σκέψις.

Εἰς τὸ κεντρικὸν τμήμα ἐκάστης εἰκόνης βλέπετε ἓν πρόσωπον: Ἐναν Ἀμερικανόν, Ἐναν Κοζάκο, Ἐναν Ἰνδόν, Ἐναν Κινέζον, Ἐναν μαύρον τῆς Ἀφρικῆς καὶ τέλος ἓνα χωρικὸ τῆς Ἑλβετίας. Δυστυχῶς ὅμως κανένα ἀπὸ τὰ πρὶν τμήματα ἐκάστης εἰκόνης δὲν εὐρίσκονται στὴν θέσιν τους, εἶνε ὅλα ἀνω-κάτω.

Προσπαθήσατε λοιπὸν νὰ συναμολογήσετε κανονικὰ τίς διάφορες εἰκόνας ἀποκόπτοντες τὰ διά-

φορα τεμάχια καὶ δίδοντάς, κατόπιν στὸ κάθε πρόσωπο τὰ πόδια πού τοῦ ἀνήκουν, καθὼς καὶ τὸ φόντο (ἄνω τμήμα τῆς εἰκόνης) τῆς χώρας τὴν ὁποία κατοικεῖ.

Τὰ δυνάμια δὲν μας στελεχύνουν τὴν ὀρθὴν λύσιν καὶ τῶν ἑξ συναμολογήσεων, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τιμητικὴν θέσιν τῆς παρούσης σελίδος τοῦ μεθεπομένου φύλλου μας.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὸ:

Περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
(Τμήμα Διαγωνισμῶν)

Λεωφόρος 19
ΑΘΗΝΑΙ

μιά συνέχεια στη σημερινή σας «αισθηματική ιστορία». Βλέπω αντίθετα ένα ήμερο τέλος, χωρίς συνέπεια ούτε από το ένα μέρος, ούτε από το άλλο. Η πραγματική ευτυχία για σας θα έλθει αργότερα. Αν θέλετε μου ξαναγράψετε.

ΜΑΡΤΕΡΕΡ. Φλώρινα.— Πρό παντός άλλους προσέξτε την ύγεια σας. Η οποία είναι πολύ επωφελής και περιεχόμενη φρεσκάδας κινδύνους δια το μέλλον. Ένα άλλο σημείον είναι ότι πρέπει να περιορίσετε τας όνειροπολήσεις και τας φαντασιοληξίες σας, που δεν οδηγούν πουθενά. Προσγειωθείτε περισσότερο εις την πραγματικότητα. Είς την ζωήν θα δοκιμάσετε πολλές εναντιότητες και περιπέτειας. Ο αισθηματισμός, ο οποίος σας κινεί εις όλα, δεν είναι ο καλύτερος σύμβουλος. Γάμος άπιστος, πάντως δε ασύμφορος. Καλλιτεχνικά διαθέσεις, άλλ' έπιπόλαιοι και παροδικαί. Χρήματα όλίγα. Κοινωνική θέσις άσταθής. Ασημαντοί ύποστηρίξεις και φίλαιοι.

ΣΤΑΚΤΟΜΠΟΥΤΑΝ.— Όλες αυτές τις σκέψεις σας τις γεννά ή μικροψυχία που προσιδιέται εις τον χαρακτήρα σας. Δεν μου είναι δυνατόν να σας δώσω την συμβουλήν που μου ζητείτε. Άφήστε αυτές τις σκέψεις. Σας εκπνερίζουν και καταστρέφουν την σωματικήν και ψυχικήν ισορροπία σας, που είναι απαραίτητος δια να επιτύχετε αισθηματικώς. Πρέπει να έχετε περισσότερον ύπομνην και έγκραττησιν. Άλλως τε δεν σας έπληραν τα νύκτα. Η ζωή σας προημιώνεται παραδόξως και άσταθής. Πρέπει συνεπώς να διπλοσώτε με περισσότερον θάρρος. Βραδύτερον ή κατάστασις σας θα βελτιωθή. Θα άποκατασταθώτε κατόπιν συνοικεσίου. Οχι έξ έρωτος, άλλ' ή ζωή με τον σύζυγόν σας δεν θα είναι άπολύτως άρμονική. Παιδιά κατά πάσαν πιθανότητα δεν θα άποκτήσετε. Χρήματα όλίγα. Αντιζηλίαι και έχθρότητες. Κάμετε ό,τι σας γράφω παραπάνω. Αυτό και μόνον θα βελτιώση αισθητάς την ζωήν σας.

ΒΑΣ. ΤΖ. ΤΡΙΑΝΤΑΚΟΝ.— Σας χαρακτηρίζει άρκετή τόλη και όρμητικότης, καθώς και μία διαρκής έφεσις προς την άνοδον και την κοινωνικήν επιτυχίαν. Βλέπω σε σας μίαν σοβαράν προ σπάθειαν, μολοντί τελευταίως έπεράσατε μίαν περίοδον άνιας

και άποκαρδιώσεως. Η ζωή θα σας χαμογέλαση πολύ έπειτα από μερικά χρόνια—μέταξιν του 40ου και 42ου έτους— και θα σας άποζημιώση δι' όλους τους κόπους και τας προσπάθειας σας. Κοινωνική άνοδος και χρήματα έπαρκή. Οικονομική ζωή όχι δυστυχώς άπολύτως άρμονική. Συγχυαί έριδες και φιλονεικία. Το ίδιο θα συμβή και με την αισθηματικήν ζωήν. Προστριβεί, έμπόδια, εναντιότητες.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΝ Ε.— Δώστε μου την ήμεραν (άρθρον) του 'Ιουνίου ή εάν δεν την έχετε άκριβώς, κατά προσέγγισιν 5—10 ήμερών. Συγχρόνως ύπενθυμίστε την προηγουμένη έπιστολήν σας, δια να μην πληρώσετε εκ νέου δικαίωμα συμβουλής.

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ, Α. Κ.— Ημέραν της έβδομάδος και ώραν μπορεί να μην ενθυμίση, θα έξερετε όμως την ήμεραν του μηνός (άρθρον) κατά την οποίαν ένεννήθητε και σας παρακολώ να μου την γράψετε διότι μου είναι απαραίτητος. Ύπενθυμίστε μου την προηγουμένη έπιστολήν σας. **ΣΑΒΒΑΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΝ.**— Συμμορφωθείτε και σεις με δσα γράφω παραπάνω προς τον 'Αρσέν Λουπέν. Εάν δεν έξερετε την ακριβή ήμεραν του μηνός (όχι της έβδομάδος), γράψτε μου την κατά προσέγγισιν 5—10 ήμερών. Αυτό το στοιχείον μου είναι απαραίτητον.

ΛΕΒΑΝΤΗΝ, ΝΙΥΡΙΤΑΝ.— Κατά την ζωήν σας θα συναντήσετε πολλές μεταλλαγάς της τύχης. Αίφνιδια άνοδοι, ακολουθούμεναι από άνετηγίτους πτώσεις. Από σας έξαρτάται να κρατήσετε ένα μέτρον και ένα ρυθμόν. Μεγάλην προσοχήν πρέπει να δώσετε εις την ύγεια σας, που σας επιφυλάσσει πολλά άπρόοπτα. Η κοινωνική σας θέσις θα είναι μάλλον άσταθής και άβεβαία, ακολουθούσα την προχίαν την όποιαν σας διέγραψα άνωτέρω. Αισθηματικώς θα έχετε άρκετάς επιτυχίας. Αισθήματα θιασα άλλα πρόσκαιρα και χωρίς συνέπεια. Γάμος περί το έτος 1945. Οικονομική ζωή όχι άπολύτως ήρεμος, διακοπτομένη συνενώρ από έριδας και άπρόοπτα έπεισόδια. Χρήματα άρκετά ώστε να σας επιτρέψουν μίαν σχετικώς άνετον ζωήν, όχι όμως πλούτη. Σκληροί άνάνες. Περιβάλλον δυσμενές και μάλλον έχθρικόν. Αντιζηλίαι και μίσος.

Α. Χ. Ε.— Ύγεια έπισφαλής. Πρέπει να προσέχετε πολύ. Ύποκεισθε εις άσθενείας του αναπνευστικού συστήματος και του στομάχου. Μεγάλοι εναντιότητες εις τας αισθηματικάς ύποθέσεις. Θα δυσκολευθήτε πολύ δια να έρρετε την εύτυχίαν. Πολλοί εύκαιροι θα σας διαφύγουν, διότι δεν θα έπωβληθήτε από αυτός κατά την κατάλληλον στιγμήν. Αστάθεια διαθέσεων. Οικονομική έλημέρια αισθηματικός. Οικονομική και πάθη εις την ζωήν. Κοινωνική θέσις καλή, άλλ' άσταθής.

Φ. Φ. Φ.— Στηριχθήτε εις τας ίδιās σας δυνάμεις. Από την τύχην πολύ λίγα πράγματα πρέπει να περιμένετε. Ισχυρός όργανισμός με μεγάλην δύναμιν αντίστασεως. Ύποκεισθε εν τούτοις εις πολλὰς άσθενείας, παροδικάς. Έλλειψις όρμης και πρωτοβουλίας. Δεν δίδετε ποτέ τον έαυτόν σας έξ ολοκλήρου ούτε εις τον έρωτα, ούτε εις τας συνήθεις άσυχολίας σας. Αισθήματα μεγάλης διαρκείας όχι όμως άπολύτως εύτυχη! Γάμος άπρόοπτος και άπροσδόκητος. Οικονομική έλημέρια μελλοντική. Κοινωνική ύποληψία. Σκληροί άνάνες. Κρίσεις μελαγχολίας και άπαισιδοκίας. Κουράζεσθε πολύ εύκολα με ό,τι αρχίζετε. Το έτος 1949 θα είναι κρίσιμον δια την ζωήν σας.

ΜΑΡΙΑΝ Χ.— Ο όργανισμός σας παρουσιάζει μεγάλην άντοχήν, άλλ' αυτό δεν σας άπολλάσσει από μερικά άσθενείας. Έχετε όμως το πλεονέκτημα ότι άναλαμβάνετε γρήγορα. Χρήματα θα άποκτήσετε όλίγα και κατόπιν μεγάλων στενοχωριών. Όπως δηλαδή, μπορείτε να ύπολογίζετε εις μίαν καλήν κοινωνικήν θέσιν. Μία μεγάλη αισθηματική κρίσις θα θέσθ εις κίνδυνον την ζωήν σας. Προσέξτε. Ο γάμος σας θαράδνι. Θα ήρθε όμως εις αυτόν την εύτυχίαν και την χαράν. Μεγάλοι οικονομικοί στενοχωρία θα έπισκιάσουν πολύ την ζωήν σας. Θα άνακτήσετε όμως συντόμως την θέσιν σας. Άποφύγετε τα θαλασσινά ταξείδια.

Γ. Κ.— Η ύγεια σας είναι έπισφαλής. Ύποκεισθε εις νευρικές και έγκεφαλικάς άσθενείας, επίσης δε εις παθήσεις των άκρων. Μεγάλοι έχθρότητες εις την ζωήν. Έμπόδια και εναντιότητες παντός είδους. Θα άποκτή

σετε χρήματα κατόπιν πολλών κόπων. Οι φίλοι σας θα σας έγκαταλείψουν και θα δοκιμάσετε σκληράς άπογοητεύσεις και μεγάλας πικρίας. Η κοινωνική σας θέσις άσταθής και άβεβαία. Θα σταθεροποιηθή πολύ βραδύτερον. Αισθήματα όχι εύτυχη. Θα άπατηθήτε όμως πολύ ως προς αυτά και θα νομίζετε την έπίφασιν ως πραγματικότητα. Πολλοί κίνδυνοι άπειλούν την ζωήν σας.

Δ ό κ τ ω ρ ΚΑΜΑ

ΠΡΕΠΕΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ;

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 19)
την δικαιολογία ότι ανήκει στο ισχυρόν φύλλον;

Για τους νέους λένε ότι δεν πρέπει να άφηγονται τις έρωτικές τους περιπέτειες. Γιατί λοιπόν, μία γυναίκα να είναι ύποχρεωμένη να μην, άμνη το ίδιο;

Μία φίλη μου είναι παντρεμένη. Τελευταίως ο άντρας της την είχε παραμελήσει. Έκείνη του όμολόγησε το παρελθόν της, και από τότε την άγαπά περισσότερο από πρίν.

Για να είναι πάντα αγαπημένο ένα άντρώγυνο, πρέπει ή γυναίκα να τὰ λή όλα στον άνδρα της, για τη ζωή της προτοδ τον γνωρίση. Είμαι πολύ ζηλότυπος. Τώρα τελευταία έμαθα κάποιο μυστικό που μούκρυβε ή γυναίκα μου.

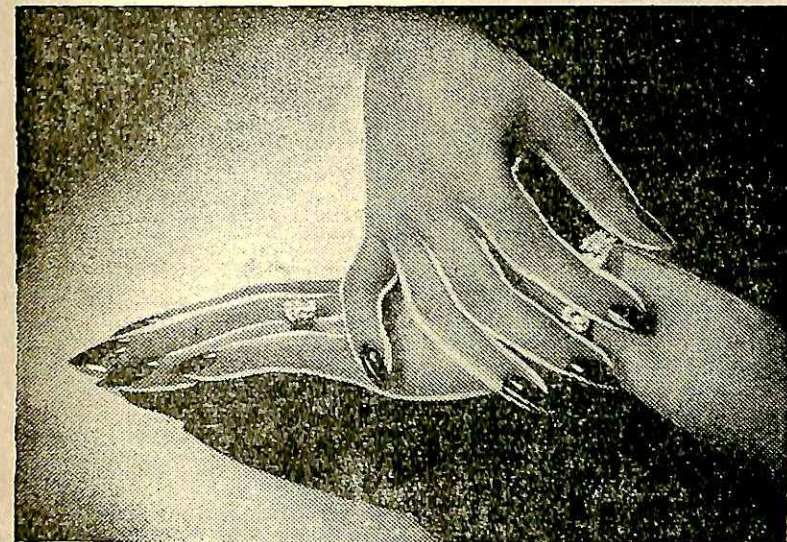
Από την μέρα εκείνη ή εύτυχία μας έχει λιγοστέψει και κάθε φορά που συζητούμε με την γυναίκα μου, θυμάμαι το μυστικό αυτό και γίνομαι έξω φρενών. Αν μου το είχε όμολογήσει προηγουμένως, δεν θα μου φαινόταν τόσο θαρρύ, ένθ τώρα φαντάζομαι ότι φοβόταν να μου πη την αλήθεια.

Ποτέ μην όμολογείτε το παρελθόν σας! Είναι καταστροφή μεγάλη, είναι το γκρέμισμα της εύτυχίας σας!

Κάποτε όμολογήσα μία μικρή θλακεία που έκαμα σε ήλικία δεκαπέντε χρονών την όμολόγησα σ' έναν άνδρα τον όποιον έλάτρευα γιατί δεν ήθελα να βασανίζεται ή ένωσίς μας σ' ένα μέμα. Και ή ανταμοιβή μου; Παρ' όλες τις ύποσχέσεις του, τίποτε δεν έξέλασε, ούτε με συγχώρησε. Και είμαστε δυστυχισμένοι και οι δύο!

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

κομμή ως la νυχία

μέ το **CUTEX**
Βερνίκι νυχιών

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ

NORTHAM WARREN Corp.

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ

ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΛΕΙΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δί' όλα τὰ γούστα, δι' όλα τὰ σπόρτ.

Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα του Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ και προσωπικόν άρτιον εις την διάθεσιν σας. εις το ιδιαίτερον τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ ελαστικές νέας παραλαβής, έντελως αδιόρατες και έπίδεσμοι ελαστικοί IDEAL, VELPEAU κ.λ.π.

Για να γνωρίσετε τον χαρακτήρα σας

Αι επιστολαί που θα άπευδώνται «Προς την Γραφολόγην» του «Θησαυρού» (Λεωχάρους 19, Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σαφή και συγκεκριμένα έρωτήματα. Εάν ή συμβουλή ζητείται δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τον γράφοντα πρέπει άπαρτήτως να περιέχεται και ένα άπόκομμα έπιστολής ή σημειώματός του. Προσέξτε όμως: Όταν καθήσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είσθε έντελως φυσικοί. Μην επιτηθευθήτε να μιμηθήτε αυτόν ή εκείνον τον χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας θλάψη χωρίς να σας ώφελήση σε τίποτε. Το σημείον αυτό είναι κεφαλαίως. Άπαρτήτως επίσης πρέπει να περιέχεται στην έπιστολή σας το ψευδώνυμον στο όποιον θέλετε να σας άπαντήσωμε. Έκάστη έπιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πέντε δραχ. εις γραμματόσημα, δι' έκάστην άπάντησιν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ. Ίω άν ν ν ν ν ν.— Ο χαρακτήρ σας προδίδει μίαν φυσικήν διατακτικότητα και αισθηματικά τελείως άσημαντά. Είς την ζωήν θα συναντήσετε την άνεσιν και μέχρις ενός σημείου τον πλούτον. Γάμος εξ έρωτος εύτυχής.

ΛΙΛΙΚΑΝ.— Χαρακτήρ θερμός, εύαισθητός, ζωηρός. Είσθε καμωμένη δια μίαν εύχριστον ζωήν και δι' αυτό ή σημερινή σας κατάστασις σας στενοχωρεί περισσότερο. Δεν πρέπει όμως να αφήσετε τον έαυτόν σας να παρασύρεται από την μελαγχολίαν, διότι θλάπω σε σας μίαν επικίνδυνην διαίτησιν σε ώρισμένες στιγμές. Η ζωή σας θα έσοδύνη δυστυχώς ν' άλλάξη διότι ο χαρακτήρ σας σας κάνει να μένετε ριζωμένη σε ώρισμένες άντιλήψεις και δεν σας άφνειν να δώσετε έλευθερίαν εις την πρωτοβουλία σας. Αισθηματικώς θα γνωρίσετε πολλές περιπέτειας. Μία μεγάλη έρωτική άπογοήτευσις θα σας κάμη να θραερίτε την ζωήν, δεν θα πραγματοποιήσετε μίαν άπόφασιν σας και θα συνεχέσθε έντός όλίγου. Χρήματα θα άποκτήσετε μία μέρα, άλλ' όχι πολλά. Γάμος από συνοικεσίου.

ΣΑΝΘΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗΝ.— Αλεξανδρείαν.— Χαρακτήρ εύαίσθητος, άλλα δειλός και άτολμος. Στενοχωρείσθε πολύ εύκολα και αυτό σας δηλητηριάζει την ζωήν. Βλέπω σε σας μίαν φυσικήν δυστροπία και μίαν άδεξιότητα εις την αντιμετώπισιν της ζωής. Η άτολμία σας εξ άλλου σας κάνει να μένετε πάντοτε εις το περιθώριον, άκόμη και εις αυτές τας φιλικάς συναναστροφάς, κατά τας όποιās δεν αφήνετε τον έαυτόν σας να έκδηλώθι έλεύθερα. Αισθήματα χωρίς μεγάλην θερμότητα. Γνωρίσετε μερικάς άπογοητεύσεις, που θα όφειλόνται περισσότερο εις την δυστροπία και την άτολμίαν του χαρακτήρος σας. Χρήματα όλίγα και πολύ άργα. Η άποκατάστασις σας θαράδνι.

ΣΟΝΙΑΝ. Καστορίαν.— Μοι ζητάτε πολλά. Θα σας άπαντήσω σ' ό,τι μπορώ. Η επιδίωξις του συμπεριόντος, με την γενικήν έννοιαν, αποτελεί για σας το κυριώτερον κίνητρον αυτής τη στιγμής. Βιάζεσθε πολύ να καθυστερούετε τη ζωή σας και κυρίως ν' άποκατασταθήτε και αυτό σας δίδει μίαν νευρικότητα και τωας κάποιαν σπασιαδικότητα εις τας σκέψεις και τας έννεργείας σας. Δεν έξερετε άλλως τε και σας άκριβώς τί θέλετε. Και τώρα στα έρωτήματά σας! 1) Χαρακτήρ όχι σταθερός. Συναί και άπροσδόκητοι μεταλλάγαι, που όμως για σας περνούν άπαρτήρητοι, γιατί τας θεωρείτε έντελως φυσικάς. 2) Δεν θα παραμελήτε επί πολύ. 3) Αισθηματική και οωμαντική εις τις άπο

ρέσ σας. Παροδικά μελαγχολία. 4) Νευρική ναί, επίσης εγωιστική και περισσότερο εγωιστική. Επίσης ζηλότυπος με αφηνιότητα έκρηξεις θυσίας. 5) 'Υγεία σχετικά καλή. Πολύ καλά παροδικά ασθένεια. 6) Θα παντρευθείτε συντόμως. Αίσθημα και συναισθηματικό θα συνυπαρξουν. 7) Ναι. Αλλά κατά τον δικόν του τρόπον. 8) Ξέρετε πολύ καλά, ότι η αγάπη σας δεν είναι πολύ βαθιά, μολονότι υπάρχουν στιγμές που νομίζετε ότι είναι απόλυτη. Γελίστε όμως. 9) Δεν βλέπω τίποτε άσχημον εις την εργασία σας. 10) Μην τρέχετε με όρμη. Αφήνετε περισσότερο τους άνδρες να σας ξεχωρίζουν. Σπαταλάτε πολύ τον εαυτόν σας και συχνά χωρίς λόγον. 'Ο άνθρωπος που σας γράφει είναι τιμωρός και ελκρινής. 'Οχι πολύ θερμός εις εκδηλώσεις. Είς την ζωήν οχι τολμηρός. Καλός χαρακτήρ.

ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΝ Κ. Κ.—Χαρακτήρ επιπόλαιος, άσταθής, κλονιζόμενος διαρκώς εις τὰ θέματα τής ζωής. Δεν έχετε χαράζει καμμίαν γραμμίαν και κλινετε πάντοτε προς τὸ μέρος από το οποίον φυσάει ὁ άνεμος. Φύσις δυστροπος, καχύποπτος και ἀέθιμος. 'Ελλειψίς, τολμή, θάρρους και πρωτοβουλίας. Δεν περιουσιάζετε καμμίαν ἀπολύτως ἐπιδρασίαν. Παρουσιάζετε πάντοτε 'Η ζωή σας οχι εύκολος. Γεμάτη από μεταλλάξεις. Θα σας δώση πολλές αφορμές πικριών. Αν δεν διορθώσετε μερικά από τὰ ελαττώματα που σας εσημείωσα. Τίποτε τὸ αξιοσημείωτον, ἐκτός ἀπὸ ἀλλεπαλλήλους ατυχίας, τῶν ὁποίων τὴν ἐξήγησιν πρέπει ὅπως σας εἶπα, νὰ ζητήσετε εις τὸν χαρακτήρα σας. Τὸ ἐσκεπαστον σημείωμα προέρχεται ἀπὸ γυναίκα με τρυφερὴ καρδιά, ἀλλὰ γεμάτη ἀπὸ αίσθημα θυσίας και κόπτοντες παράφορα. Ελκρινής και γενναίως δώρος διάθεσις. Συχνὰ κρίσεις μελαγχολίας. Κατὰ θάλας όμως ἐμβυος χαρακτήρ.

ΜΑΤΑ-ΧΑΡΗ. Κύπρον.—Εἶσθε χαρακτήρ διακριτικός και ἐπιφυλακτικός και δὲν καταπιάνεσθε εις τίποτε με ὁρμήν. Αἱ ἰδέαι σας όμως εἶνε συχνὰ ἐξελκυντοί και θύονται και σὰς ἀδηγοῦν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Προσέξτε αὐτὸ τὸ σημείον. Τὴν ζωὴν σας βλέπω πολὺ ὁμαλὴν και τακτικὴν. 'Ὅσον δια τὸ μέλλον θὰ ἀσπείρετε δυστυχίας, πολλὰς εύκαιρίας νὰ σὰς διαφυγούν και σὲ πολλές περιπτώσεις τὸ θάρρος σας θὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ τὴν τελευταίαν στιγμήν. Με τὰς φίλας σας δὲν έχετε πολὺ ἀρμονικὰς σχέσεις. Ζηλοτυπεῖτε εύκολα. 'Αλλὰ σὰς και ἐκείναι δὲν σὰς συμπαροῦν. Γάμος ἐξ έρωτος εύτυχία. 'Οχι όμως πρὸ τῆς παρελευσεως πειναιτίας. 'Εν τῷ μεταξὺ ἀπολαύετε ελευθερίαν τὴν ζωὴν, χωρίς νὰ πιέζετε τὸν εαυτόν σας.

ΜΑΡΙ. Κύπρον.—Χαρακτήρ δυστροπος και ἀδέξιος, κατὰ θάλας όμως τρυφερός, αίσθηματικός και ὀνειροπόλος. Δειλὴ και ἀπολλος εις ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις σας. Θα δοκιμάσετε ἕνα θύσιον και παράφορον έρωτα, ὁ ὁποῖος θὰ σὰς δώσῃ τελικῶς τὴν εύτυχίαν, ἔπειτα όμως ἀπὸ πολλὰς πικρίας και στενοχωρίας. Χρήματα πολὺ ὀλίγα. Προσέξτε περισσότερο τὴν ὕγιαν σας, διότι ἀπειλείσθε ἀπὸ ἀσθενείας. 'Αντιδράσατε ἐναντίον τῶν κρίσεων μελαγχολίας, που σὰς καταλαμβάνουν συχνὰ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ Σ. Σ. Χαμά.—Προσέξτε αὐτὴν τὴν γυναίκα, διότι μπορεί ν' ἀποκτήσῃ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπάνω σας. Τὰ αίσθηματὰ τῆς δὲν εἶνε πολὺ θερμά, ἐν ταῦτοις ὅμως με ελκρινεῖαν. Τῆς ἀρέσει ἡ εὐθυμία ζωὴ και αἱ διασκεδάσεις. Μεγάλη φιλαρέσκεια και καπριτσιώ. 'Εχει ὅπως λέμε συνήθως, πολλὰ νάξια και θέλει νὰ τὴν προσέχουν πάντα και νὰ ἐκτελοῦν τὰς ἐπιθυμίας τῆς. Θα θρῆνὴν πολὺ νὰ παντρευθῇ.

ΑΓΡΑΦΙΩΤΗΝ. Καρδίσιαν.—'Η διεύθυνσις τοῦ περιοδικῶς παρεκάλει νὰ σὰς ἀπαντήσω δι τὸν χριστουγεννιάτικόν τεύχος τὸ ὁποῖον διὰ δύο φορές μέχρι τῆς ἀπεσταλμένης συνεισέως εἰς τὸ αὐτὸ Ταχυδρομείον, μήπως ἔχει παραπέσει. 'Ὅσον δια τὴν συλλογὴν τῶν τραγουδιῶν, αὐτὴ θὰ ἐνδιέφερε γενικώτερον, ἐάν, θέσαια τὸ ὀλίγον τῆς θὰ ἦτο αἶλιον λόγου.—Καὶ τώρα ἄς ἐλθωμεν εἰς ὅ,τι σας ἀφορᾷ: Χαρακτήρ ὁμαλός, στρωτός, ἥρεμος, τακτικός καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις του. 'Ιδέαι χωρίς μεγάλαν συνοχήν.

'Ελαχίστη συνάρτησις μεταξύ σκέψεως και ἐκτελέσεως. 'Ελλειψίς θάρρους και πρωτοβουλίας. Αἱ ἀποφάσεις σας λαμβάνονται πάντοτε με ἐξαιρετικὴν θρασύτητα και στερεοτυπία ὁρμῆς. Κατὰ τὰ ὅλα όμως έχετε εύγενικά αίσθηματὰ, ἀρίστα διαθέσεις και μίαν έρεσιν πρὸς τὸ καλὸν και τὴν πρόδον. Εἶσθε όμως πολὺ φειδωλὸς εἰς αἰσθηματικὰς ἐκδηλώσεις. 'Απὸ χρηματικῆς ἀπόψεως πολὺ οἰκονόμος. Εἰς τὸν έρωτα θὰ ὑπεριχύσῃ ἡ λογικὴ τοῦ αἰσθηματικού, θὰ σὰς ἀπαυτίαν πολὺ προθύμως σὲ ὅ,τι μοῦ γράφετε. Καμνέτε σὺν όμως τὴν χάριν νὰ μοῦ ἐνυπνίσετε ἔν σημειον. Μοῦ γράφετε περὶ δύο νέων που συμπαθεῖτε. 'Αλλὰ τὸ σημείωμα προέρχεται ἀπὸ μίαν νέαν και ἰνέον. Μήπως κάνετε λάθος ἡ μήπως έχει γίνει κανένα μπερδεμα εἰς τὰ γράμματα που λαμβάνω; Παρακαλῶ ἀπαντήστε μοῦ.

ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ.—'Ο ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον μοῦ γράφετε εἶνε καλὸς χαρακτήρ. μολονότι κάποτε θύσιος και ἀπότομος. Τὰ αίσθηματὰ του εἶνε ελκρινή. Τοῦ ἀρέσει ἡ εύθυσις. Θα προσδεύσῃ εἰς τὴν ζωὴν. 'Αντιθέτως σὲ εἶσθε πολὺ δυστροπος και νομίζω ὅτι οἱ χαρακτήρες σας δὲν ταιριάζουν καθόλου. Γκρινιάζετε διαρκῶς και σὰς κινεῖ πάντοτε ὁ ὀπολογισμός και τὸ σύμφερον. Εἶνε δύσκολον με τὸν τρόπον αὐτὸν νὰ κατακτήσετε ἕνα ἄνδρα, που χρειάζεται περισσότερο στοργὴν και τρυφερότητα, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς εργασίας του. Αὐτὴν τὴν στοργὴν και τὴν τρυφερότητα μπορείτε γὰ τὸν τὸν δώσατε.

ΑΓΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ.—Δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ ἐξακολούθησετε τὰς σχέσεις σας με αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. 'Οχι γιὰτὶ εἶνε καλός, ἀλλὰ διότι δὲν σκέπτεται σοβαρὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου και σταματᾷ πάντοτε, σὲ μερικὰς ὀνειροπωλήσεις και αίσθηματισμούς. 'Επὶ πλέον δὲ τὸν βλέπω χωρίς σταθερότητα θέσεως γιὰ ἀρκετὸν διάστημα. 'Εκείνα που κερδίζει σήμερον εἶνε πολὺ ἀνεπαρκή. Σὲ εἶσθε χαρακτήρ στενωχωρός, ἀλλὰ με εύγενικά αίσθηματὰ και τρυφερὰ περισώτερον ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἀντιπηθῇ, διότι εἰς τὸν έρωτα δινετε μεγάλα μέρος ἀπὸ τὴν καρδίαν σας. Θα θρῆνὴν πολὺ ν' ἀποκατασταθῇ.

ΕΡΜΙΟΝΗΝ ΑΝΝΑΝ.—Θὰ γνωρίσατε τὴν εύτυχίαν και τὴν χαρὰν, ἔπειτα όμως ἀπὸ πολλὰς ἐναντιότητες καὶ δυσχερείας. 'Η εύτυχία σας θὰ συμπεριεῖ με τὸν γάμον σας. Δὲν πρέπει όμως νὰ γάμον σας. Δὲν πρέπει όμως νὰ τὸν περιμένετε πρὸ τοῦ 1943. Σήμερινὴ κατάστασις 'Οχι μερος και περιορισμένη. Τὸ κυριώτερον σας ελαττωμα εἶνε ἡ καχυποψία και ἡ ἐρησιότητα. 'Επίσης μὲν εἶνε ἀσθηματὶς εἰς τὰ αίσθηματὰ και γενικῶς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Δὲν σκέπτεσθε τίποτε σοβαρὰ και ἀφήνετε τὴν ζωὴν νὰ περῇ μόνη τῆς, χωρίς νὰ προσπαθεῖτε και σὰς νὰ κάμντε κάτι.

ΜΠΟΥΛΗΝ.—'Η φίλη σας εἶνε ἀπὸ τὰς γυναῖκες ἐκείνης που ἀγαποῦν ἀπὸ μὴ φυσικὴν ἀνάγκη, χωρίς μεγάλαν θερμὴν και πάθος. Τὸ αίσθημα τῆς εἶνε ἥρεμον και τὴν φαντάζομαι ἀρκετὰ τρυφερὰν εἰς ὁρισμένας στιγμὰς, χωρίς συνείσταν όμως. 'Η ελκρινεῖα τῆς συμβαδίζει με τὰς

σθημα τῆς προσωπικῆς ἱκανοποιήσεως. Δυστυχῶς δὲν έχει μεγάλαν σταθερότητα, καίτοι, πρὸς τὸ παρόν, ἡ διάθεσις τῆς εἶνε ἔντονος νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀγάπην σας. Προσποίσει ἡ ὑποκρισιαν δὲν βλέπω. 'Η διάθεσις τῆς εἶνε μάλλον μοιολογητική. 'Υπερηφάνεια οχι μεγάλη. Θα ἡμπορούσε νὰ ἱκανοποιηθῇ με πολὺ μικρὰ πράγματα. Τὸ αίσθημα τῆς θὰ ἦτο περισσότερο ἔντονον, ἂν εύρισκε μίαν πραγματικὴν ἀναπόκρισιν. Διαφορετικὰ ἔπειτα ἀπὸ μίαν κρίσιν μελαγχολίας, θὰ ἐκφυλισθῇ μόνον του.

ΝΟΥ—ΝΟΥ—ΚΑΝ.—Βλέπω μίαν μεγάλη ἐλκρινεῖαν στὸν φίλον σας. 'Η ἀποφασιστικότης του εἶνε ἥρεμος και σταθερά. Δυστυχῶς εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους που προσβάλουν μεγάλαν ἀντίστασιν, χωρίς όμως ν' ἀναπτύσσουν μεγάλην πρωτοβουλίαν. Καὶ δι' αὐτὸ φοβοῦμαι ὅτι τὸ αίσθημα του θὰ διατηρηθῇ ἔντονον πάντοτε χωρίς όμως νὰ συνοδευθῇ ἀπὸ τὰς πράξεις ἐκείνας που θὰ ἡσαν ἀναγκαῖαι διὰ μίαν εύτυχή έκβαση. 'Ὀπωδῆποτε, εἶνε ἕνας ἄνθρωπος που θὰ προσδεύσῃ ἀρκετὰ και θὰ εύδοκιμήσῃ εἰς τὴν εργασίαν, τὴν ὁποίαν ἐξελέξε. Καταπολεμήσατε, ἐάν σὰς εἶνε δύσιστον, μίαν τάνιν ἀπαισιοδοξίαν και ὑποταγῆς εἰς τὸ μοῖρσιν, τὴν ὁποίαν διακρίνω εἰς τὸν χαρακτήρα του. Δὲν βλέπω πιθανότητα γάμου πρὸς τὸ παρόν. 'Εκτός τῶν ὀλίγων ἐμποδίων θὰ ὑπάρξουν και ἄλλα.

ΚΡΗΤΙΚΗΝ ΑΝΕΜΩΝΑ Τ.—'Ο ὁρος αὐτός εἶνε ὁρος τοῦ

περιοδικοῦ. Δὲν μπορεί νὰ γίνῃ ἀλλοῦς. Στὸν χαρακτήρα τὸν δικὸν σας βλέπω μίαν μελαγχολικὴν διάθεσιν, που συμβαδίζει με μίαν δυστροπίαν και δι' ἀρκῶς μεμψυορίαν. Βλέπετε τὴν ζωὴν πολὺ ἀπαισιοδόξα, ἐνῶ συγχρόνως πλάθετε μεγάλας ὁνειρος και παρασῡρεσθε εἰς σκέψεις ἀπραγματοποιήτους. 'Εντονος φιλαρέσκεια. Θέλετε νὰ διακρίνεσθε παντοῦ και πάντοτε. 'Ελαχίστη δραστηριότης. Αἰσθηματὰ ἀσταθῆ και χαώδη. 'Ερωτικὰ συνκινήσεις που θὰ σὰς ὀδηγήσουν εἰς μεγάλους πόνους. Γάμος κατόπιν πολλῶν ἐμποδίων. 'Ο φίλος σας εἶνε θερμὸς χαρακτήρ, ὀλίγον θύσιος, ἀλλὰ με αἰσθηματὰ μάλλον παροδικὰ. Πολὺ ἐνδοξισμός. Προχωρεῖ γρήγορα εἰς τὴν ζωὴν, ἀλλὰ χωρίς μεγάλην περισκόπην. Θα φθάσῃ μίαν μέραν κάπου.

ΜΑΡΙΤΣΑΝ Θ.—'Εσιν ἡ κη ν. Εἶσθε χαρακτήρ τρυφερός, ἀλλὰ πολὺ ἀδύνατος. 'Εμπειράσατε πολὺ ἀπὸ τὰ γεγονότα και δὲν προέβλεπε καμμίαν ἀντίδρασιν. Στενωχεῖσθε πολὺ εύκολα και ευθιζέσθε εἰς σκέψεις ἀπαισιοδόξους. 'Ενῶ κινεῖτε τὴν συμπάθειαν τῶν ἄνδρων, δὲν κατορθώνετε νὰ συγκρατήσετε τὴν ἀγάπην τῶν διότι τὰ αίσθηματὰ σας παρ' ὅλην τὴν τρυφερότητα, σπερδονται θερμῶς. 'Η ζωὴ σας ἐπιφυλάσσει μερικὰς ἀπογοητεύσεις ἀκόμη. 'Μπορεῖτε όμως νὰ εἰσθε θεοδαί ὅτι ἡ τυχὴ θὰ σὰς χαρούνε ἀπο περισσότερο εἰς τὸ μέλλον.

ΚΡΗΤΙΚΗΝ ΑΝΕΜΩΝΑ Τ.—'Ο ὁρος αὐτός εἶνε ὁρος τοῦ

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς παρούσης σελίδος σὲ ὁσες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῆς ἐμπιστεύονται ἕνα ψυχικὸν πόνο πέταει γιὰ τὴν ὁποία θὰ εἶχαν ἡ μίαν αἰσθηματικὴν τους περιἀνάγκη καποιας συμβουλῆς

Μόνικα

Ἄ, τὴν μικρούλα μου τὴν Σταχτοπούτα, τὴν Μόνικα. Γιατὶ εἶναι μίαν πραγματικὰ μοντέρνα Σταχτοπούτα ἡ μικρὴ μου φίλη που ἀπὸ τόσο μακριὰ μοῦ στέλνει τὴν ἀπελπισμένη τῆς κραυγὴ.

Ἀκούστε ὅμως τὴν ἱστορία τῆς:

Εἶναι 19 χρόνων, πολὺ συμπαθητικὴ, μορφωμένη, ξέρετε καλά δύο ξένες γλώσσες, ἀνῆκει σὲ οἰκογένεια πλουσία και ἀριστοκρατικὴ. Πόσες νεαρές ἀναγνώστριάς μου, διαβάζοντας αὐτὲς τὶς γραμμές θὰ ἤθελαν νὰ ἦσαν στὴ θέση τῆς. Οὐδένα, όμως, πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε ὅπως λέει και ἡ παροιμία.

Ἡ μικρούλα Μόνικα, λοιπόν, έχει ἕνα δυστύχημα—ὅπως τὸ χαρακτηρίζει ἡ ἴδια—εἶνε μοναχοκόρη και ἔχει γονεῖς πολὺ αὐστηροῦς. 'Εχει και μίαν συνοδὸ—μὴ ἡλικιωμένη, μορφωμένη, ἀλλὰ τρομερὰ αὐστηρὴ και αὐτὴ γυναίκα—που δὲν τὴν ἀφήνει ἕμνη. Καὶ σὲς φίλες τῆς ἀκόμη ὅταν πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ, τὴν συνοδεύει ὁ φοβερός Κέρβερος τῆς που δὲν τὴν ἀφήνει οὔτε δύο λεπτὰ μόνη με αὐτές. Μυθιστορήματα τῆς εἶναι τελείως ἀπηγορευμένα. 'Ο κινηματογράφος ἐπίσης. Καὶ τὸν ὀργισαυρό, στὰ κλεφτὰ τὸν διαβάσει.

Ἡ μόνη τῆς συντροφιά εἶναι ἡ καμαριέρα τῆς.

Ἄ, νὰ ξέρετε πόσο τὴν ζῆλεω αὐτὴν τὴν ὑπηρετριά μας. Κάθε Κυριακὴ ἔρχεται ὁ φίλος τῆς και θγαίνουν μαζί εἶναι τόσο χαρούμενη ὅταν πρόκειται νὰ βγῇ μαζί του. Ἀρχίζει ἀπὸ τὸ πρωὶ νὰ ντύνεται και δὲν σκέπτεται παρὰ πῶς θ' ἀρέσῃ τοῦ φίλου τῆς.

Ἄχ, νὰ μπορούσα νὰ ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα φίλο! Νὰ μπορούσα νὰ χαρῶ κι' ἐγὼ λίγο τὴν ἐλεύθερη ζωὴ. Τί νὰ τὰ κάνω τὰ αὐτοκίνητα και τὰ λούσα.

Ἄ, ὅταν τὰ λέω αὐτὰ στὴν ὑπηρετριά μας—γιατὶ, ὅπως εἶπα, εἶναι ἡ μόνη μου φίλη—αὐτὴ μοῦ ἀπαντᾷ: «Περίμενε νὰ ἀρραβωνισθῇς!» Μὰ με πονοῖν: Ἀφοῦ ποτὲ δὲν ἔρχεται κανένας νέος στὸ σπίτι και ἐγὼ δὲν πηγαίνω πουθενά.

Καὶ ὅμως οἱ γονεῖς μου πηγαίνουν σὲ ὅλους τοὺς χορούς, σὲ ὅλες τὶς διασκεδάσεις. Χαίρονται τὴ ζωὴ. Ἐμένα όμως με ἀφήνουν σπῆτι νὰ περιμένω νὰ ἔλθῃ ὡς ἀπὸ

Θριαμβεύει εἰς ὅλον τὸν κόσμον λόγῳ τῆς κομψότητος, τῆς γτερεότητος καὶ τῆς μόδερνας ἐμφανίσεως τῆς.

Δοκιμάσατέ τὴν καὶ πεῖσθητε

Ἐσωρρονη ALPHA εἰς ὠραιότατα σχέδια καὶ ἐξαιρετικὴ ποιότητα

Ζητήσατέ τὰ εἰς τὰ κατὰ καταστήματα. Ἡραὶ ἀπολύτως ὠρισμένοι.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΑΚΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΟΣ 44^Β ΤΗΛ. 25-401

δωσω καμιά συμβουλή.

Αύρα του Βοσπόρου

Αγαπᾷς έναν ἀλλόφυλο καὶ οἱ γονεῖς σου σ' ἀρραβώνισαν μ' έναν Ἕλληνα γυναικᾶ, χαρτοπαίκτη, γεμάτο ἐλαττώματα, ὅπως λές. Μὰ εἶσαι θεβαία πῶς ὁ μνηστήρ σου ἔχει ὅλα αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα; Ἡ μή πως παίξῃ μόνο λίγο πόκερ, καὶ φλερτάρει ἀθῶα ὅπως κάθε νέος σχεδόν; Πῶς θὰ ἦταν δυνατόν οἱ γονεῖς σου νὰ μὴ θέλουν τὸ καλὸ σου;

Καὶ τώρα, ἡ συμβουλή μου: Σφίξε τὴν καρδιά σου καὶ λησμόνησε τὸν ἄλλον. Κύτταξε μὲ περισσότερη στοργή τὸν μνηστήρα σου.. Ἡ λύσις ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσες ἴσως ἐσὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀφοῦ δὲν τὴν θέλουν οὔτε οἱ γονεῖς σου, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἡ θεοσεύα..

Τασία Β.

Δὲν κρίνεται περὶ σοβαροῦ εἰσθήματος, μικρὴ μου φίλη. Ἀρμόνησε..

Ε. Σ. Η. Δ.

Ἡ ἱστορία σου εἶναι σύντομη, καὶ ὄχι τόσο ἀσυνήθιστη στὸν τόπο μας, καλέ μου φίλε.

Αγάπησες μιὰ νέα. Τῆς τὸ ἐξωμολογήθηκες, σ' ἀγάπησε κι' αὐτὴ, τὰ μπλέξατε, κι' ἐπειδὴ ἔνεκα διαφορῶν οικονομικῶν στενοχωριῶν δὲν μπόρεσες νὰ τὴν πάρῃς, ἡ νέα σ' ἐγκατέλειψε καὶ τὰμπλεξε μ' έναν ἄλλον. Τώρα, καταριέσαι τὴν «σκληρὰν», καὶ θέλεις νὰ.. τὴν σκοτώσῃς!

Ποῦ ζοῦμε, καλέ μου φίλε; Στὸν αἰῶνα μας καὶ σ' έναν τόπο πολιτισμένο ὅπως ἡ χώρα μας, ἡ σὺν μεσαιῶνα καὶ στοὺς ζουλοῦ; Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ ἡ κοπέλλα σου ἐφάνερωσε πῶς δὲν σ' ἀγαπᾷ πιά, ἔχεις καθήκον.. νὰ τὴν ἀφήσῃς ἡσυχῇ. Δικαιοῦσαι νὰ τὴν περιφρονήσῃς, ν' ἀδιαφορήσῃς γι' αὐτήν.. ὄχι ὅμως καὶ νὰ θίξῃς τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεώς της.

Λησμόνησέ την. Κάθε ἄλλη ἐνέργειά σου δὲν θὰ ἦταν πάντως ἀνδρική. Κι' οὔτε σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ κλαῖς σὰν γυναικούλα, νὰ ὀδυρεσαι, καὶ ν' ἀπειλῇς.. φόνους! Περισσότε-

ΚΑΛΤΣΕΣ γυναικεῖες μεταξωτές, λεπτές, ἀντοχής, ἐλαστικὲς χωρὶς ἐλαττώματα (mat) μόνον 40 δρχ. Κυλόττες — Κομπινάζον μὲ μικρὰ ἐλαττώματα πάμφθηνα.

Προσέξτε τὴν Διεύθυνσιν:

Μ. Δ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΟΥ

Χαβρίου 1β

Πάροδος Κολοκοτρώνη

ρη αξιοπρέπεια, ἀγαπᾷτε μου, γιὰ νὰ μὴ φθάσῃς στὸ σημεῖο νὰ περιφρονήσῃς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σου!

Στρογκὼφ

Τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ ἀναφέρεις δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀπασχολῇ ἕναν πολιτισμένο ἄνθρωπο σὰν καὶ σένα. Κι' εὐτυχῶς, βλέπω ὅτι, πολὺ ὀρθά, δὲν τοῦ δίνεις σημασία. Ὅσε

ΡΕΑ Ρ.

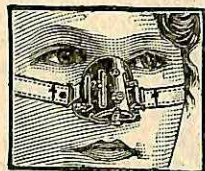
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ Κ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως — Ὑπατίας 11

N° 169 - B

Δρ. 225
Μάσκα κατὰ τὸν
Ρυτίδων

Δρ. 350
Διαμορφωτὴς
Ρινός

N° 173 - F

Δρ. 250
Παγωνιέρα κατὰ
τοῦ Πάχους

Παγκοσμίου φήμης
CLARK'S - VENUS

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ ΔΕΣΠΩΣ - ΓΙΟΒΑ

(Διπλωματούχου τῆς
Academie Daydου τῶν
Παρισίων).

Τελεία καὶ συγχρονισμένη ἐκμάθησις τῆς ΚΟΠΤΙΚΗΣ καὶ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος. Ἰδιαιτέρα μαθήματα διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν τῶν πρακτικῶν μοδιστρῶν ἐντὸς εἰκοσι ἡμερῶν.

Διδάκτρα προσοιτά.— Οἰκοτροφεῖον διὰ τὰς μαθητρίδας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.— Νυκτερινὰ μαθήματα.

Πληροφορία καὶ ἐγγραφαὶ καθ' ἐκάστην. ΕΡΜΟΥ 51. Τηλ. 31926

Λεπτομερὲς κανονισμός παρέχεται δωρεάν εἰς πάντα αἰτοῦντα.

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε τὸ φόρεμά σας, ΠΡΙΝ ἀγοράσετε καινούργιο καπέλλο, ἐπισκεφθῆτε τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καὶ ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ (Ἀγ. Μάρκου 18, 1ος ὄροφος τηλ. 25.173). Θὰ εὑρετε ἑτοιμὰ καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτὰ κτλ. μὲ τίς καλὺτερες γραμμὲς, τῆς πρὶ τελευταίας μόδας, ἀρίστης ποιότητος καὶ μὲ τὰς λογικωτέρας τιμὰς. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ ράψετε καὶ δικό σας ὕφασμα, σύμφωνα μὲ τὰ πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ Δρχ. 250
Ἐξαμηνος » » 125
Ἐτησίᾳ ἐξωτ. λίρ' Ἀγγ. 1.10
Ἐξαμηνος Ἀμερ. δολλ. 6

ὑπεύθυνος συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Ἐκδότης: Ἑταιρία
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ»
Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ
«Θησαυροῦ» δι' ὁλόκληρον
τὴν Γαλλικὴν Δυτικὴν Ἀφρικὴν:
ΙΩΑΝ. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΟΡΕ

Διδασκαλία παρὰ τοῦ ἰδίου κ. ΟΡΕ. Κάθημερινὴ ἐξάσκησης τῶν μαθητρίδων εἰς τὴν ραπτικήν.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ὑπὸ τὴν αὐστηράν ἐπίβλεψιν τῆς Κας ΟΡΕ. Ζητήσατε Κανονισμὸν καὶ τὰς ἐνυπογράφους εὐχαριστηρίους δηλώσεις τῶν μέχρι τοῦδε τελειοποιηθειῶν μαθητρίδων. Ἐγγραφὰ καθ' οἵανδήποτε ἐποχὴν.

ΟΙΚΟΣ ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ:

Περικλέους 44

Τηλέφ. 26-391

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:

Ἀλκιβιάδου 170

Τηλέφ. 45-077.

Οικουμενός

Hans-Dahl.